

RODICA OJOG BRAȘOVEANU
NECUNOSCUȚA DIN CONGELATOR

Când Harald Bălăcescu, funcționar superior la Ambasada Română din Statele Unite se întoarse în țară, vara era deja bine instalată. Primul contact cu meleagul natal, după o absență de opt luni, îl făcea însă să strâmbă din nas. Taxiul nu avea aer condiționat, iar termometrele, după cum îi anunțase echipajul, înainte de aterizare, arătau în București 38 de grade la umbră. Cum nu era genul care să privească lucrurile cu ușurință, reflectă nemulțumit că atmosfera umedă, aproape sufocantă din mașină, constituia numai un avertisment și un punct de pornire pentru toate necazurile care-l așteptau. Fusesse însă alegerea lui, și-ar fi putut petrece concediul în Hawaii, Barbados sau, la mare vogă printre turiștii americani, Insula Paștelui. Plaiurile exotice însă nu-l mai fascinau. În primii ani (lucra la Washington din '91), cu o bucurie și o curiozitate moderate își petrecuse vacanțele în zone de mare referință turistică, dar asta numai pentru că era păcat să rateze posibilități la care cei mai mulți nici nu îndrăznesc să viseze. Îi plăcuse, înregistrase plusuri la ceea ce el numea capital de viață, imuabil și nealterabil, dar fără a fi extaziat, mereu cu moderația care constituia dominantă personalității sale.

Se simțea mai obosit ca de obicei și nu avea chef să schimbe meridianul și hotelurile cu Kodakul de gât. Dar și o moștenire neașteptată contribuise la decizia lui de a-și petrece concediul în România. Neașteptată, deoarece n-avea familie, unicul frate murise de câțiva ani, iar de o verișoară depărtată nu mai știa nimic de pe vremea când era student. O moștenire insolită, dar și interesantă, printre bunuri figurând un imobil cu trei nivele la Mangalia.

Își privi ceasul, un Chopard de o mie cinci sute de dolari. Îi plăceau lucrurile de calitate; n-avea vicii costisitoare, trăia cumpătat, cu frână organică, iar în viața lui nu existau persoane dragi pentru care să-și ajusteze bugetul.

Era șase, dar nici gând să se lase și răcoarea o dată cu înserarea. Curentul din mașină nu făcea decât să clatine vag blocul compact de aer fierbinte. Încă nu intraseră în București, își zise, înregistrând puzderia de construcții noi care împânzea Băneasa. Parcă nu erau atâtea acum opt luni, e evident că ceva începuse să se miște...

Când, ajunși la Casa Presei Libere, șoferul îi ceru precizări în legătură cu adresa, Harald începu să-și facă planuri despre felul în care avea să-și petreacă seara. Va aerisi întâi bine, va face un duș, va da drumul la aerul condiționat. Să nu uite s-o sune pe Lucica, menajera, care avea grijă de gospodărie când el se afla în București. În restul timpului, casa era zăvorâtă, deși, cu inima îndoită, lăsase totuși un rând de chei la Administrație. Noroc că apartamentul se afla într-unul dintre blocurile ridicate în apropiere de fosta Casă a Poporului, pentru Ștabii regimului Ceaușescu. Nu semănau cu coșciugele comuniste din cartiere ca Titan sau Drumul Taberei, fuseseră

folosite materiale de calitate, erau spațioase, multe aveau terase și se apropiau binișor de o decentă locuință mijlocie din Vest. În opt ani de când cumpărase apartamentul, Bălăcescu nu avusese nici un necaz legat de instalațiile sanitare, de gaze sau electrice.

Locuia la etajul șase și, când coborî din taxi, în vreme ce șoferul scotea valizele din portbagaj, își ridică instinctiv privirea. Totul părea în ordine.

Salută vag câțiva vecini care flecăreau în fața intrării, ocoli o fetiță cu funde roșii cocoțată pe o bicicletă prea înaltă pentru ea și pătrunse în bloc.

Aer închis, firește, praf cât cuprinde — pe unde intră, domnule, când totul e zăvorât și ferecat! — aromă de casă nelocuită, dar, în rest, toate așa cum le lăsase. Abandonă valizele în vestibul, cu excepția trusei de igienă imediată. N-avea chef să se ocupe acum de bagaje și se gândi că pentru a reintra în atmosfera de acasă, după duș și un ceas, două de odihnă, se va duce să mănânce ceva la vreun restaurant din apropiere. Oricum, n-avea nimic în casă.

Se dezbracă din mers și deschise ferestrele, apoi toate robinetele din baie și bucătărie pentru a evacua apa infestată de rugina inerentă instalațiilor îndelung nefolosite. Când se întoarse din bucătărie, încercă o surpriză neplăcută. În micul hol care o despărțea de camera de zi, se aflau frigiderul și congelatorul. Iar congelatorul fusese uitat în priză. Cel puțin, așa își închipui în primul moment, fără să înțeleagă totuși cum de fusese posibil acest lucru. Harald era un pedant, prevăzător până la obsesie, controla maniacal orice încăpere pe care o părăsea: să fie țigările bine stinse, lumina și robinetele închise. Cât despre încuiatul ușii de la apartament, aici ori la Washington, se întorcea cel puțin o dată din drum, autoverificându-se.

Surprins și supărat pe el însuși — ca să vezi că niciodată nu poți fi îndeajuns de prudent — deschise congelatorul. Se dădu un pas înapoi, îngrozit.

Un cap de femeie, retezat imediat sub bărbie, îl țintuia cu găvanele goale ale ochilor scoși.

*

Despre inspectorul Dinu Mănescu, colegii afirmău că ar fi un tip șic, adică băiat de comitet, dacă n-ar fi fost atât de distant, sec, uscat, politicos. Și poate că cel mai mult îndepărta, ridicând în juru-i ziduri de gheață, această politețe desăvârșită și despre care presimțeau că nu are nimic de-a face cu respectul față de semenii, ținând doar de o educație strictă și privilegiată. Or, oamenii digeră cu greu superioritatea de castă și, în prezența unor astfel de exemplare, se simt vag îngrijorați. Neliniștește ceea ce nu înțelegi, mai ales când intuiești că acel ceva e de o clasă și de o calitate la care nu ai acces.

Îl porecliseră Milord și cel puțin în această privință nu puteau nimeri mai bine. Foarte înalt, excesiv de suplu, excesiv de blond —incredibil de blond în

peisajul uman mioritic — ochi excesiv de albaștri, excesiv de bine și de convențional îmbrăcat, la volanul unui Chevrolet decapotabil sugera prototipul de aristocrat englez așa cum dăinuie el în imaginația celor mai mulți dintre noi. Pentru un regizor, abordând un eventual film cu faună din zonă, dacă nu i-ar fi fost frică de șabloane, Dinu Mănescu ar fi constituit o găselniță extraordinară, greu de nimerit chiar printre distinșii Albionului.

— Ce caută ăsta în Poliție, domnule?! se mirau colegii. Bani are, moacă are, succes la dame are! L-am văzut doar cu amazoane, ultima oară la Poiana Brașov. Trăsnet gagică! Semăna cu aia, Eva Hertzigova, știa schi, nu jucărie, a lor era lumea! Seara au făcut senzație în bar. Mănescu în smoking, zâna, din creștet până-n tălpi, numai perle și sclipiciuri! Doar dacă te uita la ei și ziceai că ești în Beverly Hills!

— Chiar! Așa cum arată și cu pășăreștile pe care le știe, mânca nori în diplomatie.

Nu se știa prea multe despre el, mai exact spus, nimic în plus față de ceea ce ar fi dorit Mănescu să se știe. Desigur, exista dosarul de la Personal, conținând obișnuitele generalități de studii, stare civilă și caracterizare profesională, simplă schemă, lipsită însă de amănuntele care dau carnalitate și care individualizează. În aceeași ordine de idei, Dinu Mănescu, adevărat englez sub acest aspect, detesta familiarismul spontan și firesc dintre colegi. Nu și-ar fi divulgat niciodată necazurile de acasă — soacră, nevastă, frate, copii —, iar ca celibatar nu relata pe larg, luni dimineață, unde și cu cine își petrecuse sfârșitul de săptămână.

Se știa — inerent — că locuiește princiar, undeva pe lângă Lacuri, și vreo doi colegi prospectaseră, din curiozitate, zona, având prilejul să rămână cu gura căscată. Posesori de apartamente ieftine, de cartier — și alea obținute cu trudă și cazne —, la vederea vilei elegante, a gardului din piatră de râu și a peluzei bine îngrijite pe care zburda un câine distins, simțiră că li se taie respirația. Era departe de ceea ce se așteptau să vadă, de ceea ce trăiau ei înșiși sau cunoștințele lor.

Liniștea din jur, frumusețea peisajului, te duceau cu gândul la un catalog cu locuințe scumpe, pentru oameni foarte bogați. Completând priveliștea, un domn foarte în vârstă și foarte gras, așezat pe terasă într-un fotoliu de răchită, citea ziarul, trăgând dintr-un trabuc. Și pentru ca tabloul să fie desăvârșit, de undeva, din spatele casei, apăru întâmplător și Dinu, în slip, ud learcă, îmbrăcând din mers un halat de baie pufos.

— Bună dimineața, papa!

Cei doi colegi se făcură mici și părăsiră pe furiș locul pânzei, de parcă ar fi comis ceva ilegal. Apoi, la o bere — pentru perplexitatea momentului — comentară sufocați:

— Îți dai seama, are și piscină! Să nu-mi spui că-și pune slipul când face duș! Zău dacă nu-ți vine să plângi! S-o bagi în mă-sa de viață! Eu am deschis o sticlă de șampanie, când am reușit să mă mut la trei camere cu două closete. Soacră-mea e constipată și ține baia ocupată cu orele, și-am zis că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Glasul gălgâi de o invidie pe care inspectorul Panait nici nu încerca s-o disimuleze. Era un bărbat lung și

deșirat, cu ochi negri, încercănați, crispat din pricina unei digestii incomode. Continuă, de parcă din cauza piscinei lui Mănescu avea el necazuri acasă:

— Mă întreb a mia oară, de ce a intrat ăsta în Poliție?! Cu salariul pe care-l ia de la noi, abia dacă-și plătește grădinarul!

Celălalt, Miroiu, genul de persoană care nu ajunge niciodată în linia întâi, dar pe care nici nu-l interesează, simțind nevoia, la serviciu sau în viața particulară, să i se spună ce are de făcut, și să aibă un protector, fiind de altfel un executant ideal, strecură intrigat.

— Nu știu dacă ați observat, dar în trei ani de când am venit noi, n-a invitat pe nimeni acasă. Probabil, nu suntem de nasul lui.

Despre Milord se mai știe că locuiește cu taică-său, un avocat retras demult de la bară, om de peste optzeci de ani. Băiatul era fructul unei maturități încă roditoare și al unei iubiri târzii. Despre mama lui Dinu, puțini se încumetau să vorbească în fața bătrânului. Deși trecuseră peste două decenii de la consumarea faptelor, rana încă nu se închisese.

La rândul lui, Dinu păstra maică-sii o amintire vagă. Când îi părăsise, el avea în jur de șapte ani. Trei detalii îi rămăseseră întipărite în minte: o coamă sălbatică de păr roșcat, parcă imposibil de stăpânit, o gură plină de dinți mari și strălucitori și — ținând de olfactiv — un parfum dulce, distins, amețitor, învăluindu-i întotdeauna prezența. Milord avea să recunoască parfumul peste ani, într-unui din numeroasele dormitoare, ca fiind Arpège.

Referindu-se la el, un fost coleg de liceu și facultate, îl definise mai bine decât își închipuia: "Mănescu e ca vântul. Poți să-l desenezi, să-i faci portretul? Altfel, vorba lui Caragiale, băiat dulce, serviabil, îți dă tot ce vrei, niciodată însă pe el însuși." Femeile din viața lui erau de aceeași părere, doar că priveau situația cu mai puțin umor.

Un birou impersonal, dar Harald Bălăcescu nici nu se așteptase la altceva. Neașteptată era doar persoana inspectorului principal care ținea categoric de alt meleag și de alt statut social. Observase și aseară discrepanța dintre, ideea care funcționează curent despre "miliționeri", și imaginea oferită de Dinu Mănescu, dar era prea șocat de ceea ce se întâmpla în propria locuință, ca să-i acorde o mai mare importanță. Acum, ceva mai calm, aprecie, expert și pe îndelete, costumul Versace, pe care-l simțea răcoros, sugerându-i o piersică abia culeasă din copac, cu rouă încă pe ea. Asociațiile lui Harald erau îndeobște insolite, folosind termeni de comparație vizând regnuri distincte, altele decât ale subiectului în cauză. De pildă, o femeie foarte frumoasă căreia era dispus să-i acorde un calificativ maxim, se confunda în mintea lui cu un nor diafan plutind într-un lac de cer azuriu. Asta mai avea încă un sens, destul de încifrat, lui Bălăcescu plăcându-i aparițiile vapoase, diafane, din familia îngerașilor.

Singurul element din birou care amintea de gusturile aristocratice ale inspectorului principal era o scrumieră masivă de argint, încăpătoare, pe care, deși fumător înrăit, el simțea nevoia s-o golească cu frecvența unui tic nervos.

— V-ați gândit vreodată să intrați în diplomație?

— Nu-i timpul pierdut, surâse incert Milord.

Observația nu-l surprindea, era o sugestie care i se servea frecvent. Parcurse rapid foaia de hârtie din fața lui care conținea câteva note referitoare la diplomat, apoi închise dosarul și își rezemă bărbia în palme. Surâse, ca și cum ar fi vrut să creeze o atmosferă îmbietoare, făcându-l pe celălalt să se simtă la îndemână. Harald îi admiră dantura strălucitoare, întrebându-se ce hibă ar putea ascunde inspectorul sub ambalajul acesta de perfecțiune.

— Relativ la declarația de aseară, mai am câteva amănunte... Ați afirmat că, în lipsa dumneavoastră, oricât s-ar prelungi ea, nimeni nu poate intra în apartament...

— Cu excepția administratorului căruia i-am lăsat totuși un rând de chei, de teama vreunui accident gospodăresc. Ca să fiu sincer, nu există nimeni în viața mea, rude sau prieteni care să-mi prezinte încredere deplină.

— Destul de neobișnuit.

— Chiar incredibil, știu, dar asta e situația.

— Ați fost vreodată căsătorit?

— De două ori, recunosc vădit în silă diplomatul. Prima dată — o pripeală de tinerețe, chestiune de ambiție; a doua oară, chestiune de superstiție, e bine să ai o familie, să nu îmbătrânești singur etc.

Mănescu zâmbi din nou:

— Azi gândiți altfel?

— Mai nuanțat. Sunt hotărât împotriva teoriei că oricât de rea e o căsătorie, e mai bună decât celibatul. Cum s-ar zice, câine, pisică — cotlet să fie. Trăgând linia, două eșecuri lamentabile care, din fericire, n-au lăsat dăre. Uneori, îmi vine să cred că n-am fost niciodată însurat.

— Ex-soțiile dumneavoastră împărtășesc aceeași stare de spirit?

— Sunt convinși, ne-am dezamăgit reciproc și în egală măsură. Dacă vă gândiți la o eventuală vendetă, apucați pe un drum greșit. De altfel, sunt douăzeci și cinci de ani de la primul divorț, aproape douăzeci de la al doilea. Nimeni nu așteaptă atâta ca să se răzbune.

— În principiu, aveți dreptate. Vă rog, totuși, să-mi lăsați datele lor, pentru a le putea contacta.

Harald îi aruncă o privire de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun:

— Abia dacă mai țin minte cum le chema ca domnișoare! Credeți că le-am urmărit itinerariul de existență? Habar n-am ce fac, unde stau, dacă s-au recăsătorit, dacă mai sunt în țară, sau în viață!

Milord îl privi cu o curiozitate necamuflată:

— Chiar pe nici una dintre ele n-ați iubit-o?

Bălăcescu tresări. Adevărat, n-o iubise nici pe Mary, nici pe Margareta, dar cum de ghicise sclifositul ăsta, detectiv de Hollywood? Oare se lăsa chiar atât de lesne citit?

Inspectorul nu-l lăsa să-și revină, punctând:

— Când ai iubit pe cineva, este imposibil să nu te intereseze evoluția lui ulterioară despărțirii. În funcție de structură, te bucuri de rateurile sau de

izbânzile lui, dar totuși îți pasă.

Harald respiră adânc. Așa era, îi păsa și astăzi, însă nu de Mary sau de Margareta. Dar n-avea să-i povestească ăstuia tragedia vieții lui, episodul care i-o marcase definitiv, făcând din el alt individ. Un individ complet străin, având în comun doar datele de stare civilă cu Harald Bălăcescu, cel de la douăzeci și cinci de ani.

— Probabil nu vă înșelați, deși nu văd legătura dintre viața mea sentimentală și căpățâna din congelatorul meu. Am certitudinea că nu aparține vreuneia dintre fostele mele neveste. Totuși, am să vă dau datele de care dispun. Despre a doua, știu ceva mai multe, pentru că despărțirea de ea m-a costat cariera. Presupun că tinerii din ziua de azi ignoră amănuntul că în regimul lui Ceaușescu, în calitate de divorțat, nu mai puteai ocupa anumite posturi, iar deplasările în Vest erau excluse. Am făcut tușă de birou vreo cinci ani și abia după '90 am fost trimis din nou în străinătate.

— Cunoscut amănuntul, spuse Mănescu. Se pretinde că cine nu are prieteni, nu are de nici un fel, adică nici falși prieteni, și ăsta ar fi un avantaj...

— ...Care nu-l scutește însă de dușmani, schiță o intenție de răs diplomatul. Vin în întâmpinarea dumneavoastră și vă spun că nu am nici un vrăjmaș.

— Eu nu aș fi chiar atât de sigur, mai ales în profesiunea dumneavoastră. Toți avem dușmani, activi sau pasivi, declarați sau nu, periculoși ori ba. Chiar și vecinul, proprietar de Dacie pe care dumneavoastră îl sfidați circulând într-un Lexus, să zicem, sau care a transformat strada în atelier auto, ciocnind la ore imposibile sub ferestrele dumneavoastră, tot la capitolul dușmani se înscrie.

Harald dădu din mână:

— Mă gândeam la chestii serioase, la mize care să justifice o farsă sinistă. Farsă, în lipsă de alt termen. Ce și-a închipuit autorul? Că îmi poate arunca o crimă în spinare? Ar fi un mare naiv, când eu pot dovedi oricând, doar arătând pașaportul, că am lipsit opt luni din țară.

— Fără îndoială, admise Mănescu, dar mai există o ipoteză, a celor două ținte lovite cu aceeași piatră. Criminalul a căutat un loc de depozitare — ideal congelatorul dintr-un apartament pustiu în cea mai mare parte a anului — și, totodată, a ținut să vă joace și un renga macabru.

Pe figura de capră distinsă — toate erbivorele par distinse — se așternu o expresie de nedumerire:

— Hm, loc de depozitare... Varianta m-ar seduce, dar de ce numai capul?! Ce s-a întâmplat cu restul? În congelator încap și un bou! Tranșat, desigur. Toți cei care încearcă să scape de un cadavru ciopârțindu-l, procedează la fel. Împrăștie mădulele în toate colțurile orașului, închipuindu-și că astfel cadavrul nu va putea fi reconstituit și identificat. Dumneavoastră v-a repartizat capul, elementul anatomic care, despărțit de ansamblu, impresionează cel mai puternic.

Harald ridică din umeri. Cedă, mai mult plictisit decât convins.

— Poate că aveți dreptate. Problema e ce fac eu acum...

— Întâi, nu uitați să-mi lăsați datele fostelor dumneavoastră soții, cele de care dispuneți. Apoi, schimbați-vă neîntârziat yalele.

Un rânjel descoperi dinții de femeie ai lui Harald, mărunți și ascuțiți.

— Mă întreb de ce m-am mai căznit eu să instalez ușa metalică și sistemul de alarmă?!

Milord surâse nevinovat.

— Nu știu. Încuietorile au fost inventate pentru oameni cinstiți. Un spărgător calificat îți deschide o ușa metalică în treizeci de secunde. Cât despre sistemele de alarmă, eficiența lor e totuși limitată, altfel n-ar mai exista bănci jefuite...

— Înseamnă că nu ne rămâne mare lucru de făcut!

— Ba da, să vă rugați lui Dumnezeu să nu cădeți în zona de interes a vreunui specialist. Cu găinarii se mai poate discuta...

— Nu-i prea liniștitor ce-mi spuneți.

Milord căzu de acord:

— Nu, nu-i deloc.

*

După plecarea lui Harald Bălăcescu, Milord redeschise dosarul din fața lui, întorcându-se la raportul inspectorului Firoiu. Luă hârtia în mână, avu o strâmbătură de dezgust. Infect individ acest Firoiu, alunecos, slugarnic și ipocrit, prototipul de subaltern pe care-l apreciază în general șefii despotici și obtuzi, edificându-și autoritatea pe delațiune și yes-ul necondiționat al inferiorilor. În sinea lor, disprețuiesc un Firoiu, dar totodată îl au în grații.

Genul acesta însă de sforării alimentând discordia, bisericuțele, relațiile tensionate, generatoare, la rândul lor, de atitudini partizane îl lăsau rece pe Dinu Mănescu. Ignora suveran tot ceea ce nu intra între copertele dosarului la care lucra, pășându-i de opinia șefilor sau a colegilor ca de zăpada de anțărt. În realitate, avea din ce trăi confortabil, și inspectorul Panait nu se înșelase prea tare imaginându-și că salariul de polițist acoperă eventual retribuția grădinarului. Din acest punct de vedere, Dinu era un slujbaș incomod, independența materială lipsindu-i șefii de principalul instrument de constrângere, cel economic, de spectrul șomajului. "Plaisiriști" ca Mănescu își permiteau să aibă păreri, să facă opinie separată, să-și înfrunte superiorii — își închipuiau ei — cu o frondă subterană, și tocmai de aceea, mai perfidă.

În realitate, lui Milord îi plăcea munca de investigație și după ce terminase Dreptul, absolvise și Academia de Poliție. Taică-său, avocatul Anton Mănescu, ridicase din umeri, calificându-i pasiunea drept un hobby, o trăsnaie de tinerețe. După treizeci de ani, avea, desigur, să preia biroul părintesc. Siguranța imediată —nu mai riști să te găurească orice derbedeu într-o înfruntare de stradă — și banii îi vor alunga fluturii din cap. De fapt, țelul lui Dinu îl constituia deschiderea unei agenții de detectivi particulari, dar lucrurile nu erau îndeajuns de așezate, erau prea multe goluri în legislație, pentru a purcede la o asemenea întreprindere. Până una alta, acumula experiență în Poliție, comportându-se cam de capul lui, fără a

exagera totuși. Și, admitând că ar fi fost concediat, în afară de suportul material existent, știa că oricând își poate găsi o slujbă în domeniul relațiilor cu publicul, în diplomație, în televiziune, sau din ce în ce mai solicitatul striptease masculin. Ultimele două variante le menționa ca să fie masa bogată, căci mentalitatea moștenită de acasă și acceptată de el însuși excludea, din capul locului, aceste ipostaze.

Inspectorul Firoiu acționase conform dispozițiilor lui, punându-i la dispoziție câteva date.

În ultimele opt luni nu se semnalase dispariția nici unei persoane de sex feminin, de vârstă mijlocie, din presupus mediu urban prosper, acestea fiind singurele semnalmente certe de care dispunea ancheta în urma desfigurării cumplite a căpățânii din congelator. Fața fusese literalmente zdrobită cu ciocanul cu o minuțiozitate frizând patologicul, ochii scoși. Criminalul, deduse inspectorul, fie era însuflețit de o ură cumplită, fie așa era el, un pedant care nu poate face nimic de mântuială, în ambele ipoteze —un sadic talentat.

Doctorul Rădulescu, de la Antropologie, va avea ceva de furcă pentru a reconstitui portretul, dar până la urmă, va izbuti. Se descurcase în situații și mai încifrate, problema era însă că va dura până să ajungă la un rezultat satisfăcător. Or, timpul nu era de partea Poliției, din pricina stării de congelare nu se putea stabili data morții nefericitei, iar eventualele urme se răceau pe zi ce trece.

În cea mai mare măsură îl nedumerea un alt aspect. Victima fusese o blondă făcută, adică decolorată și vopsită cu L'Oréal, de unde și concluzia că femeia făcuse parte dintr-o categorie socială înlesnită. Produsul e scump, fără circulație în mediul rural sau în rândul păturilor sărace. Aici intervenea ciudățenia, căci dispariția unui asemenea exponent ar fi fost imediat reclamată. Nu era o vagabondă din familia oamenilor străzii a cărei topire din peisaj să treacă neobservată, nu făcuse parte din subsolul societății unde, oricum, se adună prea mulți inși în jurul mesei așa că dispariția vreunuia dintre ei e chiar binevenită. Atunci? Concluzia lui Mănescu era și de astă dată "bicefală": ori victima fusese neînchipuit de singură, ori cei din jur, din varii motive, nu doriseră să alerteze autoritățile.

Deocamdată, doar presupuneri, oftă nemulțumit Mănescu, realizând că "banca de date" a dosarului era foarte săracă. Firoiu se afla acum la Evidență, lansat pe urmele fostelor soții ale lui Bălăcescu. El — trebuie început de undeva — va discuta cu unica vecină de palier a diplomatului, fără a-și face însă mari speranțe. Nu era un bloc de pensionari și de gospodine fericite să papoteze bârfe și zvonuri, ci un bloc de apartamente unde oamenii nu aveau în comun decât ghenă și administratorul. Toți pricopsiți, fiecare trăia pe "însula" lui, cumplit de indiferenți la ceea ce se petrecea dincolo de ușa lor. Țștia au îndeobște ochii lipiți, urechile astupate și gura cusută.

Dacă i-ar fi venit să râdă, ar fi spus că în fața lui se află o caricatură. Milord întâlnea pentru prima oară în viața lui un asemenea exponat, de o

urâtenie înfricoșătoare, o vrăjitoare așa cum sălășluiește ea într-un șablon generalizat. Se numea Ecaterina Sofron și, aprecie Milord, avea în jur de cincizeci de ani, vârsta cea mai infectă la femei; au pierdut toate atuurile tinereții, încă nu s-au instalat confortabil în corsetul senectuții. Mai exact, încă nu s-au obișnuit cu el.

Totul, de la prima vedere, fără nici o șansă de aparențe înșelătoare, transpira bestialitate, ferocitate, agresivitate: făptura uscată până la descarnat (ți-o imagineai perfect călare pe o mătură), claia de păr țepos, vopsit negru-corb, ca și sprâncenele haiducești, nasul aidoma puternicului cioc al acvilei SUA, buzele înghițite. Expresia era dușmănoasă, gata oricând să înceapă ostilitățile.

Anevoie ți-o puteai imagina zâmbind; cu o arogantă părere excelentă despre ea însăși și numai despre ea, doamna Sofron, medic internist, era prototipul persoanei imposibile.

Ușa apartamentului, blindată cu șase încuietori, stârnise zâmbetul inspectorului principal, după cum acordarea OK-ului de a intra în locuință fusese o întreagă odisee. Doamna Sofron nu avusese încredere în legitimația inspectorului principal, studiată prin vizor, și nu acceptase să-i deschidă ușa decât în prezența agentului chemat de la secție să certifice autenticitatea persoanei și a documentului.

— Vă felicit pentru prudență, declară Mănescu periind orice umbră de ironie. Dacă toată lumea v-ar semăna...

Doctorița întrerupse scurt ceea ce considera a fi o tâmpenie evidentă, cu un paradox intenționat:

— Ei și dumneata! Nu s-ar mai împărți oamenii în inși superiori și patrupede pe două picioare.

Milord se crispa în sinea lui, suficiența replicii zgâriindu-i bunul-simț. Altfel, nu încerca nici o surpriză. Descoperise de ceva vreme că profesiunea nu e strict condiționată de inteligență. Întâlnise nu o dată medici, arhitecți, chiar profesori universitari foarte apreciați pentru job-ul lor, dar în schimb, în viața, gândirea și conversația de toate zilele erau de o imbecilitate care-ți făcea pielea de găină. Puteai găsi o grămadă de persoane inteligente și cu o judecată sănătoasă în lumea nonsomităților, persoane care, în general, nu străluciseră în perioada studiilor.

Ca să destindă atmosfera, încercă s-o îmbuneze:

— Aveți o casă foarte frumoasă.

"În realitate, doar curățenie obsesivă, masivitate mitocănească — «mobilă serioasă, solidă, cât să țină câteva generații, nu șanticleruri care se năruiesc numai dacă le muți de colo-colo» —acumulare de mahala, de dragul acumulării, fără discernământ, și vitrina constituia în acest sens cea mai grăitoare mostră, agresivă lipsă de bun gust..."

Doctorița consideră observația inspectorului principal drept un truism, ceva ce se vedea cu ochiul liber, și declară cu suficiența caracteristică.

— Când pui osul, se cunoaște orice ai întreprinde. Eu am muncit și am adunat, nimeni nu mi-a pus în traistă.

Milord își ascunse surpriza. Nu și-o imaginase măritată, nu-și putea

închipui defel ce soi de individ putuse cădea în mrejele vrăjitoarei.
Ipochimenul merită văzut!...

— Aveți copii?

— O fiică din prima căsătorie, studentă la Grenoble. A muncit și ea, vezi bine, și a obținut o bursă...

Se uită apoi la ceas ostentativ:

— Ați venit, probabil, cu un țel anume. Timpul meu e drămuț, sunt *șefa* clinicii de Boli interne de la Spitalul N., am o răspundere mare și înțeleg să fiu în orice moment acolo unde-i nevoie de mine.

Tone de satisfacție îi gălgâiau în voce, și inspectorul se întrebă cam cum s-ar fi comportat bășica asta care plesnea de infatuare, dacă ar fi fost într-adevăr vedetă într-un domeniu sau altul, un nume care circulă?

— Nu am de gând să vă rețin... După cum probabil ați auzit, în apartamentul vecinului dumneavoastră s-a petrecut un fapt mai puțin obișnuit...

— Cadavrul din frigider, am auzit.

— Doar capul cadavrului, o corectă Milord.

— Tot aia! Odios, dar neinteresant.

— Chiar așa?!

— Neinteresant și cât se poate de firesc.

Mănescu se holbă:

— Pretindeți că vi se pare normal ca dumneavoastră, deschizând frigiderul să scoateți un iaurt, să dați peste un cap retezat?!

Ecaterina Sofron izbucni cu patimă, era un subiect care-i plăcea.

— Da, domnule inspector, cât se poate de normal! La ce v-ați fi așteptat, când asta e educația care se administrează maselor? Cu toate prostiile astea de la televizor și din ziare? Atâta vezi: crime, sânge, violuri, perversități sexuale, despletite de doi bani cu sfoară între fese! Studiile, munca cinstită nu mai contează! Totul e să fii sexy, cât mai despuiată și să faci pași împlețiți *precum caii* ăia împiedicați! Sub Ceaușescu se arătau frunțașele în producție, acum doar curve și derbedei cu cercel și părul vopsit. Cum e mai onest și mai educativ? Barem ce se întâmplă cu copiii e crimă curată! Pe vremea mea, idealul era să ajungi medic, avocat, profesor. Acum, dacă-i întrebi, toți vor să ajungă top modele! Factorii responsabili le bagă gărgăuni în cap, de la trei-patru ani le dau drumul pe *scenă*, fete vopsite și îmbrăcate ca niște târfe sunt puse să se maimuțărească la fel ca niște profesioniste de bordel! Să-mi spună și mie când le-o mai sta ăstora mintea la carte!

Mănescu îi ascultă *speech*-ul cu aer grav și concentrat, manifestându-și ipocrit acordul cu înclinări de cap dese și mărunte. Femeia era de un didacticism obtuz, amintind de puritanismul bolșevic al activistelor de vârf, de odinioară.

— Aveți perfectă dreptate, tot ce spuneți e plin de bun-simț.

Femeia îl privi cu un dispreț nimicitor. Ar fi avut ea câte ceva de spus și filfizonului ăsta care sfida cu un lux deșăntat sărăcia contemporanilor. Nu se putu totuși abține să-l măsoare pe față, ca să știe omul la ce se referă, din creștet până la mocasinii Oliviei Lapidus și să comenteze otrăvit:

— Pesemne că-s lefuri mari în Poliție.

Milord surâse fermecător:

— Nimic nu vă scapă... În aceeași ordine de idei, tocmai voiam să vă întreb dacă, în intervalul de opt luni cât a lipsit domnul Harald Bălăcescu din țară, n-ați observat ceva, cât de mărunț, legat de apartamentul lui. Vreo vizită, zgomote, orice indiciu că în casă s-ar afla cineva...

În aceeași clipă, se auzi ușa de la intrare și un bărbat chel, de statură potrivită, pătrunse în sufragerie. Părea cam de aceeași vârstă cu doctorița, cu o expresie ciudată, de persoană care nu e sigură niciodată de următorul pas, care nu știe pe ce teren evoluează.

— Ai intrat încălțat, îl luă în primire doctorița, apoi, fără tranziție: Soțul meu, domnul Sofron — dumnealui e de la Poliție... În chestia cu frigiderul lui Bălăcescu...

Omul se înclină scurt, parcă morocănos. Spre deosebire de nevastă-sa, care nu știa să zâmbească, nefericitului parcă îi era teamă s-o facă. În rest, privire iepuratică, nasul — pătlăgica clasică, frecventă printre basarabeni, și o stângăcie în mișcare, ținând tot de lipsa de siguranță. Parcă se aștepta tot timpul să fie certat; de fapt, o jumătate din timp. A doua i-o lua strădania permanentă de a-i face pe plac vrăjitoarei.

— Iartă-mă, Puși, am intrat numai ca să las pachetele. Plec mai departe.

"Hm, Puși de la Pușa, adică Păpușa", înțelese Milord. "Unde ești tu, Barbie, Doamne!..."

— Pe dracu', mârâi doctorița. Nu te așteptai să fiu acasă. M-a ținut dumnealui. Vrea să știe dacă i-a intrat careva lui Bălăcescu în casă cât timp a lipsit.

— Nu știm nimic, domnule inspector. Suntem oameni serioși și ocupați, nu ținem seama la vecini.

Domnul Sofron avu o tentativă timidă:

— Eu cred... mi se pare...

Nevastă-sa îl fulgeră cu privirea, grăbindu-se să-i pună botniță:

— Aici nu merge cu cred și mi se pare, e vorba de chestii serioase, nu stăm la taclale. Nu știm nimic, domnule inspector.

Milord încercă să-i țină piept:

— Orice detaliu, chiar și o impresie ne poate fi de folos.

Se uită la Sofron, dar acesta amuțise. Era limpede că știa ceva și tot atât de limpede era că nu va vorbi în fața nevastă-sii. Va trebui chemat singur la Poliție, departe de cenzura vrăjitoarei.

Femeia trânti ușa tare în spatele inspectorului principal pentru ca omul să-nțeleagă că nu există și un rândul viitor. O altă vizită ar fi neavenită. Mănescu dispăru din raza vizorului, trânti ușa liftului, dar se întoarse și se lipi de perete, trăgând cu urechea. Auzi vrăjitoarea luându-și la rost bărbatul. Vorbea în general tare, și cu atât mai mult acum, când era iritată, așa că lui Milord nu-i scăpă nici un cuvânt.

— În ce voiai să te bagi, idiotule? Ai chef să fii martor? Să te târască prin tribunale și pe la Poliție? Să nu mai pui geană pe geană că vine criminalul după tine să te-achite! Ce-ți pasă ție de marțafoiul ăsta?! Ție îți face altul

treaba?

— Iartă-mă, Puși...

Milord mai mult ghici mormăitul timid al domnului Sofron. Nevastă-sa reluă tirul:

— Atâta știi! Țeasta aia cheală de ce-o mai ții, doar ca să-ți cocoți pălăria? Chiar toată viața trebuie să umblu după tine să te șterg la cur?! Un limbric are mai multă minte decât tine!

Inspectorul își zise că a auzit destul și, renunțând la lift, coborî scara în fugă. Dumitru Sofron afirmase că a venit acasă doar ca să lase niște pachete, urmând să plece din nou. Mănescu își propuse să aștepte câteva minute, poate va reuși să-l abordeze. Calculul se dovedi exact căci, la puțină vreme, bărbatul ieși din bloc, tamponându-și țeasta asudată cu batista. Mănescu îi luă urma și, după câțiva pași, îi atinse ușor brațul. Sofron tresări puternic și, recunoscându-l pe polițist, intră de-a dreptul în panică.

— Ați vrut să-mi spuneți ceva, domnule Sofron...

Bărbatul privi înspăimântat spre intrarea blocului din care tocmai ieșise și rosti precipitat, în șoaptă instinctivă:

— N... nu aici! Să nu ne vadă Terorista.

Milord nu-și stăpâni râsul. Excelentă porecla, nu se putea găsi ceva mai potrivit.

— Sunteți de acord să mă însoțiți la Sediul?

— Nu, nu! Poate mă vede cineva... Ne vedem la "Licurici"... Al doilea colț, pe dreapta... un local mic... uite-o! Și fugi ca din pușcă.

Ecaterina Sofron ieșise din bloc și deschise cu încetinitorul portiera unui Cielo. S-o vadă oamenii, s-o admire, să plesnească fierea în ei de invidie. Din nou, Mănescu se întrebă cum ar arăta îmbarcarea doctoriței într-un Audi sau într-un Ferrari...

Localul-ceainărie, cafenea, birt era micuț, modest, ca pentru pungi sărăcuțe, dar în spate avea o terasă discretă și răcoroasă. Aici îl conduse Sofron și, după siguranța cu care se așezase la o anumită masă, inspectorul ghici în el un obișnuit al locului. Deși sigur de răspuns, doar ca să-l tragă de limbă, Mănescu se interesă:

— Sunteți cam aproape de casă. Sigur nu riscați?

Bărbatul avu un răs poznaș, de copil, care-i dezvălui dinții cu multe strungărețe:

— Când o păși Ecaterina într-o crâșmă, puteți cerceta cerul dacă n-a pățit vreo bortă! Localurile și manechinele îi stârnesc clăbuci la gură! Amândouă cică-s lucrătura diavolului!

Milord surâse amuzat. Tipul era simpatic.

— Moldovean?

— Get beget. Părinții îs veniți din Basarabia, când cu refugiatul; eu m-am născut la Suceava.

Patronul, sprâncenat și mustăcios, se apropie zâmbind cu familiaritate.

— Mie, ca de obicei, spuse Dumitru Sofron, adică votcă cu suc de roșii,

explică pentru Milord.

— Să fie tot *Bloody Mary*, surâse Milord.

Era cam devreme pentru alcool, dar băutorii se simt mai ușurați și parcă mai în apele lor când partenerul, la fel de "vicios", nu-l judecă în sinea lui. *Per a contrario*, indivizii strică-chef inhibă și pun cep confidenței.

Sofron își prepară singur combinația: un țap de bere pe care-l umplu pe trei sferturi cu votcă și completează apoi cu suc de roșii. Ciocni, bău lung. Ochii deveniră nespuse de blânzi, iar pe întregul chip i se așternu o expresie de beatitudine. Totul trăda sistemul, și Mănescu râse încetișor:

— Nu vă simte doamna?

— Țț! Sexul n-o interesează, iar conversație face singură. Eu aproape nu deschid gura în casă, și dumneaei mă crede nătâng. Așa zice — "Sofron e nătâng, dar tot are un bun că-i și mutulică, așa că neroziile le ține pentru el..."

— Cum s-ar spune, o păcăliți, râse inspectorul. Nu vă supărați că-mi permit... Aș fi curios să știu...

— Știu ce vrei să știi, îl întrerupse celălalt abandonând cu ușurință pronumele de reverență. De ce mă las asuprit?

— Chiar așa, de ce vă lăsați terorizat?

Dumitru Sofron ridică din umeri:

— De nătâng, vorba ei, că n-am încotro... și de soartă, că până la urmă ea le hotărăște pe toate. Când ne-am luat acum doisprezece ani, eu eram văduv. N-am să-ți împui capul cu chestii de familie, dar așa s-au brodit lucrurile. Pe casă au pus mâna neamurile nevesti-mii, eu am rămas cu mașina și cu niște bani pe CEC.

— Copii n-au existat?

Ca gen, era prototipul de tată cu familie numeroasă, de bunic cu o puzderie de nepoți.

— Nu, un raclaj clandestin nenorocit, știi și dumneata cum era pe vremea idiotului, și n-a mai rămas. Nici asta, Clementina, care-i studentă la Grenoble, nu-i a mea.

— V-ați recăsătorit deci, doar pentru că nu aveți locuință?

— Cam așa ceva... M-a amestecat și meseria, doctoriță nu-i de coala, tot ce trebuie în casă, nu mai încap un ac, Ecaterina —femeie serioasă, gospodină, strângătoare. La patruzeci de ani bine trecuți câți numărăm eu atunci, nu te mai gândești la hârjonit sub clar de lună, ci doar cum să-ți fie mai moale... Prea deștept nu sunt, pe de-o parte are dreptate și Terorista. Ca să facem economie la electricitate, aspiratorul consumă, m-a pus să bat covoarele. Repede și fără prea multă politică, m-a înșenuncheat de tot.

— Mda..., murmură fără comentarii Mănescu.

Celălalt își agăță privirea de chipul inspectorului principal și începu să pledeze ceea ce pledase în nenumărate rânduri, pentru el însuși.

— Încotro s-o mai iau la anii mei?! Cine mă mai vrea? Să-mi fac casă la bătrânețe? Nu am nici bani, nici puterea să mă mai urnesc. Chiriile sunt foarte mari, spune matale ce să fac?

— Cu ce vă ocupați?

— Am fost cadru MAN. Acum îmi cârlesc pensia cum pot, țin contabilitatea la un patron. Banii toți mi-i ia Terrorista, dar o ciuiesc cât să-mi scot votca clandestină de fiecare zi. Singur, nu m-aș putea descurca, prea multe angarale și grele, de ce să nu fiu sincer, ea cheltuiește mai mult...

— Înțeleg...

Ochii lui Dumitru Sofron se umeziră și i se făcu milă de el.

— Un gând tot am eu... Chitesc să mai îndur câțiva ani, după care mă aciuez pe lângă vreo mănăstire. Dacă n-or să mă vrea... azilul! La urmă, tot oameni viețuiesc și acolo...

Inspectorul se simți cuprins de milă. Era un biet omuleț care avea nevoie de atât de puțin ca să fie fericit! Dar nici nu tindea atât de sus... Armonie în casă, ceva mai multă voieșie, votculița diurnă asigurată și i-ar fi fost suficiente pentru a-și aștepta cu pace și liniște în suflet obștescul sfârșit. Dar probabil că cineva, acolo sus, considera că Dumitru Sofron are pretenții nesăbuite...

— De fapt, ce doreați să-mi spuneți?

Bărbatul clipi nedumerit, dar se dezmetici aproape instantaneu:

— A, despre Bălăcescu... Iertați-mă, am și uitat de el. Uite ce voiam să spun, nu știu dacă-i mare lucru, dar i-ați zis Ecaterinei că vă interesează orice fleac.

— Categorie, îl încurajă Milord.

— A intrat cineva în casă în lipsa lui. Un tânăr, până-n treizeci de ani.

— Când s-a întâmplat asta?

— Vă zic la fix, răspunse Sofron încântat. Pe 16 februarie, să fi fost ceasu' spre două jumate.

— Cum puteți fi atât de precis?

— Așteptam pensia și, ca să-mi mai omor timpul, am dus gunoiul la ghenă. Pe coridor l-am văzut pe tinerelul ăsta cu un pachet în mână, ca să zic așa, nici prea prea, nici foarte foarte...

Adică, potrivit ca dimensiuni, înțelese Mănescu. Informația deschidea o pârție neașteptată. Prima...

— Cum de v-a rămas în memorie?

— Din pricina pachetului, altfel nici nu-l luam în seamă. Se aplecă peste masă și cu un ochi pe jumătate închis, rosti cu miez:

— Hârtia, pricepi matale...

— Nu, recunosc inspecteurul.

— Eu n-am mai văzut hârtie din aia de când eram copil. Era o hârtie albastră, mai grosuță, dumneata ești prea tânăr ca s-o știi. Se cumpăra cu coala. Cu ea ne înveleam manualele și caietele, că așa era pe-atunci, nu se inventaseră scoarțele de plastic. O mai folosea lumea când pleca în concediu, își acopereau ferestrele. Nu se mai fabrică de multă vreme, așa că m-am întrebat de unde-o mai fi scos-o.

Milord dădu din cap. Observația bătrânului nu era chiar pompieristică.

— A mai urmat ceva?

— Stai să vezi! După ce m-am întors de la ghenă, a venit și poștașul. Mi-a dat banii, mulțumesc și bună ziua, după care am plecat la cumpărături...

Pe palier, iar dau ochii cu tinerelul. Tocmai părăsea apartamentul lui Bălăcescu și încuia. Chestia este că la plecare nu mai avea pachetul. Îl lăsase în apartament, e limpede.

— Interesant... Cât apreciați că a stat înăuntru?

— Să zic că puse una peste alta, totul a durat un douăzeci de minute. De când l-am văzut pe culoar și până s-a cărăbănit.

Dacă Milord nu se înșela în prezumția sa asupra conținutului macabru al pachetului, tânărul nici nu avea de ce să zăbovească mai mult în apartamentul diplomatului. A intrat în casă, s-a orientat unde-i congelatorul, a despachetat, a introdus căpățâna în el și l-a băgat în priză. Operațiunea în sine nu i-ar fi luat nici douăzeci de minute, dar probabil că a ținut să inventarieze măcar sumar toate încăperile. Inspectorul își aminti în treacăt că n-avusese mare lucru de văzut. Interiorul era la fel de sec ca și proprietarul.

Mai era o problemă. Cum și unde se descotorosise de ambalaj? Cu o seară înainte, când cercetase apartamentul împreună cu echipa operativă, nu observase nimic, în afară de ordinea perfectă, pe care o lăsase diplomatul la plecarea din țară. Cum nici nu despachetase, valizele rămânând în vestibul, nedeschise, nici măcar un ghemotoc de hârtie sau vreo ață nu alterau aspectul pedant al casei. Pe de altă parte, Sofron era ferm, subliniase că la plecare tânărul nu mai avea pachetul. Nici un fel de pachet. Or, cât ai fi de grăbit sau de superficial, când transporti o asemenea marfă, n-o faci într-un ziar legat cu sfoară. De reținut că apartamentul fusese scotocit la milimetru, de specialiști, nu de amatori, așa că ipoteza ca bărbatul să fi înghesuit ambalajul în vreo debara se excludea de la sine. Pe moment, Milord gândi că persoana aruncase ambalajul pe fereastră, în curtea interioară. Cum lucrurile se petrecuseră cu luni în urmă, amănuntul nu mai era de nici un folos.

— Vă amintiți cum arăta tânărul? Măcar în linii mari...

Un zâmbet nesigur se ivi pe chipul lui Dumitru Sofron:

— Domnule inspector, tinerii ăștia arată cam toți la fel. Ce țin bine minte e că era cu capul gol și că avea o claie de păr din ăsta gălbui și creț, de te miri că intră pe sub vreo căciulă, și la rădăcină se vedea negru rău de tot. Glasul în schimb, l-aș recunoaște și într-un cor. Privighetoare, domnule, parcă era Ion Dolănescu...

— Mulțumesc. Dacă mai am nevoie de dumneavoastră, cum vă găsesc?

— Ca să nu se prindă Terorista, v-ați gândit bine. Îmi lăsați un cuvânt aici, la "Licurici", nea Titi, patronul, mi-e amic,

— E o idee! și scoțând portofelul, semnaliză spre bar: Nota, vă rog!...

— Nici vorbă, se opuse sincer, și nu de circumstanță, domnul Sofron. Vă aflați în căprăria mea, sunteți invitatul meu.

Milord surâse cu toată fața:

— Vorba dumneavoastră, nici vorbă! Mi-ați fost de mare ajutor!

— Ajutor, pe dracu'!

— Mai mult decât vă puteți închipui.

*

Căsătoria lui Harald Bălăcescu cu prima soție, Mary T., durase exact optsprezece luni, după care se despărțiseră. Diplomatul avea atunci douăzeci și cinci de ani, iar Mary douăzeci, deci nimic ieșit din comun. Multe căsnicii comise la extremă tinerețe se destramă de foarte timpuriu, cauzele fiind multiple — lipsa de experiență, incapacitatea de adaptare la viața de cuplu, povara obligațiilor substituindu-se poeziei perioadei de idilă —, dar, în primul rând, lipsa unui sentiment puternic. O dată satisfăcută dorința năpraznică a începutului, cei doi se trezesc din beția simțurilor și constată că, de fapt, nu-i leagă nimic, sunt doi străini.

Cel puțin așa suna teoria, nu lipsită de realism, a inspectorului principal Mănescu. Așadar, primul divorț al lui Bălăcescu nu-l surprinse, cu atât mai mult cu cât și împrejurările fuseseră speciale. Mary, absolventă a Liceului de Coregrafie, după un stagiu de doi ani la Operă, se lipise de ansamblul de dansuri populare Perinița, fiind bine știut că, în regimul comunist, printre puținii care puteau obține totuși un pașaport pentru Vest, se aflau, în primul rând, prestatorii de artă populară, cântăreții și trupele de dansatori, circarii și teatrele de păpuși.

Harald și Mary divorțaseră după aproape doi ani și, foarte curând după oficializarea despărțirii, Mary emigrase în Canada, unde i se și pierduse urma. Iată o pistă definitiv închisă, conchise Mănescu, abandonând prima parte a raportului care se afla în fața lui. Următoarea pagină se ocupa de cel de-al doilea mariaj al diplomatului, care durase șapte ani. Margareta Bălăcescu, azi căsătorită Piteșteanu, era profesoară de Limba română la un liceu din București, același unde predă și pe vremea când era căsătorită cu Harald. Cu Piteșteanu, patronul unei mici fabrici de anvelope, avea doi copii încă minori și se mutaseră de curând într-o casă frumușică pe care și-o construiseră la Băneasa. Era o femeie mulțumită de viață, de ea însăși, și asta se vedea de la prima vedere.

Dată fiind căldura, Margareta îl primi pe veranda răcoroasă din spatele casei care dădea spre o grădiniță îngrijită. Piticii de ceramică risipiți printre flori strâmbară imperceptibil nasul aristocratic al inspectorului principal, puteau lipsi, dar, în ansamblu, priveliștea era proaspătă, de un pitoresc vesel și naiv.

Profesoara, o femeie care nu se sătura niciodată să-și admire proprietatea, aștepta complimente, pe care Milord i le servi într-o formulă densă:

— Cât de mult vă invidiez pentru oaza aceasta de frumusețe! Ați realizat un lucru extraordinar!

Margareta, deși radia, admise modest:

— Perseverență, multă muncă, economii și puțin noroc. Vă spun sincer, ne-am mutat aici doar de trei luni, dar nu m-aș mai întoarce la bloc de-ar fi poleit cu aur și cocoțat pe Palatul Regal!

— Vă înțeleg...

Fericită, femeia inventarie toate avantajele habitatului în *banlieue*, vorbe

despre piscina din viitorul apropiat, despre pavilionul obligatoriu îmbrăcat în roze, despre tufişurile de hortensii.

Milord o ascultă din politeţe, dar numai cu jumătate de ureche. Se îndrepta spre cincizeci de ani, avea o faţă plină, albicioasă, cam grăsunică, dar păstrase frumuseţea picioarelor, suple, cu glezne de marchiză, punctul ei forte pe care rochia de vară, relativ scurtă, le evidenţia. Părul trebuia să fi constituit marea ei problemă, foarte rar, iar permanentul strâns nu se dovedea a fi o soluţie. Printre melcii mărunţi i se întrezărea pielea capului. Cu totul, emana dragoste de viaţă, o filosofie jovială şi deplină sinceritate. "În orice caz, notă mulţumit inspectorul, sunt sigur că-mi va relata tot ce ştie."

La auzul numelui lui Harald, avu o reacţie interesantă. Surâsul îi încremeni pe buze şi deveni dintr-o dată gravă:

— Bălăcescu... Eram sigură că, până la urmă, se va întâmpla ceva cu el!

— De ce credeţi că s-a întâmplat ceva?

— Ei, asta-i! Când se deranjează Poliţia să pună întrebări despre un ins, n-o face de florile mărilor!

— De ce eraţi atât de sigură?

— A fost un om ciudat. Nu l-am înţeles şi nu-l voi înţelege. Totul era ciudat, comportamentul lui, reacţiile, interminabilele lui tăceri. Astea şi indiferenţa de gheaţă mi se păreau ucigătoare. Aşa şi erau. După trei-patru ceasuri de muţenie absolută, în timp ce eu vorbeam, asta sunt eu, spun tot ce-mi trece prin minte, iar el mă asculta fără să mă audă, îl întrebam exasperată la ce se gândeşte. Răspundea invariabil — "la nimic". Cum poţi să nu te gândeşti la ceva?! Cum îţi poţi vida creierul? Iarăşi o chestie pe care n-am s-o pricep în veci... Unor astfel de oameni e normal să li se întâmple tot felul de ciudăţenii.

— Ca să vă dau satisfacţie, zâmbi Mănescu, nu v-aţi înşelat. I s-a întâmplat unul dintre cele mai ciudate lucruri care i se pot întâmpla cuiva. Acum două zile, când s-a întors de la Washington, după o absenţă de opt luni de zile...

Făcu o pauză de efect, amplificând suspansul. Margareta îl ţintuia cu o curiozitate avidă care-i căscase gura şi ochii.

— Ei, ce s-a întâmplat?

— A găsit în congelator capul retezat şi mutilat al unei femei.

Dacă ar fi fost în picioare, Piteşteanca s-ar fi prăbuşit. Aşa, căzu doar pe spatele fotoliului de paie:

— Ex-tra-or-di-nar! ! ! Uite o chestie de care n-am mai auzit. Pe cuvântu' meu!

— Nu trebuie să-mi daţi cuvântul de onoare, vă cred, surâse Milord.

— O clipă, interveni profesoara abandonând senzaţionalul. Credeaţi că e vorba de capul meu? De-aia aţi venit la mine? V-aţi gândit la vreun soi de răzbunare? Să ştiţi că ne-am despărţit civilizat, fără să ne fi certat măcar o singură dată.

— Un motiv concret trebuie să fi existat totuşi.

— Nimic în afară de ceea ce v-am spus: indiferenţa lui îngheţată, din care nimic nu-l putea scoate. Am încercat să-l provoc, să flirtez, am lipsit o

noapte de acasă, l-am jignit intenționat. Voiam o reacție, domnule inspector, cât de grosieră, chiar să mă și lovească, dar să se manifeste într-un fel. Nimic, nu-i păsa de mine nici cât de un rahat de câine. N-am înțeles de ce s-a însurat, iar el nu s-a obosit niciodată să-mi explice. Într-o bună dimineață, am simțit că nu mai rezist, mi-am luat tărbuțele și dus-am fost. Harald, care era acasă — chestia se întâmpla într-o duminică — n-a schițat nici cea mai mică împotrivire, nici măcar nu m-a întrebat ce-i în capul meu. În consecință, nu are de ce să-mi poarte pică, și nici eu lui. Doar atâta, pentru arhiva mea personală și pentru că nu-mi plac enigmele, aș fi vrut să mă dumiresc ce s-a întâmplat, ce voia sau ce aștepta de la mine! De copii, nici să audă, bucătăria nu-l interesa, nebunul trăiește din ceaiuri și biscuiți! Și atunci? Ceasuri întregi îl imploram, "spune ceva, orice, dar vorbește-mi..."

Margareta Piteșteanu își șterse fața și decolteul transpirat în timpul perorației și conchise cu convingere:

— Pe unul ca ăsta îți vine să-l ucizi, domnule inspector, v-o spun ca una care a încercat impulsuri asazine vizavi de el, așa că nu m-aș fi mirat dacă mi-ați fi spus că a fost găsit capul lui Harald pus la păstrare în vreun frigider.

Milord începu să râdă.

— Mulțumesc, ați fost foarte elocventă. Totuși, trebuie să vă fi făcut o idee cât de vagă despre ceea ce se petrecea cu el în realitate, despre cauzele acestei... blazări neobișnuite. Familia lui ce spunea?

Profesoara ridică din umeri:

— N-are familie, nici prieteni. Doar un frate, dar nu ținea legătura cu el. A rămas orfan încă din adolescență: făcea parte dintr-un neam pe cale de dispariție. Nu verișori, mătuși, unchi — nimic. Ceva-ceva mi-a ajuns totuși la urechi... Eram la Eforie Nord, în concediu, căsătoriti de trei ani. În stațiune, ne-am întâlnit întâmplător cu una, Carmen, o fostă colegă de facultate... de-a lui Harald, vreau să spun. Era și ea cu bărba'su. Un cuplu simpatic de altfel, oameni mai subțiri. Așa cum se întâmplă de obicei în vacanță, ne-am apropiat și am început să avem program comun. Într-o zi, la ghiol — bărbații și femeile erau despărțiți pe atunci —, nu știu cum s-a întâmplat, iar discuția a alunecat pe o pantă mai intimă. La un moment dat, fata asta, Carmen, mă întreabă: "Ești fericită?" Nițel șocată, am răspuns evaziv: "Harald e un bărbat cumsecade, n-am ce să-i reproșez. Poate cam posac, prea închis în el... Nu pot spune că-i un depresiv, dar nici că se bucură din cale afară de viață."

"Harald posac! Cine și-ar fi închipuit?! El și cu Ticu, alt coleg de-al nostru, erau sufletul petrecerilor, cântau și în orchestra facultății — Harald la pian — și pot spune că, dacă am avut o studenție frumoasă, lor le-o datorăm în bună măsură!..."

Avea un zâmbet ciudat, nostalgie și încă ceva, ca o constatare amară în legătură cu consecințele unor fapte preexistente. Am încercat s-o iscodesc.

"Sunt pur și simplu uluită, parcă am vorbi despre două persoane diferite, situate la poli opuși. Oamenii evoluează, dar coordonatele principale rămân stabile. S-a petrecut ceva neobișnuit în viața lui?"

— A dat vizibil înapoi, am avut în fața ochilor imaginea unui melc retras brusc în cochilie.

"Despre așa ceva, eu nu știu nimic!... Cred că ne-am sorit destul, hai să ne spălăm."

— Ceva, totuși, s-a întâmplat, comentă Mănescu. Evoluția era cu adevărat mult prea... neașteptată.

Margareta Piteșteanu reluă pe gânduri:

— Ar mai fi ceva... În aceeași seară, ne-am dus să luăm masa la *Perla*. Harald trebuia să dea un telefon urgent la București și a rămas să facă coada la Poștă, cum era pe-atunci cu convorbirile interurbane. Eu și cei doi, Carmen și bărba'su, ne-am dus direct la restaurant ca să prindem o masă. Am avut treabă la toaletă și, când m-am întors, am surprins un fragment de discuție:

"Sper că n-ai pomenit nimic de Liliana", a zis el, la care ea a răspuns — "Mă crezi tâmpită?!"

— Interesant, aprecie Mănescu, deși...

— Știu ce vreți să spuneți, dar am simțit atunci, și o cred și azi, că vorbeau despre mine și Harald. Atmosfera secretă, glasurile scăzute, felul în care au schimbat vorba când m-au văzut, toate pledau în același sens. Categorie, nu se refereau la alți subiecți.

— Mda, presupun că ați făcut investigații în legătură cu această Liliana.

— Am încercat, dar n-aveam nici o părție, parcă nu păstrase nici o legătură cu "existența lui anterioară". I-am scotocit hârtiile personale sperând să dau peste vreo scrisoare, fotografie, orice, dar omul acesta părea complet lipsit de amintiri.

— Așa ar fi vrut să fie. În ultimă analiză, nu amintirile dintr-un sertar contează, ci cele îngropate în sufletul nostru. Până la urmă, n-ați aflat nimic despre Liliana?

— Nimic.

— Cum de nu l-ați întrebat chiar pe el? În definitiv, ca soție, erați îndreptățită s-o faceți.

Margareta începu să râdă sincer amuzată:

— Probabil că eu nu am fost suficient de elocventă, căci n-ați înțeles nimic. Vă închipuiți că între noi doi se instalase o relație de cuplu normală, de dulce intimitate. Țonțonel și Țonțonica, Veveriță Mică și Ursuleț, că ne țineam de mână la film? Țipă fără să-și dea seama: Era un in-a-bor-da-bil! ! ! Doar ideea că aș putea ataca un subiect atât de personal, ca o fostă iubită, poate marea dramă a vieții lui, mă îngheța! Îmi tăia picioarele, aripile, respirația! Ce să vă spun, că și în momentele de mare intimitate, ploua în patul nostru cu "scuză-mă" și "pardon"?

— Ați suportat totuși șapte ani!

— Stoic. De ce? De tâmpită și dintr-un optimism cretin — răbdare, se va schimba! Provin dintr-o familie modestă, domnule inspector, tata poștaş, mama, fată de la țară, ajunsă țesătoare la Tricodava. În mediul meu, ăla de acasă, nu se lasă un bărbat dacă nu te bate, nu te înjură, nu-i bețiv și-ți aduce toți banii! Iar Harald era, din punctul ăsta de vedere, ireproșabil. Și nu ascund că a funcționat și snobismul. Mă prăpădeam după distincția lui, plesneam de admirație pentru faptul că se trage dintr-o familie de intelectuali. De altfel, fenomenul e frecvent, am avut de multe ori ocazia să

constat că bărbații și femeile proveniți din "mitocani" au o slăbiciune deosebită, încărcată de complexe de altfel și cu atât mai eficientă, vizavi de exponenții a ceea ce își închipuie ei a fi "aristocrație"...

Îl conduse până la poarta grădiniței și aici se prinse cu mâinile de sulilele argintii ale gardului de fier:

— De-a lungul anilor, m-am tot gândit și cred că nu mă înșel. Cheia lui Harald e la Liliana. Adăugă zâmbind: Dacă descoperiți ceva, spuneți-mi vă rog și mie. Nu-mi plac tainele și, cu atât mai puțin, cele care fac parte din viața mea.

*

"E lege, domnilor! perora ori de câte ori avea ocazia domnul Manole, un vechi prieten al familiei Drăgușin. Toți părinții care au avut inspirația, începând cu 1970, să-și boteze fetele cu numele Andreea, au nimerit-o! Nu-mi cereți o explicație științifică, dar rămâne lege! Toate sunt exemplare absolut superbe. Uitați-vă la Andreele de la televizor, priviți în jur, uitați-vă la Andreea noastră! Dixi!"

Andreea Drăgușin confirma din plin teoria domnului Manole. La aproape optsprezece ani, arăta literalmente ca o floare și, apreciau cunoscătorii, avea toate premisele ca această frumusețe să reziste vremii. Geometria feței era perfectă, încadrându-se în parametrii estetici ai oricărei epoci, dar splendori clasice s-au mai văzut. Ceea ce făcea din domnișoara Drăgușin un unicat, era îmbinarea de culori aproape neîntâlnită în peisajul autohton. Ochii mari, oblici, de un verde viu, de gazon, cu corneea de un alb strălucitor, luminau un chip smead, de metisă. Efectul era de-a dreptul extraordinar. Părul negru, des, aspru și lins ca al indiențelor-piei roșii a căror pieptănătură simplă o și împrumutase de altfel — îi sporea aerul exotic. Cât privește trupul, pentru a-l cita pe același domn Manole, "iată ce fel de ființe iscă Dumnezeu, când dă cu amândouă mâinile!" Fără a avea dimensiuni de manechin, era o minionă perfect proporționată, miniatură cu o infinită grație a mișcărilor, a întregii făpturi.

Toată lumea o admira cu stridente și numeroase semne de exclamație, iar Ciprian rămânea fără grai în fața ei, fascinat.

Simțea că inima i se topește de dragoste, ochii i se umezeau și nu înceta să se mire de norocul lui. Cum a fost posibil ca o asemenea minunăție de fată să se îndrăgostească de el, Ciprian Poenaru, până mai deunăzi clovnul clasei, un fluieră vânt, cu chiu cu vai bacalaureat, dansator într-un club de noapte, mult apreciat de publicul feminin în numerele de striptease.

Așa îl cunoscuse și Andreea și acesta constituia amănuntul care-l scotea din fire pe domnul Drăgușin, tatăl. Era suficient să se pronunțe numele lui Ciprian pentru a cădea pradă unor accese de furie care puteau prefigura, în temerile familiei, un infarct.

— Cum e posibil?! bubuia ca un tunet și glasul mergea în crescendo, cu intonațiile binecunoscute celor care-l ascultau în parlament sau la bară.

Domnul Drăgușin era avocat și senator, orator redutabil, una dintre

forțele autentice și de necontestat ale vieții politice contemporane.

— Cum e posibil ca o fată fină și instruită ca tine să se uite la un gunoi, la un vierme netrebnic care în afară de un gigetism murdar nu are decât nerușinare! Ce bărbat e ăla care își exhibă farmecele și mădularul dinaintea unor muieri descreierate și perverse, și asta ca mod de a-și câștiga existența?! A lui, a nevestei, a copiilor! Cum nu ți-e silă? Cum crezi că eu pot accepta o asemenea scursură scârbavnică în familia mea? Soț al unicei mele fiice! Ptiu!

Andreea culese din cupă ultima linguriță de șarlotă — spre exasperarea doamnei Drăgușin scandalurile izbucneau în timpul mesei — și își măsură liniștită tatăl care repeta retoric:

— Cum crezi că pot admite "un striptist", o târfă masculină, la masa mea?

— Exact așa cum o admite și șeful tău, răspunse fiică-sa. Șeful tău care a fost și premier și încă o grămadă de chestii importante. Fiică-sa tot cu un striper s-a încurcat, ba au și un copil împreună, și toată lumea e bine mersi, nu s-a făcut gaură în cer! Deci, conchise, se poate admite foarte ușor!

— Nefericito! Cum de cutezi asemenea comparații, cruntă blasfemie? Unde e spiritul tău de familie? Mândria și demnitatea ta de Drăgușină. Compari niște venetici veniți din toată lumea, cu neamul nostru...

— Care se trage din cruciați!

— Plăieșii lui Ștefan nu erau cu nimic mai prejos! urlă dezlănțuit avocatul. Avem urice și hrisoave, specie de epigoană, pergamente care ne atestă vechimea și vrednicia unui neam de oameni viteji și semeți, de neclintită verticalitate!!!

Doamna Drăgușin își duse la urechi palmele delicate:

— Nu mai răcni în halul ăsta! Parcă te-ai certa cu parlamentarul ăla din Constanța!

— Sunt zguduit de inconștiența care domnește în propria mea familie!

Totuși, după plecarea avocatului, trecu în camera fiică-sii, pentru o discuție ca între prietene.

Andreea abandonează revista *Madame* și o măsură ironic:

— Ai venit să duci muncă de lămurire?

— Poți să-i spui și așa. Știu că n-ai să ții seama de părerea mea, dar n-aș avea liniște, dacă n-aș încerca să-ți deschid ochii. Presupun că nu te îndoiești de sentimentele noastre, ești unicul nostru copil, dorim pentru tine tot ce e mai bun pe lumea asta...

— Nu mă îndoiesc, dar avem păreri divergente despre acest "cel mai bun". Voi credeți că știți mai bine și gândiți în locul meu.

— E și firesc, avem experiență de viață, am văzut și am trecut prin multe.

Andreea sări din pat și începu să se agite prin încăpere:

— Vezi, asta e greșeala voastră, a părinților, în general. Vreți să ne dirijați, să ne băgați pe gât mentalități și o gândire care nu mai sunt valabile în epoca noastră!

Bianca Drăgușin surâse cu o superioritate deloc agresivă. Era o

persoană în jur de patruzeci și cinci de ani, înaltă și impozantă, fără a fi grasă. Fața avea trăsături regulate, deși cam mari. Ceea ce izbea în primul rând la această femeie era impecabilul, impresia de desăvârșire pe care o transmitea. Era mereu elegantă, rafinată, părul, dantura, machiajul — perfecte, iar din siguranța de sine își făcuse un stil. Puteai fi convins că, indiferent de situația în care s-ar afla, va găsi întotdeauna soluția sau replica cea mai potrivită. Dacă fiică-sa constituia un unicat de frumusețe, Bianca Drăgușin se singulariza ca exemplu de bună și solidă educație.

— Aici te înșeli tu, scumpa mea. Trebuie să fii imbecil ca să nu realizezi că lumea a evoluat, puține lucruri seamănă cu ce au însemnat ele înainte...

— Și-atunci? o întrerupse fiică-sa nerăbdătoare.

— Printre cele puține, le-aș zice imuabile, se numără exact gândirea și mentalitatea pe care tu le socoți învechite. În general, în dragoste, nu s-au schimbat prea multe.

Andreea respinse cu dispreț:

— Pe dracu' nu s-au schimbat! Nu mă determina să cred că umbli legată la ochi!

— Aparent. Indiferent de epocă, sunt anumite, să le zic precepte, care rămân valabile.

— Zău?! Dă-mi și mie un singur exemplu de precept bățut în cuie!

— Cel mai la îndemână — evitarea mezalianțelor. Nu conduc niciodată la ceva bun, nu încrucișezi o iapă pur sânge cu un măgar. Soții trebuie să provină din același mediu, să se fi bucurat de aceeași educație, să vorbească o limbă comună. După ce simțurile se domolesc, diferențele de clasă țâșnesc la suprafață cu violență, ceea ce ți se pare un fleac devine sămânță de scandal. Azi, nu te deranjează că partenerul pretinde scobitori la masă, mâine o vei taxa drept o mitocănie de nesuportat.

Andreea se aruncă pe pat și râse în hohote.

— Mezalianță! Hai, mamă, nu fi caraghioasă, trăim în mileniul trei! Tu chiar iei în serios plăieșii lui tata? Pârcălabul Drăgușin al Hotinului, toată salata de vornici, vel logofăt și biv vel cutăriță caimacam și conte de Vlașca și Teleorman?!!

Bianca replică liniștită:

— Ei au existat, draga mea, și chiar dacă tu îi tratezi astăzi cu ușurință, va veni și ziua când te vei mândri cu ei.

Andreea conchise:

— Poate că ai dreptate, mamă, nu știu ce se va întâmpla peste zece ani, dar nu văd ce legătură are chestia asta cu Ciprian.

Doamna Drăgușin oftă, clătinând din cap:

— Ciprian nu-i de tine, fetițo.

Andreea țipă:

— Dar îl iubesc, mamă, nu înțelegi? Ce trebuie să fac ca să mă înțelegeți?! Dacă nu-l văd o zi, mi-e frig toată ziua, chiar dacă suntem în iulie! Ce pot să fac?!

Maică-sa replică rece:

— Culcă-te cu el, fă-ți cheful, dar fără Primărie și biserică. Spunea cineva

că dacă vrei o cană cu lapte, nu trebuie să cumperi toată vaca!

— Nici eu, dar nici el n-am fi de acord.

— Hmm, înseamnă că e mai șmecher decât mi-am închipuit.

— De ce, mamă, pentru că mă iubește și mă respectă?

— Acum vorbești exact ca o țatică! Te respectă...

— În definitiv, ce-i reproșezi?

— Chiar vrei să știi? Ei bine, în primul rând că e un copil din flori, crescut de o mamă neserioasă — adevărat că foarte tânără — cu sumedenie de amanți la activ. Dar tot atât de adevărat e că Ciprian nu are nici o vină în cheștiunea aceasta. Dă-mi voie totuși să mă întreb ce fel de educație a primit, căci pentru fiica mea nu doresc un rebut al societății, ci tot ce este mai bun.

— Ei bine, eu sunt dispusă să trec peste acest impediment!

Bianca ridică arătătorul, orientându-l spre tavan:

— Azi, scumpo, mâine însă nu-l vei scoate din bastard. Pe urmă, se mai ridică o problemă. Originea ca origine, dar ce reprezintă el azi? Măcar de ar fi apucat pe un drum care să-i permită să devină un *self made man*, și atunci toată stima și admirația. Dar el naufragiază în cel mai jalnic sector de activitate — prostituție masculină, striper! Aici, taică-tău are dreptate, un bărbat care se dezbracă în public ca să scoată de o pâine nu poate fi socotit ca atare. Pe de altă parte, nu cunosc mulți bărbați care și-ar lua neveste dintr-un club de striptease!

Andreea începuse să plângă, dar maică-sa simți nevoia să tragă concluzia:

— Aș fi preferat să te știu combinată cu cel mai modest muncitor, dar care se zbate să-și facă o facultate la seral, decât cu terchea-berchea ăsta. Nu știu cum nu ți-e greață ție să te mai ia în brațe după ce l-ai văzut excitând și sugerând actul sexual pentru o sală de femei cu probleme în pat!

Andreea își ridică obrazul înlăcrimat. O floare stropită de rouă.

— Îl iubesc, mamă! Din tot sufletul! Orice ar fi, mă mărit cu el, adăugă printre suspine: Nu mă siliți s-o fac fără știrea voastră!

*

Cetățeană străină, scrise cu majuscule inspectorul Mănescu și adăugă trei semne mari de întrebare. Ipoteza era ispititoare în lipsa vreunei reclamații autohtone privind dispariția unei persoane de sex feminin, încadrându-se în perimetrul datelor existente în dosar. Ispititoare, dar lăsând descoperite destule aspecte. Posibilitatea ca victima să fi fost un om de afaceri venit cu interese în România se excludea din capul locului, căci dispariția ei ar fi fost imediat sesizată de organismul economic, politic sau cultural pe care-l reprezenta. Mai degrabă se contura ca viabilă ipoteza că femeia venise ca turistă, dar și aici cu condiția să fi fost *o singuratică*, fără familie, prieteni, colegi de serviciu, "orfană" din toate punctele de vedere, concluzie obligatorie, în lipsa oricărei sesizări. Mănescu știa însă că astfel de situații sunt extrem de rare și se întâlnesc de obicei în rândul persoanelor

foarte în vârstă, ceea ce nu era cazul în speță.

Colegul lui, inspectorul Nae Panait, un Mitică șablon pe slab și deșălat, cu haine șifonate și părând totdeauna neras, dezvolta altă teorie:

— Pariez că nenorocita-i băstinașă, altfel țipa Interpolul. Știu, știu ce vrei să-mi spui, adicătelea de ce nu țipă nimeni aici? Posibil ca necunoscuta să fi fost o vagaboandă fără căpătâi și fără familie. Poate că nici n-au observat că a dispărut din peisaj.

— Țin pariul, femeia nu era o maidaneză, de-ajuns să...

— Știu, știu! îl întrerupse Panait. Te obsedează chestia cu L'Oréalul. Vezi, Mănescule, ăsta-i păcatul tău, unde tu ești băiat gigea, te legi de amănunte din astea de look, le acorzi o importanță fabuloasă. Din cauza copacilor, nu mai vezi pădurea!

Milord începu să râdă:

— Arată-mi un singur specimen și îți reconstitui codrul.

— Am auzit și eu de antropologie, dar nu-i cazul tău. Admite că amărășteanca a tras un tun și, pentru o singură dată, s-a cănit cu L'Oréal. Ce-i lipsit de logică în asta?

— Că nu pe L'Oréal și-ar fi cheltuit banii. În mentalitatea unei fripturiste, există alte priorități.

— Ca de exemplu? se interesă Nae Panait ironic.

— O pereche de cizme înalte până peste genunchi, un costum canadiană și fustă jaguar sau altă felină, geantă din nylon transparent, ochelari de soare Ray Ban și, poate nici măcar în ultimul rând, ar fi cheltuit pe o vopsea de păr scumpă.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că după ce ai dat-o pe cosiță, nu mai are etichetă. Pricepi? Mulți vede, prea puțini cunoaște.

Panait îl cercetă dintr-o dungă:

— Tu de unde ești?

Mănescu râse din nou:

— Mă plimb adesea prin pădure, cunosc la copaci...

Panait își scormoni mintea după o replică nimicitoare, dar intrarea năvalnică a inspectorului Firoiu îi curmă firul gândurilor:

— Șeful de post din Blegești anunță că niște copii au descoperit într-un puț părăsit de la marginea comunei, "o mână moartă".

Lui Ciprian nu trebuia să i se explice ce anume îi reproșau părinții Andreei, pentru că, de fapt, îi reproșau totul, începând chiar cu "geneza" lui.

Deși îl dureau s-o recunoască, tânărul știa că, în viziunea tuturor, maică-sa era considerată o curvă.

Temperamentul fierbinte și vocația pentru variație necenzurată de opreliști morale merseseră mână în mână, și la treisprezece ani începuse viața sexuală, pentru ca la șaisprezece să-l aibă deja pe Ciprian. Taică-său, croitor de lux, minte obtuză, dar mână iscusită, o bătuse ca la Poliție, și nu o dată, pentru a o sili să divulge numele ticălosului autor. Credea că îl va putea

sili să-i ia fata batjocorită în căsătorie sau că măcar va obține o pensie alimentară. Sanda refuzase să ofere vreun nume, dar nu din obstinație sau din exces de demnitate, ci pentru simplul fapt că în perioada de concepțiune "se iubise cu vreo zece tipi și nici așa, nu se face, să cadă măgăreața peste un nevinovat". Mai aproape de adevăr era faptul că nu o tenta să se ducă la Primărie cu nici unul dintre Don Juani, bașca nu avea nici o înclinație matrimonială. Și așa avea să rămână, până azi, la treizeci și șase de ani.

În mod ciudat, nu se debarasase de băiat, așa cum era de așteptat și cum o sfătuiau toți cunoscuții fără excepție. Încă de bebeluș, Ciprian "avea un lipici, ceva nemaipomenit" și era cuminte ca o poză. Nu-i făcuse probleme, nu-i dăduse bătăi de cap, de la cinci ani se descurcase fără să pună întrebări, nu plângea dacă rămânea singur și, tot de atunci, se obișnuise să nu se mire de puzderia de "unchi" care înnoptau la ei. Se obișnuise și cu disparițiile maică-sii de câte două-trei zile, și mânca tot ce i se punea dinainte, sau... nu mânca deloc. Uneori, era festin la ei în casă, salam, cârnați și cartofi prăjiți, cartoane cu prăjituri și ciocolată, alteori doar pâine presărată cu sare sau zahăr.

La școală, se descurca în limitele mediocrului, dar trecea clasa fără corigențe. Deși mulți o sfătuiau să-și dea băiatul la o școală profesională, să scoată și el mai repede o pâine, Sanda îl lăsase să-și termine liceul.

Între timp, Ciprian ajunsese un adolescent plin de farmec, în asemenea măsură de simpatic, încât necunoscuți, bărbați, femei sau copii, la simpla lui vedere și fără să-l cunoască, îi zâmbeau spontan. De înălțime potrivită, spre înalt, era bine făcut, fără cusur. Pe chipul de puști poznaș, ochii mărgelați cu gene lungi scânteiau, avea un surâs strălucitor care nu-i părăsea niciodată obrazul, emana în totul un farmec irezistibil, trezind spontan tentația interlocutorului de a-l mângâia pe cap. (În sinea ei, doamna Bianca Drăgușin recunoștea în ciudată "șarmul nebun" al băiatului, conștient că astfel de persoane sunt mai primejdioase decât frumusețile consacrate și că o dată prinsă în mrejele lor, nu te mai poți desprinde o viață; cei ce izbutesc, totuși, rămân cu inima mutilată, tot pe viață.)

Când Ciprian o cunoscuse pe Andreea, împlinise douăzeci de ani, avea la activ multe aventuri, câteva inimi neconsolate și ceva bani. După existența precară, cu grafic financiar accidentat, cel mai adesea deficitar, acum, ca angajat la două cluburi de noapte, se simțea nabab. În primul rând, se despărțise de maică-sa, închiriind o garsonieră elegantă pe Magheru, mobilată ca un stabiliment de noapte — puzderie de lumini, oglinzi și un bar care ocupa o treime din încăpere. Își cumpără un Fiat decapotabil *second hand*. Trăgând linia, se simțea extrem de mulțumit, spunându-și că, măcar în ceea ce-l privește, zicala "copiii din flori sunt întotdeauna norocoși" se confirma.

Apariția Andreei în peisajul lui îi schimbase într-un fel modul de viață, dispărând total aventurile față de care nu mai încerca nici o ispită, dar mai ales optica. De unde se legănase pe undele dulci ale automulțumirii, începuse să nu se mai simtă la fel de sigur în privința statutului său, a situației lui în general. Andreea, influențată în oarecare măsură de părinți,

dar și geloasă — dezgustătoare muierile alea care în timpul show-ului urlau, gâfâiau, își întindeau mâinile ca niște cângi încercând să atingă trupurile băieților striper! — Începuse să tatoneze:

— Te-ai gândit vreodată să încerci și altceva mai... mai...

— Decent?

— Nu neapărat asta am vrut să spun. Mă gândeam la ceva mai sigur, de viitor. Ce te faci după treizeci de ani?

Tânărul începu să râdă. Era de-a dreptul încântător, cu părul care se aduna în şuvițe strălucitoare peste ochi, radiind o tinerețe triumfătoare, cu dinții lui incredibil de frumoși, și Andreea simți că literalmente se topește, îi venea să-l mănânce.

— Până la treizeci de ani, mai am! E singurul lucru pe care știu să-l fac și se spune că îl fac bine.

— Există și un mai târziu, Cip! Noi vrem o familie...

— Și copii, iubita mea, mulți copii! M-am gândit, să nu crezi, că sunt chiar inconștient. Mai trag vreo zece ani, cât mai am succes, între timp mai adun niște bani și-mi deschid propriul meu *night-club*! Nici nu-ți trece prin minte cât se câștigă în businessul ăsta!

Se aflau pe terasa garsonierei lui Ciprian. Situată la etajul șapte, în ciuda vipiei de peste zi, adierile înserării se făceau simțite aici. Era ora opt, iar Ciprian nu trebuia să fie la club înainte de zece jumătate.

— Nu ți-ar plăcea să fii actor?

Tânărul o privi neliniștit:

— Spune-mi, iubita mea, s-a întâmplat ceva ce eu nu știu? Iar s-au luat ai tăi de mine?

— Nu-i vorba de asta... respinse Andreea cu jumătate de gură.

— Ba da, Adi, nu trebuie să te ferești de mine. Crede-mă, îi înțeleg, fac parte din altă generație, dacă nu ești inginer sau avocat, medic și așa mai departe, nu ești serios. Povestea un prieten de-al patronului că, acum cincizeci de ani, manechinele erau ținute undeva, la marginea societății, fiind socotite un soi de prostituate, dar mai cu paravan. Azi, constituie un ideal să fii top model, asta ca să vedem cum evoluează lucrurile.

Andreea își țuguie buzele și declară gânditoare:

— Mie mi-ar plăcea să fii actor...

Ciprian căzu în genunchi și îi cuprinse mâinile în palme:

— Sunt dispus să fac orice îmi ceri, de dragul tău, fac orice. Din păcate, ca să fii actor, nu-i de ajuns să vrei, îți trebuie în primul rând talent, iar eu sunt bătă.

— De unde știi?

— M-au testat în liceu o grămadă de instructori, pentru serbările școlare. Mă ocheau din prima, pentru că aveam fizic, dar le trecea repede. Nici ca prezentator nu făceam față. Dar dacă vrei tu, mă pun pe carte.

Fata îi surâse recunoscătoare și îi întinse buzele. Ciprian o sărută pătimaș. Sentimentul era atât de intens, încât avu impresia că-și va pierde cunoștința. Nu depășiseră stadiul îmbrățișărilor înfocate, deși jocul lor ajunsese destul de departe, însă ceva o reținea pe Andreea să meargă până

la capăt, iar Ciprian nu-i ieșea din cuvânt.

— Trebuie să iei niște lecții, spuse Andreea sărutându-l mărunț pe gât, mai spre ureche. Dacă ai intra, aș considera că-i cel mai frumos cadou de nuntă pe care mi-l poți face.

Ciprian o prinse de umeri și o privi în adâncul ochilor de un verde marin. Întrebă ușor surprins:

— Treaba asta contează chiar atât de mult pentru tine?

— Să fie clar, iubito, mă mărit cu tine în orice condiții, și asta imediat după admitere, să văd ce reușesc și eu, dar pe cât posibil vreau să țin cont și de ai mei... De opinia generală. Indiferent ce se întâmplă, în maximum trei luni, vreau să fim căsătoriți. Nici nu concep altfel.

Ciprian își înăbuși oftatul. Trei luni! De-ar trece mai repede... De s-ar rezolva și problema cealaltă!... Fără valuri... Fără să se afle, fără să știe cineva.

Trecu în baie ca să se pregătească de spectacol. Telefonul începu să sune, și Andreea, cu ochii pe televizor, ridică receptorul. Emise un "alo" cristalin, și aproape concomitent, convorbirea se întrerupse.

— Cine a fost? se interesează Ciprian din pragul băii, cu obrazul plin de clăbuc.

— Nu știu. Cum mi-a auzit vocea, a închis. Ca și ieri, ca și alaltăieri. Vreo admiratoare de-a ta, probabil.

— Adi, eu n-am nici o vină, n-am dat numărul meu nimănui.

— Sunt convinsă.

Se simțea prea sigură de dragostea lor unde nu mai exista loc pentru o terță persoană, ca să fie geloasă. Ciprian, în fața oglinzii din baie, urmărind atent cu aparatul de ras linia maxilarului, se simțea mai puțin liniștit.

*

De astă dată, erau de comun acord, amândoi fiind aproape convinși că mâna găsită în puțul de la Blegești aparținuse necunoscutei al cărei cap domiciliase în congelatorul lui Harald Bălăcescu. Încă nu intrase în putrefacție, prezentând simptomele clare ale unei congelări prealabile. Pe de altă parte, manichiura îngrijită se asorta cu costisitorul L'Oréal care fusese folosit la decolorarea părului. Ceea ce determinase descoperirea sinistrului fragment de trup omenesc, fusese un inel a cărui strălucire atrăsese atenția copiilor. Era un briliant, super onorabil, nu o gămălie acolo, fixată în gheare, pe o verigă de aur. Inspectorul Mănescu nu era vreun expert în materie, dar nici într-atât de mocofan încât să nu realizeze că bijuteria era scumpă și modernă, și nu o amintire de familie. În lipsa altor indicii și coroborat cu eternul L'Oréal, se putea lansa ipoteza că necunoscuta avusese respirație financiară. Demn de interes era însă un alt aspect pe care-l comentă cu inspectorul Panait:

— E de presupus că în următoarele zile, va apărea alt fragment, și nu înțeleg jocul.

— Deocamdată, avem o certitudine, spuse Panait scărpinându-și ceafa

netunsă. Ne confruntăm cu un sadic patologic. Mergând pe mâna lui Sofron, crima a avut loc acum circa șase luni. Să te apuci să hăcuiești un cadavru, să-l conservi jumătate de an pentru ca după aceea să-l scoți pe piață desfăcându-l cu bucata e de un lugubru care depășește închipuirea! Eu unul, nu că n-am întâlnit ceva asemănător, dar nici n-am auzit!

— Categoric, avem de-a face cu un dement, sau poate o dementă, și ăștia-s cei mai periculoși. Imprevizibili și cu o inteligență diabolică. Ce interes are, mă întreb, să ne atragă atenția în mod periodic scoțând la iveală câte un segment de cadavru?

— Asta în situația în care presupunerea ta c-o să înceapă să ne plouă cu mădulare tranșate se confirmă. De altfel, îți împărtășesc punctul de vedere, vom mai avea parte de descoperiri macabre.

Mănescu îl privi gânditor:

— Încerc să-mi imaginez personajul...

Celălalt se hlizi.

— De-aia te uiți așa la mine?

— Bănuiesc că dispune de tone de sânge rece. Expertiza e fermă, cadavrul a fost ciopârțit de un cârpaci, hotărât nu cadru medical, nu măcelar. Ai idee ce greu e să hăcuiești un leș, fără să ai habar de anatomie?! Mai demult... În fine, cineva — evită să folosească în fața proletarului Panait cuvântul servantă pentru ca acesta să nu se simtă sfidat — m-a rugat să tranșez un curcan care nu încăpea în cuptor. Dă-i cu ciocanul, dă-i cu ferăstrăul, m-au trecut șapte ape, pentru ca, în cele din urmă, să izbutesc un dezastru! Nu-i deloc o chestie simplă. Iar după o astfel de întreprindere, să mai stai cu cadavrul în frigider o grămadă de vreme, să respiri, să mănânci, să dormi în același spațiu...

— Poate că nu-l ține la el acasă.

— Dar unde? La abator?

— Nu neapărat...

— Atunci, unde?! Câte locuințe la fel de "discrete" ca a lui Bălăcescu cunoști?

Panait ridică din umeri:

— Nu cunosc, dar aspectul, în afară de faptul că ar completa un portret deja intuit, mi se pare subsidiar... Ce faci, domnule, de ce deschizi fereastra?! Intră muște și toată căldura de-afară!

— În schimb, mai iese mirosul. Schimbă after-shave-ul, miroase ucigător a ultima cocotă, țoapă de Gara de Nord!

Milord avea un simț olfactiv deosebit și duhorile îi creau o indispoziție de ordin fizic care se transforma lesne într-o iritare de nestăpânit. Panait zâmbi mios:

— De, dragă Milord, nu fiecăruia îi permite bugetul să cheltuiască pe odicoloane scumpe, Diavolo, Aramis și care or mai fi.

— Atunci, renunță dracului la odicolon și lasă oamenii să trăiască. Mi-ai stricat toată ziua!

Părăsi biroul, trântind ușa.

*

Conform înțelegerii, Harald Bălăcescu îl anunță pe inspector că pleacă pentru câteva zile pe Litoral, pentru a-și rezolva o problemă de succesiune. Nu știa la ce hotel va trage, dar îi lăsase numărul lui de mobil, pentru orice eventualitate.

La Mangalia, încercă o surpriză plăcută. Imobilul lăsat prin testament de vară-sa era cu mult mai important decât își închipuise, cele patru apartamente pe două nivele erau bine întreținute, clădirea se prezenta onorabil, fără a fi necesare reparații importante. Situată oriunde pe harta țării, casa ar fi constituit o valoare, însă aici, pe Litoral, valoarea ei creștea.

Harald se bucură, ca de obicei, fără exces. E bine să te știi bogat, dar de la o anumită vârstă, dacă ai siguranța că îți poți acoperi toate nevoile, că poți face față chiar și neprevăzutului, nu-ți mai rămâne mare lucru de făcut cu banii. Or, el, Harald, nu avea copii, nu intenționa să se mai însoare, va beneficia de o pensie, iar contul din bancă putea acoperi confortabil orice imprevizibil. Nu era un risipitor, dar nici un rapace, avid de avere. "Dorm pe un singur pat, am o singură burtă, nu am gusturi costisitoare, am destul pentru o bătrânețe decentă. Ce să fac cu averea, cui s-o las? Nu mai puțin adevărat însă, e preferabil să ai mai mult decât îți trebuie decât să-ți lipsească."

Harald petrecu o săptămână la mare. Nu mai fusese pe Litoralul românesc de cincisprezece ani, pe când mai era însurat cu Margareta. Își spunea că, de fapt, acesta era adevăratul lui concediu, la București, neavând mare lucru de făcut. Își angajă un avocat să se ocupe de mizeria administrativă presupunând punerea în succesiune. Închirie o mașină și vizită întreaga salbă de stațiuni ale Litoralului. Înregistrează schimbările intervenite — toate notate pozitiv — și rămase surprins de afluența turiștilor autohtoni care, în ciuda prețurilor, umpluseră stațiunile. Chiar dacă mulți se căzneau la cort sau acceptau comunul la gazde, iar alții veniseră doar pentru câteva zile, vorba aia, să ai de unde te întoarce, totuși hotelurile și terasele erau pline. Conchise superficial că ăsta-i românul, îi place să se plângă, situația în general nefiind chiar atât de dramatică. Nu adânci fenomenul, așa îi era firea, nu-l interesa nimic în afară de ceea ce se înscria strict în perimetrul preocupărilor sale legate de slujbă.

Se întoarse în Capitală, același domn plictisitor de serios, impasibil și fără haz, doar că mai odihnit și bronzat.

Lăsase curent în toată casa așa că după ce ieși de sub dușul făcut înadins fierbinte, se simți învăluit de o răcoare plăcută. După ce își turnă un scotch — bea moderat, dar sistematic — își propuse să instaleze aer condiționat, chestiune de care urma să se ocupe chiar în următoarea zi. Se duse să-și pregătească niște cuburi de gheață pentru scotch. Scoase caserolele din cămară, le umplu cu apă și mai luă o înghițitură de alcool. Deschise congelatorul. Încremeni.

Un escarpen de lac strălucea chiar pe primul raft. Picioarul care-l încălțase fusese retezat de la genunchi.

*

Milord se așteptase ca diverse fragmente din trupul necunoscutului, o dată dat startul, să continue să apară. Ceea ce-l surprindea era slăbiciunea vădită a demontului pentru congelatorul diplomatului.

Misterul afacerii părea tot mai învăluit în ceață, dar fiecare nou episod prezintă și aspecte pozitive. De pildă, acum se impunea atenției un element nou — autorul macabrelui scenariu se afla în imediata apropiere a lui Bălăcescu, oricum, într-o poziție de unde îi putea observa toate mișcările. Cum altfel ar fi știut că Bălăcescu pleacă pentru un număr de zile din București? Autorul e pe-aproape, sau măcar un complice. Cum Harald îl asigurase că nu comunicase cu nimeni de la întoarcerea lui în țară, vecinii din bloc deveneau foarte interesați; posibili martori, posibili participanți activi la scenariu și, poate, tot printre ei se ascundea și marele păpușar, maestrul care manevra din culise.

Mănescu cercetă cu atenție lista locatarilor din imobilul locuit de diplomat și operă o triere. Păstră pentru sine persoanele pe care, cu mai multă sau mai puțină fantezie, ți le puteai, totuși, imagina în ipostaze ilegale, urmând ca de ceilalți să se ocupe colegii. În realitate, toți locatarii trebuia trecuți prin furcile caudine, n-aveau voie să comită excluderi apriorice, căci neașteptatul se putea ivi din cotloane aparent inofensive. Polițiile din toată lumea s-au confruntat nu o dată cu infractori diabolici ascunși sub veșmintele anonime ale unor persoane lipsite de orice relevanță socială: bătrânei împătimită într-ale grădăritului, bunicuțe specialiste în dulcețuri și macrameuri, tineri fleți, socotiți de către cei din jur drept un soi de proștii satului.

În speță, cu cele două somaleze, studente la Stomatologie, care închiriaseră un apartament din bloc, avea să discute Firoiu, la fel cu bătrânul de aproape nouăzeci de ani, socrul unui parlamentar și deținătorul unicei garsoniere din bloc. Dar, nonagenarul îi atrăsese atenția inspectorului, în mod deosebit, căci era îngrijit de o menajeră care era posibil să fi observat câte ceva. Panait avea și el lista lui, Mănescu rezervându-și investigarea a trei familii, la care se adăugau, desigur, Sofronii, considerați deja cunoștințe vechi. Nu tânjea de dorul Teroristei, dar cu Dumitru Sofron voia să mai discute. Desigur, nu sub supravegherea "ostrogotei", ci în orele matinale pe care nefericitul le consuma la "Licurici".

Două nume și le notă în carnet ca prioritare, cel al familiei Mihai și Gina Dimitrescu și al bătrânei domnișoare Lola Damian. Aceasta din urmă era "guvernanta pe franțuzește" a lui Crișan, băiețușul de cinci ani al superbilor Dimitrești. Căci erau amândoi niște superbi.

Există oameni cărora totul le merge din plin. De la bolborositul

ursitoarelor la căpătâiul leagănului ornat în bleu sau roz și până la ultimul suspin. Din această categorie se considera a face parte și soții Dimitrescu: O copilărie opulentă — de o parte părinți medici, de cealaltă — lucrători în Comerțul exterior —, școlile simandicoase ale burgheziei roșii cum era Liceul Zoia Kosmodemianskaia, burse în străinătate, domiciliu în casele naționalizate ale fostei burghezo-moșierimi. Esențial era că, indiferent de faptul că percepeau sau nu quintesența fenomenului, avuseseră posibilitatea să se bucure de respectivele privilegii la timp. Erau amândoi tineri, dotați, frumoși. Chiar mai mult, distinși și cu greu ar fi bănuț cinea din cercurile simandicoase în care se învâneau în țară sau în străinătate, că buncii lor, de pildă, mai mâncau din același blid, tăiau mămăliga cu ața și schimbau izmenele doar sâmbăta.

În privința destinului, Mihai Dimitrescu avea teoria lui: "Totul e să crezi în norocul tău, iar cum pe noi nu ne-a ocolit, înseamnă că ne iubește! În rest, nu-ți mai trebuie decât îndrăzneală."

Gina, nevastă-sa, brunetă fcoasă, cu părul vopsit roșu Tizian, și forme voluptuoase, izbitor de sexy, era de acord cu teoria soțului ei. Așa le era scris, să fie fericiți, s-au întâlnit două destine pozitive, se potrivesc și ca zodiac și se simțea încântată ori de câte ori întâlnea pilde de destin care să le semene. Adică, ea și Mihai nu constituiau o excepție, ceea ce ar fi neliniștit-o. Faptul că mai existau și alții, constant favorizați de Fortuna, constituia un fel de garanție pentru un viitor mereu senin. Că pe acești fericiți îi căutai cu lumânarea, păcat, important era că familia ei se nimerise în categoria celor privilegiați.

Și, într-adevăr, la abia treizeci de ani, Mihai și Gina Dimitrescu se puteau considera doi oameni pe deplin realizați. Apartamentul splendid de șase camere în Centrul Civic, o vilă în curs de construcție la Mogoșoaia, un Peugeot 406 și un Range Rover, un supermarket, două hoteluri, trei restaurante, un cont dolofan în bancă și perspectiva obținerii unui teren de 2.000 de metri pe Litoral, unde intenționau să ridice un complex hotelier. La toate acestea — când Dumnezeu dă, apoi dă cu amândouă mâinile —, se adăuga înțelegerea desăvârșită dintre soți. După opt ani de căsătorie, continuau să se iubească intens și cu fidelitate, iar Crișan, rodul acestei iubiri, era un copil reușit, cu care s-ar fi mândrit orice părinte.

Dar, considerau Dimitreștii despre ei înșiși, lăsând norocul la o parte, aveau și minte, ca și cum a fi isteț nu ține tot de șansă. Asta era însă credința lor și se felicitau mai ales pentru modul în care știuseră să-și organizeze existența astfel încât să rămână loc și de viață personală. Indiferent de volumul afacerilor, familia, dragostea lor, ceasurile petrecute în comun, vacanțele și duminicile rămăneau sacre. Astfel, spre deosebire de cei mai mulți colegi de breaslă, tineri și prosperi businessmen, Mihai nu începea lucrul înainte de nouă dimineața, iar la ora șase seara, de oriunde s-ar fi aflat, urca în mașină și se întorcea acasă, liber de orice ipotecă profesională. Ca să fim însă sinceri, afacerile nu rămăneau de izbeliște, în celelalte ture intrând taică-său, pensionar încă tânăr, și un văr. Baftă și aici, dar, în primul rând, era vorba de mentalitate. Mihai și Gina voiau să trăiască bine și mult,

temându-se mai ales de infarct, fenomenul american care cosește quaragenarii prea energici și prea plini de zel.

În ce o privește pe Gina, și ea înțelegea să se bucure de viață. Absolventă a Facultății de Filologie, limbi străine, nu profesase nici o zi. Din perioada studiilor, își amintea mereu o maximă a lui Chateaubriand — "există un timp pentru a reuși în viață, există un timp pentru a avea o viață reușită". Ea începuse cu partea a doua, încredințată că are timp suficient și pentru a se realiza.

— Vreau să trăiesc un timp, cât mai sunt foarte tânără, exact ca o americană bogată. Cochetă, răsfățată, superficială, mondenă, fără preocupări majore. Să mă bucur uite așa, numai pentru că e primăvară, iar pe mine mă așteaptă în garderobă un taiaorăș delicios de la Dior!

Mihai zâmbise înduioșat.

— Nimic nu te împiedică, scumpa mea. Dacă tu și Crișan sunteți mulțumiți, eu nu mai pretind nimic altceva.

În consecință, Gina își începea dimineața cu o șocolată fierbinte și cu un suc de portocale cu două cuburi de gheață, aduse la pat de servanță, o partidă de tenis pentru siluetă sau cumpărături la casele de *haute couture* din București, saună, coafor, mese oferite acasă sau date de alții, evenimente mondene, toate de prima mână. Mică abatere de la program, când se simțea în formă nemaipomenită și îi părea rău să nu fie admirată și de alții, urca în Peugeot-ul decapotabil și-l lua pe Crișan de la grădinița americană unde era înscris. Asta nu însemna că nu-și adora băiețelul, mai ales că medicii, după o naștere dificilă, îi semnalizaseră imposibilitatea de a mai avea vreodată un copil. Crișan trăia ca un prinț, nu i se refuza nimic, era copleșit de cadouri scumpe, părinții comitând eroarea — sau poate că aveau dreptate — să-l răsfete peste măsură.

— Nu știm ce-i rezervă viața, măcar acum să se bucure. Mi se pare inuman ca băiatul să tânjească după ceva, iar eu, deși dispun, să-l refuz totuși doar de dragul unor precepte de educație. Doamne ferește de vremuri ingrate, să existe în viața lui cel puțin o etapă de care să-și amintească cu plăcere.

Domnișoara Lola, guvernanta lui Crișan, în ciuda apelativului jucăuș, era o fată bătrână, în accepțiunea cea mai fidelă a expresiei. Despre ea, se știa, în principiu, următoarele: că avea șaiszeci de ani, că nu fusese căsătorită și că ar fi la fel de neprihănită ca o stea de pe cer. Nici un bărbat nu-i întinase așternutul, buzele îi erau virgine, ghiocel abia mijindu-și ochisorii de sub plapuma de omăt, nu cunoștea decât îmbrățișările camaraderești ale colegilor cu ocazia clasicelor agape.

Ceea ce însă nimeni nu știa, cu excepția mamei Lolei, era existența unei vechi iubiri. Lola iubise, timp de peste patruzeci de ani, unul și același bărbat, cu fidelitate și devotament. Total și în mare secret, dar astea erau împrejurările. Un roman trist, nescris, marcând o viață...

Altfel, lucrase ca traducătoare, colaborând cu mai multe edituri și locuise cu maică-sa care-și dăduse obștescul sfârșit, la o vârstă foarte înaintată. Lola suferise mult, în subconștient și-o închipuia probabil

nemuritoare și trăia acut sentimentul de fi rămas orfană. Orfană și nu singură, căci comunicarea cu semenii nu fusese niciodată partea ei cea mai tare și nici nu-i lipsise, ci mult mai grav, orfană! Se simțea abandonată, a nimănui, cu o arhivă la care nu mai avea nimeni acces și care nici nu interesa pe nimeni, posesoare vremelnică a unei felii de existență fioros de anonimă, frunză veștedă, dintre miliarde, pe alea de parc autumnal, zdrobită azi, mâine sub pasul trecătorului la fel de anonim.

Era unica explicație pentru care domnișoara Lola acceptase "o slujbă", la insistența soților Dimitrescu, vecini de care o despărțea doar un etaj. Pentru ca să fie clar, Lola Damian fusese o salariată de muzeu competentă și conștiincioasă — pâinea de azi și pensia de mâine —, dar nu lucrase *cu și din* plăcere, cu sentimentul înălțător că săvârșește un act de cultură. Bref, după ce ieșise la pensie, hotărâse că e timpul să se odihnească, adică să facă numai ce pofteste, fără nici un fel de obligații și refuzase ferm orice propunere de colaborare. Contribuia la această decizie și relativul confort material de care se bucura. Taică-său, Iancu Damian, fusese odinioară proprietarul celui mai important magazin de bijuterii și antichități din Constanța. Cum murise în timpul războiului, fusese scutit de drama spoliilor comuniste pe care o trăiră nevasta și fiica. Dar nenorocirea nu e chiar atât de crâncenă, dacă există un dram de noroc. Bineînțeles că pierduseră moșia, magazinul și imobilele naționalizate, dar avuseseră și șansa de a rămâne în casă. Iar casa cuprindea un adevărat tezaur, orice obiect pe care ai fi pus mâna, de la polonicul de argint, până la râșnița de cafea, însemnând artă și, în orice caz, valoare comercială.

Părea de necrezut, dar de când se ținea minte Lola, fetiță de zece ani, deci de jumătate de secol, maică-sa vânduse constant pentru a îndulci traiul familiei. Câte puțin, bine chibzuit și în cunoștință de cauză (trăise lângă un neguțător de *antice*, și nu lângă un comerciant de caltaboși, iar vreme de douăzeci și cinci de ani lucrase ca expertă la Consignația), știind să scoată beneficiu maxim din fiecă lucrășor înstrăinat. Plecaseră din casă, rând pe rând, covoare, tapiserii, servicii de masă, oglinzi, lustre, argintărie, bibelouri, bijuterii de care doamna Damian se despărțea cel mai greu, nu pentru că se omora după podoabe, dar toată viața ei crezuse în AUR! Volum mic, valoare mare, interes constant, căci femeii tinere, frumoase și cochete vor exista întotdeauna, ușor transportabil, camuflabil, vandabil! Păi Lola n-avea să uite că dintr-un colier de diamante vândut unei cântărețe de la Operă, prim-solistă celebră, cu arii celebre și amanți celebri în inventar, maică-sa și ea trăiseră un an întreg (în lumea liberă, în condițiile existenței unei autentice burse a valorilor ar fi însemnat zece ani confortabili) permițându-și și mici extravagante: desert la fiecare masă, portocale, bani de buzunar și o vacanță modestă la Carmen Sylva, Vasile Roaită pe-atunci. Urmând aceeași linie a incredibilului, Lola, devenită clientă fidelă a licitațiilor de la Cercul Militar, mai avea suficient în depozit pentru a trăi liniștită oricât de mult i-ar fi fost hărăzit să sălășluiască în astă lume. După decesul foarte bătrânei doamne Damian, Lola înstrăină casa părintească devenită incomod de mare.

Deși sfâșiată de amintiri și păreri de rău, purcuse totuși —, iar actul avea

să rămână fără îndoială cel mai îndrăzneț din întreaga ei existență — la vânzarea imobilului. Cheltuielile uriașe pe care le necesita nu mai erau întru nimic justificate. Lichidă totul, păstră obiectele cele mai valoroase, multe, cât să umpli un magazin, și achiziționează un apartament de trei camere în Centrul Civic. Mai mult decât ar fi fost necesar, dar comorile trebuia depozitate undeva, iar față de fosta locuință, Lolei i se părea că s-a mutat într-o garsonieră modestă.

Date fiind condițiile, a fost nevoie ca soții Dimitrescu să fie deosebit de convingători, mai ales că vedeau în Lola Damian guvernanta ideală: încă în puteri, manierată, o mare doamnă, de la care băiatul avea ce să învețe, vorbea mai multe limbi (pe ei îi interesa engleza și franceza, deci două lovături cu aceeași piatră) și, în plus, locuia lângă ei. Decisiv însă în a o determina să accepte slujba fusese Crișan. La cinci ani, era un copil drăgălaș, slăbuț și grațios, foc de simpatic, fiind de-ajuns să-și culce genele lungi pe obraji a tristețe ori să te privească în ochi în timp ce-ți adresa o rugămintă fierbinte, pentru a deveni irezistibil. De la maică-sa moștenise o tandrețe spontană și, când din senin se lipea de Lola, îmbrățișând-o din toate puterile, aceasta literalmente se topea, incapabilă să-i refuze ceva. Astfel, într-o seară, când Gina și Mihai se întorceau acasă de la o prezentare de modă, rămaseră stupefiați, pentru că o găsiră pe Lola tropăind în patru labe prin living în timp ce Crișan, călare, o mâna necruțător. Era ultima ipostază în care și-ar fi imaginat-o pe domnișoara Lola Damian, prin excelență uscată, rece, convențională și îmbrăcată foarte strict, cu mâneci lungi și gulerașe care-i ajungeau până sub bărbie.

Încă un amănunt care, chiar de la început, fusese bine stabilit, acceptând slujba, Lola nu se obliga la nici un serviciu de servantă. Nu spăla și nu gătea pentru Crișan, oficiile ei reducându-se la plimbări, conversație în engleză și franceză și un număr de ore petrecute împreună, care acopereau și ieșirile de seară, aproape zilnice, ale Dimitreștilor. Se mai înțeleseseră ca, în principiu, după ce băiatul va începe să meargă la școală, Lola să se ocupe de el în continuare, supraveghindu-i lecțiile. Deocamdată însă, Crișan frecventa după chef grădinița americană. Era gingaș, fragil, între atâția copii putea lua lesne o boală contagioasă și pe urmă, "lasă-l să se mai bucure un pic de libertate absolută, cu aniiăștia nu se mai întâlnește!..."

Pentru că domnișoara Lola se legase sincer de băiețel și deoarece Crișan, copil slăbuț și delicat, avea un apetit dificil, se oferise spontan ca, în măsura posibilităților și fără nici o obligație, să asiste la mesele acestuia. Practic, încerca să-l facă să înghită (te scotea pur și simplu din minți binecunoscutul obicei de a depozita în gură îmbucăturile până când obrajii deveneau bute, refuzând să le și dea drumul pe gât), spunându-i povești. Până la urmă, amabilitatea Lolei deveni sistem, și Crișan nici nu mai accepta babețica până nu-și vedea guvernanta.

Dimineața de miercuri nu se anunța prin nimic a fi extraordinară. La ora nouă fără un sfert, Mihai urcă la volanul Peugeot-ului 406 decapotabil, iar Gina își primi micul dejun pe tava cu piciorușe.

Janeta, servanta, avea obraji rumeni și-ți făcea plăcere s-o privești, cam

tontuliță, dar plină de bunăvoință și dorind din răspuțeri să fie pe plac. Cel puțin, așa o "interpreta" Gina și nu se înșela. Venită de la țară dintr-o casă sărmană, trăia cu extaz mereu proaspăt, privilegiul unei camere separate, al oficiului sanitar cu duș și apă caldă non-stop, a prosoapelor moi de pluș, a merindei boierești, bucate gustoase și împopoțonate — bucătăreasa era o profesionistă — de care Janeta nici nu pomenise, darămite să se mai și sature!

Gina îi mulțumi cu amabilitate de casă mare, glumi pe seama unui prezumtiv iubit — fata purta cercei roșii — după care, sorbind cu paiul din sonda de oranjadă își făcu planul pentru orele dimineții. Decise un program de *beauté* complet la Inter, coafat, cosmetică etc., urmând ca în jur de ora unu să ajungă acasă spre a lua prânzul împreună cu Crișan.

Gina avea o structură pozitivă, mereu bine dispusă și tolerantă, caracteristică a persoanelor cărora totul le merge din plin. Uneori însă, așa cum se întâmpla azi, când constată că, afară, o zi minunată ca de primăvară îi surâdea cu buze proaspete și dinți strălucitori, filtrând prin perdelele de dantelă arome dulci *Mille fleurs*, îi trecu prin minte, și când își mai și aminti că în garderobă atârna o bomboană de taioraș marin care abia aștepta să fie inaugurat, literalmente îi venea să sară într-un picior de fericire. Înghiți la repezeală micul dejun, își grăbi toaleta și, în jur de zece își verifica deja banii din poșetă.

Se opri în pragul terasei deschise și respiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul care i se păru de o dulceață extraordinară. Nările îi palpită, presimțea că dădea start unei zile fericite, inima parcă îi plesnea de atâta mulțumire... Așezat pe un scăunel, Crișan le povestea stânjeneilor din jardinieră un basm cu Zâna Florilor —extraordinar ce sensibil și imaginativ era copilul ăsta! — în vreme ce Pic-Pic, puiul de ciobănesc german, se înverșuna ca prostul să prindă o rază de soare. Ce tablou încântător, Dumnezeule! Avea să și-l amintească întotdeauna, până în cele mai mici detalii, ca pe un clișeu de Paradis.

— Divină zi! exclamă din spatele ei domnișoara Lola. Într-o astfel de dimineață, îți vine greu să-ți închipui că, în alt capăt de lume, poate viscolește!

Gina râse:

— Ba mie-mi place și când viscolește, zâmbi Gina. Nu m-ar inspira deloc un Crăciun petrecut într-o livadă de portocali în floare! Chiar mi se pare delicios să te plimbi prin ger sau să faci un om de zăpadă dacă ai cizme călduroase și știi că acasă te așteaptă o sobă încinsă!

Lola Damian surâse matern:

— Dumneavoastră sunteți extraordinar de tânără și, uneori, completă într-un acces de sinceritate, mă faceți să regret că n-am știut cândva să mă bucur.

Gina îi atinse cu degete parfumate, superficial, umărul.

— O, îmi pare rău, domnișoară Lola... Ce program avem azi?

— *La cigale et la fourmie*, doar prima strofă. Nu vreau să-i devin odioasă...

— Nici gând de așa ceva! Vă adoră, chiar îi spuneam lui Mihai că am început să fiu invidioasă.

Domnișoara Lola roși de plăcere și, pentru a-și ascunde emoția, îndreptă fără să fie nevoie gulerul marinar de la compleul Ginei. Crișan o strigă pe terasă.

— Vino să vezi ceva, Lola! Nu te *moșmoni*...

— Auzi, râse Gina, să nu te moșmonești! Pa, copii, ne vedem la prânz. Să fiți cuminți...

Sonerie de la intrare îi grăbi pașii spre ușă. Se interesă cine e, în virtutea inerției, căci deschise concomitent. Nimeni, doar un pachet de dimensiunile unui televizor mic, elegant ambalat, vârfuit de nelipsita deja panglică involtă și pamponată ca un bujor. Destinatarul — familia Mihai Dimitrescu.

Gina ridică încântată pachetul, adora surprizele, întrebându-se totuși în zbor de ce o fi dispărut comisionarul înainte de a-și fi primit îndătinatul bacșiș, și-l duse în bucătărie. Sub privirile curioase ale lui Crișan, ale domnișoarei Lola și ale Janetei, servanta, tăie nerăbdătoare ambalajul cu un cuțit de pâine. Se debarasă în sfârșit, de hârtia de ambalaj și scoase capacul cutiei. La început, nu realiză despre ce este vorba și apucă ciudatul obiect de un capăt. În aceeași clipă, domnișoara Lola scoase un țipăt de groază:

— O, Doamne, nu puneți mâna! Ce oroare!

Înțelese și Gina. Se dădu înapoi, scăpând obiectul și scoase un urlet. Cea de-a doua gambă a necunoscutei tranșate zăcea pe pardoseala mozaicată a bucătăriei. Deși îngrozită, Gina aprecie instinctiv că escarpenul era scump, un inconfundabil Mario.

*

Nici cel mai cretin miliționar, șef de post în Gâscani, nu și-ar fi imaginat că ar putea fi vorba de o coincidență, adică, în mod cu totul întâmplător, două persoane distincte, locuind în același imobil, primesc pachete cu un conținut macabru. Coincidența consta în faptul că Mănescu tocmai își programase o vizită la Dimitrești și, exact în același moment, familia apelează la serviciile Poliției.

Trei întrebări se impuneau: de ce prefera "Sinistrul" (în lipsa oricăror indicii de identitate) să-și desfășoare partitura în imobilul cu pricina, de ce alesese exact acest moment ca să se debaraseze de cadavru și, iarăși, de ce o făcea în rate? Dar dacă ar fi avut și răspunsurile, ar fi însemnat că dosarul e rezolvat.

Inspectorul îi citi dintr-o privire; soții Dimitrescu erau tipici ca un șablon, emanau prin toți porii aerul specific al privilegiatilor epocii de tranzit. Pe de altă parte, o anume siguranță și dezinvoltură caracteristice și care nu se dobândesc cu viteza luminii, denotau faptul că oamenii aceștia nu se îmbogățiseră peste noapte, exista o tradiție și o experiență a banilor. În consecință, proveneau fie din zona nomenclaturistă, fie a profesioniștilor — avocați sau medici — de mare cotă, care o duceau excelent și până în '90.

La rândul ei, Gina îl cerceta pe inspectorul, plăcut surprinsă. Bărbatul

din fața ei era de o surprinzătoare distincție, surprinzător de elegant, surprinzător de bine. Precum toți cei care-l vedeau prima oară, își formulă spontan aceeași întrebare: "Ce caută ăsta, domnule, în Poliție?!"

Amândoi se aflau în fața ei, și Gina făcu reflex o comparație. Bărbatu-său era socotit în unanimitate un tip superb, debordând de virilitate. Ambii în felul lor puteau fi etichetați drept *play-boy*; Mihai, un puternic din familia Schwartzenneger, Mănescu, un aristocrat cu mușchi à la Joe Penny. Era încă îndrăgostită, așa că îl prefera, fără umbră de șovăială, pe Mihai al ei.

Milord mai aprecie buna educație administrată băiețușului. În case mai puțin stilate, pentru a evita termenii duri, copiii sunt lăsați să participe la absolut toate evenimentele de familie — vizite și discuții care nu-i priveau, certuri, petreceri. În această privință, Dinu Mănescu avea o teorie civilizată pe care o formula concentrat: "Vrei să ratezi o petrecere, lasă-i pe copii să mișune printre adulți și deschide televizorul. Eșecul e garantat!"

Contrazicând deci obișnuitul, Crișan fu expedit cu gingășie, dar ferm, în odaia lui, fără ca acesta să manifeste nici cea mai mică împotrivire sau să înceapă să miaune. Își luă politicos rămas-bun de la musafiri și, prinzând-o de mână pe domnișoara Lola, părăsi în liniște încăperea.

Mihai Dimitrescu parcă abia așteptase ieșirea copilului ca să explodeze: — E cea mai stranie chestie care mi s-a întâmplat vreodată! Să-ți facă cineva cadou un picior de mort! O chestie care nu seamănă cu nimic! Ce vrea să însemne treaba asta? Un banc idiot? Un avertisment? Ce are tipul cu noi? Ați mai avut cazuri din astea?

Mănescu surâse:

— Vecinul dumneavoastră, diplomatul Bălăcescu, constituie deja un precedent. Celălalt picior s-a găsit la el în congelator.

— Am auzit, spuse Gina luând țigara din mâna lui bărbatu-său, gest care-i scoate din sărite pe mulți dintre partenerii de cuplu, tot blocul numai despre asta discută. Faptul însă că mai există cineva în această situație, nu mă lămurește mai mult.

Mihai interveni:

— Reformulez întrebarea! Ce are tipul cu noi și cu Bălăcescu? De ce ne-a ales exact pe noi ca destinatari?!

— Este exact ceea ce încerc eu să aflu de la dumneavoastră.

Gina, după ce trăsese două fumuri, îi restitui țigara lui Dimitrescu.

— Ce să aflați, dacă noi nu știm nimic?

— Mi-ați dat o idee, domnule Dimitrescu. Ați pomenit mai adineaori eventualitatea unui avertisment. Ideea mi se pare interesantă...

Celălalt ridică din umeri:

— Emiteam simple ipoteze, fără să mă gândesc la ceva anume.

— Aveți dușmani? Gândiți-vă bine și nu omiteți trecutul, cât de îndepărtat. Am quasi certitudinea că expeditorul acestor colete e un sadic, dar mai înainte de toate un mare ranchiunos. Un ranchiunos sadic, care nu acționează la întâmplare.

Gina prinse ideea din zbor, și Milord își zise că femeia nu era deloc proastă:

— Apelând la o logică elementară, rezultă că noi și Bălăcescu avem un dușman comun. Păi, e simplu atunci!

— Ce vrei să spui? Întrebă bărbatu-său.

— Nu avem decât să scormonim în viața noastră și-a lui Bălăcescu și să descoperim eventualele cunoștințe comune și, mergând din aproape în aproape, să-l depistăm pe vrăjmaș.

Inspectorul era de acord.

— Corect. Este ceea ce i-am sugerat de altfel și domnului Bălăcescu.

— Mihai îl privi nedumerit.

— Practic, cum procedăm? Aranjăm o șezătoare și ne povestim viețile?

— Și asta ar fi o variantă, râse inspectorul, dar se poate începe cu compararea agendelor telefonice, mai vechi și mai noi. Un Popescu, să zicem, care figurează și în opisul dumneavoastră și al diplomatului, constituie deja un fir de care ne-am putea agăța.

— Și dacă, din întâmplare, avem același tâmplar sau aceeași pedichiuristă?!

— Nici pe aceștia nu-i veți ignora. Mai înainte de toate, trebuie însă să vă gândiți bine, să vă forțați serios trecutul cât de îndepărtat. Înclin să cred că necunoscutul, sau poate necunoscuta, e un mare rănit, un mare ofensat, sau cel puțin așa se consideră el. Vedeți, de multe ori lovim și ștergem chestiunea din memorie, trecem mai departe, dar cel vătămat nu uită niciodată.

Dimitrescu dădu din mână cu sensul "hai să fim serioși!"

— N-am lovit, domnule, pe nimeni, n-am rănit și nici n-am ofensat. Fac parte dintre norocoșii care n-au avut nevoie să dea pe nimeni la o parte ca să avanseze, așa că n-am luat locul nimănui.

— E o șansă, aprecie Milord, pe care n-au avut-o mulți.

Nevastă-sa o scăpă.

— Crezi că Mar...

Fulgerată de privirea lui bărbatu-său, amuți brusc. Mănescu simulă a nu fi sesizat momentul și se ridică:

— În sensul acesta v-aș recomanda să reflectați.

Îl părăsi îngândurat. Exista totuși o prezumtivă victimă în viața lor. *Mar...* putea fi Maria, Marinescu, Mareș, Marin, Marcovici, Marcu și încă o grămadă, n-avea decât să consulte cartea de telefon... Dar, în primul rând, "arhiva" lui Bălăcescu, dacă acesta va fi dispus să i-o pună la dispoziție. Îl interesa orice persoană al cărei nume începea cu silaba *Mar*. Bărbat? Femeie?

*

Codruța nu era propriu-zis handicapată, ci, pentru a folosi termeni concreți și nenuanțați, prea cuminte, genul acela de copil-îngerăș pe care unde-l așezi, acolo stă. Așa rămăsese și la șaptesprezece ani și dacă cineva, nu prea imbecil, s-ar fi ostenit s-o analizeze, ar fi constatat că impresia de retardată pe care o lăsa se datora unei lipse de personalitate puțin comune, a unui minim de forță interioară, a timidității excesive. Era organic incapabilă

de cea mai mică împotrivire, nu contrazicea pe nimeni, moale și lesne de modelat, ca o plastilină. Bineînțeles, nu avea o minte strălucită, dar în circumstanțe mai generoase sau măcar obișnuite ar fi evoluat normal, o persoană despre care s-ar fi putut afirma că-i drăguță și cumsecade, cam bleagă, dar bună și blândă ca pâinea lui Dumnezeu. Apelând la ideea de destin, cel al Codruței era strict dependent de calitatea oamenilor pe mâinile cărora ar fi încăput.

Nu prea înaltă, bine făcută spre fragil, cu o frunte lată și joasă, trăsăturile regulate aveau tendința de a aluneca spre tâmpie. Impresia era accentuată de ochii căprui-aurii, un pic cam depărtați. Ca notă generală, aspectul sugera spontan o păpușă, cu drăgălășenia inerentă noțiunii.

Nici măcar nașterea nu-i afectase imaginea de îngeraș cuminte și nu operase schimbări de personalitate. Intervenise doar ceva nou în viața ei, o păpușă adevărată; o adora și-i plăcea s-o îngrijească și să se joace cu ea.

Taică-său fusese aviator și murise de tânăr, culmea — farsă a destinului — nu în aer, ci pe șosea, într-un banal accident rutier. Maică-sa, Laurenția Florian, mânată de un spirit de aventură nestăvilit, în ciuda faptului că sărise binișor din patruzeci de ani, se balada pe termene nedeterminate prin străinătate, nu se știe exact cu ce bani. Din când în când, dădea câte un semn de viață, expediind ilustrate cu text lapidar și convențional din cele mai neașteptate colțuri ale lumii: Bahamas, Noua Zeelandă, Trinidad Tobago...

Codruța rămăsese în grija Donei, soră-sa, chiar dacă pe aceasta din urmă situația o plictisea și o incomoda. Nu avusese însă încotro, nimeni din familie nu era dispus s-o primească pe Codruța. Dona împlinise douăzeci și șase de ani și era manager la o fabrică de confecții care lucra pentru Germania și Israel. Avea o frumusețe incontestabilă, dar aspră și dură à la Irene Papas. Pe cât era de drăgălașă Codruța, pe atât de antipatică era Dona. Peisajul ei sufletească se asorta perfect cu exteriorul.

Cele două surori stăteau în apartamentul care aparținuse părinților, patru camere într-un imobil curățel, construit cândva prin asociere. Împreună cu ele mai locuia Toni Barbu, un bărbat de treizeci de ani, fără o ocupație precisă, dar, amănunt notabil, banii nu-i lipseau niciodată. De fapt, Toni era un soi de moștenire, inventar viu preluat de la Laurenția, al cărei amant fusese vreme de câțiva ani. Dona nu profitase niciodată de escapadele peste graniță ale maică-sii ca să-l dea afară. Se obișnuise cu el, într-un fel făcea parte din familie, participa corect la cheltuielile casei și, pe deasupra, era și util. El se ocupa de toate problemele administrative, știa să bată un cui, să repare o siguranță sau să înlocuiască o garnitură. Bine clădit, de o masculinitate specială, semăna cu Michael Madsen.

De menaj nu se ocupa nimeni. O femeie de serviciu venea o dată pe săptămână pentru curățenie, iar mesele se rezolvau cu pachetele de la supermarket și ceea ce oferă comerțul stradal — pizza, gogoși, pateuri, plăcinte. De când se născuse Floricel, Codruța învățase să prepare orez și griș cu lapte, "supițe" de zarzavat ușoare.

Trăgând linia, duceau o existență de azi pe mâine, care părea să se eternizeze, și, tot la fel, părea să nu deranjeze pe nimeni. Toni avea aerul

unui om mulțumit, Codruța era fericită să se ocupe de fetiță, despre Dona nu se putea afirma nimic. Niciodată nu știa ce simte și ce gândește.

Dona se întoarse acasă pe la cinci după-amiază. În timp ce asculta mesajele de pe robot, se dezbrăca din mers. Rochia o scoase pe balcon, la aerisit, lăsă la muiat lenjeria în chiuveta din baie. În fine, cu un suspin de plăcere, intră sub duș. Se spăla ca americancele — cel puțin așa rezultă din filmele lor — din cap până în picioare, fără să-și menajeze părul. Cu un turban prins pe cap, aranjat în același stil, yankeu, și înfășurată într-un voluptuos halat de baie, intră în camera de zi. Aprinse o țigară și decise că e momentul să intre în atmosfera domestică, să ia contact cu realitatea cotidiană. Dintâi, făcu un tur de orizont pentru a lua notă de prezența colocatarilor și constată că Toni încă nu se întorsese. În schimb, Codruța era acasă. Își dădu seama de-asta imediat, după supa de conopidă care fierbea pe mașină. Făcu focul mai mic și intră în odaia soră-sii.

Codruța stătea lângă patul fetei, "interpretând" o poveste. Concret, își schimba vocea și se strâmba în funcție de personajele care evoluau. Dona o măsură cu dispreț și iritare abia stăpânită. Uite așa, era în stare să piardă zile întregi sporovăind despre zâne și căpcăuni sau lălăind câte un cântecel. O interpelă brutal, fără bună ziua sau alt preambul:

— Nu te plictisești niciodată? Practic, povestești pereților, ce poate să priceapă icra asta de-un an.

Codruța își răsuci capul, adresându-i Dinei un zâmbet "de vițică":

— Așa recomandă specialiștii, altfel cum vrei să învețe să vorbească?... Ai avut o zi bună?

— Nu la fel de bună ca a ta, răspunse Dona acră.

— Îmi pare tare rău... Eu m-am simțit foarte fericită!

— Serios? Ce s-a întâmplat atât de extraordinar?

Ochii Codruței se umeziră și declară emoționată:

— Floricel a pronunțat azi-dimineață pentru prima oară *mama!* Dar știi cum? Așa... deslușit.

Cealaltă se strâmbă a mare scofală:

— Chestia-i că n-are cui zice tată... Porcul ăla a sunat?

— Da, m-a rugat să-l mai așteptăm câteva zile.

— Și tu l-ai păsuț?

În vocea deja acută, gălgâia sămânța de scandal. Codruța ridică din umeri cu o nepăsare care o scoase din sărite pe soră-sa.

— Ce puteam să fac?! Dacă n-are, n-are, nici tu nu ai mereu.

— Dar nici nu m-am apucat de plodit prin străini, iar ție nu ți-a lipsit nimic. Mi-ar plăcea și mie să fac pe cucoana, parazitând pe bani muncii de altul...

Codruța începu să se joace cu fetița, alintând-o în toate felurile. Lucrurile nu stăteau chiar așa cum le prezenta soră-sa. Avea o pensie alimentară decentă de pe urma aviatorului, iar Laurenția, oricât de ușuratică ar fi fost, ori de câte ori pleca, îi lăsa Dinei sume considerabile pentru casă și

întreținerea mezinei. Pe Dona, în afară de avariție și de aviditate pentru orice înseamnă material, o scotea din fire placiditatea și inconștiența soră-sii, învidiind-o pe undeva că nu pune nimic la inimă. E ca un cățel de salon care consumă și dă toată ziua din coadă de fericit ce e! Continuă să-și macine furia:

— Porcul! E și escroc pe deasupra! Sună întotdeauna în lipsa mea, știe că pe tine, căscată cum ești, te poate păcăli cum vrea.

Codruța continuă și ea să-și alinte fetița, de parcă n-ar fi auzit nimic sau n-ar fi fost vorba despre ea. Era mai mult decât putea răbda Dona care declară cu satisfacție otrăvită, știind că merge direct la țintă:

— Pe zi ce trece, devii tot mai iresponsabilă. Voi lua legătura cu un avocat să îndeplinească formalitățile de punere sub interdicție.

Codruța se interesă distrată:

— Pe cine vrei să pui sub interdicție?

— Pe tine, vezi bine, izbucni soră-sa, doar nu pe mama mare! Fetița, evident, o vom da spre adopție, nu poți încredința unui handicapat creșterea unui copil, iar în ce mă privește, nu mă interesează plozii altora. Dacă tânjesc de dorul lor, îi fac pe ai mei.

Codruța strânse cu patimă bebelușul la piept, de parcă în momentul acela cineva s-ar fi pregătit să i-l smulgă. O spaimă înlăcrimată se instalase în ochii aurii:

— N-ai să faci asta, Dona... Știu că n-ai s-o faci! Promite-mi că n-ai s-o faci... Începu ea să plângă. Nu știi ce vrei de la mine.

— Ba știi foarte bine. În definitiv, lucrez doar în interesul tău, mie nu-mi iese nimic de-aici.

În adâncul sufletului, se mai muiase. În realitate, ținea la "retardata asta mică". De când se știa, avusese grijă de ea, căci Laurenția își văzuse de viața ei de parcă n-ar fi fost mamă a doi copii, dar făcea parte dintr-o anumită categorie de sadici care încearcă o voluptate perversă chinuind exact ființele cele mai dragi.

— Fac tot ce spui tu, șopti Codruța cu buzele lipite de buclele firave ale fetiței, n-am să-ți ies din cuvânt... Dacă-mi luați copilul, mă sinucid!

Dona se înfurie:

— Ai trecut la amenințări? Faci progrese, te felicit, doar că pe mine nu mă impresionează. Vrei să te omori, n-ai decât, dacă nu ești în stare de altceva.

Leși, trântind ușa. Știa că nefericita nu minte. Nu trăia decât pentru plod și se putea afirma că doar nașterea acestuia îi stârnise interesul pentru viață. Până atunci, trăise și se comportase ca un mic animal care respiră, mănâncă, doarme și asistă indiferent la scurgerea anotimpurilor, la tot ce se petrece în jur.

Rămasă singură, Codruța începu să-și legene fetița, bâiguind în neștire:

— Orfana mamei, orfană...

Toni sosi acasă după ora șase, încărcat de pachete care, după ambalaj,

păreau apetisante și costisitoare. Dona, în ținută de casă —pantaloni colanți și top care-i puneau în evidență silueta suplă și picioarele neobișnuit de lungi —, îi aruncă o privire ironică:

— Ai dat lovitură?

Toni, congenital binedispus, începu să râdă:

— Nimic nu-ți scapă deși, fie vorba între noi, ești ingrată. Mereu aduc ceva bun acasă.

— Constat că azi te-ai întrecut pe tine însuși.

Îl ajută să ducă pachetele în bucătărie și bărbatul prezentă, nespun de fericit, conținutul fiecăruia:

— Sos *Rémoulade*, brânză *Rondélé* cu nuci, jambon, înghețată McFlurry, icre de Manciuria, raci...

Dona avu un gest de repulsie:

— Raci?! Eu nu pun mâna pe ei. N-am mâncat niciodată și habar n-am cum se prepară.

— *No problems*, îi face tetea! Am crescut pe malul unei bălți...

— Mi se face greață numai când îi văd.

— Fraiero, ăștia au ajuns azi delicatose. Să fi mâncat la maică-mea un pilaf de raci cu nuci!... Scordolea îi zicea.

— Să fii sănătos! Zi, ce lovitură ai dat!

Umplură frigiderul și se întoarseră în sufrageria living. Toni își turnă o doză zdravănă de Smirnoff, se interesează prin gesturi dacă vrea și Dona și, în sfârșit, își aprinse o țigară:

— Am curățat niște fraieri la poker.

Femeia schiță un pârț disprețuitor cu buzele:

— Găinării!

— Hmm, măcar de-aș prinde eu în fiecare zi o găinărie de-o mie de dolari, peste treizeci de milioane!

— Tot găinărie! Tunurile mari, alea trebuie să te intereseze!

— Până la tunurile alea mari, îți trebuie creștări pentru coșul zilnic, cum zic ăia la televizor. Dar de când te știu, nu te mulțumește nimic, exact ca pe maică-ta!

Dona se crispă:

— Nu trebuie să-mi amintești mereu că ne cunoști pe-amândouă la fel de bine și sub toate aspectele.

Toni, care pretindea că nu se născuse încă femeia care să cânte "cucurigu" în locul lui, replică nonșalant:

— Frumoasa mea, tu mi-ai dat această posibilitate. Ai tras chiar de mine...

— Tu fiind altfel, un monument de moralitate.

— Nici nu mi-ar plăcea, râse Toni, genul n-are haz, dar am în traistă unele principii care mă fac să mă simt bine cu mine însumi. De dragu' tău, am încălcat unul dintre ele. Să-ți spun care?

Dona îl măsură cu o ură specifică discuțiilor încinse:

— Știi care-i norocul tău?

— Că nu te poți dispensa de serviciile mele multilaterale.

— Ești un porc!

Toni nu se formaliză și se interesă zâmbind:

— Ce facem, scumpa? Ne certăm? Hotărăște-te, ca să știu dacă trebuie să-mi schimb programul.

Dona ridică din umeri și își găsi de treabă, aranjând niște fleacuri pe servanță. Nimic nu-l putea scoate din sărite pe Toni, și acesta era exact amănuntul care o scotea pe ea din fire. Toni nu se lăsase niciodată impresionat de persoana ei care, de obicei, impunea, cei mai mulți, chiar colegi, încercând un fel de respect amestecat cu teamă.

Barbu îi interpretă pozitiv tăcerea și conchise optimist:

— OK!, deci nu ne certăm. Ce-ai zice de o ieșire la *White Horse*?

Dona îl privi mirată:

— Ai adus o grămadă de bunătăți, ce sens are să ieșim?

— Vezi, ăsta-i păcatul tău, cauți un sens în toate alea! Și ce dacă am adus? Nu mai funcționează frigiderul? A fost o zi bună și am chef să mă distrez.

Femeia deveni atentă:

— S-a mai întâmplat și altceva, exceptând victoria ta la poker?

Înainte de a răspunde, Toni dădu peste cap ultima înghițitură de votcă. Chiar pe chipul lui veșnic radios, expresia de încântare era evidentă. Exulta.

— Am reușit să intru în cercul de pokeriști al domnului avocat Matei Drăgușin, mare senator liberal.

Dona nu-și camuflă surpriza. Întrebă îngrijorată:

— Pe el l-ai curățat de bani? Sper că ai avut atâta minte...

— Nici o grijă. Marele păgubaș e altcineva. Trebuie să știi că i-am făcut o impresie bună. Dacă n-aș fi modest, aș zice chiar excelentă...

Dona se interesă ironică:

— Ce tehnică ai folosit?

— Gâdiliciul în cel mai curat stil bizantin. Recte, l-a impresionat că-i știu biografia pe dinafară — vezi Doamne, cât îl admir și de când îl urmăresc...

— Hm, de-ar ști în ce scop te-ai documentat!

— N-are de unde să știe! *Pour la bonne bouche*, i-am servit clișeul tradiției liberale care-mi chinuie familia de un secol jumate.

— Bineînțeles, nu l-ai omis pe bunică-tău, fost deputat interbelic, mort la Canal.

— Normal. A rămas cu gura căscată și sunt convins c-o va face, va verifica arhivele Parlamentului.

Dona își subție privirea bănuitoare:

— Concret, ce urmărești?

Toni Barbu rânji:

— Ia ghici!

Dona trecu gânditoare în dormitor și începu o pregătire meticuloasă pentru ieșirea din aceeași seară. La restaurant, după câteva pahare, va scoate mai mult de la Toni. Pentru prima dată de când îl cunoștea, se întreba dacă n-ar fi cazul să se gândească mai serios la o eventuală căsătorie cu Toni. Hm, Dona Barbu nu dă rău... Înainte de toate, trebuia însă să se

încredințeze... Ar fi o mișcare dibace?

*

Fiind sâmbătă, Milord se trezi mai târziu și, oricum, intenționa să-l viziteze pe Harald Bălăcescu, după ce acesta își va fi epuizat supliciile matinale. Diplomatul îl informase că face în fiecare dimineață jogging și că petrece cel puțin un ceas la bazin prevenind astfel boli cu nume complicate care-i urmăreau familia de mai multe generații.

Aruncându-și ochii pe fereastră, constată că se anunța o zi însorită, apoi că peste noapte pajiștea se umpluse de lalele multicolore — fantastică performanța grădinarului dat fiind că se aflau în plină vară! — sugerându-i lui Dinu un uriaș paner cu ouă de Paște sau globurile policrome ale unui brad de Crăciun. Oricum, atmosferă de sărbătoare. Îl văzu pe Nea Fane care își începuse deja treaba, pigulind grădina. Era un pensionar din vecini, încă în putere, învățător odinioară, în realitate însă, horticultor nerealizat. Bineînțeles că remunerația Măneștilor îi pica bine, dar hotărâtoare fusese dragostea lui pentru flori și plăcerea de a lucra în aer liber.

După ce făcu zece bazine, un duș și alege din garderoba à la Amedeo Nazzari — peste patru sute de completuri figurau în inventarul macaronarului! — un costum ușor, se duse în bucătărie să-și prepare cafeaua. Menajera avea liber sfârșitul de săptămână, așa că Dinu, care nu era un găman, sărea cu ușurință peste micul dejun, mulțumindu-se cu o turcească dură și cu un suc de fructe. Puse apa la foc, apoi, din obișnuință, consultă agenda casei, mai precis ușa frigiderului care se afla într-o nișă din antreul ce ducea spre bucătărie și unde tatăl și fiul își afișau programul când acesta ieșea din cotidian. Găsi un fluturaș lăsat de domnul Mănescu senior, anunțând lapidar: *Sunt la Nora. Mă întorc cel mai târziu mâine seară.*

Pe buzele lui Dinu, fine, dar puțin cam subțiri, alunecă un surâs. Uite unul care a știut să-și trăiască viața! Chiar și azi, la senectute bine instalată, mai știa să se bucure, să stoarcă plăcere din orice moment — "viața e aici și acum" — și întreținea, se pare că onorabil, o legătură afectuoasă cu o distinsă doamnă. Nora era văduva unui medic, rasată, spirituală, elegantă și — adulată toată viața — incapabilă să-și imagineze existența în lipsa unui curtezan, a unui *chevalier* servant, a unei iubiri, fie ea și platonice.

"Have a good time, daddy!", îi ură Dinu surâzând și se duse în dormitor să se îmbrace.

În drum spre Bălăcescu, inspectorul se opri la magazinul de antichități din apropierea Pieței Amzei, fără a avea un scop anume, ci doar pentru plăcerea de a admira "lucruri vechi și frumoase", adevărate obiecte de artă cărora, atunci când nu le putea rezista, le achiziționa ușurându-și considerabil portofelul.

Dinu era un mare amator de frumos indiferent pe ce planuri s-ar fi manifestat acesta, fiind omenești, peisaj viu sau neînsuflețit, frază,

comportament, manieră. În consecință, Milord prezenta aceeași ipostază de ins rafinat și civilizat, chiar dacă nu existau martori ai evoluțiilor sale, același la serviciu, pe stradă sau singur în sala de baie. Avea oroare de trivial și, chiar în monologurile interioare, limbajul, în părerea unora afectat, rămânea la fel de curat, "scăldat în detergent", după cum calificau colegii.

Conștient pe de altă parte că face notă discordantă în peisajul contemporan, că într-un fel și-a greșit epoca așa cum poți greși o adresă, că o dată cărțile tăiate și împărțite, nu mai există drept de opțiune, decisesese, încă din adolescență, că trebuie să se adapteze, ori cel puțin să dea impresia că nu se abate de la normal. Putea fi *vieux jeu* în sinea lui, la el acasă, în preferințe și hobbyuri, dar, în viața de zi cu zi, trebuia periate nostalgiile; era obligat să iasă în întâmpinarea vieții, exact ca orice contemporan de calitate sau bădăran calificat, să nu se mire de nimic din ceea ce pentru cei din jur nu constituia decât fleacuri, aceleași fleacuri pe care el, personal, le nota dezastruos. Astfel, deși crispat și amendând grav unele situații, izbutea totuși să arboreze — chestiune de autocontrol permanent și antrenament — un surâs pe cât de luminos, pe atât de convingător.

Magazinul era ca aproape întotdeauna *full* de obiecte splendide, iar un novice s-ar fi mirat unde stătuseră ascunse vreme de cincizeci de ani, cum de societatea românească le mai putuse păstra în ciuda cruntelor vicisitudini pe care le traversase. În realitate, de-a lungul mai multor generații, obiectele își schimbaseră stăpânii și un ochi versat, cum ar fi fost de pildă tatăl lui Dinu, alt mare amator de obiecte antice, ar fi recunoscut cu ușurință în vitrinele de azi, obiectele pe care le admirase în consignațiile epocii cu douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani în urmă.

Dinu se opri dinaintea unui set de farfurii, porțelan de Delft, pe care și le închipuia foarte bine înșirate pe căminul din sufragerie. Un omuleț între două vârste, cu o claie de păr alb ca omătul și ochelari bifocali încălecați pe un nas cărnos, și despre care Milord știa că e patronul magazinului, se apropie zâmbind prietenos. Mănescu salută reflex. Nu se cunoșteau personal. Omulețul rosti fără introducere:

— Dacă am ajuns ca printre clienții noștri să se numere și slujitori ai Poliției, înseamnă că într-adevăr progresăm. NATO nu mai e așa departe.

Inspectorul începu să râdă surprins și totodată amuzat. Era pentru prima oară într-o carieră de zece ani când i se ghicea, și încă de la prima vedere, identitatea. În unanimitate era luat drept cetățean din Vest, iar presupusele profesii vizau lumea marilor stilști, a diplomației sau a artei. În treacăt fie spus, amănuntul în sine plus faptul că evolua cu dezinvoltură în mediile cele mai rafinate îi confereau un avantaj net, în special atunci când lucra sub acoperire. În nici un caz, nu se confrunța cu dificultățile întâmpinate de colegii pe care meseria își puneă foarte repede amprenta: sticleți.

— Ce vă determină să credeți că fac parte din Poliție?

— Întâi, dați-mi voie să mă prezint... Baldovin. Alecu Baldovin. Domnule inspector, aproximez gradul, ținând seama de vârsta dumneavoastră...

— Ați "aproximat" bine, râse Mănescu.

— Deci, domnule inspector, un bun negustor trebuie să fie în primul

rând un bun cunoscător al naturii umane. Trebuie să știi ce să oferi fiecăruia, să intuiești la ce fel de frumos vibrează, cum s-ar spune, să nu arunci mărgăritare porcilor și nici țigănci apetisante unei persoane fine.

— Presupun că aveți dreptate, emise Milord ca să spună ceva.

— În ce vă privește, ca să fiu foarte cinstit, nu cred că v-aș fi "citit", dacă nu v-ar fi trădat un gest reflex. Astă-iarnă, poate vă mai amintiți, ne-ați făcut o vizită. La un moment dat, au intrat doi mascați în magazin...

— Exact, țin minte, doar că eu n-am intervenit. Bodyguarzii dumneavoastră s-au descurcat perfect, i-au imobilizat imediat.

— Da, surâse Baldovin, dar la intrarea lor, dumneavoastră ați dus reflex mâna sub haină, după revolver. Un gest, i-aș zice tipic, inconfundabil.

— Aveți un remarcabil spirit de observație.

— Sunt doar foarte atent... Vă servim azi cu ceva?

Mănescu arată spre setul de farfurii:

— Opriți-mi asta... Trec mâine să le achit.

Părăsi magazinul bine-dispus.

Când sună la ușa lui Bălăcescu, acesta tocmai își terminase programul "intim" al dimineții. Îl primi într-o ținută de casă estivală — tricou și pantaloni scurți —, și Mănescu își zise că arăta odios. Tipul era scheletic, complet descărnat, efectiv piele pe oase, de te mirai că nu se aud oasele ciocnindu-se. Se putea consola însă că îmbrăcat, mai ales la costum, avea o siluetă elegantă, de dansator profesionist.

Abordă imediat chestiunea care-l obseda:

— Domnule inspector, am citit și am auzit în nenumărate rânduri că, în general, oamenilor li se întâmplă ceea ce li se potrivește.

Dinu începu să râdă. Intuia ce avea să urmeze, dar nu-l întrerupse.

— La cincizeci și unu de ani, consider că mă cunosc bine, în măsura în care îi este dat unui individ să se cunoască. Din orice parte m-aș privi și oricât de adânc aș scormoni înlăuntrul meu, nu găsesc nimic care să sugereze măcar, să semene pe departe cu ceea ce mi se întâmplă acum. Mă mulțumesc cu orice explicație, chiar și pseudo-științifică.

— S-ar putea, surâse Milord, ca principiul pe care l-ați enunțat să fie fals sau să nu fie universal valabil.

Diplomatul îl privi o clipă derutat:

— Iată un aspect la care nu m-am gândit... Dar lăsând la o parte axiomele, de ce acest dement m-a ales tocmai pe mine ca depozitar al unor bucăți de cadavru?

— Mi-ați mai pus această întrebare și, pentru moment, răspunsul nu s-a schimbat. Faptul în sine fie a rezolvat o problemă de depozitare, fie constituie un avertisment, fie o răzbunare.

— Scuzați-mă, se strâmbă Harald Bălăcescu, dar nici una dintre variante nu mă convinge.

Dinu surâse deconcertant de fermecător:

— Nici pe mine. De unde trebuie să pornim? După cum știți, vecinii

dumneavoastră, familia Dimitrescu, au primit și ei un colet. Situațiile sunt identice și au autor comun. E foarte posibil ca acesta să se ascundă printre cunoștințele comune.

— Adică să găsim o persoană pe care s-o cunoaștem și eu, și Dimitreștii?

— Exact.

— Practic, cum procedăm? Organizăm un colocviu?

— Și asta, dacă va fi necesar. Vom începe însă cu consultarea agendelor de telefon. Dacă un singur nume figurează în ambele agende, a dumneavoastră și a Dimitreștilor, avem deja o pistă. Poate că nu va fi cea valabilă, dar până la proba contrarie, merită luată în seamă.

Pe chipul diplomatului se așternu o expresie de scepticism, era limpede că nu miza pe pista inspectorului principal, dar se ridică și aduse din birou o agendă de mărimea unui caiet școlar, îmbrăcată în piele.

— Sunt convins că nu vă va conduce nicăieri — și i-o întinse —, dar, mă rog, voia dumneavoastră... Nu facem parte din aceeași lume, nici ca vârstă, nici ca preocupări și, de altfel, cercul meu de cunoștințe e foarte restrâns.

— Nu se știe niciodată, zâmbi Mănescu. Vom compara azi agendele, și mâine dimineață v-o restitui.

— Dacă știam că vă interesează, v-o trăgeam la xerox. În fine, până mâine dimineață, nu-i o problemă.

Mănescu ghici conținutul coletului de cum îl văzu. Ca și în cazul Dimitreștilor, fusese lăsat chiar în fața ușii apartamentului, doar că era împachetat simplu, nu atât de dichisit.

— Ce-i asta? îngăimă diplomatul, deși ghicise și el despre ce poate fi vorba. Încă...

— Da, surâse crispat Milord, încă un colet macabru. Îmi vine să cred că persoana nu mai are răbdare.

Scoase briceagul și tăie atent sfoara și hârtia groasă, albastră. Se dădură înapoi, oripilați: o masă informă de carne în care se deslușea limpede unul din sânii femeii.

Inspectorul dispuse prin radio ridicarea și transportarea coletului la Medico Legal. Dispunea deja de cinci piese din trupul sfârtecat — capul, ambele gambe, o mână și o parte din bust. În curând, vor putea reconstitui întregul — nu se îndoia că pachetele vor continua să se succedă — ca într-un puzzle fioros.

Diplomatul nu-și revenea din stupefacție:

— Cine, domnule? Cine să-l fi adus? Și când?

— Cine? Oricine din interiorul blocului sau din afara lui. Când? În ultima jumătate de ceas, de când am sosit la dumneavoastră... Marele clenci e însă altul, adăugă mai mult pentru sine. De ce atâta grabă? A păstrat cadavrul luni de zile și, dintr-o dată, se debarasează de el în regim de urgență. E un calcul sinistru sau ceva îl obligă să procedeze ca atare?

Bălăcescu se holbă. Panica, perplexitatea și indignarea altoite pe uscăciunea sa congenitală deveneau ilare, și Dinu își stăpâni râsul. În ciuda

dramatismului situației, efectul comic era real și Milord se gândi că încă nu întâlnise ceva la fel de caraghios.

— Pe mine mă întrebați?! Habar n-am ce bâzdăgării pot trece prin mintea unui smintit. Ce știu cu siguranță e că trăiesc un coșmar, gangsterii din Chicago sunt niște iepurași pe lângă bandiții din București. Ținem în buzunar OK-ul pentru NATO!

*

Alcoolul, țigara și nopțile pierdute sunt cei mai înverșunați dușmani ai tinereții. Cel puțin așa auzise în nenumărate rânduri și Ciprian Poenaru, atent la conservarea fizicului mai abitir decât o balerină.

Își impusese un ritm de viață spartan. Interdicția nopților pierdute nu putea fi însă respectată, căci era inerentă modului său de a-și câștiga existența. Încerca să compenseze abuzul prin somn prelungit până la amiază și intense exerciții fizice.

De aceea, când se întoarse de la club, pe la trei dimineața, deși ar fi băut cu mare chef un whisky cu gheață, se abținu, mulțumindu-se cu o sondă de suc de morcovi. În timp ce-l sorbea întins în șezlongul de pe terasă, respirând cu aviditate aerul nopții de vară, primenit de răcoare, sună telefonul. Își închipui că îl caută Andreea. Ora nu-l surprindea, vorbea chiar din camera ei, pe celularul personal, și nu era prima oară când telefona după spectacol ca să-l anunțe că îi e dor de el și ca să se asigure că Ciprian o iubea la fel de mult ca acum cinci sau șase ceasuri.

— Da, iubito, răspunse fericit, gândindu-se cu plăcere la conversația "diabetică", după cum ar fi etichetat domnul senator Drăgușin, ce avea să urmeze. Când recunosc glasul tăios, dispoziția lui Ciprian luă un lift accelerat spre subsoluri.

— 1000. Până cel mai târziu duminică seara.

Tânărul simți că i se taie respirația:

— Dar e joi! Când să fac rost de o sumă atât de mare? Vă implor să mă înțelegeți, lăsați-mi timp să fac rost de ei.

— Să aștept până îi economisești?

— Trebuie să mă împrumut, nu găsesc imediat creditori pentru o mie de dolari. Abia v-am dat cinci sute, săptămâna trecută.

La capătul firului, se auzi un rânet.

— S-au dus pe medicamente. Ambele persoane sunt bolnave... Somn ușor, tinere.

Convorbirea se întrerupse. Lui Ciprian îi dădură lacrimile de grijă și de furie neputincioasă.

*

De când se pensionase, prânzeau împreună la ceasurile "treispe treizeci fix", ceea ce însemna că Dumitru Sofron înghițea cu noduri, fiecare dejun constituind un supliciu. Lăsa mâncarea zgârcită, sălcie, economică și

"sănătoasă", dar Terorista rezerva de regulă acestui moment al zilei, observațiile cele mai acide, veștile cele mai proaste, reproșurile cele mai perfide și necruțătoare. Ca notă aparte, față de cotidian, pe buzele doctoriței flutura azi un surâs continuu de satisfacție rea și grasă. Cu inima cât un purice, anticipând catastrofe, lui Sofron i se făcu aproape rău de frică, simțind că, dacă mai ia o singură înghițitură, cu siguranță va voma. Oricum, bucatele de pe masă îi făceau greață pentru că, dacă îi repugna ceva, erau bamele și "mâncărica de pipotele". Bamele băloase ca un Saint Bernard — păcat, pentru că altfel e un câine eminamente simpatic —, iar pipotele, încă din copilărie, îi sugerau niște fundulițe lubrice, sex de câine contorsionat.

Cum pe platoul din mijlocul mesei se afla tocmai o tocăniță de pipotele, Dumitru acuză o durere de cap, o ușoară insolație, probabil a umblat prea mult în soare, fără pălărie.

Ecaterina îi îndreaptă o privire "meseriașă". Se simțea mulțumită ori de câte ori putea realiza o economie — se bucura și la o linguriță de zahăr — așa că dejunul, masa principală a zilei, curățată și rămasă în frigider, reprezenta un chilipir nesperat. Dar nu i-ar fi convenit nici ca Sofron să se îmbolnăvească, o simplă folie de aspirine, și tot te costă o avere. Rezultatul fulgerătorului consult o liniști însă, după părerea ei, bărbatu-său arătând înfloritor. Cine știe cu ce s-o fi săturat prin târg, era cheltuitor și pofticios și dacă avea vreun bănuț în plus gusta pe la diverse tarabe. Îi recomandă încântată:

— Avem caise la desert, dar dacă nu te simți bine, nu ți le recomand, sunt cam indigeste. E chiar recomandabil să lași din când în când stomacul să se odihnească.

— Ai dreptate, se grăbi să fie de acord Dumitru gândindu-se că Terorista se cară după-masă la contravizită, iar el are dosită în buzunarul unui casetofon stricat o bancnotă de o sută de mii. O să ia câțiva mici la taraba din capătul străzii, o bere-două la "Licurici", îi mai rămâne ceva și pentru altă dată, și se cheamă că, până la urmă, va fi o zi reușită. Perspectiva luminoasă îi schimbă spre trandafiriu expresia, pe care nu și-o camuflă la timp. Doctorița constată:

— Ai deja altă mină. Postul este salutar! Omul este sclavul mâncării. Ehei, nu-s proști musulmanii când afirmă că omul își sapă groapa cu propriii lui dinți!

Aerul fericit dispăru instantaneu de pe chipul lui Sofron. Din nici un punct de vedere nu era bine ca nevastă-sa să-și închipuie că-i merge prea bine. Ardea de nerăbdare să se ridice, dar Terorista nu putea fi de acord ca cineva să părăsească masa înaintea ei. După ce șterse cu poftă restul de sos din farfurie cu miez de pâine, declară:

— De când mă știu, eu am un principiu: dacă ciorba nu fierbe pe plita ta, nu te apuca să ridici capacul. Adică, nu te băga în oala altuia. Ce văzui eu astăzi...

Dumitru Sofron se interesă prudent:

— Ce-ai văzut?... La spital?

— Ași, la spital! Aici, chiar la noi în bloc... Bălăcescu a mai primit un

pachet și sunt gata să pariez pe zece mii de lei că știu ce conține.

Se lăsă pe spatele scaunului, urmărind reacția bărbatului ei.

— Ce?

Glasul doctoriței bubui triumfal:

— Încă un fragment, sau poate mai multe, din trupul femeii ucise.

— De ce crezi tu asta?

— E limpede pentru orice prost că a devenit un sistem. Pe urmă, am văzut cine a lăsat pachetul și a fugit. Ce părere ai de chestia asta?!

— Cine?! Întrebă Sofron sufocat de curiozitate.

Ecaterina rânji:

— Secret!

Bărbatul se ridică de la masă, pradă unei mari agitații și se îndreptă spre telefon.

— Ce vrei să faci? Îl opri nevastă-sa.

— Trebuie să-l sunăm imediat pe inspectorul Mănescu. Deții o informație extraordinară, poate cheia întregii afaceri.

Doctorița se ridică amenințătoare:

— Să nu cumva! Stai jos! Să nu cumva să îndrăznești să vorbești, indiferent cu cine, despre chestia asta!

Dumitru Sofron se execută, dându-și drumul buimac pe canapea. În general, n-o înțelegea pe nevastă-sa — nici nu-și bătea capul —, dar de data asta chiar că se simțea incapabil s-o descifreze.

— De ce? Explică-mi de ce? Banditul e primejdios, măcar din spirit civic...

Femeia îl întrerupse fără menajamente:

— A se slăbi cu pâțurile tricolore de pe vremea lui Ceaușescu! Spirit civic, rahat cu prune, deșteaptă-te române! Te ține grija pentru sclivisitul ăla de polițist! Să-și facă singur datoria, pentru tine cine sare? Și la mine nu te gândești?!

Dumitru se holbă aiurit:

— Iartă-mă, nu văd legătura...

— Pentru că umbli cu ochii în sac și cu mințile în traistă! Vina mea că m-am măritat cu un bărbat care nu mă merită!

Începuse să se ambaleze și, speriat, bărbatul se rugă umil:

— Nu te supăra Puși, am încercat doar să înțeleg.

— Nătâng ai luat în băătătură, de nerozii ai parte! Nu-ți dai seama că vorbind cu polițistul, adică să-i spun ce-am văzut, mă pun în primejdie de moarte?! Sunt singurul martor ocular, că de răzbunare, că de frică, mă lichidează urgent!

— Iartă-mă, nu m-am gândit.

— M-aș fi mirat dacă te gândeai.

Și dintr-o dată, glasul și gușa, oricum infatuate, începură să se umfle pe măsură ce silabele se succedau:

— Și nu mi-e că mor, cu o moarte suntem datori fiecare, dar că tot vorbiși de spirit civic, eu sunt o personalitate, am o răspundere vizavi de societate. Medicii nu cresc pe toate gardurile să-i pască și măgarul. Mă aflu

în slujba societății, am investit în mine un capital intelectual masiv, pe care ar fi o crimă să nu-l fructific. Dumnezeu m-a mai dăruit cu har, sunt un medic excepțional, nimeni nu m-ar ierta dacă mi-aș risca viața, frustrându-mi semenii de ceea ce le pot doar *eu* oferi!

— Am înțeles, spuse spășit Sofron.

Femeia dădu din mână cu dispreț:

— Ai înțeles cât proasta satului, dar bagă-ți în cap un singur lucru! Dacă nu-ți ții gura, ai de-a face cu mine.

Ca de obicei, Sofron îi dădu toate asigurările că nu-i va ieși din cuvânt. Dar, ca de obicei, gândea altfel:

"După ce pleacă la contravizită, îl sun pe Mănescu să ne întâlnim la «Licurici»."

*

Pe domnișoara Lola Damian o vizită la ea acasă. Din cauza dimineții mohorâte, cu frecvente rafale de ploaie, nu ieșise cu băiatul. Crișan își dăduse capul pe spate pentru a ajunge cu privirea la figura lui Mănescu și îl cerceta fără sfială. Nu era un timid, având o anume dezinvoltură, des întâlnită la copiii provenind din familii înstărite, deprinși cu societatea adulților și cu atenția care li se acordă.

În sinea lui, inspectorul se miră că, de vreme ce tot hotărâseră un program de interior, nu rămăseseră în apartamentul Dimitreștilor unde există o terasă, jucăriile puștiului și diverse comodități. Parcă ghicindu-i gândurile, bătrâna explică:

— Lui Crișan îi place la mine, are o slăbiciune pentru bibelouri. E probabil ceva nou, față de ceea ce are acasă în tot timpul. Nu-i așa Crișan?

Băiețașul indică spre un dulap-vitrină foarte înalt, ocupând tot colțul încăperii:

— Astea îmi plac cel mai mult!

— Are și ce să-ți placă, surâse Milord.

Era o colecție de păsări din porțelan, etalată pe vreo șapte rafturi și de care se apropie fascinat. Noutatea, cel puțin din punctul lui de vedere, o constituia faptul că păsările fuseseră gândite pereche — un el și o ea — și reproduse în mărime naturală, de la colibri până la papagalul Ara. Și ideea de a isca un miting de zburătoare i se părea interesantă, iar ceea ce făcea ca adunarea să reprezinte o colecție erau stilul și materialul aparținând, în mod inconfundabil, aceluiași autor.

Nu se înșela, Lola explicându-i că setul fusese conceput de o femeie, o mare artistă irlandeză, parcă, în serie mică, și că numeri pe degete persoanele care posedă toate piesele colecției.

— ...Tata a fost unul dintre puținii fericiți posesori și nici noi, vreau să spun mama și cu mine, nu ne-am atins de ea. Nu mai există totuși perechea — pasărea Paradis. În '74, un diplomat argentinian, el însuși mare colecționar, s-a ținut de capul mamei până i-a vândut-o. Erau exact piesele care-i lipseau. A oferit un preț fabulos, în valută desigur, căruia mama nu i-a

putut rezista.

— Păcat, totuși, aprecie Dinu, ați amputat un întreg.

Lola ridică din umeri:

— Desigur, dacă privești lucrurile din acest punct de vedere. Oricum, fapt consumat...

— Mda... Ca să nu vă rețin... Stimată domnișoară, am venit la dumneavoastră...

Crișan îl trase de cracul pantalonului:

— Știi că eu am văzut vacă?

— Crișan, îl muștră dulce Lola, ți-am spus că nu-i frumos să întrerupi oamenii mari când vorbesc.

Copilul reacționează imediat în sensul dorit, dar fără să se fâstâcească din pricina dojenii.

— Vă rog să mă scuzați... Nu renunță însă la idee: Am văzut va... ăăă... vace de-adevăratelea. Uite așa coarne aveau — își duse arătătoarele bărligate la tâmpile — aveau și coadă...

— Extraordinar! se miră inspectorul. Când le-ai văzut?

— ăăăă... mâine, preciză cu lipsa noțiunii de timp caracteristică a copiilor încă foarte mici. Le-a văzut și Lola, nu-i așa?

Domnișoara Damian conchise îngăduitoare:

— Crișan are o fantezie debordantă.

Băiețașul o privi nedumerit, neînțelegând ce-a vrut să spună. Renunță și insistă:

— Dădeau tot timpul din coadă ca să alunge muștele. Așa mi-a spus Lola...

— Nu-i un copil mincinos, dar din pricina imaginației foarte bogate nu știi niciodată când fabulează. Așa cum face acum.

Milord o cercetă curios. De ce oare părea atât de important pentru Lola faptul că băiatul a văzut ori nu vaci? Copilul le văzuse, avea certitudinea, de ce ea ținea morțiș să-l asigure de contrariu?

— Probabil, surâde Mănescu, unde era să vadă vaci în inima Capitalei?! În fond, nu are nici o importanță.

— Ocazii ar mai fi avut el, chiar și cu mine, facem uneori mici escapade în împrejurimile Bucureștiului...

— Cu ce vă deplasați?

Bătrâna îl privi mirată:

— Cu mașina, firește, am o Skodiță.

— Conduceți?!

— Bineînțeles, de la douăzeci și cinci de ani, ce vi se pare atât de curios?

— A fost o simplă întrebare, râse stânjenit Milord.

În realitate, era foarte surprins. În general, oamenii în vârstă renunță la condus — câți indivizi peste șaiszeci de ani mai vezi la volan? Dar peste fenomenul general, nu-și putea deloc închipui persoana Lolei Varlam în ipostaza de șoferiță. Aceasta presupune un anumit modernism, o anume doză de independență și de emancipare, atitudini care nu se asortau cu făptura personajului din fața lui. Ea era firavă, desuetă, sugerând alt secol,

vremuri uitate, când femeile mai erau duse de mână.

"Dacă stai să te gândești, sunt absurd. La șaizeci și cinci de ani, ceea ce presupune o tinerețe consumată după război, a prins din plin manifestările progresului social, iar bani pentru o mașină au existat în familie. Pe urmă, nu pe toți bătrânii mai poți desluși desenul tinereții, fizic și psihic. Nu poți să știi ce drac de femeie fusese odinioară guvernanta..."

— Începusem să vă deslușesc motivul vizitei mele. După cum știți, am discutat cu soții Dimitrescu despre coletele macabre, dar aș vrea să cunosc și punctul dumneavoastră de vedere. Petreceți acasă mult mai mult timp decât ei, presupun că sunteți mai familiarizată cu vecinii și cu atmosfera imobilului...

Pe buzele sărăcite de vârstă — fenomen inevitabil când proteza "artistică" înlocuiește dinții naturali —, se înfipse un zâmbet fin, dar nu lipsit de sarcasm:

— Mă vedeți trăgând cu urechea sau papotând cu vecinii din curiozitate mahalagească, ori doar așa, ca să-mi omor timpul?

— Nu la așa ceva m-am gândit, ci doar la faptul că, având mai mult timp la dispoziție, chiar fără să vreți, observați mai multe. Mă interesează în acest sens orice amănunt, cât de neînsemnat, dar mai puțin obișnuit, care să vă fi atras eventual atenția.

Femeia își privi, gest reflex, mâinile descărnate pe care vinele groase pictau rădăcini albastre. Mâini pe care nemilosul reumatism le masculinizase.

— Ar fi ceva..., declară îndoită. N-am dat importanță, probabil e o simplă coincidență, dar pentru că dumneavoastră mă încurajați să vă relatez orice... fii drăguț și du-te în camera ta!

Băiețelul se târa în patru labe, împingând pe parchet un tractor. Zgomotul roților metalice era enervant. Colțurile gurii îi alunecară. Se uită nemulțumit la bătrână. Își luă totuși jucăria și părăsi încăperea.

Milord surâse:

— Meritați felicitări, l-ați dresat bine.

— E și docil din fire, dar și părinții au meritul lor. Nu-l răsfată excesiv și mi-au dat libertatea să stabilesc eu regulile, iar ei le respectă. Crișan are șansa de a nu fi victima a două sisteme de educație... Ce voiam să vă spun... A, da! Rețin că în ambele situații, când au apărut la noi pachetele acelea dezgustătoare, am observat în bloc o prezență străină...

— Foarte interesant.

— Stați un moment, îi stăvili Lola entuziasmul. Nu pretind că țin evidența tuturor celor care intră în imobil, dar cunosc locatarii. De altfel, nici nu suntem prea mulți... Personajul despre care vă vorbesc, hotărât nu face parte dintre ei.

— Ținea ceva în mână?

— Nu. De fiecare dată, avea aerul că pleacă, nu că vine.

— O secundă! o opri inspectorul. Când s-a primit cel de-al doilea colet, vă aflați în apartament împreună cu doamna Dimitrescu și copilul. Când ați venit... să zicem la lucru...

— Ca de obicei, la nouă dimineața.

— Pachetul nu exista.

— Evident.

— Înseamnă că a fost depus în intervalul dintre sosirea dumneavoastră și intenția de a pleca a Ginei Dimitrescu.

— Foarte exact, dar nu văd unde vreți să ajungeți.

— Ați mai părăsit apartamentul în acest interval?

— Nu, nu eu fac cumpărăturile.

— Păi asta nu înțeleg. Cum l-ați putut vedea *plecând*?

Bătrâna părea nedumerită de nedumerirea inspectorului principal:

— Dar e foarte simplu! Am ieșit pe terasă ca să văd cum e timpul, să știu exact cum îl îmbrac pe Crișan. E foarte sensibil, răcește la cea mai mică adiere... Am aruncat o privire întâmplătoare pe stradă și atunci am văzut persoana care se îndepărta. Mi s-a părut cert că ieșise din blocul nostru.

— Și prima oară?

— L-am văzut când a coborât din lift. Tocmai verificam cutia poștală din hol.

— Înțeleg... Prin ce v-a atras atenția persoana? Mi-o puteți descrie?

— Ei, nu chiar ca la pașapoarte, râse femeia. Am să încerc... Mi-a atras atenția distincția ieșită din comun.

— Bărbat? Femeie?

— Bărbat. Un domn, cam de vârsta mea, îmbrăcat ireproșabil, într-un costum tabac. Cred că are o slăbiciune pentru nuanțele de maro căci a doua oară purta un sacou *café au lait*...

"Bărbat, reflectă Milord. Sofron văzuse pe cineva tânăr, neidentificabil însă ca sex. Să fi fost două personaje implicate în predarea pachetelor sau tipul remarcat de Lola să se înscrie în zona întâmplătorului, fără nici o legătură cu cazul în sine?"

— Trebuie să vă mai spun că e foarte suplu, chiar uscat, și merge în baston. Un baston străvechi, moștenire de familie, cu siguranță. Aici, surâse, sunt foarte sigură, mă pricep oarecum.

— Adică?

— Adică asemenea accesorii nu se mai fabrică azi, erau la modă în perioada interbelică.

— Adică? insistă Mănescu.

— Sunt făcute din lemn de bambus, în interiorul gol având camuflată o umbrelă. Deci și baston, și umbrelă în același timp.

— Știu despre ce vorbiți. Bățul propriu-zis e alcătuit din mai multe segmente care intră unul într-altul ca paharele de excursie, din aluminiu. Doar mânerul, ca o jumătate de covrig, rămâne fix.

— Chiar așa, încuviință Lola Varlam, un astfel de baston avea și domnul despre care vă vorbesc... sfârși cu un gest de neputință. Nu cred să vă fie de mare folos, dar nu mi-amintesc de nimic altceva mai deosebit.

Mănescu plecă îngândurat. Ceva nu rima aici. Dar nu punea la îndoială nici un amănunt din relatarea Lolei. Nu-și închipuia însă deloc, dar deloc, un bătrân în baston făcând pe poștaşul unor expediții sinistre. Operațiunea presupune un "pe-ascunselea", care la rândul său presupune iuțeală, picioare

sprintene pentru o retragere urgentă din zonă. Clișeul ăsta nu semăna deloc cu neputințele unui pensionar în trei picioare, oricât de performant ar fi fost el!

Mai exista, desigur, și aceasta părea ipoteza cea mai apropiată de realitate, posibilitatea unei coincidențe — un moșulică nevinovat, nimerit întâmplător în bloc și în colimatorul Lolei, în exact aceleași zile cu pachetele macabre. În sfârșit, a treia ipoteză, posibilitatea ca bastonul și vârsta, întreaga atmosferă a personajului, să fie false. Un travesti inventat exclusiv în vederea unei cărașerii prudente.

În realitate, mai exista o variantă care, pentru moment, nu-i trecu prin minte.

— Nici ăsta n-a făcut nimic, spuse Panait expediind cu un bobârnac disprețuitor raportul inspectorului Firoiu. E un bloc de încuiați ortomani, cu businessuri personale, care de care mai prospere!

Mănescu îl cercetă curios, nu fără o nuanță de maliție. Invidios în adâncul sufletului și drapelând cinstea ca fiind sorgintea incapacității sale de a face bani, Panait tună și fulgeră împotriva "franzelarilor, zic elefanților albi". Împărtășea, de altfel, opinia aproape generalizată cum că au izbutit să ajungă în fruntea bucatelor numai foștii nomenclaturiști cu cheag serios realizat încă înainte de '90 și escrocii talentați, toți niște tâlhari. Nu admitea nici o excepție, căci afirma, de asemenea, aidoma multora dintre concetățenii săi, "să nu-mi spui mie, domnule, că prinzi vânatul cel gras, fără muniție". Urma leitmotivul: "Cu ce să dai start unei afaceri, dacă n-ai capital și relații?"

— Ortomani, de acord, dar nu văd legătura. Ce are de-a face seiful lor cu ancheta noastră?

Inspectorul Panait îi îndreptă o privire furioasă. Și ăsta era plin de lovele, mama lui de unde le-o fi având, de-aia nu vedea legătura.

Desluși pe un ton de un didacticism forțat, gata să treacă la acute:

— E o legătură elementară! Cu cât e mai plin chimirul, cu atât legătura de pe ochi devine mai groasă. Pe ăștia, ajunșii, nu-i interesează nimic dacă nu le afectează propria afacere, n-au ochi, urechi, inimă pentru nimeni și nimic! Chestia asta tu n-ai însă de unde s-o știi!

— De ce? se interesă suav Mănescu.

Celălalt rânji:

— Ia ghici!

— Abia aștept să mi-o spui tu, așa că dă-i drumul!

Panait se aplecă peste birou. Vocea îi gâlgâi de furia invidiei.

— Pentru că ești în echipă cu ei, nu cu noi, pălmașii. Vrei să-mi povestești că tragi în Poliție pentru leafa asta de căcat? Nu, Milord, matale vii aici, din sport! De zbeniguală!

— Ceea ce mi se pare foarte frumos din partea mea.

Voluntariat în slujba binelui obștesc.

— Nu mă lua pe mine la mișto, că nu ține!...

Ceva mai domolit adăugă:

— În realitate, ești o enigmă, dar până la urmă, tot descopăr eu ce se

ascunde după masca asta de dandy care face pe detectivul genial.

— Voi fi nespus de curios să aflu ce ai descoperit... Întorcându-ne la dosar...

— Nici eu, nici Firoiu n-am dibuit nimic. Parcă înțelegi, absolut tot intervievații n-au fost acasă în intervalele care ne interesează.

— Ce propui în continuare?

Panait ridică din umeri plictisit:

— Până nu descoperim identitatea femeii ciopârțite, nu putem face nimic. Pachetele vor continua să sosească, începe să semene a tic nervos, iar noi o să batem pasul pe loc.

Milord declară pe gânduri:

— Sper din toată inima că vor continua să sosească...

— De ce te interesează cadavrul reconstituit în totalitate? Ce speri să aducă nou?

Mănescu clătină din cap.

— Mă gândesc la altceva. Cu excepția mâinii descoperite de copii în puțul de la Blegești, toate celelalte colete au fost depuse în blocul diplomatului. Nu știm de ce, dar e un fapt cert. În cazul în care nu mă înșel, și următoarele pachete vor fi depuse la aceeași adresă, indiferent de numărul apartamentului, avem o șansă. Punem imobilul sub supraveghere intensă și e posibil să descoperim poștașul. Dacă punem mâna pe ăsta, avem cheia afacerii.

— Hm, nu-s deloc sigur că poștașul e în cunoștință de cauză, poate habar n-are ce transportă, dar recunosc că ar fi o pistă interesantă. Problema e cum procedăm practic!

— Întinzând o plasă foarte deasă.

— Știi ce înseamnă asta? Supravegherea întregului imobil, douăzeci și patru din douăzeci și patru, câte un agent pe fiecare palier. Adică, șapte-opt oameni "alocați" în exclusivitate numai acestei afaceri. Să vedem cine-ți aprobă chestia, că și-așa suntem în deficit de oameni.

— E vorba doar de câteva zile, poate o săptămână, dar nu cred. Panait îl măsoară ironic:

— Ți-a șoptit vreo rândunea? Ba dimpotrivă, mi-e teamă că "Mister canibal", constatând că tot blocul e supravegheat, va sta cuminte o vreme. Cum a așteptat juma' de an, mai așteaptă nițel.

— Logic, recunosc Dinu Mănescu, așa ar fi, dar simt, presimt că a intervenit ceva care-l obligă să scape de cadavru cât mai repede. Îl presează ceva legat de timp.

Inspectorul Panait își lărgi nodul cravatei, aducând mai degrabă a frânghie din pricina uzurii:

— E ceva ce nu pricep, nici de-al dracului! Cum dispare un om așa, în neant, fără ca nimeni să nu se sesizeze nici măcar cât de furtul unei biciclete!

— Am mai discutat problema, am propus ca portretul femeii, atât cât poate fi reconstituit să fie mediatizat, dar, după cum știi, nu-i o chestie simplă...

- Iar ăia de la Antropologie nu se grăbesc niciodată.
- Și pe bună dreptate... Încă o chestiune, poate o pistă. Am comparat agenda lui Bălăcescu cu cea a Dimitreștilor.
- Panait își ridică brusc capul, cu privirea scânteind de curiozitate:
- Ei?!
- Plecând de la silaba scăpată de Gina Dimitrescu, *Mar*, am descoperit un Marțian care figurează în ambele agende.
- Atunci, dă-i bice, sunt clienții tăi, ce mai aștepți?!
- OK-ul tău, râse Mănescu.
- Hai sictir!

Costumul de baie al Andreei era negru, cu niște margarete minuscule, și imediat vizibil tocmai pentru decența lui. Întreg, cu spatele adânc decoltat, altfel decât cele cu sfoara care intră între fese, îi accentua linia desăvârșită, avantaj pe care costumele dintr-o bucată îl oferă față de cele alcătuite din două piese.

Se aflau pe terasa bazinului Lido, central și la îndemână, pentru că fata nu-și permitea o pauză mai lungă de două ore. Trăgea tare pentru examenul de admitere, fiind în general o ambițioasă și o înțeleaptă pentru vârsta ei. Voia propria ei identitate, dincolo de statutul de "fată de familie", să nu se cramponeze de tinerețe, ca să-i mai rămână ceva și după ce va împlini treizeci de ani când gata, s-a terminat, te scot puștoaicele din competiție. Mai exista însă un stimulent important! Intrând la facultate, bătrânii vor fi fericiți, iar ea va dispune de un atu important pledând pentru o căsătorie neîntârziată cu Ciprian.

Alcătuiau o pereche care, fără îndoială, atrăgea atenția indiferent în ce spațiu ar fi evoluat, amândoi foarte speciali, se completeau de minune. Cine îi vedea se gândea imediat la minunea de copil care s-ar isca din împerecherea lor, deși regula nu funcționează întotdeauna. S-au văzut destule cazuri în care din părinți superbi, au rezultat exemplare comune, fără nimic deosebit.

Cei doi păreau o reclamă vie, pe Ciprian îl avantaja cămașa italienească roșie ca un mac, din mătase, descheiată. Un turist neamț, amator de clișee comerciale de frumusețe standard, le făcu discret o poză. Andreea și Ciprian nu-l observară, cum nu observau nici privirile mai camuflate sau mai directe care îi urmăreau din toate părțile. Erau deprinși cu omagiile și admirația pe care o stârneau oriunde s-ar fi aflat.

Andreea, sorbind din când în când din sonda cu ness-frappé, îi povestea încântată câte pagini a tras azi-noapte, câte mai are, că există vreo două subiecte pe care nu se simte prea sigură, și că trebuie neapărat să le reia și, abia într-un târziu, observă că Ciprian o urmărea fără entuziasm, părând cu gândurile duse. Fata se întrerupse la mijlocul frazei și îi atinse brațul:

- Ce se întâmplă cu băiețelul meu? Parcă nu-ți sunt boii acasă.
- Ciprian tresări și surâse crispat:
- Nimic, iubito, te ascultam...
- Cu o singură ureche. Ai necazuri? Știi că mie poți să-mi spui totul.

Chiar mă supăr, dacă mi-ascunzi ceva.

— Dacă-ți spun că n-am nimic! Vrei să inventez?

— Mă mulțumesc cu ce se petrece în realitate. Insist să-mi spui! Dacă nu, mă ridic și plec!

Tânărul începu să râdă:

— Ăsta-i șantaj.

— Crezi că aş mai avea o clipă de liniște, știind că ai supărări? Crezi că mă mai pot concentra? Îmi strici toată ziua!

Ciprian își mușcă buzele. Din pricina nehotărârii, a sentimentelor contradictorii care-l stăpâneau, aproape că-i venea să plângă. Simțea acut nevoia de a se confesa, de a se descărca de povară, dar totodată îi era o teamă cumplită de impresia ce ar face-o relatarea lui și de reacția Andreei.

— Sunt chestiuni care mă privesc numai și numai pe mine, începu evaziv. N-are sens...

— Ba are! îl întrerupse fata. Spune odată!

Tânărul rosti, cu senzația că se aruncă în gol:

— Azi e vineri. Până sâmbătă, trebuie să fac *obligatoriu* rost de o mie de dolari.

Andreea nu-și luă ochii de la fața lui lividă, în vreme ce Ciprian nu îndrăznea s-o privească. Dintr-o dată, fata izbucni într-un hohot de râs care răsuca câteva capete. Stupefiat, Ciprian își ridică ochii.

— Și pentru o mie de dolari, atâta mister și atâta dramă?!

— Pentru mine, e mult...

— Bănuiesc că i-ai împrumutat când ți-ai luat mașina.

— Chiar așa, se luminează Ciprian, mințind la iuțeală. Pentru moment, primejdia, deși trecuse atât de aproape pe lângă ea, era alungată. I-am rugat să mă păsuiască o săptămână, două, dar ăștia sunt ai dracului!

— Cine-s ăștia?

Ciprian pronunță în șoaptă:

— Mafioții.

— Ce treabă ai tu cu mafioții? se încruntă fata.

— Știu c-am greșit, dar aveam nevoie musai de bani, pierdeam ocazia, iar singurii care dispun întotdeauna, sunt bandiții ăștia. Dobânzile mai ales, sunt necruțătoare.

Andreea îl mușcă cu blândețe:

— De ce faci prostii? Cum spune tata, doar un neghiob se dă legat pe mâinile cămătarilor.

— Sau disperații. Ferească Dumnezeu să fii la nevoie!

— Nimic nu te îndreptățește, să-ți riști viața și liniștea. N-ai văzut și în filme? Te ologesc și te mutilează pentru câteva sute de dolari datorie.

— Știu, tocmai de aia eram disperat.

— Să-ți fie rușine! Asta-i încrederea ta în mine? De ce nu mi-ai cerut, dacă ai avut nevoie? Ce sunt eu, doar o păpușă pe care o scoți din cutie, doar când ai chef să te distrezi?!

Ciprian, cu ochii umezi de emoție, îi apucă mâinile peste masă și le sărută:

— Iubita mea, iartă-mă dacă te-am jignit! Mi-era frică să nu interpretezi greșit... Sunt "striptist", cum îmi spune domnul senator, dar nu pește. Așa e lumea, imediat te califică de întreținut.

Andreea declară pe un ton categoric:

— Altă dată lasă-mă să interpretez și să calific singură! Jură-mi că indiferent ce ți s-ar întâmpla, îmi vei spune deschis! Asta înseamnă că eu voi proceda la fel! Jură!

— Jur!...

Adăugă după o scurtă ezitare:

— Cum ai să faci rost de bani? E, totuși, o sumă importantă!

— Nu și pentru mine.

Se interesă îngrijorat:

— Ai să le ceri alor tăi?

— Nici gând! răsese fata, ei sunt prea *oldfashion* pentru așa ceva. Eu însă gândesc altfel. Când doi oameni se iubesc, nu contează cine are mai mult. Eu nu m-aș fi sfiit să-ți cer ție dacă aș fi fost la ananghie.

— Tu ești femeie.

— Fleacuri ! Ca să fii cu inima împăcată, am contul meu personal la Banca lui Țiriac. Mi l-a deschis tata, socotind că trebuie să învăț de timpuriu să am banul meu și să-l administrez singură.

Ciprian ar fi fluierat de uimire. Ar fi visat la un carnet de cecuri, de care să dispună liber, când el și maică-sa, nu o dată, se săturau amândoi dintr-un ou?! Nici nu auzise măcar de ceva similar, o fată care n-a împlinit optsprezece ani să jongleze dezinvolt cu sutele, poate chiar cu miile de dolari!

— Și dacă află, ce le spui?

Fata răspunse cu siguranță:

— Că sunt banii mei personali pe care mi i-a lăsat bunica Yvonne, mama mamei. Chestiile astea s-au întâmplat demult, poate că ai auzit de naționalizările comuniștilor. Ei bine, tot ce a obținut bunica — cincizeci de hectare din fosta moșie, contravaloarea unor imobile, vie, magazine și așa mai departe — a pus pe numele meu.

Zdrobit de atâta avuție, Ciprian șopti:

— Ești o fată foarte bogată.

Andreea surâse:

— Te deranjează?

— Mă sperie.

Mai speriat și mai nemulțumit era de el însuși, pentru că îi jurase Andreei sinceritate și "mărturisenie" necondiționată, indiferent de problemele pe care le-ar avea și se întreba temător dacă nu cumva el pierduse o ocazie unică să scape, destăinuindu-i marele lui secret, povară de care nu se putea debarasa nici în vis. În perspectivă nu prea îndepărtată, se prefigura și următoarea mișcare de șantaj. Nu era un bărbat cu experiență, dar era totuși suficient de intuitiv ca să se teamă că "bestiile" nu-l vor lăsa în pace. Nimeni

nu renunță la o găină care face ouă de aur, la niște bani obținuți fără un minim de efort de la un fraier prins la înghesuială, iar pretențiile, cu siguranță, vor spori.

"Trebuie să ne căsătorim cât mai repede, s-o pun în fața unui fapt împlinit."

Știa că nu-i *fair-play* vizavi de Andreea, dar ar fi fost în stare de orice, numai să nu o piardă.

"Și dacă nu mă va ierta?"

Alungă gândul. El ar fi iertat-o, indiferent de ce s-ar fi făcut vinovată. Îi cuprinse umerii și o sărută pe tâmplă:

— Doamne, ce frumoasă ești! Poate că ai tăi au dreptate, nu te merit.

— Ba mă meriți, decise Andreea scurt. Și eu pe tine.

*

După-amiază, deverul de la "Licurici" creștea considerabil, așa că Dumitru Sofron îl aștepta la masa cel mai puțin solicitată de obicei. Era situată chiar lângă ușa WC-ului, cu o perspectivă redusă, doar asupra unei treimi din local. Bătrânul se scuză și la invitația directă a inspectorului principal, intră în subiect.

— Cum să vă spui...

— Cu vorbele care vă vin în minte.

Sofron se holbă ca și cum indicația l-ar fi surprins din cale-afară, apoi explodă:

— Ecaterina știe ceva, dar nu vrea să vă spună! E bine așa?

— E bine, răsă Mănescu, acum luați-o pe îndelete. Când și ce s-a întâmplat?

— Azi, la prânz. Mi-a zis că a văzut cine a lăsat coletul ăla al doilea, la alde Bălăcescu.

— Deci, observă inspectorul, de marți sau...

— N-am ținut socoteala, da' e vorba de ăl de-al doilea. Vreau să zic de pachet. Dacă știe că v-am zis, îmi taie gâtița! Pe bune, mi-a atras atenția, și Terorista nu se joacă! Să nu vă scăpați cumva...

Milord luă o scobitoare din solniță și o frânse în bucățele:

— De ce ține atâta la secret? Ce v-a spus?

Sofron își desprinsese paharul de la gură, se șterse temeinic cu dosul palmei și, în sfârșit, ridică din umeri:

— Cică asta-i treaba Poliției, de-aia primiți lefuri grase, să vă descurcați singuri. Pe urmă, zice că nu vrea să-și pună viața în pericol. Știți, ca-n filme, martorii sunt lichidați.

Și făcu un gest caracteristic, sugerând un cuțit alunecând pe beregată.

— Înseamnă că a văzut, dar a și fost văzută.

Completă în gând: "Terorista nu-i chiar atât de absurdă."

— Din moment ce a fost văzută de cărauș, vreau să spun persoana care a lăsat coletul la ușa diplomatului, doamna se află oricum în pericol. Explicați-i acest aspect.

Sofron răsese senin, fără umbră de amărăciune:

— N-ascultă ea la mine. Mă socoate nătâng, și nici eu nu mă pretind că aș fi la fel de mintos ca ea. Doctoriță, sublinie cu un extaz pe care anii nu-l alteraseră.

Milord își drese glasul și rosti accentuând cuvintele:

— Domnule Sofron, nu vă ascund faptul că identificarea poștașului ne-ar fi de un imens ajutor. Poate ar duce chiar la soluționarea imediată a dosarului...

— Mie-mi spuneți, răsese șugubăț Sofron, e la mintea găinii.

— Pe de altă parte, păstrând tăcerea, doamna nu poate fi ocrotită, se lasă complet descoperită, la dispoziția ucigașului și în voia sorții. Deci, interesele noastre converg. Dacă însă îi explic eu toate acestea, implicit trădez așa-zisa dumneavoastră indiscreție.

— Ferească Dumnezeu! se sperie bătrânul bătând în lemn. Nu mai am zile cu ea și nici încotro s-o apuc!... Și să vă mai spun una! Ecaterina nu-i proastă, că i-am zis și eu că de vreme ce a apucat banditul s-o vadă că-l vede, tot în primejdie se cheamă că se află. Știți ce mi-a răspuns: "Nu-i chiar așa, fin'că au trecut aproape patru zile și ăla văzând că nu-l caută Poliția, s-a liniștit. Își zice că știu să-mi țin gura, ori poate că nu l-am băgat de seamă și mă lasă în pace!"

— Mda, lucrurile stau oleacă altfel, banditul vrea să se afle în deplină siguranță, iar în gândirea tipică infractorilor, doar moartea pecetluiește definitiv gura oamenilor... Spuneți-mi, domnule Sofron, așa cum o cunoașteți, ce anume ar putea-o determina să vorbească cu noi?

— Sincer? Doar banii! răspunse bătrânul fără a sta pe gânduri.

Milord ridică din umeri a pagubă.

— Nu funcționează la noi sistemul ca Poliția să dea șpagă pentru a determina un martor să declare ce știe...

Îl străfulgeră însă o idee:

— Cum ar reacționa doamna doctor dacă s-ar confrunta cu un pericol real, iminent?

Sofron îl privi lung, de parcă n-ar fi înțeles sensul întrebării. De fapt, înțelesese, era doar descumpănit de aspectul neașteptat care i se dezvăluia. Răspunse șovăitor.

— Știți, Ecaterina nu-i fricoasă, nu se sperie cu una, cu două...

— N-ar impresiona-o un act concret din partea banditului?

— Aia cred că da! Pe cine n-ar impresiona? Dar ceva serios, adăugă cu o grabă suspectă.

— Mulțumesc...

Milord conchise că Dumitru Sofron nu era chiar atât de nătâng pe cât părea.

*

Soții Dimitrescu îl așteptau pe inspectorul, relativ relaxați. Gina, care își cunoștea bine bărbatul, îl simțea vag neliniștit. De obicei, când avea

probleme, Mihai pierdea amploarea mișcărilor care-i însoțeau în mod caracteristic discursul indiferent despre ce ar fi fost vorba, sugerând gestică unui avocat pledând la bară. Necazurile cele mai mici îl determinau instinctiv să-și stăpânească brațele, trupul în întregime, sărăcindu-l parcă de mobilitate.

Gina se interesă prudent:

— Crezi că... a găsit ceva?

Mihai râse scurt, fără veselie. Și el își cunoștea nevasta.

— Știu la ce te gândești. La povestea aia veche...

Dimitrescu făcea parte din categoria rarismă a bărbaților care nu au nici un secret, cât de infam, vizavi de persoana pe care o iubesc. Spre norocul lui, aceasta era chiar nevastă-sa și nu numai că o iubea, dar Gina reprezenta însuși idealul lui de femeie.

Trecu în spatele canapelei și îi cuprinse umerii cu tandrețe. Își tuflă nările în coama care aprindea în după-amiaza cam întunecoasă o flacără mătăsoasă.

— Exclus, iubito! Este un episod de care nici nu mai trebuie să ne amintim, nu mai face parte din viața mea.

— A noastră, sublinie Gina. Nu împart cu tine doar cozonacul.

Bărbatul o sărută recunoscător pe tâmplă.

— Au trecut peste cincisprezece ani... Te asigur că nimeni nu se mai gândește la întâmplări din secolul trecut. Timpul, m-am convins, e ingrât, dar și un mare tămăduitor. Dizolvă esența tragediei.

Gina oftă imperceptibil: "nu și când ești implicat cu toată ființa. Ce spui tu e valabil pentru asistență..."

Se abținu însă de la orice comentariu. Știa cât regretă Mihai gestul de odinioară, rarele, dar sistematicele coșmaruri care-i zbuciumau nopțile aveau același subiect, se avânta în tot soiul de acțiuni filantropice răscumpărând prin mituirea Proniei Cerești fărădelegea comisă. Îi era recunoscătoare pe viață că mărturisirea avusese loc înainte de nuntă. Deci, nu fusese pusă în fața unui fapt împlinit, îi lăsase, în cunoștință de cauză fiind, liber dreptul de opțiune. Iar ea închisese ochii. Ceea ce se întâmplase era cumplit, dar în străfundurile sale, Mihai nu era un om rău. Un bărbat onest care, la un moment dat, prins în împrejurări fatale, greșise, dar care acum se căia. Mai presus însă de toate, îl iubea.

— Cred că-i o simplă vizită de rutină, continuă Mihai, dar ceva din nuanța tonului trăda faptul că încerca să se liniștească pe el, în primul rând. N-avem nimic comun cu Bălăcescu și el e total străin de... povestea noastră. Acum cincisprezece ani, nici nu auzisem de el, l-am cunoscut abia când ne-am mutat, iar relațiile dintre noi n-au depășit stadiul celui mai indiferent bună ziua schimbat între vecini.

— Așa e, îi surâse Gina, ai dreptate.

Amândoi știau că nici unul dintre ei nu era capabil să aibă de-a face cu Poliția fără să încerce emoții, fără să gândească, reflex, la tragedia de odinioară. Dacă s-a descoperit ceva? Timpul nu ascunde chiar orice, când te aștepți mai puțin, te găsește bumerangul justiției divine și e de-ajuns să

apuci un firicel, pentru ca ghemul să înceapă să se rostogolească singur...

Îl primiră pe Mănescu afabili, degajați, comportament de natură să creeze de la bun început o atmosferă de vizită mondenă. La fel de gentil, inspectorul refuză băutura propusă, acceptând totuși o cafea. Demară rapid discuția, punând agenda pe masă.

Mihai se interesă zâmbind:

— Ei, ați găsit ceva?

— Pariez că nu, râse Gina care părea tolănită într-o poziție voluptuoasă. Părea, pentru că era de fapt, cât se poate de decentă, dar în realitate, oricum s-ar fi așezat sau s-ar fi mișcat această femeie, deborda de senzualitate.

Milord râse la rîndul lui:

— Nu pariați că pierdeți, și dintr-o dată, ambii soți deveniră foarte atenți.

— Recunosc că m-ați făcut extrem de curioasă.

— Există un nume, cu numărul de telefon corespunzător, desigur, prezent și în agenda dumneavoastră și a lui Bălăcescu.

— Ca să vezi ce mică-i lumea! observă Mihai convențional. Despre cine-i vorba?

— Marțian, spuse inspectorul. Răzvan Marțian.

Observă, mai mult intui, un schimb fulgerător de priviri între cei doi. Dimitrescu exclamă:

— Extraordinar! Nu l-aș fi văzut pe Marțian în relații cu Bălăcescu!

— De ce?

Celălalt păru încurcat:

— De fapt, nu știu. M-am luat după aparențe. Marțian e un jovial, un plaisirist, pe ăstălalt îl văd ascetic. Dar cine știe natura raporturilor, nu-i obligatoriu să facă Revelionul împreună.

— Deocamdată, să definim în ce relații sunteți dumneavoastră cu Răzvan Marțian.

Mihai ridică din umeri:

— Stau și mă întreb dacă se poate vorbi despre relații, când trec ani în șir fără să te vezi cu persoana.

— Chiar! interveni Gina. Cine-i ăsta?

Inspectorul o privi iute. Mințea, ea scăpase silaba *Mar*, de la care plecaseră cercetările lui. De ce mințea?

Dimitrescu avu un gest semnificativ:

— Ce vă spuneam? Nevastă-mea nici nu-l cunoaște!

Milord se mulțumi să observe:

— Nu treci totuși în agendă o persoană total indiferentă.

— Mi-a fost coleg de facultate. Ne-am reîntâlnit după ani de zile la o agapă și am făcut schimb de numere de telefon.

— L-ați trecut totuși în agendă.

— Ce-i nefiresc aici? întrebă Gina ușor belicos.

— Pur și simplu, mă interesez. Schimbăm multe cărți de vizită, dar nu transcriem în agendă decât ceea ce ni se pare interesant și de eventuală perspectivă.

— Aveți dreptate, fu de acord bărbatul, dar știți cum se petrec de obicei lucrurile. Vii entuziasmat de la o astfel de întâlnire, v-ați promis reciproc reluarea relației, sub impresia proaspetei revederi, ești chiar convins că lucrurile așa se vor petrece. Pe urmă, zilele trec și intervine cotidianul care dizolvă puseul de entuziasm și nu se mai întâmplă nimic.

— Nu l-ați văzut decât o singură dată de la terminarea facultății?

— Atâta din câte mi-amintesc.

Gina interveni din nou, declarând ușor alintat:

— Mărturisesc, domnule inspector, că încerc o senzație de disconfort.

Aveți aerul că ne suspectați de ceva...

— Doar aerul, surâse Milord. Întrebările mele au un singur scop. Încerc să descopăr dacă există vreun motiv de dușmănie, ceva care să stârnească în Marțian dorința de răzbunare.

— În nici un caz! respinse hotărât Mihai.

Gina întinse mâna după pachetul de țigări:

— Asta ar fi răzbunare?! Să cadorișești oamenii cu... mortăciuni?! Ce-a obținut?

— A reușit să vă oripileze! Poate chiar să vă îngrozească! Și încă nu știm ce urmărește în final. S-ar putea ca aceste colete să reprezinte doar o primă mișcare dintr-o suită. Se ridică. Deci, nici un motiv de vrajbă!

— M-am exprimat limpede, râse Mihai. Poate că Bălăcescu vă poate ajuta mai mult.

— Asta sper și eu.

— Habar n-am ce să fac! spuse Mihai după ce închise. Cum să procedez?

— Nu vorbi lângă ușă, șuieră Gina. Dacă...

Mănescu nu mai prinse celelalte cuvinte.

*

"Fără să am ceva împotriva lor, mie nu mi se potrivesc dezabieurile voluptuoase și suave", explicase cândva Bianca Drăgușin. În casă, purta doar pantaloni de ultimă oră și bluze de pictor, în culori și imprimeuri incandescente. Important, își spuse Andreea, era că arăta totdeauna impecabil, o *lady* ireproșabilă, până la cel mai mic amănunt. Distinsă. Amândoi părinții, deși demodați ca mentalitate, erau în schimb distinși, și Andreea se mândrea cu ei.

După aerul și felul în care maică-sa o chemase în living, la o mică discuție, Andreea bănuia că-i vorba de ceva dezagreabil, pentru care ai ei considerau că merită certată. În consecință, își aprinse o țigară, ceea ce nu îndrăznea și de față cu taică-său, și spuse cu o insolentă necamuflată:

— Dă-i drumul, mamă, care-i problema?

Bianca Drăgușin încruntă sprâncenele fine. Ar fi vrut s-o pună la punct, dar spuse altceva.

— Vreau să-ți povestesc ceva din viața părinților mei...

Fiică-sa se holbă:

— De-aia m-ai convocat așa oficial?! Mamă, realizezi că a rămas mai

puțin de o săptămână până la examene? Că fiecare minut contează pentru mine?

— Nu, răspunse sec doamna Drăgușin, de vreme ce poți pierde zilnic câteva ceasuri cu striptistul. Dar nu despre asta intenționez să discut.

— Bine, mamă, discutăm despre ce vrei tu. Te ascult.

Își rezemă tâmpla în mâna făcută pumn, afișând o răbdare ostentativă, ceva ce sugera o atitudine de genul "îți fac hatârul!"

— Bunicii tăi, începu Bianca, au făcut parte dintr-o generație sacrificată. Nu au fost, desigur, singurii, o întreagă clasă socială având ghinionul să nimerescă sub roțile istoriei... Nu rostogoli ochii, vorbesc despre bunicii tăi care au suferit din greu. Din oameni avuți, s-au trezit peste noapte săraci lipiți, alungați din locuință, lipsiți de orice mijloc de existență și crunt persecutați.

— Mamă, povestea asta am auzit-o în nenumărate rânduri.

— Ori n-ai ascultat-o cum trebuie, ori n-ai înțeles nimic. Ca exponenți ai fostei burghezo-moșierimi nu aveau nici măcar dreptul la odioasele cartele care asigurau celorlalți un minim de alimente lunar. Se spune că și la nenorocire trebuie să ai un dram de noroc. Bunica ta l-a avut. Era o desenatoare îndemnatică, o amatoare fără pretenții, dar șansa a făcut ca în anii respectivi să fie foarte la modă țeșăturile imprimate manual, mai precis, pictate. Rochii, buzunare, șaluri, batiste, fețe de masă. Surâse aducerii aminte. În special florile de câmp îi reușeau de minune... Pe scurt, a avut succes și afacerea a mers câțiva ani întreținând modest, dar în limitele supraviețuirii decente, întreaga familie.

Andreea rosti cântat:

— ...Și-am încălecat pe-o șa...

— Ca să faci rost de-o palmă grea, nu se abținu să nu facă o rimă maică-sa.

Andreea începu să râdă, pe bune, maică-sa fusese amuzantă!

— Și ce s-a mai întâmplat?

— S-a întâmplat că bunică-tu n-a izbutit să se descurce la fel de bine. Nu era angajat nicăieri, nu fusese acceptat nici ca paznic de noapte din cauza dosarului. Singura slujbă care i s-a oferit a fost aceea de măturător de stradă...

Curiozitatea licări în ochii fetei.

— Chestia asta n-am știut-o!

— Sunt multe pe care nu le știi.

— Și ce-a făcut?

Bianca surâse cu tâlc:

— A primit-o, vezi bine. El, Manole Verești, boier autentic, cu străbuni în toate letopisețele, veliți și divăniți, la loc de cinste în Evghenicon, a primit slujba. Așa cum l-am cunoscut, în determinarea lui, ar fi acceptat-o și pe cea de vidanjor. Un amănunt merită semnalat, apropo de perfidia autorităților de atunci. Boier Manole s-a prezentat la serviciu cu ochelari de soare. Încerca bietul să se ascundă, să scape de curiozitatea consternată a cunoștințelor, a pietonilor avertizați. Șefii i-au interzis să-i poarte în timpul orelor de serviciu,

amenințându-l cu concedierea! Înceau o perversitate rar întâlnită și se simțeau nespuse de mândri că-l pot umili dincolo de cât poate îndura un om, pe boier Manole Verești.

— Nu pricep, făcu Andreea nedumerită, de ce a acceptat o asemenea umilință de vreme ce bunica scotea pâinea zilnică. De ce a îndurat?

— Aici am vrut să te aduc, zâmbi cu satisfacție Bianca, și, aplecându-se mult în față, declară: Pentru că mai presus de toate, nu îndura să fie întreținutul nevestii! Nu suporta să se simtă parazit și pește! Trebuie să-ți mai spun că omul acesta a murit de inimă rea și că și-a primit sfârșitul ca pe o izbăvire.

Andreea dădu năvălaşă din cap:

— Nu o înțeleg pe bunica! Eu n-aș fi admis o situație ca asta atâtea vreme cât aveau ce mânca. Nu l-a iubit!

— Și încă cum l-a iubit! Nu l-ai cunoscut însă pe boier Manole! Era ferm ca o stâncă, nu i te puteai împotrivi!

Fata ridică din umeri:

— Eu văd altfel lucrurile.

Maică-sa calculă o pauză de efect și declară scurt:

— Știu.

Andreea, dintr-o dată îngrijorată, o privi mirată:

— Ce vrei să spui?

— Presupun că ai ghicit. Crezi că ți-am povestit întâmplător cel mai dureros episod din viața lor? Vezi tu, fetițo, pot ierta multe unui individ, dar nu lipsa de demnitate. Mai degrabă ticălos, dar mândru! Să fie bărbat.

Andreea, palidă, încercă s-o înfrunte:

— Să lăsăm șaradele. Spune-mi clar ce ai să-mi reproșezi.

Maică-sa oftă adânc:

— Ție mai puțin, ești doar o prostuță îndrăgostită. *E/* însă, pentru mine, nu există! E ultimul om de pe fața pământului. Mă miră că nu ți-e greață!

— Presupun că *e/* e Ciprian. Ce-a făcut?

Bianca o privi sarcastic:

— Vrei să știi *ce* și *cât* știi? Nu mă feresc de cuvinte. Ți-a cerut o mie de dolari și tu i-ai dat. Și dacă asta acum, mă întreb ce se va întâmpla când îi vei fi nevastă?!

Andreea roși ca o flăcă ră întunecată și țâșni de pe canapea.

— L-am rugat să primească banii!

— O, surâse Bianca păstrându-și aerul de mare doamnă, e mai abil decât mi-am închipuit. Felicitări!

— Degeaba ești rea! țipă Andreea. Îți jur că eu am insistat. Ciprian e poate mai... copilăros, dar mă iubește și nu-i pește. A căzut cu ușurință în mâinile unor cămătari, și ăștia îl șantajează acum, îl amenință cu tot ce-i mai rău! Nu mi-a cerut nimic! L-am văzut doar abătut și nu m-am lăsat până nu l-am făcut să vorbească.

— Și, firește, a vorbit, presupuse ironică Bianca. Te asigur că abia aștepta asta!

Fata luă încă o țigară. Reuși s-o aprindă abia după câteva scăpărări de

brichetă:

— Discutăm inutil, mamă! Aveți idei preconcepute, Ciprian e "striptist", maică-sa e o curvă, și eu victima.

— Crede-mă, aș dori din tot sufletul să pot vedea altfel lucrurile.

Andreea clătină tristă din cap:

— Nu, mamă, în realitate, nu vrei. Vrei doar să mă determini pe mine să-l părăsesc pe Ciprian. Nu veți izbuti! Niciodată!

Maică-sa o privi lung:

— Nu, probabil că nu vom reuși, dar suntem obligați să-ți deschidem ochii! Și ca să nu zici că suntem părinți neînțelegători...

— De unde ați știut că am scos bani din bancă? Halal de secretul operațiunilor! Și de încrederea pe care mi-o acordați!

— Și faptele confirmă că nu o meritai! O mie de dolari constituie o sumă importantă, pentru unii și nu dintre cei mai săraci, venitul pe un an și peste, era firesc să ne alarmăm. Totuși, vrem să te ajutăm! De dragul tău, îl vom ajuta și pe Ciprian. Dă-ne numele cămătarului care-l șantajează și-l amenință cu moartea. Taică-tău are suficiente relații și mijloace ca să-i vină de hac.

Andreea o privi derutată, nu se așteptase la o atitudine atât de generoasă.

— Tata trebuie să fie foarte atent, nu te joci cu Mafia. Sunt niște fiare gata oricând să ucidă.

Maică-sa surâse ironic:

— Nu trebuie să-mi explici mie ce înseamnă Mafia...

Întinse palma deschisă de parcă s-ar fi așteptat să primească pe loc un obiect concret:

— Numele cămătarului.

— Nu-l știu, dar am să-l întreb pe Ciprian... Acum pot să plec?

— Du-te... Ca să fiu foarte sinceră, mă așteptam la un mersi cât de modest.

— Iartă-mă, ai dreptate. Mulțumesc.

Se întoarse în camera ei, cu inima îndoită. Simțea că ceva nu-i în regulă.

*

Inspectorul Mănescu îl fixa cu privirea. Simțea că îl usturau ochii din pricina concentrării. Ar fi pariat că nu se înșală. În momentul în care pronunțase numele lui Răzvan Marțian, diplomatul se crispase. Imperceptibil pentru un terț oarecare, într-o, discuție oarecare, dar nu și pentru un interlocutor care pândește. Dar chiar și pentru acesta era necesar un efort de atenție sporită pentru că, organic, Bălăcescu era o construcție ermetică, aproape fără nuanțe. Indiferent de situație, rămânea un "ilizibil", primind tot ce venea din jur, cu același chip impenetrabil, cu aceeași economie de gesturi, cu același relief vocal plat.

"Marțian! Banditul ăla de drumul mare! Dorise și crezuse că a izbutit să-l uite! De ce dracu' îi mai trecuse numele în agendă?! Cum nu avusese timp să reflecteze la eventualitatea de a i se pune întrebări despre Marțian?"

Apelă la varianta care angaja cel mai puțin, dar totodată și cel mai puțin credibilă pentru cel care punea întrebările: "nu știu."

— Marțian! murmură, parcă picat din cer! Nu-i trecut nimic în paranteză? Ceva care să-l explice, electrician, tapițer, ceva de genul ăsta?

— Absolut nimic, replică Milord.

— Ciudat, dar numele nu-mi spune nimic.

— Cu adevărat ciudat. După consultarea agendei dumneavoastră, dacă ar fi să trag o concluzie, este aceea că sunteți un izolat, că foarte puține persoane vă populează existența.

— Chiar așa și e, confirmă Harald Bălăcescu, realizând că s-a vârat singur în gura lupului, căci observația inspectorului principal urmă imediat și de la sine:

— În acest context, pare cu atât mai ciudat că ați dorit să memorați un nume și un număr de telefon. Altă concluzie care se impune e că acest Marțian prezintă un interes, că are importanță pentru dumneavoastră.

Diplomatul ridică din umeri neputincios:

— Orice se poate interpreta! Înțeleg însă că, din punctul de vedere al unui terț de pe margine, situația pare cel puțin bizară. Și totuși este o realitate, nu reușesc să-l situez pe acest Marțian nicăieri în peisajul existenței mele.

Mănescu îl privi lung:

— Sunteți sigur că asta-i tot ce-mi puteți spune?

Diplomatul râse ușor nefiresc:

— Suntem oameni maturi, domnule inspector, nu ne jucăm cu cuvintele.

Mănescu respiră adânc, ca la final de discuție:

— În regulă, domnule Bălăcescu, să sperăm că poate misteriosul Marțian își va aminti mai multe.

— În definitiv, surâse strâmb Harald Bălăcescu, nu înțeleg de ce faceți atâta caz de un simplu nume.

— Chiar nu înțelegeți? În primul rând, așa cum v-am mai explicat, acest nume reprezintă singura punte de legătură între dumneavoastră și familia Dimitrescu, destinatarii lugubrelor pachete. În al doilea, dumneavoastră știți foarte bine cine este Răzvan Marțian. Rațiunea pentru care o ascundeți îmi scapă, dar vă asigur că nu va trece multă vreme până o voi afla.

Diplomatul surâse crispat:

— Nu aveți ce afla. Oricum, sunteți foarte sigur de dumneavoastră.

— De o lege a firii. Doar morții pot fi îngropați definitiv. Adevărul niciodată, cel puțin atâta vreme cât mai există supraviețuitori ai evenimentului, al faptului dat... Mă scuzați pentru timpul răpit.

*

Ecaterina Sofron nu știa ce înseamnă să ai o zi bună. Era cârtitoare din fire și veșnic nemulțumită, toate și toți o iritau, o necăjeau, chiar o supărau. Cum se socotea o ființă perfectă, era convinsă, cu voluptuoasă satisfacție lăuntrică, cum că nefericirea i se trage tocmai de la această perfecțiune. Ce

vină avea ea că nu suporta, ticăloșia, hoția, corupția, prostia și incompetența, și că nu putea trece indiferentă pe lângă acestea. Invidia însă o rodea cel mai tare, amănunt pe care nu l-ar fi recunoscut pentru nimic în lume. Orice succes profesional ori realizare de ordin material al celor din jur îi agresau ficatul și le percepea ca pe un afront personal. Acestui sentiment subtil, ea îi spunea simț al dreptății, și chiar un câștig substanțial la loto, pronosport, Bingo etc., nimerit în ograda altora, îl socotea inechitabil. Totdeauna câștiga cine nu merita, așa că totul merge pe dos pe lumea asta și nimeni să nu-i mai vorbească ei de imparțialitatea lui Dumnezeu. De altfel, nu prea le avea cu divinitatea, socotind că mulți alții că tot ce a realizat se datora exclusiv minții ei iscusite și mâinilor ei harnice. Erau însușiri esențiale care-i umflau pieptul de mândrie, dar de la "Cine" le avea pe acestea, așa cum se interesase bărbatu-său într-un puseu de cutezanță, nu-și punea problema. La ce întrebări te puteai aștepta din partea nătângului de Sofron? În atitudinea ei disprețuitoare vizavi de el, se simțea miloasă și ajutătoare de aproape. În șantă ar fi ajuns nenorocitul dacă nu s-ar fi milostivit să-l suporte în bătătura ei, ferindu-l de neghiobii.

Terorista nu avea zile bune, dar asta nu însemna că pe celelalte nu le putea diferenția gradual. Existau zile mijlociu proaste, dar și foarte proaste sau mizerabile. Mizerabilă fusese și cea care tocmai era pe cale să se încheie.

Întâi că, de câteva zile, visa rău de tot. Nu era persoana care să se lase impresionată de fleacuri, nu dădea doi bani pe chestiile astea paranormale la modă, dar chestiunea o deranja din punct de vedere științific. Coșmarurile au o cauză concretă, și Ecaterina își zise că trebuie să revizuiască sistemul alimentar din casă și să se renunțe la masa de seară... E și sănătos și economic.

Cu siguranță, visele cu pricina îi creau o stare de indispoziție, așa că sosise la spital cu capsa pusă. Aici, alt motiv de enervare. O aștepta *ĂLA* și dând ochi cu el, văzu negru. Cum de îndrăznește idiotul s-o deranjeze? Încă la prima întâlnire îi explicase dur și răspicat că pentru ea reprezintă un străin și îi cere categoric s-o trateze la fel. E o situație care a fost rezolvată definitiv acum treizeci de ani și nu înțelege să revizuiască nimic. Treizeci de ani de când îl ștersese definitiv din viața ei, până și din arhiva de amintiri. Făcuse tot ce se putuse pentru el la vremea aceea, nu-l azvârlise în drum, era liberă de orice obligații. Un profitor ordinar — culmea tupeului îi mai ceruse și bani! — și care, pentru că știa că nu-l primește în casă și nu-i răspunde la telefon, se învățase s-o caute la spital. Aici, Ecaterina nu se putea dezlănțui, vorbele otrăvite i le strecura în șoaptă, de teama urechilor indiscrete. Rozalia, asistenta, era curioasă ca o vecină de mahala, mai erau și pacienții. Și-așa, se întreba dacă Rozalia nu-l trăsese de limbă, căci îi găsisese în cabinet discutând amical. Pentru că nimeni nu știa de *ĂLA*, nici măcar Sofron. Bănuia probabil ceva, dar nu îndrăznea să întrebe. Era suficientă o singură privire de-a Teroristei, pentru ca cel mai inofensiv impuls de curiozitate să amuțească definitiv.

Ziua mizerabilă însă nu se isprăvisese încă, o mai așteptau surprize. În

general, Dumitru se ocupa de cumpărături, cu excepția sâmbetei, când târguia ea. Pretindea că vrea să simtă pulsul pieții, dar, de fapt, îl verifica pe Sofron. Era convinsă că o lucrează la prețuri, "hoție" asupra căreia, dacă ar fi fost surprins, ar fi echivalat cu o tragedie. Desigur, Sofron se descărca de gestiune aducând mărturie bonurile de la market, dar mai erau produse cumpărate din piață, iar țărani nu posedă "casă" electronică. Deci o grămadă de alimente ca legumele, fructele, ouăle proaspete sau telemeaua de Sibiu, adică tot ce presupune producție peizană scăpa de sub controlul ei. Însăși eventualitatea de a fi înșelată o sufoca și, deși știa că prețurile oscilează, oricum avea un punct de reper. Mai sconta pe faptul că prea îi vârase metodic și tenace frica în oase, pentru ca Dumitru să îndrăznească s-o "escrocheze".

Uite însă că nu era chiar așa, și avu prilejul s-o constate chiar azi. Sofron o ciupise la brânză și miere, umflând prețurile respective cu zece și cincisprezece mii de lei. La distanță de o zi, greu de crezut diferența!

Se îndreptă spre casă, pusă pe un scandal fioros și conchizând că oricât de neghiob, tot îl duce mintea la furtişaguri, și că singura soluție e să pună bâta pe el!

Intră în holul blocului și urcă cele câteva trepte care duceau spre ascensor. Apăsă absentă pe buton și, în aceeași clipă, se petrecu ceva neașteptat. De undeva, din spate, țâșni un bărbat cu cagulă și se aruncă asupra ei. Ecaterina scăpă sacoșa cu cumpărături și ridică instinctiv brațele, apărându-și pieptul. Zări sclipirea unui stilet și încercă să strige, dar nu izbuti decât să emită un găjâit înfundat. Simți tăişul cuțitului căutându-i vena jugulară și începu să se zbată cu disperare.

— Hei, ce se petrece aici?

Un tânăr care tocmai intrase în bloc, după cum avea să reconstituie ulterior filmul, sări peste trepte și se aruncă în spinarea agresorului. Luat prin surprindere, acesta își abandonă victima, și părăsi imobilul, în goană. Tânărul îl urmă, dar oricât de rapid reacționase, banditul dispăruse fără urmă.

*

Se putea afirma că avocatul Matei Drăgușin făcuse o pasiune pentru Toni Barbu, până într-acolo încât să-l introducă în familie, și trebui să treacă o bună bucată de timp până când acesta din urmă să realizeze dimensiunile succesului său. Cu tactul de rigoare, senatorul își peria cu atenție relațiile, adept hotărât al recepțiilor închise și, în general, al societății omogene, corespunzătoare fiecărei felii de viață. Prin natura profesiei și a statutului de parlamentar, Drăgușin evolua într-o sferă vastă de cunoștințe, repartizate pe compartimente: colegi de barou, amici politici, prietenii casei și, înainte de toate, legăturile de familie. În ciuda faptului că cea mai mare parte a existenței și-o petrecuse sub regimul comunist, unde anumite principii nu mai funcționau, chiar azi, avocatul nu-l invita la el acasă pe deputatul X, sau marele om de afaceri Y, oricât de importanți erau ei pe plan social, în vreme ce mătușa Ralu ori unchiul Dimitrie, bătrâni ciuguliți de molii și total

neînsemnați în peisajul societății de tranzit, aveau loc de cinste la masa lui. Primii erau ocoliți pentru că mai aveau urme de mămăligă între dinți și mame cu broboadă, cei din urmă erau onorați pentru că păstrau hrisoave în sipetele din lemn de lămâi și trandafir de acasă.

Din fericire, "parveniții" nu băgau de seamă tratamentul discriminatoriu și se simțeau încântați atunci când Matei Drăgușin îi invita generos să dejeuneze la Crown Plaza, ori să petreacă o seară la Casa Vernescu.

Iată de ce, când avocatul anunță familia că-l invitase pe Toni duminică la prânz, Bianca își ridicase sprâncenele a mare mirare.

— Os de domn?!

— E un tânăr cu însușiri alese, inteligent, energic, instruit, dintr-o veche familie cu tradiții liberale...

— Aha, pricepu nevastă-sa.

— Îi prevăd un viitor strălucit! Evident, pilotat cu inteligență.

Bianca râse:

— E la fel de evident, tu fiind marele cârmaci.

— De ce nu? Suntem obligați să asigurăm, să pregătim generația de mâine, să avem cui preda fără grijă ștafeta. Mie mi-a făcut o impresie excelentă, să vezi c-o să-ți placă! Pe deasupra, adăugă, ca-n treacăt, și chipeș. Sper că Andreea nu și-a făcut program...

Doamna Drăgușin râse din nou, cu poftă:

— Te ador când ești subtil !

— Ce vrei să spui?

— Ceea ce știai și tu din clipa în care l-ai invitat la masă pe acest tânăr strălucit... Iată-ne ajunși și la vârsta codoșlăcului!

— Tu ai o minte diabolică! La urma urmei, nu-i normal să mă preocupe soarta fie-mii?

— E atât e tânără!

— Mult prea tânără ca să se fixeze, de acord, dar la o adică, oricine e mai bun decât nudistul ăla! Cui pe cui se scoate!

Bianca declară sceptică:

— Să sperăm că strategia ta va merge...

— Așteaptă mai întâi să-l vezi pe Barbu...

Toni era un copoi înnăscut. Avea ceea ce se numește fler, mirosind din zbor oamenii și împrejurările. Astfel, instinctul îl dirija cu abilitate, determinându-l să se implice sau, dimpotrivă, să ocolească anumite situații. Ieșea întotdeauna învingător, și precizia intuiției sale surclasa degajat experiența multor indivizi cu tâmpla căruntă.

Pe Matei Drăgușin îl adulmecase rapid, încă de la prima lor întâlnire. Era un bărbat a cărui inteligență era uneori blocată de excelenta părere pe care o avea despre sine însuși, eminamente onest și tributar unor mentalități, cu oleacă de exagerare spus, feudale. Adora să fie admirat, niciodată contrazis, se considera un model și primea cu nemărturisită, dar cu vădită plăcere, aplauze.

Realizând imediat ce avantaje ar putea avea de pe urma unei relații cu senatorul, Toni își propuse să-l cucerească. Avansă cu pași mici și prudenți. Desigur, trecutul liberal al familiei constituia o parolă, *passee partout* căruia Drăgușin anevoie i-ar fi rezistat. La partidele de poker, nu se avântase, jucase ca un tip inteligent, amator de o foiță, dar nu *vicios* și apelase la un truc vechi de când lumea, dar mereu valabil, lăsându-l pe Drăgușin să-i ia banii. Avocatului îi plăcea să câștige și apreciasse în același timp, că deși având o carte mare — ful de popi —, Toni nu se lăsase antrenat, aruncându-se. Adică, doar plăcere, nu patimă!

Pentru dejunul de la Drăgușini, Toni arboră cea mai fermecătoare ipostază a lui: băiat bun, frumos și cu capul pe umeri. Îmbracă un costum clasic, de culoare deschisă, cravată, bineînțeles, și se înarmă cu un buchet de flori onorabil, fără să cadă în costisitor de țoapă sau jerba de premieră teatrală.

Înainte de plecare, Dona îl măsurase cu un ochi critic:

— Arăți bine.

Toni îi zâmbi galant:

— M-ai fi acceptat altfel?

Dona trecu ușor gâdilată peste compliment:

— Ce știi despre familia lui?

— Ce naiba să știu când azi mă duc prima dată?

— Am văzut-o pe nevastă-sa, apare în diverse reviste la rubrica mondenă... E o femeie foarte bine, adăugă pe gânduri, pentru vârsta ei, firește. Genul ăla de... *lady*.

— Mă așteptam, și el e un domn, nu-l vedeam deloc cu Nuți-Zacuscă sau cu Cocuța-chec-economic.

— Se spune că fiică-sa ar fi o mare frumusețe.

Toni o privi amuzat:

— Dormi liniștită, încă n-am început să mă dau în vânt după prospături.

Dona săltă capul cu aroganță. Dacă s-ar fi putut desprinde de trup, ar fi ajuns la o înălțime amețitoare.

— Vreau să văd și eu găsculița care s-ar putea măsura cu mine!

Era foarte sigură pe ea, se considera o frumusețe princiară, iar distincția, pe lângă faptul că nu e perenă, ci fidelă și la bătrânețe, n-o întâlnești la orice colț de uliță. Da, așa stăteau lucrurile, problema era doar ca partenerul să vadă și să aprecieze la fel. Aici, Dona nu se mai simțea la fel de sigură. Câțiva bărbați, chiar gentlemen — vezi istoria din manuale și cealaltă din arhivele de familie — făcuseră pasiune pentru frumuseți comune, de duzină.

Privi de la fereastră silueta desăvârșită a lui Toni care urca în taxi, căci pentru a onora dejunul din toate punctele de vedere —merinde și băutură — renunțase la autoturismul personal. O inexplicabilă stare de disconfort o încerca, simțea că ceva nu-i în regulă, sau nu va fi, dar nu știa ce.

În general, Toni își stăpânea admirabil reacțiile, ceea ce nu încercă de

data aceasta. Cu instinctul său infailibil, simți că soții Drăgușin vor fi încântați să-i constată surpriza, așa că deliberat nu ascunde efectul produs de intrarea Andreei în sufragerie. În fapt, nu simulă și nu exageră nimic, ci doar nu camuflă. O admiră, zice-se discret, fără cuvinte, dar pe fața lui se citea impresia extraordinară. Și pe bună dreptate, fata era cu totul remarcabilă, țintea senzaționalul, iar contrastul dintre pielea creolă și ochii imenși, de un verde pătrunzător, făceau din Andreea un unicat, iar vestimentația în culori glaciare, marea vogă a sezonului lansată de bulgari, o prindea de minune.

Ținându-i scaunul să se așeze, în timp ce avocatul procedă la fel cu nevastă-sa, Toni își imaginează eventuala reacție a Dinei, la vederea fetei. Ar fi sărit, probabil, să-i scoată ochii.

Andreea, foarte sigură pe ea și obișnuită cu omagiile, se simți totuși amuzată de impresia pe care o făcuse asupra acestui tânăr care se prezenta neașteptat de bine. Cum nu-și desprindea privirile de pe chipul ei, remarcă surâzând:

- Aveți impresia că ne-am mai întâlnit?
- Nu, scuzați-mă... Mă întrebam doar unde v-ați ascuns până acum?
- Cunoașteți chiar pe toată lumea?
- În principiu, tot ce-i mai interesant, iar dumneavoastră nu puteți trece neobservată.

Matei Drăgușin intervine:

- Ei, fata abia a terminat liceul, și-a văzut de carte. Mai are timp de mondenități. Pentru Andreea începe una dintre cele mai frumoase perioade din viață — studenția. Chiar consumată în sărăcie, așa cum s-a întâmplat cu generația mea, tot frumoasă rămâne.

- Aveți dreptate, se grăbi să confirme Toni. Deși pe atunci înjuram mizeria din cămin, sesiunile, lipsa de bani, azi îmi amintesc cu plăcere de anii aceia.

- Dacă am reținut bine, ai terminat Politehnica. Nu-i de mare perspectivă acum. Până nu punem economia pe roți, inginerii sunt cam marginalizați.

Toni fu din nou de acord:

- Așa e, n-au nici o perspectivă. De aceea m-am înscris la Drept, la fără frecvență. Ca să fiu sincer, mă tentează și Științele Economice.

- De ce nu? Ești la vârsta când edifice temelii victoriilor de mâine! Am toată prețuirea pentru tinerii energici, ambițioși, cu capul pe umeri. Dacă ar fi mai mulți care să-ți semene, am fi printre fruntașii lumii!

Îl aprecia sincer și Bianca. Cu un surâs imperceptibil, își zise că Toni știuse să schițeze exact portretul care să-l extazieze pe bărbatu-său. "Mare pui de lele, îl etichetă în sinea ei, știe să manipuleze oamenii și să-și urmărească interesele cu talent. N-am încredere în el."

N-o surprindea că Matei îl aprecia și încă cu majuscule. În felul său și în ciuda profesiei, avocatul era un naiv. Un naiv mare și iremediabil pentru că nutrea despre sine ferma convingere că nu poate fi înșelat și că, mare cunoscător al naturii umane, învârtește oamenii pe degete.

În realitate, Toni mințise doar parțial. Terminase, într-adevăr, Politehnica, dar se gândea la absolvirea a altor două facultăți ca la grindina de anțărt. Dar asta îi plăcea lui Drăgușin să audă și de ce nu l-ar fi servit?! După cum simțise că mătușii Ralu, cel de-al patrulea comesean, îi face plăcere să i se acorde toată atenția și să nu fie socotită o simplă mobilă care îngurgitează cu talent. Și, într-adevăr, bătrâna de optzeci de ani, mânca ceva de speriat servindu-se copios și de câte două ori din fiecare fel. O făcea însă elegant, manevra cu grație firească tacâmurile, iar proteza bine fixată nu ocaziona clișee grețoase. Altfel, se părea că nu observă nimic din jur, iar solitudinea lui Toni care-i făcea mici servicii — pâine, sare, un platou tras mai aproape etc. — era răsplătită cu un mulțumesc șoptit.

Andreea făcea figurație și doar interpelată direct răspundea în limitele convenției. Sesizase intențiile lui taică-său ("vrea să mi-l bage pe gât"), chestiunea în sine, ca și dejunul, o plictisea și abia aștepta să se ajungă la coniac și cafele pentru ca, sub pretextul examenelor care bat la ușă, să se poată retrage în camera ei.

Bianca aduse vorba despre Festivalul de la Mamaia, "lipsit de strălucire, și mai fad ca în anii trecuți", și Andreea, ca să spună ceva, observă că săptămâna viitoare, Elton John dă două concerte extraordinare la Sala Palatului.

— Biletele s-au epuizat urgent, se vând acum la suprapreț, am auzit că ar fi depășit milionul.

Toni se oferi plin de amabilitate:

— Dacă vă interesează, vă pot procura eu... Am o cunoștință, știți, întotdeauna rămâne un lot disponibil pentru protocol.

Andreea îl privi pe sub sprâncenele fine:

— Asta presupune că trebuie musai să văd spectacolul în compania dumneavoastră?

Soții Drăgușin își priviră fata în aceeași clipă. Întrebarea era dură, și nici unul dintre ei nu era de acord cu mitocănia gratuită mai ales ca replică la un gest de amabilitate. În mod neașteptat, bătrâna Ralu începu să râdă:

— Mi-amintiși de soru-mea, biata Ilinca. Tot așa le trântea și ea omului în față când observa că vrea să-i intre pe sub piele.

— Tanti! exclamă avocatul consternat.

— E musai? insistă Andreea.

Toni nu se pierdu cu firea și surâse dezamăgit, dar nu supărat:

— Nicidecum, domnișoară. Bineînțeles că mi-ar fi făcut plăcere să vă însoțesc, dar nu-i obligatoriu... Își rezemă palmele de marginea mesei, sugerând intenția de a se retrage. Doamnă!... Maestre!...

Drăgușin îl opri:

— Unde te grăbești? Bianca, noi luăm cafeaua în birou. Avem ceva de vorbit, ca între bărbați. Politichie de-a noastră...

Bătrâna Ralu aprobă, dând de câteva ori din cap:

— E bine să rămâneți singuri. Poate-ți spune ce urmărește la o adică!

Toni se prefăcu că nu înțelege. Drăgușin, confuz, vizibil jenat, îl luă de braț și-l conduse spre birou.

— Se pare c-ai nimerit chiar în duminica politețurilor... Îmi cer scuze. Fiică-mea e la vârsta teribilismelor, mătușă-mea la vârsta la care-și închipuie că are dreptul să spună tot ce-i trece prin minte.

— Nu știu la ce vă referiți, surâse diplomat Toni. Nu s-a întâmplat nimic. Avocatul îl bătu părintește pe umăr:

— Bravo, ești un tânăr inteligent. Am simțit chiar de la început că ne vom înțelege. De fapt, am o propunere concretă! Vrei să faci parte din echipa mea?

Toni își coborî pleoapele, ascunzându-și licărul de triumf: "Punct, ochit, punct lovit!"

*

Inspectorul Dinu Mănescu plesni înciudat biroul, cu palma deschisă:

— Nu dispăre un om chiar așa, fără să lase nici o urmă! Doar nu suntem în jungla Amazoanelor?!

Inspectorul Panait care n-ar fi știut să-și arate pe hartă "unde vine chestia asta", avu o grimasă de plictiseală. Problema nu-l preocupa, nu se suspecta "că ar fi cult la cap", își vedea de meserie, altceva nu-l interesa și cu atât mai puțin miliardul de Prima TV fluturat pe sub nasul fraierilor. Îl agasau însă fixațiile lui Mănescu, iar acuma, tocmai se consuma una dintre ele.

— Țsta e păcatul tău, Milord! Dacă ți-a intrat o idee în cap, n-o mai scoți nici cu tirbușonul! Ți-a cășunat pe tipul ăsta, Marțian, și o ții de-a'mboulea! Mai mult ca sigur, omul n-are nici o legătură cu moarta livrată în rate.

— De undeva, trebuia să începem.

— Experiențe pe banii contribuabililor!

— Slogan pentru electorat! respinse Dinu dând din mână. Pe Marțian nu l-am ales la întâmplare din cartea de telefon. E singurul liant între destinatarii de colete, și atât Bălăcescu, cât și Dimitreștii mint în privința raporturilor lor cu Răzvan Marțian. Nu ți se pare suficient pentru o pistă?

— Nu. Amănuntul că plătim amândoi întreținerea aceluiași administrator, nu incumbă obligatoriu și alt soi de relații.

— E ceva mai mult decât atâta. Minimalizezi cu bună știință și nu înțeleg de ce îți place să faci pe capsomanul!

— Pentru că nu-mi place să pierd timpul! Răzvan Marțian! O mai fi existând? Pe unde? Merită căutat? Dacă ai chef să umbli după potcoave de cai morți, n-ai decât, dar fă-o singur.

— După părerea ta, încotro trebuie îndreptate cercetările?

Panait renunță la poziția comodă de până atunci, răsturnat pe spătarul scaunului ținut în echilibru pe picioarele din spate, și se aplecă peste birou. Luă un pix și începu să-l penduleze, ca pentru a da greutate cuvintelor:

— Prioritară este identificarea victimei. Tu încerci să prinzi muște!

— Și până o identifici?

— Dau ora exactă! Aștept, ce vrei să fac?

— Și dacă n-o putem identifica?

Panait ridică din umeri:

— Înseamnă că așa i-a fost scris nefericitei, să moară ca anonimă și în condiții neelucidate. Ar fi primul dosar clasat? Asta *in extremis*! Sunt însă convins că or să apară date noi, și asta cât de curând.

Dinu ridică la rândul lui din umeri:

— Atunci, așteaptă!

Era însă de altă părere.

*

Se putea afirma că "intimul" și totodată cel mai periculos vrăjmaș al lui Toni Barbu era propriul său orgoliu, nemăsurata vanitate. Era conștient că ar fi trebuit să-și țină gura, dar pur și simplu nu rezistă să nu-i povestească Donei impresia pe care i-o făcuseră Drăgușinii, exclusiviști de rasă care nu primeau pe oricine, și nici să nu ridice în slăvi frumusețea remarcabilă a Andreei.

Nu există femeie căreia să-i cadă bine osanalele scandate în cinstea alteia, chiar dacă terța e o vedetă hollywoodiană, privită numai la televizor, deci intangibilă pentru partenerul lipsit de tact. Oricât de sigură pe ea, Dona se simți atinsă de omagiile închinat fetei și, dacă ar fi fost mai onestă cu ea însăși, ar fi recunoscut că devine geloasă. Aceași vanitate îl împinse pe Toni să comită cea mai gravă imprudență, mărturisindu-i amantei că senatorul a pus ochii pe el și... parcă nu i-ar plăcea să-i fie ginere. Până una alta, îi propusese să intre în politică...

Dona simțise că un vânt rece traversează încăperea. Lui Toni îi plăcea să se laude, dar niciodată complet gratuit, și din aerul victorios pe care îl arboră, era evident că în relatarea lui exista un sâmbure de adevăr. În lumina celor întâmplute, situația se schimba și trebuia să-și revizuiască strategia. Furioasă, nimic n-o irita mai mult decât piedicile neprevăzute intervenite pe un itinerar deja stabilit, simți nevoia să se descarce și intră în camera soră-sii. O găsi brodând o bonețică lângă pătuțul lui Floricel care dormea liniștită. Atmosfera luminoasă și reconfortantă, chiar idilică, de o placiditate imbecilă pentru Dona — și mai ales expresia de "vițică fericită" — o scoaseră din sărite.

— Iar îți pierzi timpul cu prostii?

Codruța își ridică ochii din cusătură și întrebă cu voce nesigură:

— Ce ar trebui să fac?

— Ceva util pentru societate.

— Îmi cresc copilașul. Asta nu-i util?

Dona o repezi cu dispreț:

— Găinaș! Asta o fac toate femelele! Și țigăncile, și cățelele!

Codruța replică liniștită:

— Altceva nu știu să fac.

O rostise firesc, fără insolență și fără amărăciune, un fel de "asta-i situația și e ireversibilă, iar mie-mi place".

— Din nefericire! sublinie cealaltă, oprindu-se în fața pătuțului. Unde

mai pui că-i și o chestie ereditară. Mă uit la plodul ăsta al tău... Altă handicapată! De pe-acum are un aer de idioată!

Codruței îi dădură lacrimile:

— Doar tu o vezi așa. Când ies cu Floricel în parc...

— Nu mă interesează ce spun gospodinuțele alea cretine!... Eu plec! Ai grijă să nu dai foc la casă!

Codruța n-o auzi. Fetița se trezise și gânguritul ei ar fi astupat până și zgomotul unei explozii; nu avea urechi decât pentru Floricel. Dona, pradă aceleiași nemulțumiri mânioase generate de previzibila ascensiune socială a lui Toni, unde ea era clar că nu mai avea loc, simți nevoia imperioasă și sadică să-i administreze soră-sii un KO, ceva care să spulbere fulgerător starea de spirit pastelată ("nesimțită") în care plutea. Cu spatele întors și mâna pe clanță, aruncă:

— Măine o să vină la noi o pereche interesată de adopția plodului. Vor o fetiță. Ai grijă s-o dichisești.

Codruța, cu o față rigidă, de cretă, pândi din spatele perdelelor plecarea Donei. Cu o liniște de care s-ar fi mirat chiar și soră-sa și cu gesturi calculate metodic, de parcă ar fi pus în practică lucruri gândite demult, scoase din debara unul dintre sacii de voiaj ai Donei și începu să împacheteze. Garderoba fetei, schimburi pentru ea. Din șifonierul din dormitor, luă toată rezerva de bani pe care Dona o păstra în casă, fără a-și face scrupule. Maică-sa trimitea bani destul de rar pentru întreținerea mezinei, dar sumele erau substanțiale. Codruța făcea adeseori cumpărături, fiind mereu acasă tot ea plătea unele taxe așa că știa că Dona nu cheltuiește pentru ea și fetiță mai mult de jumătate din "indemnizație", la care se adăuga și pensia de urmaș.

Controlă dacă gazele și luminile sunt stinse și, instalând-o pe Floricel în cărucior, părăsi apartamentul.

*

Dezbătuse o zi întreagă chestiunea cu Gina care se opunea categoric intenției lui.

— Trebuie să ne ferim de imprudențe gratuite, Mihai. Dacă ești pus sub urmărire? Înсуși faptul că-l cauți pe individ poate genera cele mai grave suspiciuni. Înseamnă că ascunzi ceva, că relația voastră înseamnă mai mult decât o amintire din studenție. Înseamnă că ți-e frică!

— Exagerezi, Gina, nu înseamnă neapărat asta...

— Accept ideea că exagerez, dar de ce să deschizi tu pârtii? De ce să dai idei? Mai gândește-te la un aspect. Nici lui Marțian nu-i convine să divulge trecutul, sunteți amândoi implicați în aceeași măsură.

— Știu, scumpa mea, dar instinctul îmi spune că trebuie să vorbesc cu el. Să-l avertizez... Înțelege-mă, nu mai am liniște!

— Unde ai de gând să-l cauți de vreme ce nu răspunde la numărul pe

care ți l-a dat?

Mirarea se așternu pe chipul tânărului businessman, dar nevastă-sa nu-i dădu timp să formuleze întrebări:

— De când a fost Poliția la noi, formezi mereu un număr de telefon. Nu ți se răspunde și înjuri invariabil de Paște și de dumnezei.

— Ai dreptate, surâse stângaci Dimitrescu, mă întreb pe unde-o fi umblând!

— Și dacă nu mai e în țară?

— Cu atât mai bine pentru noi, dar trebuie să mă conving de asta.

— Cum?

Mihai aprinse o țigară și inhală cu lăcomie:

— Răzvan e un mare jucător, are patima în sânge. Chiar în studenție juca la tot ce oferea în materie regimul, Loto, Pronosport și să nu mai vorbesc de pokerele căministe, și chiar la amărâtul de loz în plic. Dar simte că trăiește, abia acum, după '90, când se poate desfășura după plăcere. Pariază pe tot ce se poate paria —rezultate sportive, curse de cai și câini și care-or mai fi, iar în fiecare seară e la Cazino. Acolo îl voi căuta.

— La care? Sunt o grămadă.

— Nu chiar atât de multe încât să nu-l pot descoperi. Hai să zicem, cincisprezece. Le pot vizita pe toate într-o singură noapte.

— De unde știi amănunte?

Mihai își deschise palmele — "e simplu ca bonjour":

— Mi-a spus-o chiar el. Când l-am întrebat concret *how do you do?*, trebuia să-mi răspundă ceva. Mi-a explicat cu sinceritate ce face, pentru că nu avea nici un motiv să se ascundă. Sunt sigur că voi da de el.

— Înaintea Poliției?

— Asta încerc să fac.

Îi întrerupse tropăitul lui Crișan care năvăli vijelios în living. Emoția îi împurpurase obraji și anunță triumfător:

— Lola a primit și ea un cadou! Ca noi...

În spatele lui, bătrâna rezema tocul ușii, de parcă nu s-ar fi putut ține pe picioare. Avea un aer atât de nenorocit, încât Dimitreștii se speriară.

— Ce s-a întâmplat?

— Așa e, îngână domnișoara Lola. Am ieșit cu Crișan la plimbare. Mi s-a părut cam rece și ne-am întors să-mi iau o jachetă. În fața ușii am găsit coletul ăla sinistru. Doamne Dumnezeule! înfiorător!... N-am să uit niciodată! zise închizând ochii.

Gina întrebă inutil:

— L-ai deschis?

Bătrâna oftă:

— Am avut o bănuială, semăna cu cel primit de dumneavoastră, dar ca o babă nebună și curioasă ce sunt, tot l-am deschis...

Crișan se făli:

— Am văzut și eu! Era multă... multă... Friptură! găsi copilul cuvântul. Cum bagă Lucica la cuptor!

Cuprins de greață, Mihai astupă gura băiatului:

— Încetează, Crișan! Du-te în camera ta și joacă-te!
Copilul îl privi dezamăgit:
— Dar ce-am făcut?
— Nimic puiule, spuse Gina mângâindu-l distrată pe creștet. Du-te, imediat vine și domnișoara Lola.
Mihai își aprinse nervos țigara uitând că cealaltă, abia începută, fumega în scrumieră.
— Ați anunțat Poliția?
— Nu... M-am gândit că dumneavoastră...
— Așa e, o ajută Gina. Noi îl știm deja bine pe inspectorul Mănescu, el se ocupă de cazul ăsta. Presupun că ai lăsat coletul baltă și ai venit la noi.
Domnișoara Lola dădu din cap:
— Da... A rămas în bucătărie...
— O secundă, o opri Mihai. Spuneți-mi... Numele Marțian... Răzvan Marțian... vă e cunoscut? Gândiți-vă bine.
Bătrâna reflectă un moment, apoi declară categoric:
— N-am auzit de el în viața mea.

*

Inspectorul Panait îl întâmpină cu un rânjet de satisfacție:
— Ți-am spus că evenimentele se precipită? Încă un colet și o să ne țină tot așa, până isprăvește marfa.
— Rădulescu susține...
— Care din ei?
Dinu Mănescu se strâmbă sâcâit:
— Evident că nu Rădulescu de la Cifru! Rădulescu, medicul legist! După părerea lui, asasinul nu mai are ce livra, a expediat componentele esențiale. De resturile nesemnificative se poate debarasa făcând pachete mici, care nu atrag atenția.
— Altceva?
— Nimic în plus față de constatările formulate încă de la primul colet, adresat lui Bălăcescu, nimic care să ducă la identificarea victimei.
— De la bătrâna Lola ai scos ceva?
Mănescu ridică din umeri:
— Nici nu mă așteptam. M-a primit asistată de soții Dimitrescu. Se simte total neajutorată, e șocată și tremură de frică.
— De ce naiba îi e frică? se miră Panait.
— De fantome! replică enervat Dinu. Cum să nu se simtă speriată?! Se trezește cu bucăți de cadavru la ușa ei, nu înțelege cine și de ce o vizează, se întreabă ce va urma, ce o mai așteaptă și așa mai departe! Situația e șocantă pentru oricine, dar mai ales la vârsta ei, după o existență placidă, fără întâmplări ieșite din comun și mai ales acum, când nu mai așteaptă surprize decât din partea buletinelor de analiză. În așteptarea rezultatelor, își consumă singurele emoții.
— Ce viață roză! exclamă visător Panait. Ți-ai spus ce spuneau?

— Dimitreștii? Aceleași întrebări pe care ni le punem și noi! De ce tocmai ei sunt destinatarii coletelor, de ce toți locatarii ai aceluiași imobil? Ce are personajul cu blocul lor?

— la ghici! râse Panait.

Dinu se apropie de fereastră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Își aținti privirea pe geam fără să vadă probabil nimic din peisajul străzii. Era firesc, elegant, poză desăvârșită de mascul superb, așa cum întâlnești numai în reviste. Ca întotdeauna când i se întâmpla să-și admire colegul, Panait se simți mușcat de invidie, apelând la antidotul imediat: "O fi el vreun Milord magnific, dar eu sunt mai deștept!"

— Mă gândesc..., începu Dinu.

— Ți se întâmplă des?

Mănescu schiță gestul lui caracteristic, dând din mână de parcă ar fi alungat o muscă:

— Vom recurge la o soluție mai puțin subtilă, dar edificatoare.

— Care ar fi aia, frumusețe? se interesă dulce Panait.

— Plec de la faptul cert că leșul e conservat de cel puțin șase luni.

Segmentele au fost înghețate, amănunt semnalat de Rădulescu încă de la bun început. Lîmpede pentru orice imbecil, cadavrul tranșat a fost depozitat într-un congelator.

— Și ce-i cu asta?

Mănescu se răsuci, sticlindu-și dinții:

— Percheziție generală! în tot blocul, fără excepție! Să le vedem congelatoarele!

— Ești nebun! decretă Panait, simțind în același timp că ideea îl seduce. Blocul e plin de parlamentari, businessmeni, elefanți albi. Ai vreo probă care să justifice o astfel de măsură? Să-mi spui și mie când obții patruzeci de mandate de percheziție de la Parchet!

— Voi obține.

— Și dacă nu?

— Mă spăl pe mâini, renunț la dosar.

Panait îl privi lung:

— Nouă mii de polițiști urmează să fie disponibilizați.

Mănescu surâse:

— Vor fi, probabil, nouă mii plus unul.

— Mda... Mi-ar plăcea să privesc lucrurile la fel de detașat.

— Ce te împiedică? surâse fin Milord.

— Mai nimic, ricana celălalt, decât contul din bancă. Zero! Și copiii! Trei!

Dinu își regretă replica. Amănuntul că el nu era dependent de salariul de polițist nu-l îndreptățea să fie arogant. De fapt, măgar.

Adresându-se mai mult inspectorului principal Panait, deși era subalternul amândurora, dar asta era situația, nu se simțea coechipier cu Milord care-l complexa, inspectorul Firoiu anunță:

— L-am găsit pe Răzvan Marțian.

*

Unii oameni, congenital și aproape niciodată prin exercițiu, izbutesc să trateze cu calm problemele complicate care li se ivesc. Nu le bagatelizează, dar nici nu le iau în tragic. Harald Bălăcescu, dimpotrivă, dramatiza orice neplăcere, amplificând-o până la dimensiuni de catastrofă.

Pe fondul acestei stări de spirit, deschise agenda căutând numărul lui Vasile. Gânduri negre îl bântuiseră toată noaptea, împingându-l spre o concluzie veche. Era un blestemat, chiar din prima tinerețe soarta îi scosese în cale o femeie diabolică, nefastă, care îi determinase întregul itinerar de viață. Îl distrusese cu bună știință, transformându-l într-o mobilă cuvântătoare, îi spulberase toate șansele de a fi un om normal, dacă nu fericit, cel puțin mulțumit, împăcat cu existența și cu sine însuși, aidoma semenilor. Fusesse încredințat că povestea aceea veche de peste douăzeci de ani era definitiv îngropată în imensa masă de arhive anonime. El, desigur, nu uitase nimic, prea fusese însemnat pe viață, dar socotise că era o chestiune definitiv încheiată, o amintire personală dureroasă, numai a lui, sleită de consecințe. Amin!

Iată însă că lucrurile stăteau altfel și după douăzeci și cinci de ani. Ceea ce considera a fi de domeniul trecutului încolțise iarăși, amenințând ca de data aceasta să-l distrugă definitiv.

De la Vasile, fratele lui Răzvan Marțian, obținuse fără probleme un număr de mobil și un fax, la care nu avu nevoie să apeleze.

Răzvan nu-și ascunse mirarea:

— Harald! Uite o surpriză la care nu mă așteptam! Care mai e viața ta, bătrâne?

Bălăcescu intră direct în subiect:

— Mi-e teamă c-o să avem necazuri.

— Vrei să ne întâlnim?

— Nu, nu, s-ar putea să fiu urmărit.

— În ce naiba te-ai băgat?

— Sechelele trecutului, totul se plătește.

Marțian ricană:

— Doar fraierii plătesc. Care-i chestia?

— O să te caute un inspector de Poliție, Mănescu. Anchetează o poveste urâtă, în care sunt și eu implicat. A găsit la mine în agendă numărul tău de telefon.

— Nu pricep nimic...

— Îți explic altă dată. Nu-ți cer decât un singur lucru! Când te întreabă de mine, susții că nu mă cunoști sau că nu-ți aduci aminte în ce împrejurări m-ai cunoscut. O minciună plauzibilă ar fi că, odinioară, te-ai ocupat de vânzări de case, că te-am angajat ca agent. Nu m-ai putut servi, și de-aia ne-am uitat. Ceva de felul ăsta... Orice, numai să nu-i dai de bănuț...

— De ce să mă bănuiesc, neamule?

— Nu știu, ăștia sunt curioși, dacă te taxează de dubios, încep să

scormonească. De asta mi-e frică! Să nu dezgroape ce nu trebuie.

— Hm, te cred și eu! Fii pe pace, de la mine nu scoate nimeni nimic.

— Fii atent, suntem în aceeași barcă. Dacă nava eșuează, piere tot echipajul.

— E adânc, replică celălalt și întrerupse convorbirea.

*

Erau atât de frumoși și le stătea atât de bine împreună, că până și măturătorii se opreau din lucru și, proptindu-se în coada târnului, se întorceau să-i privească. Statura, mersul elastic, umăr lângă umăr, pasul potrivit, eleganța și grația comune generau o impresie unanimă — cei doi erau făcuți unul pentru celălalt.

Se aflau în recreația de dinaintea prânzului Andreei și se plimbau prin Parcul Herăstrău. Ciprian propuse o cafea la una dintre terasele înșirate pe marginea lacului, dar Andreea refuză:

— Prefer să stăm pe o bancă. Îmi place să văd sălciile de aproape și să miros lacul!... Ce frumos e! exclamă cu un suspin de fericire.

Ciprian îi cuprinse umerii și o strânse mai aproape de el.

— Mă mai iubești?

— Te iubesc. Tu?

— Te ador.

— Asta-i cel mai important, ce simțim noi doi. Dacă ne iubim cu adevărat, nimeni și nimic nu ne poate despărți.

Ciprian o privi îngrijorat. Textul suna nou față de gândurile lor, specifică partenerilor încă fierbinte îndrăgostiți, iar cuvântul despărțire nu fusese pronunțat până acum; o posibilitate care nici nu merita luată în calcul. Cu instinctul infailibil al celui amoretat, se interesă:

— S-a întâmplat ceva?

Andreea zâmbi ironic:

— S-a întâmplat că ai mei sunt niște fraieri. Își închipuie că-i de-ajuns să-mi bage un tip pe gât pentru ca eu să te părăsesc.

Tânărul simți un piron în inimă. O strânse și mai tare la piept, de parcă cineva ar fi încercat să i-o smulgă chiar în clipa aceea, dar nu comentă.

— Cui pe cui ar fi teoria lor, dar nu mă cunosc...

— Jură-mi că asta nu se va întâmpla niciodată!

— Micul meu Cip! Firește...

— Cine-i tipul?

Andreea ridică din umeri:

— Unul pentru care tata a făcut pasiune. Am înțeles că vrea să-l ia în echipa lui, ca pe un soi de discipol. Mizează mult pe viitorul politic al acestui Toni Barbu.

Pentru Ciprian, minunatul cer de vară deveni întunecat și bolovănos, gata să se prăbușească pe umerii lui.

— Cu ce se ocupă? Întrebă gătit:

— Nu știu exact, a terminat Politehnica. Tot ce pot să-ți spun e doar că-i

mare șmecher. L-a mirosit din prima pe tata, i-a spus exact ceea ce trebuia să-i spună ca să-l facă praf!

— Cum arată?

— Pentru vârsta lui, cam treizeci de ani cred, destul de bine. Cam în genul lui Brad Pitt, dar mai... românesc.

Ciprian își pierde glasul. Dumnezeu! Nici mai mult nici mai puțin decât sex simbolul de la Hollywood! Brad Pitt, inginer, viitor politic, și peste noapte, agreat de familie! Ce șanse mai poate avea el în fața unuia ca ăsta?!

Andreea îi observă tulburarea și îl mângâie pe tâmplă:

— Cip cel mic e supărat? Îmi pare rău că ți-am spus.

— Ba ai făcut foarte bine, trebuie să-mi spui totul.

— Nu-mi place să te văd așa... Eu credeam c-o să facem haz!

Tânărul își ridică privirea înlăcrimată.

— Mi-e frică, Andreea!

— De ce?

— Să nu te pierd!

— N-ai încredere în dragostea mea?

— Ba da, ba da, dar vezi tu... Toate îmi sunt împotriva! Originea, ocupația, antipatia alor tăi! Acum a apărut și Brad Pitt ăsta. Va rezista oare dragostea noastră? Mi-e îngrozitor de frică!

— Pentru mine nu contează nimic în afară că te iubesc și că mă iubești! Nu-mi pasă de trecutul mamei tale, am stabilit că vei face o facultate, nu-mi pasă de nici un bărbat, că-i Pitt, Ricky Martin sau Mel Gibson!

Ciprian se răsuca brusc spre ea și îi strânse mâinile cu putere:

— Au! exclamă Andreea, mă doare.

— Iartă-mă, și se lasă în genunchi, la picioarele ei.

O femeie în vârstă, care-și plimba pudelul prin parc, îi privi curioasă.

Surâse și își văzu de drum, răsfirând în minte declarații de mult repauzate pe aleile trecutei tinereți.

— Ne vede lumea, șopti Andreea râzând.

— Ei și?! Iubita mea, te implor, hai să ne căsătorim!

— Așa, în regim de urgență?

— De ce nu? Nuntă cu bairam putem face mai târziu. Cei mai mulți procedează așa.

— Ar fi o lovitură groaznică pentru ai mei. Ei visează "să-mi merit rochia de mireasă", să fiu imaculată, iar cununia civilă și cea religioasă să se consume, în aceeași zi.

Ciprian o privi stupefiat:

— Chiar așa de demodați sunt? Așa se proceda în Evul Mediu! Mulți se îmbracă în mire și mireasă după ce au făcut copii.

— Ceea ce părinții mei taxează drept "o impardonabilă și proletară lipsă de bun-gust". Pot accepta ideea ca un cuplu să se legitimeze după niște ani de concubinaj, dar atunci vor face o nuntă discretă, fără lămâiță și tam-tam, dând o masă intimilor la un restaurant elegant. Am auzit de atâtea ori lucrurile astea, că le știu pe dinafară!

— Eu n-am mai auzit de așa ceva.

Andreea râse:

— Chestia e pe cine frecventezi, ar zice ai mei. Când s-a măritat Lady Diana, lordul Spencer, taică-său, i-a garantat virginitatea, iar medicii au testat-o înainte de nuntă și au confirmat.

Ciprian nu-și revenea din buimăceală:

— Părinții tăi se cred casă regală?!

— Boieri mari și os de domn. Tot pe-acolo...

— Și tu?

Andreea își plecă privirea încurcată:

— Ca să fiu sinceră, și mie mi-ar plăcea să mă duc castă la altar.

Ciprian o măsură nesigur. Nu știa dacă să fie uluit sau fericit. Optă pentru amândouă și îi acoperi obraji cu sărutări.

— Scumpa mea! Dar problema se poate rezolva foarte simplu! Ne căsătorim la Primărie, dar... mai avem răbdare.

Andreea, derutată, îl măsură nesigură:

— Cum ar spune tanti Ralu, o căsătorie în alb, de care ai mei să nu știe. Și când o fi, facem doar cununia religioasă, cu toată pompa. Ar putea fi o idee...

— Nu-i așa? Întrebă Ciprian fericit.

— Da, da... Lasă-mă câteva zile să mă gândesc.

O conduse acasă, Ciprian fericit, Andreea tot fericită, dar și puțin speriată — era prima ei mare hotărâre din viață. Fiind ora prânzului, Ciprian intră la Mac Donald's să ia un sandwich și o înghețată. Cum era încă devreme, trecu și pe la Hotel București unde făcu douăzeci de bazine, pe la patru, parcă în fața blocului unde locuia. Până la spectacol, avea suficient timp să se odihnească, ba eventual să treacă și pe la maică-sa, s-o anunțe că se însoară. Salută vesel un domn bătrân care se chinuia să citească lista cu plata întreținerii și intră în lift. Inima îi cânta de bucurie, era sigur de alegerea pe care o va face Andreea, și că în scurt timp va fi soția lui. Desigur, o vreme se vor ascunde de părinții ei, dar el va purta verigheta imediat după ce se vor fi întors de la Primărie. Măcar atâta, verighete vor avea de la bun început!

Când ieși din ascensor... rămase dintr-o dată încremenit, fără grai.

Codruța, așezată pe preșul din fața ușii, legăna mecanic un landou.

*

Orientându-se după ghidul "Bucharest-Night Life", Mihai Dimitrescu luă la rând cazinourile. Obişnuit cu peisajul colorat al nopților Capitalei, atât el cât și nevastă-sa fiind plătitori cu vocație serioasă, adepți ai principiului "să ne trăim viața din plin, acum e momentul", înregistră indiferent dinamica marilor artere, îmbietorul firmelor și al vitrinelor puternic luminate, fauna specială care apare, ca în toate marile orașe, doar în nocturnă.

La miezul nopții, epuizase deja patru cazinouri, când în sfârșit, un dealer

de la *Partouche* îl îndrumă:

— Nu, astă-seară nu l-am văzut pe domnul Marțian. Încercați la Victoria, îl găsiți mai mult ca sigur. Când nu vine la noi, acolo se duce. După inspirație.

Clădirea unde cândva funcționase Ambasada Celui de-al III-lea Reich la București, iar mai apoi Teatrul de Estradă, fastuos luminată, semăna cu un cataif gigantic. Găsi anevoie un loc de parcare. Printre mașinile scumpe — surâse Mihai — ai fi putut paria la sigur că nu vei găsi nici o Dacie. Rămășițe de mentalitate ale austerității, zi sărăciei comuniste — cei mai mulți își închipuiau că dacă nu ești miliardar, nu ai ce căuta într-un cazinou. Bineînțeles, nu vei deveni favoritul casei, nababul dinaintea căruia toți am-ploaiații stabilimentului încremenesc în echer, dar nimeni nu te dă afară dacă nu ești dispus să riști mai mult de câteva milioane de lei.

După o privire fulger expertă îndreptată de portarul elegant și bodyguardii care tăiau discret frunza la câini, Mihai intră fără probleme. Nu era o figură familiară, dar, după aspectul prosper și aerul degajat, putea deveni un client al casei. Se încadra perfect în peisaj.

Mihai încercă să se orienteze. Atmosferă, rumoare piano, de casă bună, o muzică discretă, tăvi cu băutură care mișunau în zigzag, decolteuri cu sclipiciuri, aromă de țigări fine, parfumuri scumpe și... bani! Îi plăcea ceea ce vede și își propuse o incursiune, cât de curând, împreună cu Gina.

O *cocktail girl*, o nurlie la vreo treizeci de ani, planturoasă, agresiv de sexy, se opri în fața lui, invitându-l prin gesturi să se servească. Mihai luă o sondă de pe tavă, doar ca să intre în vorbă.

— Poate mă ajuți dumneata, domnișoară. Caut un amic...

Îi strecură în mână liberă o hârtie de cinci sute de mii. Fata etală un zâmbet strălucitor:

— Cu plăcere.

— Domnul Marțian. Știu că e clientul dumneavoastră...

— Sigur că da. Îl găsiți la masa de *black-jack*.

În aceeași clipă, se auzi interpelat:

— Dimitrescu! Cu ce ocazie pe aici, *mon cher*?

Un bărbat mărunț, cu siluetă de dansator, pe care-l simțeai plin de vână sub superbul costum de seară, își deschisese brațele cu o expresie radioasă. Se îmbrățișară, bătându-se afectuos pe spate.

— Extraordinar, chiar pe tine te căutam!

Răzvan Marțian îl privi iute, dar nu comentă. Îl luă de braț și-l conduse spre bar.

— Ce bei?

Mihai râse. Era fericit că reușise să-l întâlnească. După toate aparențele, Răzvan rămăsese același macho descurcăreț, orientat, dând impresia că ține totul sub control, că învârte viața în jurul degetului mic.

— N-am nici o preferință specială în momentul ăsta. Ce bei și tu.

— OK! Hai să fie un *Bloody Mary*, în amintirea acelor ani de studenție...

Arăți bine, ai un aer prosper. Ce face Gina?

— Bine și ea.

— Păi, dacă totu-i bine, de ce m-ai căutat? Începu să râdă încetișor.

— De ce râzi? întrebă Mihai contrariat.
— Mă amuză al naibii coincidențele! În mai puțin de trei zile, mă caută doi inși, ambii depozitari de secrete incomode.
— Mai încet! se sperie Mihai, ești nebun? Cine dracu' te-a mai căutat?
— N-are importanță. Dă-i cep, că-mi ies din mână, se răcesc cărțile!
Care-i problema?

Dimitrescu se foi, ușor neliniștit. În fond, nu exista o problemă concretă, existau doar temerile lui.

— Uite care-i chestia... Din senin, am intrat într-un rahat care ar putea avea consecințe. Culmea e că nici eu nu înțeleg nimic.

Îi relatează în detaliu povestea pachetelor macabre, întâmplarea ca numele lui Răzvan să figureze în agendele telefonice ale destinatarilor. Poliția nu deținea nici un fir și se agățase de această coincidență: primitorii coletelor îl cunosc pe Răzvan, e singura legătură dintre ei.

— Bălăcescu e celălalt, nu-i așa?

— Exact, de unde știi? Suntem vecini, în relații strict de bună ziua. Ce-o fi având cretinul ăla sadic cu blocul nostru, nu-mi trece prin minte. Azi, guvernanta lui fiu-meu, o domnișoară bătrână, tot vecină, a primit și ea un cozonac din ăsta sinistru.

— Foarte ciudat, aprecie Marțian. Să-mi spui și mie sfârșitul poveștii. Și acum, ce treabă am eu în afacerea asta?

— Nu fă pe prostul! Mi-e teamă să nu scormonească și să ajungă la istoria cealaltă.

— Au trecut o mie de ani de-atunci, eu am și uitat-o și, te asigur, nimeni nu se mai gândește la ea.

— Nu știu, nu mai sunt sigur deloc, știu doar că mi-e teamă. Polițistul care anchetează mi se pare al naibii de viclean. Așa... are un *look* de clubman, zici că citește "Times"-ul pe malul Tamisei, nu Jurnalul Național, eminamente civilizat și distins, dar simt că astea sunt doar prafuri de aruncat în ochi. Mai mult ca sigur va încerca să stea de vorbă cu tine.

— Mă vezi povestindu-i amintiri din armată și, printre altele, așa, ca element picant, isprava noastră din Pădurea Tunari?!

Mihai se uită speriat în jur:

— Isprăvește, domnule, vorbește mai încet!

— Mă știi tâmpit? În definitiv, suntem amândoi la fel de amestecați în rahatul ăla!

— Așa-mi spune și Gina...

Figura cartofozului deveni brusc serioasă și două riduri se iviră între sprâncenele neguroase.

— Cum?! Gina știe?! Te credeam mai dibaci! Ce greșeală, Dumnezeule!

— Nu vorbi așa, Gina-i o femeie unică, în relațiile dintre noi, pot spune tot unice, nu încap secrete...

— Zău? Eu unul n-am întâlnit încă babă tânără și nici femeie discretă! Zi ferească Dumnezeu de ziua când nu i se va mai părea că ești singurul bărbat de pe lume!

Dimitrescu dădu din mână, sigur pe el:

— Prostii! Chestiunea e că am simțit nevoia să te avertizez, să nu te prindă ăla cu garda jos.

Când urcă la volan, Mihai respira ceva mai ușurat. Nici acum, pe drumul spre casă, și nici la plecare nu-și dăduse seama că e urmărit de o Dacie cenușie.

*

Dumitru Sofron pășea pe vârful picioarelor. Terrorista era plină de draci, ceea ce însemna că față de indignarea furioasă care o măcina acum, humoarea neagră obișnuită putea fi considerată drept glumeață. În asemenea zile, Sofron n-ar fi reușit nicicum să-i intre în voie. Chiar dacă ar fi spălat parchetul cu limba, epitetele necruțătoare — neghiob, parazit, limbric analfabet — îl plouau la fiecare respirație și, la intervale regulate, încasa câte un polonic sau papuc în cap, în funcție de peisajul în care se desfășura acțiunea.

Cercul începuse chiar de dimineață, când, înainte de a pleca la spital, Ecaterina primise un telefon de amenințare. Câteva cuvinte care o făcuseră să turbeze: "Rândul viitor nu mai scapi!"

Ecaterina era dură la furie și faptul că bărbatu-său cunoștea amănuntul, nu-l împiedică s-o admire încă o dată. Terrorista era mânioasă, dar nicidecum speriată, motivul stării ei proaste de spirit fiind insolența și tupeul de neiertat al agresorului. Cum adică, își permite cineva să încerce s-o molesteze, s-o amenințe, s-o tutuiască, pe ea, EA, doctor Ecaterina Sofron, personalitate de vârf a medicinei și a societății românești?! Oamenii obișnuiți, dacă au bun-simț, nu și-ar permite nici să ridice ochii până la ea, fără a le fi acordat ea acest privilegiu în prealabil.

Bietul Sofron, copleșit de această fișă, se întrebă la un moment dat aiurit, dacă nu cumva, în prostia lui, nu-și subaprecia nevasta, o fi știind ea ce spune!

Oricum, respiră ușurat când Ecaterina plecă de acasă. Avertizându-l că nu se va întoarce de la spital decât pe seară, bătrânul jubila, căci avea un răstimp de cel puțin zece ceasuri în care putea face ce vrea. Și, într-adevăr, petrecu o zi minunată și se pili pe cinste, câștigând la sala de biliard a "Licuriciului", două sute de mii de lei. Deși într-o stare euforică, avu grijă să-și asigure câteva ore de somn până la întoarcerea teroristei, ca să nu-l miroasă că a chefuit. Când aceasta băgă cheia în yală, Sofron se simțea proaspăt.

Buze încrețite pungă, privire ucigătoare, obraz încremenit, seara ce urma să se desfășoare în compania Ecaterinei nu promitea nimic bun.

Sofron încercă să-i intre în voie, grăbindu-se s-o debaraseze de la ușă de geantă și sacoșă, să-i scoată pantofii. Femeia acceptă să fie servită și, înainte să intre în dormitor să se schimbe, întrebă:

— M-a căutat cineva?

— Nimeni, răspunse pe un ton servil Sofron. Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?

Terorista lătră, mușcând cuvintele:

— Ești capabil să te mai gândești și la altceva în afară de burtă?

Ultimele silabe se încrucișară cu soneria telefonului. Doctorița șovăi un singur moment, apoi, oprindu-l din gesturi pe bărbatu-său să răspundă, ridică receptorul. Emise un "alo" bubuitor, atât de furios, încât Sofron își zise că, dacă ar fi fost în locul apelantului, ar fi închis instantaneu, renunțând la convorbire.

O voce incertă, imposibil de catalogat, rosti aproape în șoaptă:

— Dacă păstrați tăcerea, nu veți fi deranjată.

— Bestie! urlă Ecaterina, dar autorul mesajului închisese deja.

Dumitru Sofron tremura, așezat în cel mai întunecat colț al sufrageriei, lângă lampadarul pe care-l aprindeau numai când se uitau la televizor. Nu știa ce să facă. Deși scandalurile din casa lor deveniseră de mult simple detalii neplăcute, punctând itinerariul unei zile, el nu reușise să se obișnuiască, așa cum nu se putea obișnui nici cu glasul Ecaterinei, tresărind ori de câte ori aceasta trecea la acute. Știa că prezența lui o irită și o nemulțumește (aici se înșela, pentru că doctorița avea nevoie de cineva pe care să-și descarce nervii, și nu să urle singură de nebună la pereți), pe de altă parte, dacă s-ar fi dus să se culce, nu l-ar fi scos din inconștient și nesimțit.

Femeia îl măsură plină de dispreț:

— Tu ce taci ca o gălmă?

Sofron își umezi buzele uscate, nu din cauza emoției, ci consecință a berilor combinate cu votcă, înghițite în cursul dimineții. Ca s-o îmbuneze, începu să improvizeze "la piculină":

— Îmi fac griji pentru tine, Puși, s-au pus bandiții pe capul tău. Nu zic nimic, fiindcă mai bine ca tine nu judecă nimeni, dar, după judecata mea, e caz de Poliție. Trebuie să anunți!

— Pe scripcarul ăla? Nu dau doi bani pe el!

— Poate că trimite pe altu'... Eu așa gândesc! Un atac la persoană, enumeră greșind sensul sintagmei, și două telefoane de amenințare! Păi asta-i de joacă?

Expresia de vrăjitoare a Teroristei deveni și mai cruntă. La dracu' cu polițiștii! Nu avusese încredere în ei nici pe vremea lui Ceaușescu, iar trecerea anilor nu le îmbunătățise imaginea. În realitate, puțin le păsa! Prost plătiți, neechipați, insuficienți ca număr, copleșiți de valul și de pericolozitatea unor infracțiuni grave, li se fâlfâie lor de doctorița Sofron și de telefoanele de amenințare primite, care ar putea fi numai niște bancuri idioate! Poate i s-ar acorda mai multă atenție, dacă ar fi X, maimuța vopsită, prezentatoare la emisiunea Y, vedetă rock sau sex simbol cu cracii lungi și uger de vacă. *En vogue* i-acum nonvaloarea cu sclipici!

Un singur lucru o pune pe gânduri. Cele două telefoane de amenințare

aveau paternități distincte. Vocile diferite ar fi fost ultimul amănunt de care să țină seama, dar textele se contraziceau.

Apelul de dimineață anunța un sfârșit iminent, pe când cel de seară făgăduia, în schimbul tăcerii, liniștea absolută.

O străfulgeră un gând: "Să aibă Gigi vreun amestec?"

Se ridică și începu să-și descheie nasturii de la capot. Dumitru răsuflă discret, dar ușurat. Operațiunea în sine echivala cu anunțul de la ușa magazinelor, întors seara — ÎNCHIS, constituia pentru bătrân permisul de trecere în dormitor, la culcare. Se grăbi să se întindă înaintea nevastă-sii, într-o rână, ca să n-o deranjeze, ocupând cât mai puțin loc. Ca să fie și mai sigur că ziua e definitiv încheiată, simulă respirația ritmică a somnului.

Nevastă-sa intră în dormitor după zece minute, timp în care își aranjase, în baie, obrazul pentru noapte. Cu toată convingerea, se socotea prototipul de intelectuală frumoasă, o frumusețe spiritualizată, distinsă, cu bilet de intrare la Buckingham Palace sau la Academia Franceză. Își îngrijea fața cu cosmetice și, când se culca, acoperită de un strat de cremă albă, dată fără economie, semăna cu o fantomă.

Constată că bărbatu-său a și adormit și îi expedie o copită în șold, măcar cât să tresară în somn. Prea era nesimțit!

*

Ca primă reacție, Ciprian ar fi luat-o la fugă; concomitent îi trecu prin minte s-o azvârle pe scări, împreună cu tot bagajul. Un soi de rațiune reflexă îl determină s-o bage repede în casă, privind speriat în jur. Răsuflă, cu impresia că nu are aer:

— Te-a văzut cineva?

— Nimeni. Te aștept de două ore, dar nu m-a văzut nimeni.

Zâmbea nesigură și își răsucea mașinal degetul gros în pumnul făcut căuș al celeilalte mâini. Nu îndrăznea să se așeze, privind în jur fără să vadă nimic.

— Ce cauți aici? Întrebă brutal tânărul.

În același timp, se întreba ce naiba găsisese el la bleaga asta, unde-i fuseseră mințile când se încurcase cu ea? Era drăguțică chiar și acum, după naștere, își păstrase încă aerul feciorelnic și prospețimea de floare. Altfel, ștearsă, lipsită de personalitate, o drăgălășenie de duzină, complet lipsită de rasă. O cunoscuse la Flamingo, unde o scosese o prietenă mai emancipată și, în decorul zurbagiu, cu o faună care părea smintită, doar plete, picioare și buricuri goale, frăgezimea nemachiată și cuminenția Codruței, prin contrast, aveau efect. Curte pe față îi făcea prietena ei, dar Ciprian plecă acasă cu Codruța.

"Sunt ghinionist", avea să-și dea ulterior cu pumnii în cap. "Atâția bărbați au zeci de aventuri, fără consecințe, iar eu, imbecilul, a trebuit să nimeresc peste singura fată cuminte, una din alea cinci dintr-o sută! Măcar dacă m-ar fi avertizat că e virgină", dar aici Ciprian se mințea pe el însuși, căci oricine și-ar fi dat seama de amănunt numai din stângăcia și sfiala fetei.

Pe deasupra, al doilea ghinion, era și tâmpită. Altele, cel puțin din auzite, știu ce-i aia o pastilă, iar *in extremis*, orice imprudență se rezolvă la secția de ginecologie. Or, oaia, de parcă n-ar fi observat nici o schimbare, așteptase până când orice intervenție devenise exclusă și până când soră-sa observase că-i crește burta. Iar asta era poate cel mai mare ghinion, să dea peste "o cumnată" ca Dona. De parcă n-ar fi fost rod al aceluiași pântece, pe cât de "balegă" — știa că e nedrept, dar îl sufoca necazul — era Codruța, pe atât de viperă mustind de venin era Dona. Încă dinainte de a se naște copilul, începuse să-l șantajeze. Zece mii de dolari scosese de la el până acum, amenințându-i că-i face publică paternitatea. Nici asta n-ar fi fost o tragedie — e plină lumea de pensii alimentare plătite nelegitimilor —, dar întâmplarea făcuse ca, foarte curând, s-o cunoască pe Andreea, să se îndrăgostească și s-o iubească din tot sufletul. Dona simțise că-i e frică și își înmulțise cererile de bani. Dacă ar mai ști că miza e Andreea, fiica senatorului Drăgușin... Ciprian nici nu îndrăznește să se gândească! I-ar pretinde și ochii!

— Ți-am spus să nu calci pe-aici!

Fata răspunse tremurat:

— Unde era să mă duc?! Am fugit de-acasă...

— De ce dracu' ai fugit?

Simțea că pică cerul pe capul lui, uite o dandana la care nu se gândise. Codruța răspunse cu naturalețe:

— Dona vrea să ne-o ia pe Floricel. Adică s-o dea. Cunoaște o familie care vrea s-o adopte. Trebuia să vină azi sau mâine. N-am mai așteptat, chicoti.

Pentru un moment, chipul lui Ciprian se luminează:

— Știi... N-ar fi o idee rea! Trebuie văzut despre ce este vorba. Dacă sunt oameni de calitate, în măsură să-i asigure o educație și... În fine, tot ce-i trebuie unui copil, mi s-ar părea o soluție extraordinară! Știi, soră-ta nu-i proastă!

Codruța smulse violent fetița din landou și o strânse la piept de parcă pericolul de a-i fi luată era imediat.

— Doar dacă mor, mi-o puteți lua pe Floricel!

Lui Ciprian îi veni s-o ia la palme, ba să-și tragă și lui câteva zdravene. În ciuda problemelor pe care i le făcea, îi era totuși milă de Codruța. O nefericită parcă născută să fie victimă, căzută pe mâna unor șacali, căci nici el nu era mai bun decât Dona. Încercă s-o ia cu blândețe:

— Încearcă să gândești puțin, Codruța. Nu trebuie să fii egoistă ca să te gândești la binele fetiței. Va avea doi părinți...

— Are și acum, șopti abia stăpânindu-și lacrimile.

— Nu, nu are! O pensie alimentară pe care ți-o voi plăti nu înseamnă un tată.

— De ce pensie alimentară? O vom crește împreună.

Ciprian își înfipse exasperat mâinile în păr:

— Eu nu mă însor cu tine, să fie clar! Nu ți-am promis nimic! Ne-am culcat doar de câteva ori împreună, dar asta nu-i suficient pentru căsătorie.

Te rog din suflet să te gândești bine! Ai numai de câștigat. Și tu, și fetița. Ea va avea parte de o familie, iar tu vei fi liberă. Ești tânără și frumoasă, îți găsești oricând un bărbat care să ți se potrivească. Cu un copil de mână, e mai greu.

Codruța își ridică ochii plânși.

— Dar te-am găsit pe tine, de ce să mai caut?

Scos din sărite, Ciprian urlă:

— Pentru că eu nu te vreau! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu poți pricepe atâta lucru?!

— Nu, răspunse candid fata. Te-am supărat cu ceva?... Uită-te puțin la Floricel, cum râde și întinde brațele spre tine! Știe că ești tăticul ei...

Epuizat, Ciprian se duse la bar și, în mod excepțional, pentru că nu bea niciodată înainte de spectacol, își turnă un scotch. Își aminti de o vorbă auzită cândva — "să nu te încurci niciodată cu idioții sau cu nebunii".

— Tu ce-ai de gând acum? o întrebă, stând cu spatele la ea.

Expresia Codruței se luminează și exclamă veselă:

— Mă gândeam să fac puțină curățenie! Se vede că n-ai șters praful de mult!

Ciprian răsuci un cap căpiat:

— Ai de gând să te instalezi aici?

— Nu sunt o mofturoasă! E o singură cameră, dar mare. În nișa de lângă fereastră, o instalăm pe Floricel, acum cât e frumos afară, o vom scoate pe terasă. Bucătăria e cam mică, dar pentru cât avem noi nevoie, ajunge!

Tânărul rămase o secundă fără grai, apoi izbucni într-un râs nervos: "Ei nu, asta era mai bună ca toate! De unde până mai acum jumătate de ceas, pasăre slobodă — cu unele probleme, ce-i drept, dar tot slobodă —, pregătindu-se de nuntă cu Andreea, iată-l dintr-o dată, pricopsit cu o familie completă, muiere și copil, aciuat în băutura lui!"

Codruța, interpretându-i greșit criza de ilaritate, începu să râdă și ea:

— O să fie strașnic, nu-i așa?

Ciprian îi luă copilul din brațe și-l puse în landou. Declară rece:

— Aici nu puteți rămâne!

Codruța se dădu un pas înapoi, lipindu-și obrazul de cel al fetiței.

— Acasă nu mă întorc! Mai bine, omoară-mă!

— Nici la mine nu puteți rămâne. Ia-ți lucrurile!

— Unde ne duci?

— Apelez la o soluție provizorie. O locuință pentru moment. Mai încolo, o să vedem!

Nu exista nici un motiv temeinic care să-i justifice bănuiala, dar Milord presimțea, încă dinainte de a-l fi văzut, că Răzvan Marțian trebuie să fie un pui de lele, uns cu toate alifiile. De la prima întâlnire, inspectorul nu fu dezamăgit. Marțian era un tip "specific", genul de persoană care se descurcă în orice împrejurare, care, vorba bancului, e în stare să-ți scoată pe aprigă vipie, în mijlocul deșertului, o Cola de la gheață, sau să vândă frigidere la Polul Nord.

Ca aspect, era vioi, simpatic, debordând de vitalitate și de energie. Nu

prea înalt, suplu, cu mișcări pline de grație și haine care-i cădeau admirabil, cu o figură mobilă caracteristică, de actor, câștiga spontan simpatiile și inimile femeilor. Oferea o senzație reconfortantă, și părea că în prezența lui nu se poate întâmpla nimic rău: lui, ție, pe întreg Pământul!

Locuia pe una dintre aleile care se deschideau din Bulevardul Dacia, ocupând parterul unei vile cu două nivele. Multă stucatură, tavan susținut de bârne, cămin autentic, mobilă florentină — doar câteva piese, dar de calitate. Ca un hatâr adus comodității și contemporaneității, o canapea și două fotolii din piele galbenă în care te scufundai, îmbiau la conversații agreabile și tihnite, în tovărășia căminului.

La vederea legitimației inspectorului, Marțian simulă, firește, surpriza. O surpriză plăcută, pe care și-o manifestă fără rezerve:

— Dacă am ajuns să avem în Poliție exemplare ca dumneata, gata, m-am liniștit, intrăm sigur în NATO ! Ți pot oferi ceva de băut?

Manifesta o familiaritate care nu deranja, mizând pe faptul că erau de vârste apropiate, dar, în general, apela rar la pronumele de reverență. Băiatul care, după modelul american, îți recomandă de la primele replici schimbate — "zi-mi Gigi, Costică etc." Mai scorțos și selectiv, Milord nu agreea stilul. A tutui pe cineva era un drept care trebuia câștigat, presupunând raporturi aparte. A fi *tu* cu oricine îl lipsea de orice valoare. Era însă un simplu punct de vedere pe care-l rezerva relațiilor personale, altfel se adapta din mers, așa cum avea să procedeze și în acest caz.

După ce se instalară, Marțian blocă ostentativ celularul și își încrucișă mâinile peste pânțelele supt, sugerând o binevoitoare atenție pentru cele ce vor urma.

— N-am să te rețin mult, începu Mănescu.

— Timpul meu îți aparține.

— Mulțumesc. Numele de Harald Bălăcescu îți spune ceva?

Celălalt începu să râdă:

— Firește. Un nume de rege, n-aș putea spune dacă e vorba de Norvegia sau Suedia! Lucra în diplomatie, parcă...

— Exact, lucrează și acum.

— Un tip uscat și mohorât, își aminti Marțian, deloc simpatic. Ce-i cu el?

— L-ai văzut recent?

— Nu face parte din anturajul meu, sunt probabil mulți ani de când nu l-am mai întâlnit. În orice caz, dinainte de Revoluție.

— În ce împrejurări l-ai cunoscut?

Marțian păru să aibă un moment de ezitare, apoi ridică din umeri și râse iarăși:

— În fond, nu văd de ce m-aș ascunde. Mă ocupam pe atunci de tot soiul de mărunțișuri, ca să-mi asigur existența. Am absolvit Facultatea de Electronică, dar n-am profesat o singură zi.

— Nu era simplu sub Ceaușescu, te luau imediat în vizor.

— Mie-mi spui? Chestia-i că n-am vrut să mă duc la Miercurea Ciuc unde mă repartizaseră, și ăia nu voiau să-mi dea negația. Deci, nu mă puteam angaja nicăieri, iar eu n-am fost prea trist. Congenital, nu suport condică,

program fix, șefi, disciplină.

— Știai din start că nu te poți aștepta la altceva.

— Furia românului de a avea musai o diplomă universitară... M-au frecat ai mei la cap și... asta-i situația.

— Pomeneai de mărunțișuri...

— Exact. Am învățat tot felul de afaceri, o plajă de activități care nu figurau în nomenclatorul ocupațional al economiei socialiste, dar care se desfășurau harnic în subteran. Pe scurt, vânzări-cumpărări de obiecte de artă, icoane, bijuterii, case. În paralel eram jucător de poker profesionist, de aici scoteam cât pentru piața zilnică.

— La care rubrică se înscrie Bălăcescu?

— Misiție. Îl demolaseră și voia un apartament de trei camere, parcă, în Centru. Chestia nu era simplă, și el n-avea răbdare. Presupun că a găsit ceva pe alte căi, căci colaborarea noastră a încetat. Cam asta ar fi...

— Ți se pare posibil ca el să nu-și amintească deloc de tine?

— Mă simt jignit până în adâncul sufletului, surâse Marțian, nu credeam că sunt atât de neînsemnat, dar e posibil. Ca dovadă!

Milord își mușcă buzele. Marțian părea sinceritatea personificată, un personaj mai năzdrăvan și amănuntul că-și câștiga existența din ocupații presupunând mai mult șmecherie decât trudă, conform mentalității comuniste, nu însemna, că-i băiat rău.

— Mda... Mi-a făcut impresia că ascunde ceva în legătură cu tine. Parcă numele de Marțian l-ar arde! exageră intenționat Mănescu.

Pe chipul lui Marțian se așternu o mare mirare.

— Realmente, nu văd de ce, nu există nici un motiv. Cel puțin, eu unul nu-l văd!

Dinu zâmbi, chipurile scuzându-se:

— Nu obișnuiesc să fac complimente bărbaților, dar, după cum o știi și tu, nu ești un individ insignifiant, lesne de uitat.

Răzvan râse cu poftă:

— Poate că nici nu m-a remarcat! Matematicienii sunt în general aiuriți, ei și poeții, nu observă nimic din ce se petrece în jurul lor!

— Matematician?! se miră Mănescu. În diplomație?!

— De ce, nu? Regimul recruta "dosare", nu indivizi!... Se grăbi să adauge: Matematician sau poate altceva, eu parcă așa am reținut, dar nu are importanță.

— Fără îndoială, fu de acord Mănescu.

— Scuză-mă! Dacă amănuntul nu deranjează ancheta, căci practic despre așa ceva este vorba, cum ai ajuns la mine? Ce motiv te-a determinat? Cum de-ai ajuns să discuți despre mine?

— Ești trecut în agenda lui de telefon.

Marțian se abandona pe spatele fotoliului, de-a dreptul uluit:

— Ei, lasă-mă! Din nou, scuze! Nu sunt familiarizat cu metodele de investigație ale Poliției...

— În mod surprinzător, surâse Milord.

— Nu mă supăr, râse Marțian, ci o iau dimpotrivă, ca pe un compliment.

Trebuie să fii al naibii de dibaci ca sub Ceaușescu, la îndeletnicirile mele, să scapi fără să fii luat la întrebări.

— E aspectul la care m-am gândit și eu.

— Ne înțelegem de minune! Apropo de metodele de investigație! Fiecare avem notate în agendă zeci de numere de telefon, ceea ce s-a întâmplat, desigur, și în cazul lui Bălăcescu. Vă ocupați chiar de toți?!

— Când e cazul.

Marțian clătină din cap cu amărăciune:

— *Mon cher*, mănânci o pâine dură. Nu te invidiez.

— Nici măcar fraierii nu mă invidiază, râse Milord.

— Când te plictisești, caută-mă! Vin cu propuneri interesante.

— Am reținut. Vrei să știi de ce te-am căutat! Simplu! Conduc o anchetă în care, printre alții, am două subiecte implicate: Harald Bălăcescu și familia Mihai Dimitrescu, soț și soție. În ambele agende, am dat de numele tău.

Marțian exclamă:

— Mihai! Mihai Dimitrescu! Păi am fost colegi de facultate! Ce golani eram, ce petreceri, ce gagici!... S-a cumințit de când s-a însurat... Ce mai face? Măgarul... nu mi-a mai dat nici un semn de viață! Tocmai de-asta și sunt surprins...

— De ce surprins?

— Că ați mai dat peste numele meu în agenda lui Mihai, când am pierdut contactul de atâta vreme! Presupun că nu și-a schimbat de mult agenda?

Pe chipul lui Mănescu nu se putea citi nimic. Marțian simți nevoia să supraliciteze.

— Simt că te-am dezamăgit, inspectore, și îmi pare rău pentru că ești un tip simpatic. Poate că dacă aș ști despre ce este vorba, te-aș putea ajuta mai mult.

Dinu îi relată pe scurt despre coletele negre, doar ca să se convingă că individul minte. Firește, simulă o mare surpriză, "ce minte bolnavă au oamenii!", dar semnele de exclamație erau doar decor. Simțea informația prealabilă care le excludea. Îl mințise de altfel, tot timpul și în legătură cu Bălăcescu, și cu Dimitrescu. Parcă îi acoperea cumva. Îl părăsi pe Marțian cu convingerea că atât diplomatul, cât și prosperul om de afaceri au ceva de ascuns. Ceva grav despre care Marțian știa. Era interesant de aflat dacă era vorba despre unul și același lucru.

După plecarea inspectorului, Marțian își turnă un deget de scotch. Cu paharul în mână, se apropie de oglinda de deasupra lăzii florentine și se privi, murmurând:

— Nu m-a crezut! Rânji: La urma urmei, e treaba lor.

*

Singura încăpere din casa Drăgușin mobilată modern, cu lucruri noi,

cumpărate de el însuși de la magazin, era dormitorul. Îndrăgostit pățimaș de antichități și client frecvent al consignațiilor de profil, percepea cu emoție sinceră orice reverberații ale trecutului îndepărtat și rostogolind cu voluptate ca uric, hrîsov, letopiseț, pergament sau hatisverîș (există unul în arhiva familiei emise de sultanul Mustafa al n-lea), avea totuși această ciudățenie pe care o formulase nevesti-sii în termeni limpezi și retorici, conform stilului:

— Proslăvesc trecutul neamului nostru de martiri și viteji, dar dormitorul e o chestiune prea personală, prea intimă ca să suporte martori chiar și repauzați. Mi-e greu să mă abandonez lui Morfeu într-un pat în care știu că au dormit și au făcut dragoste o sumă de personaje, domiciliați în prezent, la Bellu. Iubesc trecutul, dar nu strigoi.

Ca mai mereu, Bianca nu-l contrazise, adeptă a unui principiu pe care-l adoptase încă din primele luni de căsătorie. Nu te încontra pe fleacuri, fii întotdeauna de acord cu el, ba chiar lasă-i impresia că cedezi, pentru a te putea împotrivi în probleme fundamentale. Așa cum considera că se întâmplă azi...

— Cred că ar trebui să mai reflectezi, Matei, spuse masându-și cu degete ușoare ridurile din jurul ochilor, pentru a face cold creamul "să intre" în piele. Mai ales, în chestiuni de inimă, mai gingașe, nu-i indicat să forțezi lucrurile.

Matei Drăgușin care, întins pe pat, tocmai își admira "profilul de senator roman" proiectat pe zid, răsă:

— Dar nimeni nu forțează! Nu fac decât să orientez lucrurile, cu abilitate și discreție desigur, pe un alt făgaș.

— Dacă o crezi proastă pe fiică-ta, înseamnă că n-o cunoști! De altfel n-ar trebui să fie prea subtilă ca să-ți sesizeze sforăriile.

Glasul avocatului bubui. Nu că ar fi fost furios, dar era modalitatea lui de a-și sublinia o idee la bară, în Parlament, sau acasă.

— Dar nici nu pot asista cu mâinile încrucișate cum unicul meu copil se îndreaptă cu pași siguri spre prăpastie!

— Fii atent să nu-i dai tu brânci!

Senatorul nu voia să se enerveze, așa că stinse veioza de pe partea lui, semn că nu e dispus să mai discute. Încheie totuși pe un ton mai normal:

— Te rog să nu te amesteci, draga mea. Ești o femeie fină, inteligentă, dar în materie de montat o strategie... lasă-mă pe mine.

De astă dată, Toni nu-i mai spuse Donei unde se duce, ci inventă o agapă cu băieții cu care copilărise în același cartier, agape care aveau loc, într-adevăr, periodic. Simțise că Donei nu-i place apropierea de Drăgușin, că privea cu circumspecție întâlnirile cu acesta, prea frecvente și prelungite. Își ținea gura pentru că nu era proastă, dar o dată, totuși, o scăpase:

— Dacă-ți închipui că o să urci singur în căruță, te înșeli!

Toni se prefăcuse că nu sesizase afirmația, iar Dona nu insistase.

Spre mirarea tânărului, senatorul îl chemase la biroul lui din oraș, și nu acasă... Se explică însă imediat ce-i strânse mâna și-l pofți să ia loc:

— Am vrut să nu fim deranjați de nimeni. E o chestiune delicată și am toată încrederea în discreția dumitale.

Toni Barbu schiță intenția de a se ridica să mulțumească: —Maestre...

— Stai jos... Vrei o cafea? Sau altceva?

Toni refuză, și Drăgușin, după ce își dresе glasul, arboră o expresie caracteristică lui, de emfază amicală.

— Uite, dragul meu, despre ce este vorba. Direct, sincer, de la inimă la inimă, ca între bărbați!

Toni îl urmărea cu toate simțurile la pândă, nu-și închipuia deloc ce avea să urmeze. Presimțea însă că era ceva de bine.

— E vorba despre fică-mea, Andreea, ai cunoscut-o.

Toni încuviință din cap. Ar fi trebuit să enunțe un compliment, dar nu-și dădea seama care ar fi cel mai potrivit. Nu putea să-i spună lui taică-său că gagica-i sexy, buuuună!, trufanda de care i-a recomandat și lui doctorul.

— Mda, urmă Drăgușin. Nu vreau să cad în păcatul etern al părinților care își ridică până la cer odraslele, dar Andreea e realmente un copil remarcabil...

— Se vede cu ochiul liber, surâse Toni.

— Ne-am și ocupat de ea. Grădiniță germană, școala la americani, guvernantă în limba franceză. Adevărat că am investit, dar nu suntem dezamăgiți. A fost o elevă bună, iar acum se pregătește să dea examen la Promedia, facultatea de jurnalistică. Sunt convins că va reuși.

— Mi se pare un palmares extraordinar, vă felicit. Avocatul surâse modest:

— Pe ea, *mon cher*, meritele îi aparțin. Oricât ai investi în piatră seacă, nu dă rod. Este o fată deosebită din toate punctele de vedere, sensibilă, cinstită, nevinovată. De naivitatea vârstei însă, n-o poate scuti nimeni. N-a împlinit încă optsprezece ani...

Toni plasă zâmbind:

— Uite un defect care trece.

— Dar pe moment poate avea consecințe. Aici, am ajuns la miezul problemei. A întâlnit un tânăr frumușel, fără îndoială, dar cu totul insignifiant! Un derbedeiaș de duzină, de cea mai umilă extracțiune, nu se putea ceva mai rău.

— Dacă-l iubește...

— Ași! Așa i se pare ei! La optsprezece ani, ți-o spun azi, la mustață cărunță, și își mângâie instinctiv buza superioară complet rasă, iubești dragostea, nu individul. Repet, așa i se pare ei, mai ales că eu și nevastă-mea ne-am manifestat fățiș dezacordul.

Toni mimă stânjeneala, foindu-se în fotoliu:

— Iertați-mă, care e problema? Toți am trăit idile de adolescență. Chiar mai multe...

— Problema e că i-a intrat în cap să se mărite cu acest terchea-berchea!

— Cu ce se ocupă?

Senatorul pufni cu dispreț:

— Face nudism.

— Poftim?!

— Adică, se dezbracă pentru dame, în diverse spelunci. Îți imaginezi dumneata ce se petrece în sufletul meu de părinte?!

— Înțeleg, spuse încet Toni, ați prefera ceva mai... solid.

Brusc, ochii ușor bulbucăți ai senatorului crescură:

— Solid?! Numai despre asta e vorba?! Dumneata ai accepta să te însori cu o bordeleză din astea care exhibiționează în public ceea ce oamenii cumsecade nu văd nici la ei în dormitor?!

— Știți, surâse parcă încurcat Toni, trăim în plin sex-age. Mentalitatea s-a mai schimbat...

— S-a schimbat pe dracu' ! De-aia era să piardă Clinton timona pentru o simplă aventură? De-aia, o actriță care a făcut filme porno nu mai pupă Hollywood-ul? Mie însă atâta să-mi spui! Te-ai însura cu o asemenea creatură?

— Nu... sincer, nu.

Drăgușin se lăsă pe spatele fotoliului, satisfăcut:

— Păi vezi?! Și dacă la o femeie nu accepți asemenea prostituare, ce să mai zic la un bărbat, capul familiei, tatăl copiilor, portdrapelul familiei?

Interveni o pauză. Înainte de a deveni stânjenitoare, Drăgușin reluă:

— M-am gândit la dumneata... Te-am avertizat că e o problemă delicată, dar ești singurul în măsură să mă ajuți...

Toni Barbu, deși bănuia deja cam pe unde bătea senatorul, simulă marea surpriză:

— Eu?!

— Da, dumneata, pentru că mai e și o chestiune de încredere. Nu m-aș fi adresat oricui.

— Mulțumesc, dar nu văd...

Drăgușin începu să gesticuleze:

— Domnule, teoria mea confirmată nu o dată de realitatea trăită, este că "cui pe cui se scoate". Scoate-i-l, domnule, din cap pe viermele ăsta... Ai răbdare să-mi expun teoria! Ești tânăr, prezentabil, ba chiar arătos, politehnician, de familie și ai viitor!

— Sunt cu mai mult de zece ani mai mare decât...

— Fleacuri! îl întrerupse senatorul. Diferențele, când nu devin indecente, flatează junele fete. Peste toate, mai ai și acceptul părinților... Văd că te foiești. Ce nu-ți convine aici?

— Ce să vă spun... Nu mi se pare tocmai *fair-play*...

— De ce? În fond, îți cer un mic serviciu din punctul dumitale de vedere, dar vital pentru mine. Și nota bene! Nu-ți cer s-o iei pe Andreea de nevastă. E și prea tânără ca să se pună problema, iar la cum se prezintă, realizezi singur că nu-i vor lipsi oști de adoratori. Totul e să trecem hopul! Ajută-mă și ai să te convingi, sunt un om care nu uită.

— Se poate? Mă jigniți... Cum vedeți însă dumneavoastră concret lucrurile? Cum se vor desfășura?

Drăgușin începu să râdă:

— Să fim serioși, *mon cher*! Trebuie eu să te învăț cum se face curte

unei june copile? Ce, ești începător?

— Dacă-i vorba de june copile, da, spuse Toni și pentru prima oară era pe deplin sincer. Mai spre patruzeci de ani începi să apreciezi... ăăă... prosperitatea și candoarea.

— Nu contest... Păi, să ne gândim! Flori, în primul rând, neapărat cu mesaj — o să i-l explice maică-sa —, poezile...

De data asta, Toni izbucni într-un râs necenzurat:

— Alt secol, maestre!

— Aici, te înșeli. Romantismul n-a pierit și nu va pieri în veci! Vei avea câștig de cauză prin originalitate și în contrast cu bădărnăia tinerilor de azi care de la prima întâlnire au ambiția să afle ce număr poartă fata la soutiengorge! Nu mai trebuie să pomenesc de invitații la concerte, spectacole, expoziții sau restaurante decente. Bineînțeles, voi acoperi eu financiar...

Toni îl întrerupse, peste măsură de indignat:

— Acum chiar că mă jigniți! E un privilegiu pentru mine să mă aflu în tovărășia domnișoarei Andreea...

— De ce, dragul meu? De ce? se împotrivi moale senatorul. Afacerile sunt afaceri...

Aprecia poziția lui Toni, e un domn, se cunoaște că-i de familie. Va găsi desigur mijloacele cele mai potrivite de a se revanșa.

— Nu e cazul să mai discutăm, spuse Toni. Cum vedeți dumneavoastră lucrurile în continuare? Ele pot evolua... ăăă... În fel și chip.

Drăgușin râse din gât:

— Văzând și făcând, dragă Barbule. Scoate-i-l din cap pe marțafoi și pe urmă... totul e posibil! E prematur să facem planuri.

"Ba eu mi le fac, umflatule! Tocmai mi-ai oferit-o pe fie-ta, pe tavă de argint!"

În drum spre casă, două gânduri îl frământară. Întâi, cum să scape de Dona, trebușoară anevoioasă, pentru că nu era femeia de care să te lepezi la un colț de uliță, dacă ea nu voia. Apoi, în legătură cu Andreea. Până unde va împinge lucrurile? Un mic viol l-ar avantaja? Dar, vorba lui Drăgușin, văzând și făcând, va decide în funcție de inspirația de moment.

*

Sanda Poenaru nu se miră că fecioru-său, la nici douăzeci de ani, avea deja un copil, de vreme ce ea însăși fusese mamă înainte de șaptesprezece ani. O surprindea numai coincidența de destin, amândoi părinți prea tineri, cu nelegitimi în inventar, ceea ce o determină (i se întâmpla foarte rar) să filosofeze despre viață- "e o chestie ereditară, aici."

Sanda era una dintre acele persoane pe care le puteai defini de la prima vedere. Pe fruntea ei scria clar, cu majuscule — cocotă. Avea sex-appealul curvelor din filme, se farda, se îmbrăca și se mișca pe potrivă. Ca multe colege de breaslă, era inconstientă, cheltuitoare, iremediabil optimistă și oscilantă. Nu lucrase niciodată și, de când fugise din bătătura lui taică-său,

un camionagiu "cu mintea încrucișată după cum îi era și privirea, sașie", trăise de azi pe mâine, dar nu tocmai rău. Avea lipici la bărbați și se întâmpla foarte rar să ducă lipsă de clienți. O iubea îngerașul și, dacă totuși flămânzea o zi, două, într-a treia, sigur dădea peste un mușteriu cu mâna largă. Viața dezordonată n-o marcase, și nici anul petrecut la mititica pentru prostituție sub Ceaușescu. Avea numai două blenoragii la activ, dar, vorba ei, "nu se cunoștea", și miza pe încă vreo zece ani de meserie. După aceea, și socotind că și-a făcut plinul, se va retrage. Are trei hectare de vie la Plăieși, lângă Huși, și o casă pricopsită, cu șaizeci de pomi fructiferi în livadă, unde mai trăia bunică-sa dinspre mamă, care nu fusese nici ea ușă de biserică.

Până atunci, avea să se mai distreze pe săturate! Locuia într-un apartament de două camere în Dristor, unde o împrăștiase un grec, trăi-l-ar Dumnezeu!, singura și marea lovitură din viața ei. De când Ciprian era pe picioarele lui, intrând și el în pâine, îi mai scăpa câte o sută de dolari, așa că nu era obligată să facă frumos la ceașcă, cu oricine și dacă n-avea chef. Nu-i plăcea însă să primească de la fiu-său, care îi era recunoscător că nu-l abandonase în vreo casă de copii, și de multe ori îi refuzase ajutorul. Trăgând linia, Sanda era mulțumită de soarta ei și se considera o femeie realizată.

Ciprian sosi în lipsa Sandei care, dormind în general până spre amiază, își făcea cumpărăturile după-masa. Avea însă cheia de la apartamentul maică-sii, și singura problemă pe care și-o făcea era ca aceasta să nu întârzie prea mult, împiedicându-l pe el să se prezinte la spectacol. Oricât de cumsecade și de înțeleghătoare, nu se știe cum ar fi reacționat, trezindu-se din senin cu o străină, ba pe deasupra și cu un plod în brațe, în propria locuință, găsim pur și simplu, ploconul acolo, fără nici un fel de explicații.

Se simțea mai ales nervos, pentru că maică-sa era imprevizibilă și nu ținea seama de nici un program. În mare, pierdea cam două-trei ore prin magazine, adorând să caște gura și să cumpere tot felul de prostii. În *tragere* nu pleca înainte de zece seara, alternând fiefurile în funcție de capricii și de buletinul meteorologic. Dacă, de pildă, vremea era foarte proastă, nu mai bătea trotuarul, ci barurile, holul hotelurilor sau restaurantele care acceptau curvet în zonă. Azi, părea o zi obișnuită, dar cu maică-sa nu se știa niciodată.

Codruța se așezase pe un scaun și ținea fetița în brațe, hrănind-o cu biberonul. Avea o expresie fericită, și Ciprian trebuia să facă eforturi ca să n-o observe. Mai înainte de toate, trebuia să-și păstreze calmul. Fata remarcă dulce:

— Parcă am fi la noi, acasă, adică în căsuța noastră! Tăticul, mămica și bebelușul! O familie...

Ciprian își înfipse unghiile în palme. Ar fi urlat și ar fi dat-o cu capul de pereți. Cretina nici măcar nu înțelegea situația, se credea instalată într-un cămin al ei, nu urma decât să-și încingă un șorț la brâu și să intre în bucătărie să prepare o mâncărică gustoasă pentru cină...

Începu să se învâртеască fără astâmpăr, ca un leu în cușcă, trecând în revistă toate încăperile. Sanda nu se prăpădea cu gospodăria, curățenia era îndoielnică, dar ordinea, toate fiind puse la locul lor, fără trențe spânzurând

pe scaune, salva interiorul de mizerie. În rest, mobilă obișnuită, un dormitor împopoțonat cu panglici și bibelouri ieftine, puzderie de fotografii: portrete, ale ei și ale lui Ciprian, necunoscuți, instantanee de vacanță, actori preferați, Van Damme și Ricky Martin având prioritate. Pe ușă, un poster-reclamă cu "două pisicuțe adorabile", instalate într-un coșuleț.

În bucătărie, ca de obicei, pauză! Pe plita cu două ochiuri, Sanda făcea numai cafea, fierbea crenvurști, ouă și macaroane. În baie, un prosop aproape uscat avertiza că maică-sa plecase de ceva timp de-acasă. Ar fi o șansă să se întoarcă repede...

În aceeași clipă, auzi ușa de la intrare și dădu buzna în camera de zi pentru a preîntâmpina șocul Sandei. Aceasta rămase totuși perplexă dând ochi cu atâta "populație", când știa că lăsase casa fără locatari.

— Ce de lume! exclamă, abandonând pachetele pe covor. Ciprian explică încurcat:

— Mamă, ea e Codruța... O prietenă care... pentru moment, n-are adăpost. Dacă ne-ai putea ajuta...

Sanda rămăsese însă cu privirea agățată la landou. Se apropie și se aplecă curioasă deasupra copilului:

— E al tău?

Ciprian coborî privirea, și Sanda nu mai avu nevoie de un răspuns deslușit. Codruța se ridicase de pe scaun și, frământându-și degetele plinuțe, rosti sfioasă:

— Nu-i așa că avem o fetiță frumoasă?

Sanda își aprinse o țigară și se trânti pe canapea. Era evident luată prin surprindere și încerca să cuprindă dimensiunile situației.

— Ce să vă spun, frumoșilor, v-ați procopsit!

— Se vede cu ochiul liber, rânji Ciprian. Chestia-i dacă vrei să mă ajuți. Ești singura persoană la care pot apela.

— Adică? Ce-ar trebui să fac?

— Ți-am spus. Să le lași să stea aici. Momentan.

— Ce înseamnă la tine "momentan"?

Cele două femei rămăseseră cu ochii agățați de obrazul lui Ciprian.

— Nu mult timp, mamă. Până găsesc o soluție.

— Pot să vă fac treabă, îngână Codruța. Și cumpărăturile...

Sanda îi aruncă o privire iute. Ochiul meseriaș o etichetă la iuțea — o mandarină oafă, dar nu de gang. Hainele erau de calitate, landoul scump, fetiței părea să nu-i lipsească nimic, inclusiv salba clasică de jucărioare colorate care se mișca vesel între laturile căruciorului.

— Ce fel de soluție?

— Nu știu. O să găsesc una.

— Vrei să te însori?

Vorbeau de parcă fata nu ar fi fost de față.

— Nu! se grăbi Ciprian, să răspundă speriat de ipoteză. Codruța știe, nu i-am promis nimic. Totul e din vina ei.

Maică-sa zâmbi ironic:

— Mie-mi spui? L-a făcut singură, doar uitându-se la poza ta! Dar astea

sunt lucruri care vă privesc.

— Am bani, suspină Codruța, n-o să vă coste nimic.

— Dar tu n-ai casă? i se adresează direct Sanda pentru prima oară.

— Am, dar Dona vrea s-o dea pe Floricel.

Ciprian explică:

— Dona e soră-sa mai mare. Codruța n-are părinți, a rămas în grija ei. A găsit o familie care să adopte fetița, și Codruța nu vrea. De-aia a fugit de-acasă.

Sanda își răsuci capul.

— De ce nu vrei?

Datorită profilului vesel, cu nasul în vânt și ochii jucăuși, părea foarte tânără. Tunsoarea à la Mireille Mathieu îi venea bine, iar silueta îi rămăsese suplă.

Codruța se extazie sincer.

— Ce minunat de frumoasă sunteți! Ciprian vă seamănă.

Deși flatată, Sanda trecu peste compliment și insistă:

— De ce nu vrei să dai fata la adopție? O să-i fie și ei mai moale, iar voi scăpați de-o belea. Sunteți amândoi prea tineri, n-ați cunoscut nimic din viață, copilul nu-i păpușă, îi trebuie pampers și păpică! Ascultă de soră-ta, că știe ea ce vorbește!

Ciprian se ralie în viteză:

— Asta-i spuneam și eu. Sigur, n-o dă pe mâna oricui, ne interesăm cine sunt părinții adoptivi...

Codruța îl întrerupse cu un urlet sfâșietor:

— Nu! Floricel e a mea! Mai bine omorâți-mă!

Furios, Ciprian se răsuci cu spatele și începu să bâțâie ostentativ din picior.

— Mai vrei ceva?

Așa cum făcea mereu când se simțea în încurcătură, Sanda începu să se rujeze în fața oglinzii. Îi era milă de fată, atât de tânără și dezarmată din naștere — asta și la cincizeci de ani tot neajutorată o să fie! La copil se gândea mai puțin, ba chiar deloc. Habar n-avea de nimic, un animăluț acolo, care scâncește dacă-i e foame sau dacă s-a udat. Că-i spune mamă ăsteia sau alteia, tot aia-i era. Ba mai bine chiar, și mai cu judecată ar fi să-l adopte alții, fiindcă... Muguruța asta, ba nu, Codruța e clar slabă de minte.

Îi era milă în primul rând de Ciprian. Că s-a trezit la douăzeci de ani cu un prunc în spinare. Nu-i gaură în cer, mai cu seamă că-i și bărbat, dar îi încurca socotelile cu cealaltă, Ciprian îi povestise despre Andreea, "o zână, pe orice parte ai răsuci-o". Era îndrăgostit lulea, și fata avea și bază: familie ortomană, ta'su — elefant alb, cu Mercedes, l-ar fi ajutat și pe ginerică să se cocoate! Toate bune, dar ce te faci cu amărâta asta, vacă cu vițică, n-o poți lăsa în drum și să-ți pui pălăria pe-o ureche!

— Ai recunoscut fata?

— Da, răspunse fiu-său. Poartă numele nostru...

Codruța ridică un chip luminos:

— Floricel Loredana Poenaru. Ați auzit un nume mai frumos?

Sanda râse:

— Nu ești chiar un nemernic.

Ciprian schiță un gest vag. Dacă nu intervenea Dona... De fapt, așa începuse șantajul — ori o declari la Primărie, ori ne adresăm Tribunalului. Asta ar fi însemnat dezvăluirea publică a adevărului, or, tocmai începuse relația lui cu Andreea.

Sanda respiră adânc și își mai aprinse o țigară:

— Ce să-ți spun, puiule... Eu aici nu pot s-o țin, știi care-i situația? Nu pot primi clienții într-o cameră și în ailantă să orăcăie un plod...

— Când faceți probă, eu și Floricel putem sta în baie.

— Ce probă?! se miră Sanda.

— Păi..., îngână Codruța, proba la clienți. Așa ați zis... Nu sunteți croitoreasă?

— Hm, măcar de-aș croi scule, știu că m-aș împiciora!

— Asta spuneam și eu, surăse Codruța, parcă de pe altă lume.

Sanda comentă veselă:

— Hai că ești o scumpă!

Ciprian dădea nervos din picior. Cam pe la șapte ani își dăduse seama cu ce se ocupă maică-sa, dar nu agrea detaliile tehnice ale profesiei și nici discuțiile pe temă. De-a lungul anilor, se obișnuise cu o stare de fapt, dar nu "drapela" statutul de prostituată al Sandei. Normal! Ceea ce considera cu totul anormal era lipsa de complexe a acesteia, naturalețea, sinceritatea absolută cu care gândea socotind prostituția o meserie la fel cu celelalte.

— Îmi dau seama că ești la ananghie și încerc să te ajut... Să zic că le țin câteva zile, hai o săptămână, dar nu mai mult.

Chipul lui Ciprian se luminează:

— Săru' mâna, mamă, ești un înger! Lasă-mă să te pup!

Sanda se lăsă, dar simți nevoia să-i atragă atenția:

— Vezi că zilele trec repede, ți se strecoară printre degete. Gândește-te serios la o soluție... Pe urmă, mai e ceva...

— Ce? se sperie Ciprian.

Sanda se răsuci, arătând spre Codruța:

— Pe fata asta n-o caută nimeni? Ce-o să zică soru-sa când o vedea că se înserează, ba mai trece și noaptea, și astea tot nu se întorc. Vezi că ne trezim cu Poliția pe capul nostru.

— De ce? În definitiv, nu-i prizoniera nimănui.

— Dac-o iei în băătura ta, nimic de zis, o treci în cartea de imobil și ciao! Nimeni nu mai are ce să-ți facă...

— Exclus! respinse Ciprian categoric.

Continuau să vorbească, făcând abstracție de Codruța. Aceasta luase copilul în brațe și o legăna, aruncându-le priviri când speriate, când senine. Declară deslușit:

— Noi nu ne întoarcem acasă! Măine vin s-o ia pe Floricel!

— Isprăvește odată, am înțeles! urlă Ciprian enervat... Ascultă, mamă, mi-a venit o idee! Ce-ar fi să le ascundem la bunica? Nici dracu' nu le caută la Huși!

— Nu fi Pampalache! Cum să le ascunzi? Ce sunt, ace de gămălie să le înfigi sub rever? Tu-l mai ții minte pe Gelu?

Ciprian dădu din cap. Era un puști de vreo zece ani pe-atunci, dar și-l amintea perfect, pentru că legătura Sandei cu respectivul durase destul de mult. Era un borfaș cu oarecare stil, chipeș și maică-sa îl iubise — amant de suflet.

— Gelu ăsta, urmă Sanda animată, avea doxă. Cât a stat la noi, se ascundea de poteră și țin minte că tot așa, i-am propus să stea o vreme la bunică-ta, la Plăieși... A râs de mine de s-a stricat: "Când vrei să faci lampa mică, te aciuezi dracului, într-un oraș mare, printre cetățeni, unde te pierzi, nu te pitești într-un sat, unde vecinii îți cunosc și găinile pe nume. După cel mult o noapte, te trezești cu șeful de post la ușă, că ce și cum..."

— Nu se compară situațiile, spuse Ciprian care se simțea tot mai încântat de propria idee. Esențial pentru moment i se părea să îndepărteze pericolul imediat. Gelu era dat în urmărire generală, infractor recidivist și așa mai departe.

— Și p-astea dispărutele nu crezi că le caută?

— Nu mai sunt ei chiar așa de atenți. În plus, chestia asta n-o să țină o veșnicie! Am nevoie de un răgaz de circa două săptămâni, atâta. O nepoată care vine să petreacă o mică vacanță la țară, la bunică-sa, nu-i ceva nefiresc.

Sanda ridică din umeri:

— Din partea mea, ești slobod! Mă-ta mare are patru odăi, mâncare slavă Domnului... Și după două săptămâni, ce faci cu ele?

— Nu mai contează. Până atunci voi fi însurat.

Sanda îl privi lung:

— Vezi că umbli pe sârmă.

*

Nu găsi pe nimeni când se întoarse de la serviciu, dar faptul în sine nu era ieșit din comun. Toni pretindea că se plictisește în lipsa ei, așa că nu apărea înaintea de șase. În ce o privea pe Codruța, probabil că se plimba prin parc cu fetița, ca în toate zilele frumoase.

Se ocupă de câteva mărunțișuri și, în mod excepțional, puse niște paste la fiert; i se făcuse poftă de spaghetti milaneze. Între timp, sosi și Toni, bine dispus, cu un carton de prăjituri și cu un buchet de jerbera.

Dona îl măsură circumspectă. Făcea parte dintre femeile care nutresc ferma convingere că bărbații aduc flori, fără motivația vreunui eveniment, doar când se simt în culpă. Îl sărută, chipurile ca să-i mulțumească, și se simți ceva mai liniștită. Nu mirosea a damă.

— N-am văzut landoul în vestibul, observă bărbatul în treacăt.

— Sunt la plimbare, deși... ar cam fi trebuit să se întoarcă.

Abia spre opt, începu să se neliniștească:

— Pe unde naiba o fi lălăind-o zăluda aia? Niciodată nu întârzie atâta.

Toni, care urmărea o cursă de mașini la Eurosport, dădu din cap absent:

— Chiar... Poate-i la vreo prietenă.

Dona trecu furioasă în dormitor. Prietenă pe dracu' ! Parcă el nu știa că fata n-are pe nimeni, telefonul nu sună niciodată pentru ea. Îmbracă la iuțeală niște blugi, puse o bluză la întâmplare și, traversând aproape în fugă livingul, anunță din mers:

— Mă duc s-o caut în parc. Praf o fac! în loc să mă odihnesc...
— Dacă vrei, mă duc eu, se oferi Toni.
— Degeaba! Eu le știu pe tâmpitele alea care-și plimbă plozii. Vin imediat!

Își simțea carnea tremurând pe ea de furie și își spuse că va trebui să se stăpânească din răspuțuri să nu-i smulgă părul din cap. În curând însă îngrijorarea îi topi mânia. N-o întâlnește pe soră-sa pe drum, așa cum se așteptase, și, o dată ajunsă în parc, constatând că acesta se golise de mămică cu cărucioare, intră de-a dreptul în panică. Întâmplător, știa unde locuiește una dintre "colegele" Codruței. Răspunsul categoric al tinerei femei avu efectul unei bombe:

— N-am văzut-o deloc azi pe Codruța cu Floricel. Nici dimineață, nici seara. Chiar ne miram...

Dona dădu buzna în casă:

— Au dispărut! Pur și simplu, au dispărut!

Arăta speriată rău și Toni avu suficient tact să închidă televizorul.

— Ce înseamnă au dispărut? Unde au dispărut? Să nu exagerăm...

Dona țipă:

— Nimeni nu le-a văzut azi! Găsește tu alt termen pentru chestia asta!

Toni lansă prudent:

— Răpire?

— Cine mă-sa are nevoie de două toante? Ce răscumpărare să ceară de la noi?! Stăm într-un bloc nenorocit, nu la vilă cu majordomi și dobermanii, și nu ne latră nici un Jaguar în garaj!

— Mai există și alte mobiluri, rosti moale Toni. Organele sunt la mare preț...

Dona țipă:

— Ce-ar fi să păstrezi pentru tine ideile macabre? Chestiile astea nu se întâmplă la noi, explică mai mult ca să se liniștească pe ea însăși, și nu în lumea bine. Mișună subteranele orașului de vagabonzi și abandonați de care nu se interesează nimeni.

Toni își ascunse surâsul. "Lumea bine", Dona se considera făcând parte din ea și ar fi fost surprinsă dacă ai fi contrazis-o. Ce să mai zică atunci Drăgușinii și chiar el însuși?

— Nu-mi trece prin minte unde ar putea fi! urmă Dona retezând încăperea în sus și în jos ca o turbată. Nu are unde să se ducă, nu cunoaște pe nimeni!

Toni o privi pe sub sprâncene:

- V-ați certat?
- Parcă poți să te cerți cu oaia asta! Tu zici, și ea scâncește!
- Ce i-ai zis?

Femeia nu răspunse și intră în dormitor. Din cauza alergăturii și a neliniștii, transpirase și voia să-și schimbe bluza.

Toni deschise din nou televizorul și se adânci de data asta în urmărirea unui meci de box. Întoarcerea vijelioasă a Donei îl întrerupse:

- Mai dă-l în mă-sa de televizor, într-o zi am să ți-l bag în fund.

Toni era prea bine dispus ca să se enerveze:

- Ușurel, baby, eu nu ți-am făcut nimic.

- Ai umblat azi în șifonier?

Bărbatul o privi mirat:

- Știi bine că nu umblu niciodată. N-am curiozități.

Dona știa că așa e. În ciuda intimității dintre ei, Toni se comporta ca un pasager, și își păstrase locuința de la părinți. La Dona avea numai schimburile de sezon, nu scotocea prin casă și deschidea doar televizorul și frigiderul la conținutul căruia contribuia cu larghețe.

- Ce-ți veni?

Dona rosti cu buzele făcute pungă și privirea scăpărând de mânie:

- Lipsesc toți banii din șifonier.

- Mulți?

- Destui.

Toni păru să respire ușurat:

- E clar, a fugit de acasă. Cel puțin acum știi că n-a răpit-o nimeni.

Începu să râdă: S-ar părea că nu-i chiar atât de toantă. Ia zi-i tu păpușică lui neică, ce s-a întâmplat de fapt?

— I-am spus că vine o familie să vadă copilul, recunosc femeia cu jumătate de glas. Să-l adopte...

— Hm, subtilă ca un crocodil. Ai găsit cel mai eficace mijloc de a o da afară din casă. De ce naiba ai făcut-o?

- M-a scos din sărite. Scurt!

- Și ea tot scurt, a tăiat-o!

- Nu-mi închipuiam că ar putea avea atâta curaj !

- Pentru că n-ai copii, asta ți-ar fi stimulat fantezia.

Clătină de câteva ori din cap, a tristă constatare:

- Mare bestie ești tu, Dona...

— Hai sictir! Bestie-i mă-sa că mi-a lăsat-o pe cap. Sunt tânără, am dreptul la viața mea, nu să mă ocup de handicapați!

"Ai scos bani frumusei de pe urma handicapatei", replică în gând Toni. Soarta Codruței îi era indiferentă, începuse să fie îngrijorat de ce avea să se întâmple cu el însuși. Dona nu era femeia care să se lase scoasă din cărți fără să riposteze dur. Ar fi fost suficient să poarte o discuție clară cu Drăgușin. Acesta i-ar întoarce urgent spatele lui Toni, iar trandafiriile proiecte care-i legănau dulce somnul, ar fi sărit în aer. Ipoteza îl înfioră și decise să se gândească la altceva. Vrând s-o îmblânzească pe scorpie, declară cu voce împăciuitoare:

— S-ar putea ca Ciprian să știe ceva...

— Mă îndoiesc. Nu vrea să aibă de-a face cu ea. Cât e de cretin însă, s-ar putea să fi uitat acest mic amănunt. Nu ține minte nimic din ce nu-i place.

— Mda, surâse Toni, eu i-aș zice instinct de conservare. S-ar putea să mai fie acasă. E abia nouă...

Dona formă numărul. Sună lung, fără rezultat, încercă și a doua oară de teama unei atingeri, dar nu-i răspunde nimeni.

— Îi știi numărul de pe mobil?

Dona se enervă:

— Și numărul de la indispensabili! De unde dracu' vrei să-l știu? Nici măcar nu știu dacă are mobil!... Trebuie să mergem după el la club.

Unul din ștabii clubului îi lămură, surâzând unsuros:

— Ciprian n-a venit în seara asta. Ne-a anunțat că va lipsi o zi sau două din cauza unor probleme de familie... Doriți cumva o masă?

În drum spre casă, Dona îl apostrofă:

— Ține dracului amândouă mâinile pe volan. Nu-i momentul să faci acum pe nebunul!

Toni se execută. Într-adevăr, îi plăcea să conducă numai cu o singură mână și cu brațul stâng rezemat nonșalant pe geamul deschis. Așa proceda Don Johnson în filme, starul lui preferat pentru că i se părea că-i seamănă.

— Nu-mi vine să cred că-i o simplă coincidență. Aș paria că am dat de un fir. Ce zici, îi facem o vizită acasă?

— Nu cred că găsim pe cineva acolo, răspunde Dona pe gânduri.

— Ce interes ar avea s-o ascundă? Eu zic că dimpotrivă, ar fi fericit să scape de ele!

— Ne-ar fi anunțat până acum tocmai ca să i le luăm de pe cap!

— Ce urmărește?

— Nu știu.

— Gândește-te bine ce faci. Să nu ți se reproșeze că n-ai anunțat imediat Poliția.

— Că n-am anunțat-o noi, sublinie Dona. Suntem amândoi implicați, doi șantajști!

— În regulă, acceptă Toni, ce propui să facem în continuare?

— Trecem totuși pe la Ciprian, ca să fim cu conștiința împăcată, deși e timp pierdut...

— Și după-aia?

Un surâs fugar traversă pentru o clipă chipul de Brunhildă al Donei:

— Am o idee.

*

Doctorița Sofron declară pe un ton glacial:

— Pot să sper că aceste vizite nu vor deveni un obicei?

Structural stăpânit, la care se adăuga starea de spirit constant pozitivă a individului mulțumit în propria-i piele, inspectorul Dinu Mănescu nu se enervă. Replică deci dur, ca s-o scoată pe doctoriță din sărite:

— Stimată doamnă, ca persoană privată, mărturisesc că nu-mi face nici o plăcere să vă întâlnesc. Dacă v-ați propus cumva să fiți cu tot dinadinsul antipatică, vă asigur că reușiți cu brio.

— E o chestiune care nu vă privește!

— De acord, doar că obligațiile profesionale mă silesc să înghit și pilule mai... pătrate. Mă aflu la dumneavoastră în interes de serviciu. În treacăt fie spus, ar trebui să apreciați că nu v-am citat la Poliție, ci m-am deranjat eu.

— Îmi dau lacrimile de recunoștință!

Dumitru Sofron, înghesuit între umeri, făcea impresia că s-a ascuns în colțul livingului. Tresărea la fiecare replică schimbată de cei doi.

— S-ar putea să ajungeți și acolo... Acum două zile, ați fost victima unui atentat...

— Am dat declarațiile, nu mai e nimic de adăugat. Punct. Țin totuși să vă reamintesc că a fost o tentativă de jaf.

— De unde știți? se interesă Milord suav.

— E la modă, de când cu democrația asta, iar alt motiv nu există.

Dinu Mănescu o măsură ostentativ, invers decât toată lumea, adică nu din creștet, ci plecând de la pantofii practici și solizi, urcând în lungul costumului cafeniu de cursă lungă și până în dreptul urechilor lipsite chiar și de meschinele bobite sau cerculețe de aur.

— Aveați bijuterii, lucruri de valoare evidentă asupra dumneavoastră.

Ecaterina Sofron îi aruncă o privire fioroasă:

— Nu, domnule inspector, eu sunt medic, om de știință, nu curvet care face reclamă la chestii din ăștia frivole!

Mănescu surâse. "Chestii din ăștia! Trăiască Oltenia!" Era un agramatism de care se părea că oltenii nu se pot dezbara, intrat în sânge din copilărie și rămas ca înșurubat pe vecie. Îl întâlnise frecvent și la oameni școliți, spre surprinderea lui, chiar la o eminentă profesoară de Limba Română.

— Hm, date fiind circumstanțele, tentativa de jaf nu-i prea convingătoare.

— Aveam o geantă, pe mulți i-au betegit doar pentru câteva mii de lei.

— Dacă aveau intenția de a vă betegi, cu siguranță ar fi izbutit.

— A intervenit tânărul despre care am mai relatat.

Inspectorul respinse argumentul, dând din mână:

— Îți trebuie mai puțin de o secundă dacă vrei să lovești țeapăn.

O grimasă care se dorea ironică strâmbă chipul doctoriței, orientându-l spre nord-est:

— După opinia dumneavoastră, care ar fi motivul pentru care am fost atacată? Ce-a intenționat nenorocitul ăla?

Dinu își cântări replica, rostind-o deslușit:

— Să vă sperie! Un soi de avertisment.

— Ați înnebunit!

Sofron scânci speriat:

— Nu te enerva, dragă...

Nevastă-sa îi aruncă o privire cruntă și continuă:

— Ce avertisment?!... De ce să mă sperie?!

— Pentru că ați văzut, auzit, în fine, știți ceva care deranjează pe cineva.

— Cum ați ajuns la concluzia asta... acrobatică?

— Locuiți într-un imobil unde se întâmplă lucruri ciudate. Suntem obligați să luăm în calcul toate ipotezele. Tot ce se petrece, mai ieșit din comun, cu unul dintre locatari, poate avea legătura cu ancheta.

Întâlni privirea lui Dumitru Sofron care cerșea îndurare. Dinu încerca din răspuțuri să-i camufleze indiscreția deși, în contextul situației, cuvântul avertisment era riscant, "avertiza" că dispune de unele informații, iar acestea nu puteau proveni decât de la bătrân.

— Cel puțin, așa se petrec lucrurile în general. Pot să mai completez, că nimeni nu e molestă din senin.

— Concret, care ar fi fost scopul?

"Fii atentă ce faci, nu glumesc!"

Doctoriței îi scăpă vocea.

— E ridicol! Vă încăpățânați susținând ipoteza care vă convine! A fost o tentativă de jaf și basta!

Milord replică liniștit:

— Dumneavoastră vă încăpățânați. Chiar furia aceasta nejustificată dă de gândit... Vă atrag atenția că obstinația v-ar putea fi fatală! Nu mai vorbesc de faptul că dumneavoastră, probabil, obstrucționați bunul mers al anchetei.

Obrazul doctoriței tremura de furie, ochii aruncau flăcări negre; arăta ca o nebună.

— Iată-mă și infractoare! Fă-mi plăcerea, domnule, și ieși afară!

— Plăcerea e de partea mea, surâse Mănescu. Mai gândiți-vă!

În vestibul se afla o sacoșă cu sifoane goale. Le pregătise Sofron care chiar înainte de sosirea inspectorului principal, intenționa să meargă la centrul din spatele blocului să le umple. Terorista apucă unul din ele și începu să dea în bătrân pe unde nimerea. Sofron se ferea ca un copil, cu mâinile ridicate și încercând parcă să intre în colțul unde rămăsese înghesuit. Nu o văzuse niciodată atât de dezlănțuită.

— Iudă! urlă făcând spume la gură, și nu era o figură de stil, căci în colțul buzelor se iviseră cocoloașe de salivă concentrată. Tu m-ai vândut, nenorocitul!

— N-am spus eu nimic, îngână bătrânul, când era să-i spun?

— Minți, vierme! A nimerit-o la fix cu avertismentul! E Mafalda?! Tu m-ai trădat, 'tu-ți mormântul mă-tii!

Sofron se făcu și mai mic între umerii strânși, ochii îi jucau în lacrimi. Avea un cult pentru memoria maică-sii care, văduvă de tânără, îl crescuse ca vai de capul ei dintr-o leafa de țesătoare la Tricodava. Nu se căsătorise niciodată și nici concubini nu acceptase de teamă ca "străinul să nu-i

asuprească băiatul". Ecaterina îi simțise slăbiciunea, știa că-l doare adânc orice impietate la adresa mamei și, când voia să-l rănească, aici țintea Terorista "țărancă analfabetă care l-a făcut în șanț, haznaua văduvilor din mahala, peizancă fără chiloți, cu p...n palmă...", în timp ce pe el nu-l scotea din bastard.

— N-am zis nimic, Puși, zău că n-am zis... Dar să zicem că ziceam! Tot în interesul tău aș fi făcut-o, să nu pățești, Doamne ferește, ceva, să te păzească ei...

Teroristei îi fu de-ajuns ca să fiarbă cu clocot mare. Condiționalul "aș fi făcut-o", motivat de, vezi Doamne, devotamentul nutrit pentru nevastă, constituia o recunoaștere implicită a "trădării" comise.

— Ți-am spus să-ți ții gura, nenorocitele? Impotentule! De ce să-mi scormonească poponarul ăsta viața?!

De asta îi era cel mai teamă doctoriței. Nu există viață de om — fiecare cu dosarul lui —, din care să nu răzbată mirosul de rahat, dacă scormonești. De ce a plecat ea din Râmnicu Sărat, noaptea, pe furiș, cu coada între picioare? Decât să trăiască încă o experiență ca asta, mai bine ștreangul! Se năpusti din nou asupra lui bărbatu-său, având senzația că-i în stare să facă moarte de om:

— Pleacă sau te ucid! Nu mai ai ce căuta în băătăura mea, os de curvă! Ia-ți trențele și cară-te! Caiafă ticăloasă!

Dumitru Sofron se ridică umil și se strecură iute și, cumva, oblic prin fața Teroristei, de frică să nu mai încaseze un sifon în cap. Cu aceeași repeziciune își aduse un scaun din bucătărie și se cocoță pentru a ajunge la valiza de pe dulapul din vestibul. Era geamantanul lui — singurul — din vremuri de mult trecute, de mare lux. I-l dăruise, cu ani în urmă, o gazdă, văduva unui colonel din Armata Regală. Obiectul se plimbase prin multe garnizoane, văzuse chiar și Frontul de Răsărit, consecințele itinerariului întins pe decenii fiind vizibil, dar în ochii lui Sofron nu-și pierduse valoarea. Era din piele de porc, iar interiorul avea un buzunar special, cu elastic, destinat obiectelor de toaletă.

Începu să-l umple sub privirea sarcastică a nevestii care nu-și închipuise că lucrurile vor ajunge chiar atât de departe. Nu că Dumitru i-ar fi fost indispensabil ca soț, dar i-ar fi lipsit o victimă sigură. Se interesă veninoasă, gata să muște:

— Unde tragi? La Hotel Șanț?

Sofron îi dădu ceea ce el socoti a fi replica vieții lui:

— Ce-ți pasă ție... Teroristo?!!

*

Își zise că, dacă tot era prin zonă, nu strica să aibă o scurtă întrevedere și cu soții Dimitrescu. Nouă seara nu era tocmai cea mai potrivită oră de vizită, și încă neanunțată, dar să admitem, își zise Dinu, că între oameni tineri, protocolul nu funcționează chiar atât de riguros. De altfel, zgomotele care răzbăteau din apartament nu sugerau nici ora de masă, nici de odihnă. Se auzeau muzică, vocile celor din casă, tropăitul și râsul găngurit al lui

Crișan.

Îi deschise domnișoara Lola, învăpăiată și cu peruca ușor alunecată, care se scuză mecanic, fără motiv:

— Iertați-mă, alergam după Crișan, nu vrea să meargă la culcare.

Capul curios al puștiului se ivi instantaneu, pe sub brațul bătrânei. Îl recunosc pe inspector și îi surâse fericit. "Avem musafiri!", și aici se includea și pe el, nu mai era obligat să se bage în pat chiar acum.

Dimitreștii se arătară plăcut surprinși, și Mihai deschise imediat barul. O primire caldă ca între prieteni. Separat însă, Milord simți o crispă specifică neliniștii, o ospitalitate voioasă, simulată, și sesiză privirea iute, ascuțită, schimbată de cei doi soți.

— De data asta, surâse Gina, nu mai aveți nici un motiv să ne refuzați. Sper că nu sunteți în orele de serviciu.

Bărbatu-său râse:

— În orice caz, nu se mai duce la serviciu. Se interesă, pregătindu-se să toarne: Scotch? Bourbon? Coniac?... Stai, domnișoară Lola, bea și dumneata un pahar cu noi...

Bătrâna se fâstâci. Nu prea era obișnuită ca Dimitrescu s-o bage în seamă. Realitatea era că femeia îl plectisea de moarte și o ocolea cu amabilitate.

— O, domnu' Mihai, eu... Știți, cu băutura, nu prea...

— Ei, o dată merge, și împărți paharele.

Le ridicară a cin-cin, fără să ciocnească însă. Ai fi zis că toți sunt crâncen de însetați. Chiar și domnișoara Lola dădu paharul peste cap ca un băutor adevărat.

— Am fost la familia Sofron, explică Mănescu, și n-am rezistat tentației de a trece și pe la dumneavoastră...

— Foarte bine! exclamă Dimitrescu. Sofron... cine-s ăștia?

— Vecinii dumneavoastră de la etajul patru.

— Habar n-aveam! râse Gina în maniera caracteristică indivizilor cărora li se pare extrem de distins să-și ignore cu desăvârșire colocatarii.

— Nu-s prea simpatici, spuse bătrâna, mai ales ea. E doctoriță...

Își regretă imediat vorbele și încercă să retracteze:

— Poate-i o impresie... se cunoaște că am băut... pe mine vă rog să mă iertați...

Se ridică după un bună seara general, și ieși. Fiind de-a casei, nu o conduse nimeni până la ușă. Inspectorul constată pe ton de conversație:

— Mare șansă ați avut cu domnișoara...

Gina se interesă:

— Vă referiți la faptul că locuim în același bloc?

— Bineînțeles. Aveți libertate de mișcare, vă puteți permite să ieșiți. Cea mai mare parte a amicilor mei, bătu el câmpii în continuare, sunt blocați, se confruntă veșnic cu aceeași problemă: "cu cine îl lăsăm pe ăla micu?"

— Tot sărăcia-i de vină, observă Mihai, și serviciile deficitare. Pe câți îi auzi la noi că angajează *baby-sitter*? Cei mai mulți cară copiii după ei, adorm pe masă, printre blide și pahare...

— Oribil! se asocie Gina. În general, dacă vrei să strici o petrecere modalitatea cea mai sigură e să le permiți musafirilor să vină cu copiii sau să deschizi televizorul.

Dimitrescu râse:

— De regulă, se practică amândouă, împreună.

Dincolo însă de flecăreala ușoară, Milord simțea încordarea, anxietatea așteptării. Doar un cretin și-ar fi putut imagina că le pică Poliția pe cap, la nouă seara, ca să papoteze despre fenomenul *baby-sitter* și despre cum se desfășoară lucrurile la petreceri.

Dinu urmă în același stil:

— Presupun că duceți o viață mondenă destul de activă...

— Așa și așa, spuse Dimitrescu. Mai activă decât a altora, mai liniștită ca altădată. Începu să râdă: în primul an de căsătorie, ne-am ambiționat să vizităm toate localurile Capitalei cel puțin o dată. Cum s-ar zice, colecționam...

— Drăguț, râse Milord amuzat.

Gina surâse cu duioșie:

— Eram doi nebuni...

— Cu timpul, reluă bărbatul, mai ales după ce s-a născut Crișan, ne-am mai potolit. Ne-am rezumat la două-trei localuri...

— Frecvențați și cazinourile?

— Uite un viciu pe care l-am scăpat! râse Dimitrescu. Nici n-am pus piciorul, dar odată tot ar trebui să mergem, din curiozitate, ce zici, Gina?

— De ce nu?

Mănescu avu senzația că femeia se repliază brusc, ca un melc care se retrage în cochilie. Avea antene sensibile, era categoric mai subtilă ca bărbatu-său.

— Cât de lesne te poți înșela! păru Dinu că se miră. Aș fi jurat că v-am văzut alaltăieri seara la Cazino Victoria. Sus, pe Calea Victoriei.

Dimitrescu, fără aer, căuta o replică. Nevastă-sa salvă situația, simulând o scenă drăgălașă de gelozie:

— Va să zică așa, domnul meu! Mie mi-ai zis că ai o întâlnire de afaceri! Lasă că discutăm noi, îl amenință cu degetul.

Mănescu surâse ușor. Femeia era isteață, dând altă direcție nesincerității lui Dimitrescu. Adică nu-l mințise pe anchetator, ci pe ea, soția geloasă, încercând să camufleze o inexactitate. De la bun început, o alertase cuvântul cazinou, unde, desigur, ea știa că Mihai îl întâlnise pe Marțian. Deci, vizitase un asemenea stabiliment în vreme ce inspectorului îi spusese că nici nu pusese piciorul.

— Desigur că m-am înșelat, declară împăciuitor inspectorul. O simplă impresie fugară, eram prea atent la joc...

Gina închise cu grijă ușa care dădea spre vestibul. Mihai goli la repezeală paharul cu scotch și își mai turnă unul.

— Te pierzi prea ușor cu firea, scumpule, spuse nevastă-sa cu blândețe și vorbind instinctiv cu voce scăzută.

— Adevărul e că m-am blocat. Prea m-a luat la fix... Dar ce înseamnă

asta? Suntem filați?

— Fără doar și poate, doar nu crezi într-o simplă coincidență, că se afla întâmplător la cazinou.

— De ce, nu? La stilul lui, îl văd frecventând orice soi de local, cât de simandicos.

— Adevărat că tipul nu seamănă cu nimic din ceea ce ne închipuim noi a fi polițist, dar nu-mi place să-mi fac iluzii. Sunt convinsă că te-a urmărit.

Dimitrescu o privi speriat:

— Înseamnă că m-a văzut stând de vorbă cu Marțian.

— Exact.

— Iar eu i-am spus că habar n-am de unde să-l iau.

— Liniștește-te, iubitule. Ar fi o mică minciună care încă nu dovedește nimic.

Bărbatul începu să se plimbe nervos prin living:

— A prins un fir, asta e! A prins un fir dacă nu chiar capătul ghemului...

Se lăsă brusc la picioarele ei și îi prinse mâinile:

— Scumpa mea, te rog să mă asculți, să mă înțelegi! Simt că dacă nu revăd locurile acelea, înnebunesc!

Spaima dilată privirea femeii:

— Locurile acelea... Adică, în pădure?

— Da. Trebuie neapărat! Simt nevoia să văd ce s-a mai întâmplat, să mă asigur că totul e în regulă, că nu s-a umblat, că anii au săvârșit uitarea. Nu pot rezista dorinței, e ceva mai presus de puterile mele! Trebuie! Parcă toată viața mea depinde de asta. TREBUIE!

*

După o partidă consumată la Hotel București, Sanda Poenaru, mulțumită de onorariu și cam obosită, hotărî să se întoarcă acasă mai devreme. Luă un taxi din colțul străzii. Cumpără câteva pungi cu chipsuri și o sticlă cu suc, mai pălăvrăgi cu patroana non-stopului, o grasă simpatică, apoi se duse acasă. Când ieși din lift, îi observă pe cei doi care sunau la ușa ei. Se încruntă, căci nu mai avea chef de lucru și bombăni în sinea ei:

"Iar mi-a trimis Violeta neanunțați! Odată tot o bag eu în mă-sa!"

Sanda lucrase mereu pe cont propriu și nu avusese ceea ce se înțelege în tagmă prin pește, adică stăpân, ci doar întreținuți, și asta când îi plăcuse ei și fără obligații... Pe Tanti Violeta o cunoscuse demult, pe când era tinerică, proaspăt picată de la Huși, adică prin anii '80. Tanti Violeta, femeie de vârstă mijlocie, retrasă deja din viața activă, ținea un bordel clandestin, într-o casă din Vatra Luminoasă. Cum se descurcase cu miliția lui Ceaușescu, treaba ei, mister, chestia e că nu făcuse nici o singură zi de pârnaie și avea un cazier alb ca spuma laptelui; adică n-avea.

La Tanti Violeta o dusesese o prietenă, consăteancă, dar nu colaboraseră mai mult de o lună. Pe Sanda o remarcase un grec și o scosese din tractir. O mutase în apartamentul din Dristor, unde o vizita lunar, când venea în

România pentru afaceri. Bărbat salon, Nikos trăgea la Inter, o întreţinea generos, nu pica niciodată fără telefon în prealabil şi avea numai două pretenţii să-i stea necondiţionat la dispoziţie în cele câteva zile pe care le petrecea la Bucureşti, iar partidele de sex să se desfăşoare în peisaj de Scufiţa Roşie. Adică, să-l aştepte în fustiţă scurtă, cu şorţuleţ şi, desigur, cu căciulă aferentă, iar când Sanda, completând recuzita îşi agăţa de braţ şi un paneraş acoperit cu un ştergar, Nikos, pur şi simplu, o adora. Îi plăcea să facă pe lupul.

Romanţa durase trei ani, timp în care se născuse şi Ciprian, dar nici cu revolverul lipit de tâmplă, Sanda n-ar fi putut spune cine e tatăl. Prea era mandarină pe atunci, iar mijloacele anticoncepţionale inexistente. Ceauşescu se înverşuna să aibă spor demografic.

Oricum, Nikos dispăruse brusc din viaţa ei, şi Sanda presupuse că s-a întors cuminte la nevastă-sa şi la cei patru copii din bătătură. Ulterior, avea să afle că grecul murise într-un accident de avion.

Între timp, îşi făcuse relaţii, avea clienţi fideli, "învăţase carte", aşa că nu se mai întoarse niciodată în stabilimentul Violetei. Păstrasera însă legătura şi, deşi Violeta se retrăsese din afaceri, încă mai era căutată de muşteriii pe care, contra unui comision, îi repartiza unei "amplouate" sau alteia. Sanda nu avea nimic împotriva pentru că Violeta trimitea, desigur, contra comision, doar clienţi babani, dar o deranja că nu o avertiza în prealabil. Baba se zgârcea la un telefon!

"Oricine ar fi aştia, îşi zise îndreptându-se spre uşa ei, îi expediez! Nu mai am nici un chef!"

— Căutaţi pe cineva?

Îi cântări profesional dintr-o privire: o înfumurată, băşină arogantă, canci sex-appeal, aduce mai degrabă a statuie, şi un macho, un pui de lele cu ochi alunecoşi, să nu-l laşi singur nici până la WC.

Dona o măsură la rândul ei. Decolteul agresiv care ţâşnea dintre reverele canadienei de piele era elocvent — târfă tarifată. Nu chiar TIR-istă la centura oraşului, o clasă peste, ca un soi de trambulină între maidaneze şi Ladies Mary, prostituatele de lux. În spatele Donei, Toni surâdea seducător. În realitate, se distra straşnic. Mama lui Ciprian! N-ar fi zis, adică şi-o imagina altfel fără să ştie să spună cum şi de ce!

— Pe Sanda Poenaru o căutăm, explică Dona.

Sanda o dădu la o parte din drum şi băgă cheia în broască:

— Am tras obloanele, ÎNCHIS!

Toni începu să râdă. Dona o apucă de braţ:

— Nu eşti mama lui Ciprian?

Sanda se răţoi:

— Adică SUNTEȚI! N-am ajuns la intimități!

— Putem discuta câteva minute?

Sanda şovăi o secundă, apoi îi lăsă să intre.

— Scurt, îi avertiză, încasez dublu pe ore suplimentare.

Era voit slobodă de gură, fără un motiv anume. Dona îi trezise antipatia de la prima vedere şi simţea un chef nespus s-o scoată din sărite. Aşadar,

arătând spre Toni, completă:

— Dacă era doar dumnealui, mai negociam...

Toni abia se abținea să nu izbucnească în râs, în vreme ce Dona începuse să spumege de furie:

— Unde-i Codruța?

Uitând că ea însăși recomandase reverență, Sanda se adresează "întim":

— Mai întâi, cine sunteți voi?

— Sunt sora Codruței.

— Scrie la mine pe ușă Evidența Populației?! Cine-i Codruța?

— Iubita lui Ciprian, spuse Dona negăsind pe moment altă calitate.

Sanda se hlizi:

— Am eu moacă de soacră?

— Nu, concedă Dona cu ironie mușcătoare.

— Atunci, ce vrei de la mine?

— În treacăt fie spus, în calitate de bunică, ai putea fi nițel mai cooperantă.

— Ha, ha! Eu bunică și tălică Nadia Comăneci! Ce poștești de la mine?!

— Ciprian i-a făcut un copil soră-mii... Au o fetiță împreună.

Sanda ridică din umeri:

— Dumnezeu cu ei, îl credeam mai dibaci pe fiu-meu! Tot n-am înțeles ce am eu de-a face cu chestia asta!

— Soră-mea și copilul au dispărut. N-aveau unde se duce în altă parte decât la Ciprian, dar nici de el nu pot da. Sunt sigură că dumneata știi unde sunt.

Sanda își azvârli piciorul îmbrăcat în ciorap imitație de dantelă, peste celălalt, și Toni trebui să recunoască în sinea lui că avea gambe foarte reușite.

— Habar n-am despre ce vorbești!

— În cazul ăsta, mă obligi să anunț Poliția!

Sanda își flutură genele rimelate, conștientă că o face pentru Toni. Trucul o avantaja.

— Mă mir că nu ai făcut-o până acum! Ce mai aștepti?

— Îți convine?

— Sunt la zi cu impozitul, cu telefonul și întreținerea. Din partea mea, ai cale liberă să faci tot ce poștești!

— Ai să regreti! Țipă Dona.

— Doar bărbatii pe care nu i-am avut!

Din nou, Toni își stăpâni râsul. Categorie maidaneza îl amuza, iar pe Dona o surprindea, prima oară de când începuseră discuția, în până de replică.

— Nu-ți dai seama ce răspundere îți asumi! Sora mea e minoră, e handicapată, are un sugaci în brațe.

— N-ai deputat? Ce-mi spui mie treburile astea?!... Știi ceva? M-am săturat. Ia mai cărați-vă!

Dona rosti amenințător:

— Noi "ne cărăm", dar direct la Poliție!

Sanda începu să fredoneze:

— Drum bun, dar nu uita să-ți iei săpun, drum bun... Apropo, dacă frumosul ăsta te incomodează, poți să-l lași aici.

— Nerușinato! Țipă Dona în timp ce Toni râdea, fără să se mai ascundă. Ești o târfă ordinară!

— Alo, Statuia Libertății! Pune cep la cățeaua aia, nu mă fă să-ți spun eu ceva de chiloți și de instalație! Ai plecat?!

Dintr-o dată, Dona se aplecă și scoase un obiect de sub canapea.

Îl pendulă prin aer, cu ochii sticlind de satisfacție:

— Un biberon! Soră-mea a trecut pe-aici cu copilul! Cea mai bună dovadă!

Liniștită, Sanda i se adresa lui Toni:

— E neîntărcată?

— Cine? se hlizi bărbatul.

— Antisula asta, sau poate-ți place să te culci cu un congelator!

— Hai să nu ne certăm, spuse moale Toni, icnind de râs și în lipsa altei replici.

Dona urlă:

— Ce caută biberonul aici?

Sanda ridică din umeri:

— Ca să nu mori proastă, l-a pierdut un client. Îi place să facă pe bebelușul... Gata, valea, că tre' să dau cu insecticid!

— Ai să mi-o plătești! suflă Dona cu o furie neputincioasă.

— Să-mi spui ziua și la ce oră! Am o agendă de lucru încărcată.

În mașină, Dona liniștită că cel puțin acum are idee cam ce se întâmplă cu Codruța, comentă:

— Nu pricep o chestie! Până acum, nu știa cum să scape de ea și de copil, și-acum le ascunde. Ce-i în capul lui?

Toni reflectă adânc:

— Răspunsu-i probabil mai simplu decât ne închipuim noi, doar că nu-l vedem.

— Ce deștept ești tu!... Și poți să-mi spui de ce te rânjeai ca un bou?

"Gagica are haz!", dar se feri s-o spună cu glas tare. Voia să aibă o noapte liniștită. Și nu numai una. Era momentul s-o părăsească pe Dona...

*

Harald Bălăcescu se trezi prost dispus. În general, sculatul de dimineață nu constituia o fericire — gură amară, ochi urduroși, spate înțepenit —, dar azi era cu deosebire capsat. În ajun, primise un telefon de la Răzvan Marțian, care-i solicitase o întrevedere neîntârziată. Nu motivase, ceruse doar urgență. Propusese ca loc de întâlnire intrarea Muzeului Național de Artă dinspre Știrbey Vodă și la ora douăsprezece, amândoi avură ocazia să constate că sunt doi tipi punctuali.

Făcură câțiva pași și cotiră la stânga, spre Sala Palatului, îndeobște fără trafic și deci, liniștită. Pentru cei ce și-ar fi dat osteneala să-i privească mai atent, alcătuiau un cuplu bizar. Pe de o parte, Marțian, suplu, într-un admirabil sacou Paco Rabane, de culoarea nisipului, cu cămașă verde otravă, cu o figură specific marcată (actor? circar? dealer?) și o privire neliniștită, cântărind instinctiv și negustorește orice persoană ieșită în cale, mai ales pe cele de sex feminin. De cealaltă parte, Harald Bălăcescu, tot subțire, doar că ceea ce la Marțian dădea suplu, la diplomat zgâria privirea; uscat și țeapăn, în costumul prea sobru pentru dimineața aceea strălucitoare de vară, părea numai bun pentru o ceremonie la Bellu.

— Uite ce-i, *mon cher*, îl abordă direct Marțian, mângâind un Saint-Bernard flegmatic, plimbat de un "boydog" care mai ținea în lesă vreo opt câini de rasă.

Animalele trăgeau în toate direcțiile, tipul nu avea deloc o viață ușoară.

— De, observă Marțian, greu se mai scoate o bucată de pâine în ziua de azi... Despre ce vorbeam... Da, chestiunea stă în felul următor! Ți-aș rămâne nespus de îndatorat dacă mi-ai împrumuta, temporar desigur, râse parcă sigur de propria afirmație, cinci mii de dolari. Am intrat într-o afacere și... asta-i situația, n-am suficient respiro financiar.

Harald înțepeni. De pe obrazul cu pielea întinsă pe oase, fără pic de carnalitate, buzele dispăruseră.

— Ce... ce mă privește pe mine chestiunea asta?

Marțian se miră fals:

— Cum poți vorbi așa?! Mă adresez ție în calitate de vechi prieten. Doar ne leagă o grămadă de amintiri frumoase! *Studentia* și așa mai departe...

Harald era în general omul care evita prăpastia, ocolea pe cât posibil situațiile confuze, suspecte, primejdioase. Riscul nu-l caracteriza, dar adus *in extremis*, cuprins de furie, nu ezita să se arunce cu capul înainte. În această stare de spirit se afla acum și întrebă sec:

— Șantaj?

Marțian râse:

— Poți să-i spui și iepure cu măslina. Eu am vorbit despre un împrumut.

— Zi-i mai degrabă donație silită. Știi la fel de bine ca și mine că banii ăștia nu-i voi mai vedea înapoi. Oricum, nu-i am.

— Mai gândește-te. Nu cred că poți refuza un prieten.

— Am plătit o dată. Nu mă obliga să cred că ești un golan.

— Mi-e indiferentă eticheta, am nevoie de bani.

Harald se opri. În stânga, iedera cățărata pe latura sudică a palatului ca un zid de un verde proaspăt, mai la vale, pe strada Câmpineanu mișunau oamenii.

— Ascultă-mă, Marțiene! În afacerea aia nenorocită...

— Nu i-aș zice nenorocită, îl corectă cartoforul. Beneficiezi și tu de pe urma ei. Și vei mânca și o pensie!

— Suntem implicați amândoi, în aceeași măsură.

— Nu chiar, râse Marțian. Nu poți dovedi nimic în ceea ce mă privește. În privința ta însă, e suficientă o mică vizită la arhivele Facultății... Mai

reflectează, *mon cher!* În fond, ce înseamnă cinci mii de parai pentru liniștea ta?

*

În timpul spectacolului, îi atinsese mâna, ca din întâmplare. Andreea și-o retrăsese la fel de firesc și fără să-și schimbe expresia. Fata avea o siguranță ieșită din comun la vârsta ei și, în general, era plină de surprize. O invitase la concertul formației Proconsul, în mare vogă după câștigarea concursului Cerbul de aur, și ea acceptase fără mofturi. Pe Toni, în general nu prea muzical, spectacolul îl plictisea, dar se ferea să arate. Andreei, în mod evident, îi plăcea și aplauda sincer. Nimic din reacția spectatorilor care delirau în picioare, cu mâinile pe sus, într-o desfășurare de isterie generală, cu țipete și lacrimile firilor din cale-afară de simțitoare, fluierături, entuziasm zgomotos punctând toate frazele muzicale ale *playback*-ului camuflat cu profesionalism. Andreea se bucura stăpânit, "într-o manieră aristocratică", defini Toni în sinea lui. Și vestimentația era sobră, nici un centimetru de piele goală, cu excepția decolteului *en coeur*, lung și îngust al bluzei ample — Vera Wang, iar când după spectacol o invită la o discotecă —, cea mai la îndemână Casablanca —, Andreea nu căzu în escarpen de fericire și refuză politicos.

În sfârșit, făcând câțiva pași prin parc, spre locul unde lăsaseră Renaultul lui Toni, fata îl abordă direct, cu un aplomb amețitor de femeie cu experiență, de parcă ar fi avut treizeci de ani, și nu șaptesprezece.

— Nu trebuie să ții cont de tot ce-ți spune tata.

Toni se arată surprins, prefăcându-se că n-a priceput nimic.

— Cum adică?

Andreea urmă imperturbabilă:

— Știu că m-ai invitat la sugestia lui.

— Cum îți închipui, răsă, că aș fi avut nevoie de o sugestie? Nu te uiți deloc în oglindă?

Andreea trecu nepăsătoare peste compliment.

— Nu știu ce și cât ți-a spus tata. Sunt îndrăgostită de un striper, vrem să ne căsătorim, și ai mei se opun.

— Striper, repetă Toni. Foarte original...

— E o chestiune de mentalitate. Nu-i condamna, sunt din alte timpuri, dar, până la urmă, se vor obișnui cu ideea.

Toni păru să râdă cu amărăciune.

— Sper... pentru tine, chiar dacă mie îmi taie orice șansă... Apoi, fulgerat brusc de o idee, se interesă: Unde dansează?

Fusese tentat să întrebe unde se dezbracă?

— La *Hawaii*, pe Episcopiei.

"Asta ar fi culmea!" exclamă în gând și, mânat parcă de o presimțire, căută un truc care s-o determine să-i spună numele tipului, fără să fie nevoit să formuleze o întrebare directă.

— De presupus că e un superb.

— Ciprian? O, da! E vedeta trupei.

În capul lui Toni, ideile se învălmășiră. Ce chestie îmbârligată! Câte coincidențe! Dona, Crenguța, Drăgușinii, Andreea, el însuși, fierbând în aceeași oală, gata să dea în clocot. Lucrurile apăreau acum într-o lumină nouă, se complicasera, avea nevoie de puțin răgaz ca să se poată gândi în liniște, să-și pună ordine în idei, să reconsidere întreaga situație prin prisma noilor fapte. Și dintr-o dată, îi veni să râdă cu hohote, doar închipuindu-și-i pe Drăgușini, senatorul, cu profilul lui de imperator roman, și pe distinsa Bianca, la aceeași masă de nuntă cu cusca Sanda-asfaltista!

Independent însă de aspectul ilar al conjuncturii, se întreba cum se va termina conflictul. Fapt cert, "farmecul lui irezistibil" nu avea nici un efect asupra Andreei, era prea îndrăgostită și, după cum o intuia, decisă și capabilă să depășească orice obstacol întru atingerea unui țel. O vedea foarte bine căsătorindu-se împotriva voinței Drăgușinilor.

Toni, normal, era atras de fata asta superbă, dar nu îndrăgostit. Că i-ar fi convenit să aibă o asemenea soție, plus cu ce venea în traistă — banii și relațiile lui taică-său — și probabil că ar fi și iubit-o cu timpul — era iarăși lucru de la sine înțeles. Pe moment însă, nu avea nici un fel de perspectivă. Încercă să fie abil:

— Dacă te-am inoportunit, sper să mă ierți. Nu te voi mai deranja.

Fata îl privi lung și clătină din cap:

— Nu-i bine, vor intra la bănuieli. Trebuie să dăm impresia că ne vedem în continuare...

— Pleci mai ușor de-acasă așa, surâse Toni.

— Și asta... E o chestiune doar de o săptămână, două. Te rog să mă ajuți.

— Fie vorba între noi, nu-i prea *fairplay* față de șeful meu... dar ce nu fac eu de dragul unor ochi atât de frumoși?

Andreea râse înveselită:

— Ești incapabil să nu cochetezi! Oricum, mulțumesc.

Și, ca și taică-său, senatorul, ținu să sublinieze:

— Să știi că eu nu uit.

Conducând-o spre casă, Toni se întrebă dacă pe el personal îl avantajează ori nu ca Andreea să afle de existența Codruței și, mai ales, a copilului. Orice-ar fi decis, trebuia să se miște cu multă prudență.

*

"De ce unii doar noroace și alții doar ponoase", se întrebă a mia oară inspectorul Panait, cu ochii agățați de făptura lui Mănescu. Era cătrănit la culme, după o noapte infernală. În materie de țipete, nevastă-sa era olimpică, putea să urle ceasuri întregi, deșertând un sac inepuizabil de insulte și reproșuri. La două noaptea, se băteau parte-n parte cu făcălețul și coada de la mătură; după ce frânseseră tija lampadarului, trecuseră apoi la satârul menajer și la fierul de călcat. În cele din urmă, stimulat și de protestele vecinilor care reclamau liniște, o dovedi cu un upercut bine plasat.

Asta era soarta lui! O femeie rea din naștere, urâtă — să faci mai degrabă sex cu o gaură de metrou —, doi băieți, mizerabili, inconștienți, ultimii din clasă, imposibil de stăpânit. Nici măcar nu și-i dorise, nevastă-sa îl pusese în fața unui fapt împlinit. Pe primul i-l vârâse pe gât când era în luna a cincea și așa îl aduse "în lanțuri" la Primărie, deși n-avea nici un chef să se însoare, dar pe vremea lui Ceaușescu nu ținea parolatul dacă voiai să mai rămâi în Miliție; pe al doilea, tot așa, "uitase" să-l declare până în clipa în care devenise imposibil de intervenit.

Și uite-l rob pe viață, la nici treizeci și cinci de ani, în timp ce alții se distrează și au parte numai de zaharicale și trufandale! Exemplul cel mai la îndemână, Milord. Chiar aseară, când ieșise să cumpere pâine (golanii ăia doi mâncau cât să sature un orfelinat, veșnic se întâmpla să nu ajungă câte ceva, deși scorpia făcea piață în fiecare dimineață) îl văzuse escortând un star, o minune de femeie, ziceai că-i stă bine și când face pipi, intrând la cârciuma nemțească din apropiere, "Becker Bräu". Pesemne că le plăcea bucătăria prusacă sau de așa ceva aveau chef, capriciu de-o seară, iar Panait se gândise cu greață și ură la fasolea bătută care-l aștepta acasă. Casa lor mirosea veșnic a gospodărie mitocănească, pentru că Nuți și plozii ei se înnebuneau după bucate îmbelșugat usturoiate...

— Te-am văzut aseară intrând în berărie.

Mănescu îl privi o fracțiune de secundă surprins, și apoi își aminti că Panait locuiește pe Calea Rahovei.

— Da, răspunse incert.

— Mișto gagica... de curiozitate, cu câte femei te-ai culcat până acum? O sută? O mie?

Dinu îl privi surprins. Înfățișarea lui Panait nu era niciodată proaspătă, dar în dimineața aceasta era vizibil mototolit. Ai fi zis că n-a dormit nici un sfert de ceas.

— E o întrebare de adolescent întârziat. Ce se întâmplă cu tine?

Panait oftă din adâncul sufletului:

— Probabil sunt invidios. Uită ce te-am întrebat...

Pentru prima oară de când se cunoșteau, Panait era de o sinceritate dezarmantă, și Dinu îl cercetă impresionat.

— Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, să știi că sunt un ascultător atent.

Panait dădu din mână — "fleacuri" — și rosti pe un ton care se voia ușor:

— Nimic important. Când ai să te însori... ai să vezi și tu...

— OK, cum vrei... Vin de la șefu'. E nemulțumit, s-a plictisit de un dosar în care lucrurile nu avansează...

— Să treacă pe desene animate! spuse iritat Panait ridicându-și picioarele pe birou. Am luat blocul la perie. Doar congelatoare, goale sau pline. Pistă închisă... Tu ce-ai făcut?

— Nimic, în afară de faptul că am ajuns la o concluzie categorică: toți ascund câte ceva, ceva îndeajuns de grav ca să merite ascuns! Și diplomatul, și Dimitreștii, și Sofroanca!

Panait râse obosit:

— Asta zic și eu noutate! În toate dosarele se întâmplă la fel. Cel puțin jumătate din distribuție are în inventar un secret care, chiar dacă nu are legătură cu cazul în speță, le poate afecta existența. Că veni vorba, de ce-a trebuit "să-l încunoștiințezi" pe Dimitrescu că e filat? Realizezi că trombonul cu văzutul din întâmplare la cazinou nu păcălește nici un sugaci.

Milord ridică un deget, parcă subliniind:

— Sunt convins că am procedat bine. Dimitrescu nu-i atât de mare și tare pe cât se dă. În paranteză fie spus, nevastă-sa e musculoasa cuplului. El se pierde ușor, obișnuit de când se știe doar cu șosele line. Nu ține la trântă.

— Ei și? Mai cunosc și pe alții cărora Dumnezeu le-a pus totul în traistă.

Mănescu, simțind aluzia, începu să râdă:

— Ai grijă, invidia poate deveni un tic nervos!... Sunt convins că avertizându-l relativ voalat a intrat în colimatorul nostru, l-am pus pe frigare...

— Și?

— L-am obligat să se miște. Și, mișcându-se, obligatoriu va face o prostie!... Și chiar dacă nu o prostie, oricum ceva ce poate fi relevant pentru noi.

Panaît își coborî picioarele de pe birou:

— Ai început să scotocești în coșul cu rufe murdare. E inevitabil să descoperi vreo găinărie împruțită. Dar al șaselea sau al șaptelea simț, că nu știu niciodată exact câte sunt, îmi spune că nu va avea nici o legătură cu cadavrul sfârtecat. Aici, e opera unui nebun. Spre ghinionul nostru, un nebun al dracului de abil!... Vrei să-ți mai spun ceva? Am senzația, din ce în ce mai pertinentă, că e o poveste căreia nu-i vom veni de hac.

— Caz clasat?

— Yes, Milord. Dar probabil că ție ți se fâlfâie, nu mănânci la aceeași cantină cu noi. Tu poți s-o cari când vrei din căprărie, eu trebuie să intru la ajutor de șomaj.

Dinu Mănescu surâse cu sinceră compasiune:

— Ascultă un sfat prietenesc. Asta pentru sănătatea, adrenalina și colesterolul tău. Încearcă să te simți bine în propria-ți piele.

— De acord, rânji cu ochii umezi Panaît, dar n-ai vrea întâi să ne schimbăm?

Mănescu încercă să râdă:

— Ești un caraghios!

Dacă se gândea bine, îl compătimea. O existență sordidă, dar nu ieșită din comun. Milioane de oameni trăiau așijderea lui, trăgând la un eșec care se numea viață, fără altă satisfacție decât o sarma de Crăciun și un pahar de vin subtilizat din bugetul familiei, în așteptarea unei pensii insuficiente și a colivei cu economie de nucă. Cei mai mulți viețuiau așa, în virtutea inerției, dar uite că Panaît avea ghinion și își realiza propria nefericire. Cel mai trist era că trebuia să se resemneze, să-și facă rolul așa cum îi fusese scris. N-avea soluție. *Quo vadis* inspectore principal? Nicăieri.

Inspectorul Firoiu deschise ușa. Figura lui de șoarece exulta, ochii îi scăpărau de nerăbdarea senzaționalului. Panaît îl măsură scurt:

- Dă-i drumul, până nu plesnești!
- Permiteți să raportezi! A sosit un colet pe adresa noastră, a Poliției.

*

"Noroc că asta mică n-a orăcăit!"

Ciprian respiră ușurat când auzi ușa apartamentului închizându-se. Codruța, care alăpta, îi surâse. Era toată doar lumină și recunoștință.

— Bine c-am scăpat de ei!

Sanda deschise ușa dormitorului, unde cei trei stătuseră ascunși. Vorbi, așa cum procedase de la început, făcând abstracție de Codruța, obiect neînsuflețit:

— Nu știi ce socoteli îți faci tu, dar după mintea mea, era ocazia cea mai bună să scapi de pacoste. A venit după soru-sa și după icra asta mică, iacă-tă-le și bună ziua!

Ciprian dădu din picior sâcâit:

— Ți-am mai explicat, mamă, am nevoie doar de un răgaz. Maximum două săptămâni în care să nu fiu deranjat și după-aia, rămâne de văzut! Mă mișc astfel!

— Hm, dacă tu-ți închipui că dropia asta de soru-sa stă blândă două săptămâni și nu dă din aripi și din craci, ești tare pămpălău.

— O să stea blândă. Nu-i convine să se ducă la Poliție pentru că o dată date lucrurile în vileag, nu mă mai poate șantaja și pierde niște bani, iar altceva n-are ce să-mi facă.

Maică-sa își deschise palmele, nici ea nu avea ce să facă mai mult:

— Rămânem atunci pe varianta Huși. Vezi că ai un tren în jur de unșpe.

Codruța păru să se dezmeticească și, spre surpriza lor, declară cu o voce hotărâtă:

— Eu și Floricel nu plecăm nicăieri. Ne place aici, și vrem să stăm lângă tăticul nostru... Și lângă bunicuța noastră, nu-i așa, Floricel?

După o clipă de stupefacție, Sanda, care nu era lipsită de simțul umorului, începu să râdă. Ciprian își ieși din sărite:

— Nenorocito! Chiar în halul ăsta ești de idioată? Nu te vreau, înțelegi, nu te vreau! Nu ți-am promis nimic! urlă. Trebuie să te iau de păr și să te alung în stradă, ca să înțelegi chestia asta?!

Codruța îl privi cu ochi nevinovați — "ar fi înduioșat până și un bolovan", își zise Sanda, având o reacție absolut neașteptată. Cu fetița în brațe, se refugie în colțul încăperii, unde se ghemui lăsându-se pe vine.

— Omoară-ne, tăticuțele, dar de plecat nu plecăm!

*

Nu dădea două parale pe Dumitru, o nulitate, un zero absolut, dar respecta instituția căsătoriei. În ciuda carierei la care ținea enorm, supradimensionându-și meritele, Ecaterina Sofron socotea că o femeie nu-i întreagă dacă nu are un partener legitim, disprețuind sincer fetele bătrâne,

divorțatele sau văduvele sub șaiszeci de ani. Căci așa a lăsat Dumnezeu, bărbatul și femeia să fie pereche, iar celibatul ascunde nu preferințe, ci neputințe. Separat de aceasta, Terorista simțea nevoia acută de persoane în preajma ei, persoane care s-o facă să-și savureze măreția, Dumitru fiind în privința aceasta un subiect ideal. Fără îndoială, o detesta și îi era frică de ea, dar nu mai puțin o admira, atribuindu-i cu mare credință o superioritate absolută. Nu-i puțin lucru să te simți tot timpul statuie și, în acest sens, admirația și complexul de inferioritate ale bărbatului îi încărcau zilnic bateriile.

Acum, la aproape zece seara, se întreba — amestec de furie și neliniște —, unde ar putea fi. În fond, nu era prima oară când îl dădea afară din casă și nu vedea rațiunea pentru care Dumitru ar fi tratat invitația mai serios decât în alte dăți. De obicei, aștepta să treacă câteva ore, după care se întorcea spășit, iar ea, mai mult din grimasele feței decât din vorbe, catadixea să-l ierte. Nu mai puțin adevărat, în premieră absolută, bărbatul își luase "băgăjelul", adică ceea ce încăpea într-un geamantan bine burdușit, și lăsase ostentativ cheile apartamentului pe masă, lucru care nu se mai întâmplase până acum.

"Și-a găsit o teleleică", emise Terorista o ipoteză pe care o elimină imediat cu dispreț. Nici măcar un imbecil patentat n-ar fi renunțat la privilegiul de a respira același aer cu marea, inegalabila doamnă doctor Ecaterina Sofron! După calculele ei, ca și în celelalte dăți, nu ajunsese mai departe de "Licurici", căci efectiv nu avea încotro să se îndrepte. Nici neamuri, nici prieteni, era atât de neînsemnat! A face însă o incursiune la cârciumă se împotriva tuturor principiilor ei, ar fi constituit o primă de încurajare pentru viitoare răzvrățiri.

La zece și jumătate, cu o gură amară în ciuda a două ceaiuri hepatice — "din cauza idiotului am să merg din oră în oră la WC" — intră în baie să-și facă toaleta de noapte. "Dacă vrea să doarmă într-un șanț sau în Gara de Nord, treaba lui! Eu mâine trebuie să mă scol devreme, am o răspundere față de pacienții mei."

Îi era imposibil să adoarmă, iar în casă nu avea nici un somnifer. De obicei, dormea țeapăn, șapte ore șnur, întorcându-se o singură dată pe partea cealaltă.

Plecarea "serioasă" a lui Dumitru o afecta mai mult decât era în stare să admită și, așa cum se întâmplă îndeobște în astfel de nopți, o năpădiră cele mai neguroase gânduri, cele mai detestabile amintiri. De ce revenea obsesiv imaginea lui Gigi?

Un zgomot nedeslușit, unul dintre acele zgomote misterioase, neidentificabile, specifice insomniilor, îi accelerează ritmul inimii. Se ridică în capul oaselor, îndreptând urechea spre interiorul casei. Nimic altceva decât liniștea aceea bine instalată care, la un moment dat, parcă țiuie...

Gigi... Venise să-i ceară bani. În ce calitate? În virtutea cărui drept? Și ochii Ecaterinei sclipiră în întuneric de furie.

De fapt, avusese doi copii. Las-o pe Irina, studentă la Grenoble, rod al primei căsătorii, înainte de cea cu Sofron. Taică-său, al Irinei, o părăsise fără preaviz și aflase ulterior, încă pe timpul lui Ceaușescu, că ajunsese în Canada. Un ticălos lipsit de simțul responsabilității.

Pe Gigi însă, îl avusese înainte, la douăzeci de ani, pe când era încă studentă. O dragoste furtunoasă cu un kurd venit la studii în România. Chiuretaje erau interzise, iar ea era prea proastă și fără bani ca să se descurce singură; Khalil — un nemernic din ultimul an care, o dată înhățată diploma, dispăruse în ceață.

Ce putea face ea altceva decât să abandoneze băiatul. La părinți, nici gând să apeleze, mai aveau trei plozi în băătăură, bașca provinciali căpoși, mai degrabă s-ar fi băgat în mormânt decât să îndure rușinea unui copil din flori al Ecaterinei, fiica cea mai mare, mândria lor, de care își legaseră toate speranțele. Cu un copil în poale îți periclitai cariera, se iveau alte priorități, mintea nu-ți mai e la carte, șansele-ți sunt amputate.

Ca și atunci, și azi, doctorița considera că a luat cea mai înțeleaptă decizie. Și pentru ea, și pentru interesele bebelușului.

Gigi fusese adoptat de o familie modestă, o dactilografă și un merceolog, dar cumsecade, care nu se puteau consola de pierderea unicului copil chiar la naștere și de incapacitatea pronosticată de medici de a mai zămisli vreodată.

O dată îndeplinite formalitățile de înfiere, Ecaterina considerase că este o poveste definitiv încheiată. Nu îl abandonase în voia sorții, ci îl cazase omeneste, și făgăduise solemn că nu va emite niciodată vreo pretenție, că nu-l va căuta pe Gigi, și nu va încerca să-l cunoască, nu-i va dezvălui că e mama lui naturală.

Ea se ținuse de cuvânt, se obișnuise să uite că avea și un fiu, dar uite că ceilalți "subiecți ai contractului", încălcau învoiala. Își făceau socoteala — și aici Terorista se înnegrea iarăși de furie —că-i doctoriță, deci plină de bani, și la o adică de ce nu s-ar înfrupta și Gigi din belșugul ei, că doar îi era mamă bună. Ei erau săraci, amândoi bugetari, îi ofereau băiatului tot ce puteau, dar multe nevoi nu i le puteau acoperi. O subvenție din partea Ecaterinei l-ar fi ajutat mult și ea ar fi trebuit să sară imediat, că doar era vorba de fecioru-său.

Cam așa se milogise mama adoptivă cu ani în urmă, pe când Gigi se mai afla în liceu. Doctorița o ascultase păstrând o liniște de gheață, replicase tăios că povestea n-o interesează, că nu au nici un drept să vină la ușa ei să cerșească și o dăduse afară din casă.

La fel de dur procedase și cu Gigi care inițial vruse doar s-o cunoască, curiozitate legitimă de copil înfiat. Nu știuse cum să-l expedieze mai repede, dar băiatul continua totuși s-o viziteze din când în când. Era ciudat că se simțea cumva atașat de femeia aceasta aspră, "doar glaspapir pe dinăuntru", cum zicea Sofron, și deși o asigura de fiece dată că el personal nu emite nici o pretenție, ea continua să-l respingă, privindu-l cu circumspecție. Întâi că o deranja cumplit orice amănunt legat de aventura ei de-acum treizeci de ani. Tot ce era legat de aceasta o rușina, o umilea, îi

uzurpa minunata ei siguranță de sine. Chiar și sub regimul trecut, binecunoscut scormonitor al vieților cetățenilor terorizați de la fel de binecunoscutele și minuțioasele dosare de cadre, doctorița ascunsese existența fiului natural, asumându-și riscul pe care-l presupunea această omisiune. Frica rămăsese însă adânc înrădăcinată în sufletul ei și când îl vedea intrând pe ușa sălii de consultație, încerca un sentiment vecin cu panica.

Mai încerca o teamă, și anume "să nu se înădească" la bani. O atitudine binevoitoare l-ar fi încurajat în acest sens și, pentru a evita formularea oricărei cereri de ordin pecuniar și nu numai, se comporta față de tânăr mai aspru și mai infect decât îi stătea în obicei. Chiar acum o săptămână, avusese ocazia să jubileze în sinea ei, felicitându-se pentru că era de intuitivă. Venise disperat la ea și-i solicitase un împrumut important. Bălmăjise o istorie complicată din care Ecaterina reținuse esențialul. Economist la o firmă particulară, Gigi deturnase niște fonduri, vinovați fiind evident alții, el păcătuind doar prin bună-credință. Banii trebuiau puși urgent la loc, fiindcă altfel îl mânca pușcăria. O implorase, doar că nu căzuse în genunchi, oferise garanții serioase, îi vorbise despre viitorul lui compromis, la abia treizeci de ani. Un simplu gest de înțelegere din partea ei i-ar salva viața, și el îi va fi recunoscător în veci...

Ecaterina făcuse pe surda, și doar la ultimele cuvinte, buzele ce se ascuțiseră treptat pe parcursul pledoariei, se descleștară:

— Recunoștință! Uite o monedă fără funcționalitate pe piața valutară!

După care îl refuză clar, scandând zicători valabile încă de pe vremea străbunilor daco-romani: "Cine nu deschide ochii, deschide punga", "Întinde-te cât ți-e plapuma", "Cum îți așterni, așa vei dormi".

În concluzie, îl refuzase categoric, încredințată că procedează corect și chiar didactic. Va avea poate de pățimit, dar data viitoare va fi cu siguranță mai atent. Totuși, trebuia să recunoască în sinea ei că povestea o iritase amplificându-i o proastă dispoziție deja existentă. Telefonoanele de amenințare primite nu erau de natură să-i genereze o stare mai bună și, de parcă nici acestea nu ar fi fost suficiente, venise să le vâruiască răzvrătirea neașteptată a lui Dumitru.

"Pe unde o umbla, mama lui de vierme pezevenghi?!"

Uite cine și-a găsit să facă o criză de personalitate! Va avea ea grijă să-l facă să se căiască amarnic! Până una alta însă, uite că erau ceasurile două dinspre ziuă, și ea nu izbutea să pună geană peste geană!...

Sunetul soneriei de la intrare străpunse brutal liniștea nopții. "Cine naiba...? se întrebă doctorița abia nimerind papucii... La ora asta?... Dacă-i Sofron, îl omor!"

Idiotul mai era și teatralist, la plecare aruncase ostentativ cheile pe masă, oricum ea pusese și lanțul de siguranță și acum se întorcea cu coada între picioare. Ar fi trebuit să-l lase să schiaune pe lângă ușă, javră miloagă, dar ca să vezi, tot ea "Terorista", avea inimă bleagă și se lăsa înduplecată... De fapt, știa că-l va primi înapoi, îi lipsea și n-avea rost să-l lase în văzul vecinilor, moțâind pe bocceluță în pragul ușii ei.

Îi zări silueta prin medalionul de sticlă givrată încastrat în ușa și se apucă să descuie, înjurând în gura mare.

O întrerupse glonțul care străpungând ochiul de sticlă și crema de noapte se opri în mijlocul frunții.

— Netreb...

Ultima silabă se îndreptă spre eternitate.

Expeditorul nu apelase la serviciile vreunui oficiu poștal. Un pui de țigan de vreo doisprezece ani, după raportul santinelei de la intrarea în sediul Poliției, lăsase pachetul lângă prima treaptă după care o luase la sănătoasa.

Trăind în plină angoasă Bin Laden, devenit El Zoran, în folclorul bucureștean, coletul care ar fi putut conține o bombă sau pulbere Antrax, fu cercetat mai întâi de serviciile specifice, și doar după aceea pus la dispoziția anchetatorilor. Conținea ultimele bucăți din cadavrul necunoscutului, și amănuntul în sine, coroborat, cu altele, îl determinară pe inspectorul Panait să conchidă:

— Avem de-a face cu un psihopat, un smintit care se crede un superdeștept imbatabil și ține să o demonstreze.

— Cred că nu te înșeli, oftă Dinu Mănescu.

— Ia te uită, suntem și noi o dată de acord.

Celălalt ridică din umeri:

— Faptele sunt evidente. Se putea debarasa de resturile cadavrului introducându-le într-o pungă de plastic și aruncându-le la prima pubelă, fără a atrage atenția și, în orice caz, nu avea sens să le abandoneze chiar în fața sediului Poliției. Tipul ne sfidează, își închipuie că a făcut cel mai bun banc din viața lui.

— Se minunează cât e de deștept și, cel puțin pentru moment, nu se înșeală.

— Mai are timp, mormăi Mănescu și răspunse la telefon. Cine?!... Da, să intre.

Avea aerul rătăcit și reprezenta un caz tipic: individul șocat, care se adună greu, pe care întreruperile îl zăpăcesc, care trebuie lăsat să relateze un fapt în legea lui, respectându-i cronologia personală.

Milord îi oferi un scaun.

— Ce-i cu dumneata?

Dumitru Sofron, nebărbierit, cu ochii roșii, inflamați de nesomn sau poate de plâns, ridică o privire de câine bătut:

— Știți, eu am plecat de-acasă... Am părăsit-o pe... Te... pe Ecaterina.

— Când?

— Aseară, chiar după ce ați plecat dumneavoastră de la noi. A fost scandal mare și... asta e... n-am mai putut!

— Îmi pare rău. Desigur, din cauza mea, și-a dat seama că știu ceva și doar dumneata...

Sofron dădu din mână obosit:

— Lăsați, eu oricum aveam de gând să-mi iau tălpășița...

— Unde ai dormit?

Inspectorul Panait interveni, curmându-i nerăbdarea:

— Ia-o, nene, de la început, cum ai plecat și așa mai departe.

Bătrânul îl privi recunoscător.

— Păi așa a fost! Ecaterina m-a dat afară că-s o ludă, și eu am început să-mi adun trențele. Geamantanul l-am lăsat acum la Lică. Dar mai 'nainte a fost așa... Cât striga ea prin casă, n-a fost atentă la ce fac și am putut să-mi iau economiile pe care le-am pitit într-un borcan mare de murături unde ținem făină. l-am lăsat cheile pe masă, pentru că eu așa m-am socotit, bun plecat și dac-o fi să ne mai vedem, doar la Tribunal!... Azi-dimineață...

— Unde-ai dormit? îl întrerupse totuși Mănescu.

— A! Dintâi m-am gândit să mă duc la Gară. Mi-a fost teamă de hoți și aurolaci... P-oarmă am zis că-i cald și frumos, să înnoptez în Parcul Carol, dar nici aici nu m-am îndemnat. Hoți, boschetari, Poliția mai face razii. Până la urmă, am tras la "Licurici". Țin până târziu și mă și cunosc. Lică, adică patronul, a fost cumsecade. Au închis la două, dar m-au lăsat să dorm acolo. Cum m-a văzut cătrănit, m-a omenit, așa, de la el, cu o litruță de votcă și trei chiftele cu muștar... Și pâine... Și juma' de apă minerală.

Milord își trecu mecanic degetele prin păr, mascându-și nervozitatea. Cât puteau să bată oamenii câmpii până să ajungă la esențial! Pâinea, muștarul, sifonul, de ce nu și sarea, mai rămânea doar accesul la WC!

Panait îl observa cu un surâs înghesuit în colțul buzelor. În contact cu lumea modestă, Milord își pierde considerabil din "capacități, nu avea suficientă răbdare și găsea greu o limbă comună". Or, pe scaunul din fața anchetatorului, iau loc de regulă nu sorboniști, ci mai degrabă... proletcultiști! Nu era sigur de sensul cuvântului — va căuta în DEX — dar îi suna bine și mai și rima. "Nu face mulți purici în Poliție!..."

Milord se interesă epuizat:

— Practic, de ce ai venit la noi?

Dumitru Sofron tresări de parcă l-ar fi zgâriat o pisică:

— Păi cum v-am spus... adică, nu v-am spus! Când m-am trezit acum de dimineață, mi-a dat Lică și o cafea *Elite*, nu zic nu, mi-am dat seama că în vâltoare, am plecat fără acte! Fără acte, nu te descurci nici de aici până mai încolo, și m-am dus acasă să le iau.

— La ce oră? întrebă Dinu.

— Păi puțin înainte de opt, s-o găsesc trează și să-mi deschidă. Nu putea să se întâlnească, e dreptul meu!

— Și?

— Ei, aici e aici! Am găsit spart geamul de la ușă, la sonerie, nu răspunde. Mi-am zis că nu-i a bună și... d-aia am venit!

Dinu sări de pe scaun:

— De ce n-ai spus chestia asta de la început?

Omul se holbă, mirat la culme:

— Cum nu v-am zis?! Păi până acum ce-am făcut?

Panait începu să râdă. Bietul creștin nu știa ce va să zică să te exprimi concentrat și să începi cu esențialul, iar chestia asta "subtilă" îi scăpa lui Mănescu.

Coborâra în goană scara sediului și urcară în mașină. Era deja înăbușitor de cald, se anunța o zi toridă.

*

Din instinct, Dumitru Sofron se înghesuise în colțul camerei de zi, lângă lampadar, unde se obișnuise să primească reproșurile și ocările Teroristei. Plângea pe față, fără să se ascundă, las' că nici nu era el vreun forțos, dar acum se simțea năpădit de remușcări.

— Dacă aș fi fost eu aici, poate că n-o dovedea vrăjmașul, dar vezi că ne-am certat, am supărat-o și... asta e, n-am fost.

Pentru Mănescu și Panait, lucrurile erau clare. Doctorița, nimerită chiar la mir, fusese împușcată prin ochiul de sticlă givrată. Nu apucase să descuie, operativii spărseseră ușa și anihilaseră lanțul de siguranță.

De presupus că asasinul o atrăsese în cursă, solicitând-o la ușă. Se dusesse să vadă cine poate suna în plină noapte, gândindu-se aproape sigur că e vorba despre bărbatu-său. În plină noapte, pentru că, după primele aprecieri, crima avusese loc în jur de unu spre două. Mănescu se interesă:

— La ce oră spuneai că ai rămas singur la "Licurici"?

— Pe la două, răspunse Sofron, când au închis. Plecase și ultimul client.

— N-au paznic de noapte?

— Nu. Lică zice că nimeni nu-și pune pielea la saramură pentru câteva sticle de alcool... Nu-i e frică.

— Deci nimeni nu știe ce-ai făcut între două și nouă dimineața.

Dumitru Sofron se sperie:

— Am dormit, ce să fac... Doar nu credeți că am isprăvit-o eu?!

Nu, Mănescu nu credea deloc, întrebase într-o doară, conformându-se unei gândiri standard — în orice asasinat, primul suspect este partenerul de viață, soț, concubin, amant al victimei.

Panait observă:

— Pierdem timpul aici. Mă duc să stau de vorbă cu vecinii.

Într-adevăr, interiorul casei n-avea ce dezvălui, dat fiind că autorul nu pătrunsese înăuntru. Totuși, aceleași reguli fixe impuneau o trecere în revistă, cât de sumară, a încăperilor. Nu descoperi nimic, având doar prilejul să constate că doctorița fusese o persoană previzibilă ca un răsărit de soare. Ordine pedantă, uscăciune, nimic lăsat la voia întâmplării sau neglijat — până și cârpele de praf erau curate și îngrijit împăturite; o femeie care-și cruța avutul (huse și "drumuri" de doc cenușiu ocrotind suprafețele unde covoarele erau cel mai solicitate), obsedată maladiv de economie. Bețele de chibrituri consumate erau strânse pe o farfurioară de tablă pentru a fi refolosite, iar cojile de cartofi din pubelă aveau subțirimea hârtiei de țigări.

Se întoarse în camera de zi unde Sofron, continuând să stea în colțul lui — ai fi zis că nu-i la el acasă —, părea căzut într-o stare de prostrație.

Inspectorul își zise că nu exista nici un motiv ca apartamentul să fie sigilat, mai ales că bătrânul nici nu avea unde să se ducă.

— Domnule Sofron...

Ochii îi căzură asupra servietei diplomat pregătite, probabil, de doctoriță pentru a doua zi. O deschise mașinal.

Bătrânul își ridică pleoapele obosite.

— E a Ecaterinei, explică.

Nu-i mai spunea Terorista și Milord își stăpâni zâmbetul. I se părea, desigur, în circumstanțele date, o impietate.

O servietă, la fel de previzibilă ca și interiorul. Câteva pungi de plastic, pentru eventuale cumpărături, un etui cu batiste de hârtie, o pereche de ochelari cu șnur din mărgelușe și agenda de lucru. O răsfoi, interesat în special de programul ultimelor zile. Nimic interesant, dar, dintr-o dată, emise o exclamație care-l făcu pe bătrân să tresară. Pentru 14 iunie, adică data de azi, exista o notă care îi aprinse în fața ochilor un uriaș foc bengal: *Ora 12, tel. Marțian*. Urma să-l primească sau să-l dea.

Simplă întâmplare, coincidență de nume. Marțian nu era un nume comun, dar nici unicat. Dinu nu se opri decât în treacăt asupra ipotezei, simțea că nu se înșeală, ar fi pariat oricât că era vorba de cartofor, cunoștința comună a lui Bălăcescu și a Dimitreștilor.

— Cine-i Marțian?

Sofron îl privi dezorientat:

— Nu am auzit de el. O fi vreun pacient...

Apoi, de parcă i s-ar fi luminat mintea zise:

— Doar nu credeți că... Ecaterina era femeie aprigă, dar cinstită ca o icoană. Când dădeau filme cu soți care se înșeală sau cu prostii din astea sexy, închidea televizorul. Serioasă, ce mai!

— Nu mă îndoiesc nici o clipă, surâse inspectorul.

"Domnul Marțian devine din ce în ce mai interesant", își spuse Milord.

*

Când se trezea, Sanda Poenaru consuma o jumătate de litru de suc de roșii, după care se simțea cu bateriile încărcate. De altfel, băutura ei preferată era Bloody Mary, în general plăcându-i tot ce avea suc de roșii ca materie primă sau măcar adaos.

În timp ce-și sorbea sucul rece, se uită în oglinda fixată deasupra aragazului — în toate încăperile exista una sau mai multe — și observă un rid adânc apărut între sprâncenele ușor diabolice. Se grăbi să-l alunge schițând câteva mișcări de masaj și, îngrijorată și nemulțumită, decise să devanseze vizita la cosmeticiană programată pentru săptămâna viitoare. "Astea dacă apucă să se instaleze, adio!"

Sanda nu era o femeie disciplinată, dar în această lipsă de disciplină își statornicise propriile-i reguli de la care nu-i plăcea să se abată. Una dintre ele

era dormitul după poftă, când și cât chef avea. Noaptea asta dormise prost și uite că se cunoștea. Copilul orăcăise ca un căpiat, iar mă-sa, ca să-l liniștească, lălăise non-stop un cântec idiot, unul și același. Îi mai împuțise și casa, care mirosea acum a pipi și lapte și-l înjură pe Ciprian că a determinat-o să le primească. "Mi-am bătut singură un cui în talpă." Brusc se simți foarte nefericită. În clipele acelea, avea impresia că toată viața și-o stricase și că se jertfise de dragul lui fiu-său, dovadă că nu-l lepădase și-l îngăduise în băătăura ei, de-ai fi zis că l-a ținut cu acul și și-a rupt ei de la gură, ca să aibă el ce înghiți.

Realitatea era cu totul alta, un cățel ar fi deranjat-o și i-ar fi pricinuit mai multe griji decât Ciprian, dar Sanda, încredințată de contrariul, se căina singură de câte trebuise să îndure ca femeie sacrificată pe altarul dragostei materne.

După ce-și isprăvi sucul, trecu în casă și, intrigată de liniștea care se așternuse, crăpă ușa de la dormitor. Codruța dormea dusă, iar fetița deși trează, în chip ciudat, nu chirăia.

Țârâitul soneriei se interferă cu pendula mică, cu cuc, care începu să bată de douăsprezece. Sanda se strâmbă, azi n-avea chef de coana Nela, o văduvă pensionară care își economisea cafeaua, bând-o prin vecini. Sanda o accepta însă pentru că nu era femeie proastă, știa să dea în cărți și, în general, se ajuta mult cu ea. Numai pentru faptul că avea de la cine să împrumute un ban în zilele păguboase și tot merita s-o menajeze.

— Imediat, și deschise ușa fără să se mai uite pe vizor.

Apariția lui Toni Barbu o lăsă mută de uimire. Bărbatul se strecură pe lângă ea în casă, fără a mai aștepta să fie invitat. Surâdea luminos și privirea în care o învăluia era caldă și prietenoasă. Sanda se însenină instantaneu, căci nu rezista niciodată bărbaților care "îi spuneau ei ceva". Îl apostrofă, dar se simțea evident că nu-i supărată, ba dimpotrivă:

— Nu-mi amintesc să ne fi aranjat o întâlnire.

Toni râse:

— Mă dau în vânt după surprize. Recunoaște că-ți face plăcere să mă vezi.

— Mie-mi face, râse și Sanda, dar dama ce zice?

— Care damă?!

— Aia de-aseară, Statuia Libertății!

— N-am întrebat-o, replică așezându-se dezinvolt pe canapea. Și... Ce mai zici tu, dulcețo?

Sanda se hlizi:

— Am și ajuns per fermoar, te miști repede, n-am ce zice, prinzi Boingul din zbor.

— Iar tu te prinzi repede.

Sanda se așează pe brațul unui fotoliu, picior peste picior, bățându-l pe cel de deasupra. Nu apucase să-și facă toaleta de dimineață, mai era încă în pijama, cu părul ciufulit și nefardată. Arăta însă proaspătă și considerabil mai tânără decât atunci când, "aranjată", pleca noaptea în tragere.

Din dormitor, se auzi bâzâitul lui Floricel, apoi glasul gângurit al

Codruței. Arătând spre ușă, Toni începu să râdă:

- Proprietarul biberonului?
- Și ce-i cu asta? Sunt la mine acasă, primesc pe cine am eu chef.
- Puteai s-o spui de-aseară. Cum de te-a lăsat inima să nu-i spui

doamnei ce se întâmplă cu surioara ei? N-a dormit de grijă toată noaptea.

Sanda se strâmbă:

- Dacă și dropia aia mai e doamnă, pe mine mă cheamă Parcul Carol!

Nu-mi plac tupeistele, aia e!

Se întinse după o țigară și, galant, Toni se grăbi să i-o aprindă.

- Nu cred că ți-e nevastă, urmă Sanda, atâta ochi am și eu...

Toni întrebă amuzat:

- Serios? Cum ți-ai dat seama?

Sanda râse ștrepărește:

— Dropia n-are verighetă, iar tu n-ai zgardă. Puțin îți pasă de ea... Acu', că am terminat cu *hauduiudu*, scui pă fasolea! Cu ce treabă ai venit?

- Mi-a fost dor de tine.

- Ce coincidență! se miră ironic Sanda, și eu te-am visat toată noaptea.

Hai, fă pași!

Toni nu mai șovăi căutând variante de învăluire și scoțând un aparat de fotografiat din sacul de sport, rosti direct:

- Aș vrea o amintire.
- Pentru albumul de familie?... De-aia ai venit? Să mă tragi în poză?
- Împreună cu nora și nepoțica... Și, bineînțeles, una fără colectiv, doar cu tine, pentru sufletul meu.

Scoase aparatul din cutie și, privind prin obiectiv, începu să-l regleze. Sanda se ridică furioasă, cu mâinile în șolduri:

— Mă iei de ageamie, jupâne?! Semăn eu a micșunică? La ce-ți trebuie pozele, la ce șantaj?

Fără s-o asculte, Toni luase deja două instantanee. Femeia se uită în jur după ceva, ca să-i dea în cap.

- Cară-te, porcule, până nu-ți bag eu sula în cur!

Atrasă de zgomot, Codruța deschise ușa dormitorului. Ținea fetița în brațe și, la vederea lui Barbu, zâmbi ca o tâmpită.

- Bună dimineața, Toni, ce mai faci?

Bărbatul profită de ocazie și declanșă din nou aparatul. Sanda se năpusti asupra lui, încercând să i-l smulgă. Toni îl ridică deasupra capului și femeia începu să-i care pumni pe unde nimerea.

- Liniștește-te! Îți promit că nu pățești nimic... N-am treabă cu Poliția!

— Banditule! și izbuti să-l zgârie pe bărbie. Ce vrei de la noi? Ce ți-am făcut?

Toni încerca din răspuțuri să se apere cu o singură mână, cealaltă ocrotind aparatul. Nu voia nici s-o lovească, pentru că ar fi fost suficient un singur pumn bine plasat ca s-o lase lată.

- Nu-i frumos să vă certați, scânci Codruța.
- Banditule! urlă Sanda azvârlită pe canapea.
- Nu te purta ca pisică sălbatică! Ascultă-mă o clipă! Ai o sută de

prăzului pentru o singură fotografie făcută ca lumea, în liniște, și cuvântul meu că nimeni dintre voi n-o să pățească nimic.

— Bagă-ți-i în cur și p-ăștia! urlă cocota.

Toni supralicită:

— 200!

— Mă piș pe ei!

— 300! Ultima ofertă. Gândește-te bine!

Sanda înghiți în sec. Uneori nu scotea baniiăștia nici într-o lună. Până la urmă, un fleac de poză... Respiră adânc, înghițindu-și furia și se îndreptă spre dormitor:

— Cinci minute să mă *arănjez* puțin.

*

Era de așteptat, nimeni din bloc nu văzuse și nu auzise nimic. Logic, după cum se exprimase Mihai Dimitrescu, la unu sau două noaptea, oamenii dorm duși, cu excepția chefliilor și a insomniacilor. Pesemne, nu erau dinăștia în căprărie...

Mai interesantă fusese declarația domnișoarei Damian.

Milord o găsi de astă dată acasă la ea în apartament, și femeia îl primi cu o amabilitate neprefăcută, dar cam stângace, specifică persoanelor care toată viața sau cel puțin o perioadă mai lungă au avut un contact sumar cu lumea. Oameni care nu se duc nicăieri și nu primesc vizite.

Privind în jur, cu o curiozitate nedisimulată, de colecționar, inspectorul reflectă la un aspect mai puțin comun; după cincizeci de ani sau mai mult de la decesul lui Iancu Damian, cunoscutul negustor de antichități al Constanței interbelice, interiorul fiică-sii îi mai purta amprenta. Nu exista nici un lucru care să nu poată fi identificat ca obiect de artă sau chiar ca piesă de muzeu. Admiră astfel un salonaș indian, broderie minuțioasă în lemn de santal; îl admiră, dar nu făcu pasiune, după gustul lui fiind cam sepulcral, trist de tot, dar, indiscutabil, foarte prețios, bătrâna ținând să specifice că truseră la cele câteva piese trei generații de ebeniști... Îi făcură în schimb cu ochiul o masă Maria Tereza, un bahut — o bijuterie căreia îi și vedea locul pe unul dintre rafturile dormitorului lui, setul din argint de ceai rusec, sufrageria stil Empire cu medalioane reprezentându-i pe Napoleon cu austriaca Marie-Louise — un kitch al epocii, fără îndoială, dar autentică și cu penetrant parfum bonapartist... și câte altele!

— Nu vreți să stați jos?... O cafea?

— Nu, mulțumesc, stau foarte puțin... Aseară ați plecat foarte repede.

— O, da, surâse jenată bătrâna. Ca să fiu sinceră, mă cam amețisem. Nu sunt obișnuită cu băuturile tari, aș putea spune că nu consum deloc, dar domnul Dimitrescu e irezistibil, imposibil să-l refuzi...

— Mi-am dat seama... O singură întrebare legată de crima de alaltăieri noaptea. Chiar nu v-a atras nimic atenția? O mișcare, un zgomot cât de mic...

Locuiți totuși pe același palier cu victima.

Lola Damian își duse mâna bătrână și noduroasă la fundulița de aur care-i închidea bluza la gât:

— Nimic, deși nu pot afirma că am un somn sănătos. Nu, deloc, m-ar putea trezi chiar și o pisică. Dar, admitând că aș fi sesizat ceva, tot nu v-aș fi fost de folos.

— De ce?

Domnișoara Lola zâmbi, cu aerul că se scuză:

— Sunt foarte fricoasă din fire, dar cu vârsta, am ajuns chiar o infirmă. Peste tot văd doar hoți, criminali sau chiar spirite. Știți, când scârțâie mobila sau vine vreo păsărică la fereastra mea. Dacă aș fi simțit ceva în timpul nopții, nici în ruptul capului n-aș fi avut curajul să deschid ușa, nici măcar să mă apropiu de ea. Cu siguranță că mi-aș fi tras plapuma peste cap.

— Înțeleg...

— Stați o secundă! Mi-am amintit totuși de un amănunt care s-a petrecut în timpul zilei...

Dinu Mănescu care începuse să se ridice, se lăsă la loc, pe scaun.

— Despre ce este vorba?

— Dacă vă amintiți, v-am mai vorbit despre un domn ciudat pe care l-am văzut la noi în bloc, în zilele acelea când s-au primit pachetele...

— Domnul cu baston de bambus.

— Exact! exclamă Lola cu satisfacție, de parcă memoria inspectorului principal ar fi făcut-o fericită... Îl avea și acum, vreau să zic atunci...

— Când?!

— Când l-am văzut ultima oară, adică alaltăieri, înainte de crimă.

— Când anume?

— N-aș putea preciza ora, dar era după-amiază, mai era mult până să se însereze. Între cinci și șase. Leșisem să-i cumpăr lui Crișan niște ouă din acelea de ciocolată cu surprize. Când m-am întors, ne-am nimerit împreună la lift. A deschis ușa și m-a poftit să intru...

— Ce-ați făcut?

Bătrâna dădu din mână și din cap:

— Mi-a fost frică, v-am zis că-s fricoasă, și am zis că n-am nevoie de lift. "Cum doriți", mi-a zis și s-a dus singur. Asta-i tot...

— Ați urmărit cumva la ce etaj a coborât?

Întrebare pur formală, pentru că tipul, admitând că este amestecat în afacerea coletelor, putea coborî la orice etaj, altul decât cel care-l interesa, tocmai pentru a deruta eventualii informatori, cum era Lola Damian.

— Nu mi-a trecut prin minte să fiu atentă la acest amănunt. Îmi dau seama cât era de important pentru dumneavoastră și îmi pare rău.

— Nu-i nimic...

Se ținu după el, în drum spre vestibul:

— Încă ceva, deși nu știu dacă v-ar putea fi de folos... Am observat că domnul acesta vorbește cu accent străin. Chiar pronunțat, pot spune, deși am schimbat atât de puține cuvinte împreună.

— Interesant, aprecie inspectorul, adăugând fără speranță: Ați putut

cumva identifica limba de origine?

— Cum așa? se miră bătrâna.

— Toți stâlcesc pronunția, dar într-un fel o fac maghiarii, să zicem, altfel nemții sau rușii și așa mai departe. Fiecare are "melodia" lui, dacă mă înțelegeți...

Lola Damian își țuguie buzele, neputincioasă:

— Îmi pare rău, dar nu sunt în stare de asemenea... subtilități.

Milord îi mulțumi și se despărțiră în termeni foarte călduroși. În vestibulul aglomerat și el de mobilă, inspectorul aproape că răsturnă un cuier pom. Căzură în schimb umbrele și o pălărie de vânător din blană de castor.

"Ce bine păstrează femeia asta lucrurile!..."

*

— Ei, acum te-ai mai liniștit?

Palid, Mihai Dimitrescu conducea crispat. Era de-ajuns să-i privești mâinile încleștate cu disperare, parcă, pe volan. Nevastă-sa îl privi cu compasiune. Nu-l văzuse niciodată, în cei opt ani de când erau împreună atât de rătăcit și de neajutorat...

Îl lăsase până la urmă să-și facă damblaua și se duseseră în Pădurea Tunari. Ținuse neapărat să-l însoțească, deoarece ea îl iubea pe bărbatul ăsta din tot sufletul și înțelegea să-i fie alături mai ales în momentele grele. Un drum inutil, rezultat profilactic —zero! Mihai bâjbâise printre copaci, nu mai recunoștea locurile, presupunea vag cam pe unde se desăvârșise ticăloșia, nu era sigur de nimic. Firesc, într-un răstimp de cincisprezece ani se schimbă multe într-o pădure, mai era și noapte atunci, iar ei doi tulburați, blocați de frică.

— Relaxează-te, îi recomandă Gina cu blândețe, punându-i mâna pe genunchi. Totul e în regulă...

Dimitrescu își umezi buzele uscate:

— De fapt, trebuia să vin aici cu Marțian. Poate că el și-ar fi amintit mai bine, dar precis că nu ar fi fost de acord.

— Și bine ar fi făcut. În caz că ați fi fost urmăriți, ce-ați fi îndrugat, că vă jucați prin codrul verde?

— Hm, de-aia te uiți tu mereu în spate?

— Considerând că la cazinou a fost un filaj, de ce ar face azi excepție?

— Ce zicem, la o adică?

Gina își strâmbă buzele frumoase:

— Suntem liberi să facem ce poftim, dar, bineînțeles, nu trebuie să ajungem la o discuție cu acute... M-am gândit...

Bărbatul îi strânse recunoscător degetele:

— Iubita mea unică! Totdeauna ai fost cea mai puternică și mai lucidă dintre noi doi.

— Nu te alinta ca un motan, surâse Gina. Când ajungem în București, oprim la *Mall* și facem câteva cumpărături ostentativ festive. Șampanie, aperitive super, flori... La o adică, pretindem că am sărbătorit aniversarea

dragostei noastre. Nu căsătorie, fii atent, că aia a fost în februarie. Cu ocazia asta, am vrut să revedem locurile pe unde colindam în primele zile de idilă. E plauzibil.

Chipul lui Mihai se luminează:

— E genial! Sunt poate nebun, dar mă simt mult mai bine. Să-i luăm ceva și lui Crișan... Adăugă mărinimos: Și domnișoarei Lola. E o bătrânică tare cumsecade.

Gina îl privi înduioșată, dar și cu o oarecare neliniște. "Ce copil era!" Pe de altă parte, trecerea bruscă de la dispoziția sumbră, la vine Moș Crăciun trăda o labilitate uluitoare și o agitație interioară. Întrebarea sună ca o șoaptă:

— Câți ani ar fi avut astăzi?

Dimitrescu tresări. În general, nu aveau nevoie de multe cuvinte ca să se înțeleagă.

— Treizeci. Avea cam cincisprezece atunci...

Opriră în parcare de la Mall.

Inspectorul Firoiu, amestecat printre cumpărători, urmărea, nevenindu-i să-și creadă ochilor, minunățiile pe care Dimitreștii le scoteau din două coșuri, spre a fi înregistrate de casierită. Sticle simandicoase, cu multă poleială, pachete arătoase, să le mănânci din ochi, fructe "tropicale", un cimpanzeu de pluș în mărime naturală și alte drăcii cu destinație neidentificabilă.

Firoiu, cu gura plină de salivă, reflectă nostalgic:

— O să am eu vreodată banii lor?

*

Pentru cei care îl cunoscuseră după ce împlinise vârsta de douăzeci și cinci de ani, Harald Bălăcescu era un tip sec, țeapăn, eminent anost, o figură ploioasă, ultimul individ cu care ți-ai fi dorit să pleci în concediu sau să-ți petreci Revelionul.

— Dar nu fusese așa întotdeauna.

Șantajul lui Marțian, căci cum ai fi putut defini astfel solicitarea unui "împrumut" de 5000 de dolari, îl întoarse cu gândul în trecut. Vorba vine "îl întoarse", fiindcă umbrele trecutului nu-l părăsiseră niciodată. Cincisprezece ani — deja istorie! — nu existase zi în care să nu se fi gândit la EA. Oriunde s-ar fi aflat, imaginea El îl însoțea, prezență obligatorie și dureroasă. De câte ori n-o blestemase! Cine pretinde că a iertat culpe majore, determinante într-un destin, ori nu are memorie, ori minte, ori n-a suferit destul!

Păstra și azi fotografia Liliane în vechiul lui carnet de student. Până în anul IV, inclusiv sesiunea din iarnă, după care abandonase Politehnica. Făcea pe atunci parte din grupul foarte vesel al lui Ovidiu, frate-său, proaspăt căsătorit cu Crina. Liliana era cea mai bună prietenă a Crinei, foste colege de liceu și facultate, legate de parcă ar fi fost surori. Tinerii căsătoriți locuiau

Într-o garsonieră din centrul Capitalei, unde se putea spune că în fiecare seară era tîmbălău. Circa zece băieți și fete se întâlneau aici zilnic, ca la un soi de club, petrecînd cîteva ceasuri agreabile; se asculta muzica acelor ani la un magnetofon străvechi, se dansa, se juca poker pe sume modeste, se puneau țara la cale și se visa cu glasuri scăzute la evadări spectaculoase din "raiul" socialist.

Toți erau studenți prin ultimii ani, cu excepția Liliane, exmatriculată din toate facultățile din țară și fără nici o șansă de a mai pune vreodată piciorul într-o universitate. Dar despre acestea Harald avea să afle mai târziu pentru că întîi se îndrăgostise; fulgerător, de la prima vedere, pătimaș, definitiv, fără scăpare. O cunoscuse într-o seară de primăvară. Liliana se afla în vizită la Ovidiu și Crina. Vizită, pentru că asta-i realitatea, întîlnirile rare "dau" drept vizită. Deși agreată de toată lumea, Liliana nu făcea propriu-zis parte din gașcă, venea doar cînd avea chef și nu participa în mod obligatoriu la toate "acțiunile" grupului —revelioane, aniversări, excursii colective sau vacanțe. Cînd o cunoscuse mai bine, înțelese că fata asta era mai ciudată, nu-i plăceau înregimentările, așa-zisele bande de amici, programul comun obligatoriu. O și plictisise să vadă mereu aceiași oameni în mijlocul cărora, cu timpul, totul devenea previzibil — reacții, poante, combinația și numărul de pahare necesar pentru ca cineva să devină "vesel", modul de manifestare și așa mai departe.

De cum intrase pe ușă, ochii lui Harald rămăseseră agățați de făptura ei. O avea și azi în minte, exact ca atunci cînd o văzuse prima oară, pe canapeaua extensibilă din pluș roșu, picior peste picior, trăgînd cîte o țigară din port-țigaretul lung de baga. Purta o rochie în carouri mari negre și albe, iar talia subțire era încinsă într-o centură lată de lac. Picioare superbe, părul strîns într-un coc înalt cu două bandouri încadrîndu-i minunat obrazul de floare. Asta a fost tot ce a văzut, din prima, dar suficient pentru a nu-și mai lua ochii de la ea toată seara.

Liliana nu era propriu-zis frumoasă, ci doar înzestrată cu ceva special care-ți tăia respirația, determinîndu-i pe mulți s-o califice, mai ales datorită tenului extrem de luminos, drept superbă. Avea un trup minunat și o știință a vestimentației demnă de un stilist, o grație și o distincție pe care o remarcăi de la prima vedere. Oriunde s-ar fi aflat, ieșea imediat în evidență și poate că amănuntul cel mai seducător era inconfundabilul ei aer de aristocrată, de opulent meleag capitalist. Părea venită din altă lume.

Era o seară cu dans, dar Harald nu cutezase să-i solicite mai mult de un tango. Din pricina emoției, îi transpirau mâinile și remarcase cum, la isprăvirea melodiei, Liliana care avusese tot timpul impresia că ține în palmă o meduză, răsuflă ușurată și își șterse mâinile discret cu un șervețel de hîrtie...

Din dimineața următoare, Crina nu mai avu pace. Harald era tot timpul pe capul lor, nu mai ținea seama de ore. O iscodea în legătură cu Liliana, o ruga să-i povestească tot ce știa despre ea, cum fusese în liceu, ce note avusese, dacă iubește pe cineva, percepea orice fleac de amintire cu maximum de intensitate, înduioșându-se sau rîzînd cu lacrimi.

— Ai făcut o cucerire, îi spusese Crina Liliane. N-am văzut pe cineva mai căzut în limbă! Pe bune, am mai întâlnit oameni amorezați, dar ca ăsta niciodată!

— Cine?

— Harald, cumnatu-meu.

— A, tipul cu mâinile transpirate...

— E îndrăgostit mort, copt, terminat!!!

— Îmi pare rău pentru el.

— Ce te costă o întâlnire?

— Nu mă interesează.

Crina insistase:

— Faci o faptă bună, Lilișor, nu-ți poți închipui în ce hal e, nu mai vede pe unde calcă, soacră-mea îmi spune că nu se mai atinge de mâncare, a ajuns o umbră. Lasă-mă să-i spun că poate să-ți dea telefon! Te rog, de dragul meu și al lui Ovidiu.

— O întâlnire mai degrabă îl va incita, și personajul nu-mi spune nimic. N-are nici o șansă! Efectiv, nu-mi place și nu mă interesează. Cred că nici lui nu i-ar conveni să știe că am acceptat o întâlnire cu el numai din spirit de caritate.

— Zău că ești rea.

— Voi sunteți nebuni că insistați într-o chestiune moartă din fașă. Nu toate numerele sunt câștigătoare. Așa, și mie mi-ar plăcea Peter O'Toole, dar am vreo șansă?

Crina declarase sinceră până în vârful unghiilor:

— Dacă n-ai fi prizonieră aici, tu ai avea șanse oriunde și cu oricine!

Liliana surâse, mulțumind grațios:

— Merci. Totdeauna ai fost o persoană tonică.

Crina mai insistă câteva zile — îi era realmente milă de Harald. Ovidiu o asalta la rândul lui, iar ca tânără căsătorită dorea să facă servicii familiei în care intrase. Și dintr-o dată, îi veni ideea! O idee care în circumstanțele date și pe moment părea salvatoare, dar care pentru Harald se dovedi fatală. Blestemată. Nici azi nu se eliberase de sub blestemul ei.

Crina aranjase o întâlnire între patru ochi cu Liliana și o abordase fără preambuli:

— Nu mai putem scăpa de Harald! A ajuns în pragul sinuciderii!

Liliana se supăraseră:

— ăsta e deja șantaj! Eu nu mă simt vinovată de nimic! Nu l-am încurajat, nu i-am promis nimic, am dansat o singură dată cu el! Trebuie să plătesc pentru asta?

Crina rostise răspicat:

— Nu trebuie să plătești, ci doar să-ți vezi interesul! Gândește-te bine la ce-ți spun! Ceea ce nu face tatăl băieților, tovarășul Olimpian Bălăcescu pentru proscrisa Liliana Alexiu, va face cu siguranță pentru *nora* lui, Liliana Bălăcescu.

Liliana, interzisă, rămăsese câteva secunde fără replică. Brusc, înțelese și privirea îi scăpără. Cu o mișcare plină de cutezanță, își azvârli părul pe

spate:

— *All right!* Dă-i numărul meu de telefon.

Un apel telefonic sfredeli liniștea. Harald tresări puternic. "Sunt cu nervii la pământ!" și ridică receptorul. O greșală sau poate că cineva voia să știe dacă e acasă... Puse la loc fotografia Lilianeii, întorcându-se în contemporaneitate. În fața ochilor, parcă ținut în cuie, îi stăruia imaginea lui Marțian. El să fi sunat?... De ce oare trebuie să se întoarcă tocmai acum în viața lui, resuscitând un episod pe care-l socotise definitiv îngropat? O întrebare idioată. Realiza singur lucrul ăsta. Indiferent de momentul în care ar fi reapărut, în urmă cu cinci ani sau peste șase luni, s-ar fi întrebat la fel: de ce tocmai acum? Și încă ceva: oare de ce anume se lega apariția lui Marțian în viața lui, ce avea să se mai întâmple? Constituia oare un nou, un factor determinant pentru ceea ce avea să însemne de acum încolo existența lui, amănunt fatal declanșând un reviriment spre împlinirea unui destin fatal.

Habar n-avea, și nimeni, în afara bunului Dumnezeu, n-ar fi fost în stare să i-o spună. Știa un singur lucru! Că-i va da banii lui Marțian. Și tot atât de bine știa că-și dă drumul pe pârtia care duce cel mai sigur în prăpastie. Șantajul face pui, e scris pe toate gardurile, dar n-avea curajul să-l înfrunte pe nemernic. Miza era prea mare, avea prea multe de pierdut.

Începu să plângă și șoapta, venită din adâncuri, se iscă de la sine:

— Mamă...

Chemarea se pierdu undeva, pe aleea presărată cu candel.

*

Barmanul de la *Yellow Bar* era cam filosof de felul lui. Îi plăcea să studieze consumatorii, să-i eticheteze, să le stabilească statutul social, să imagineze zona prin care se situează raporturile dintre comeseni (mai ales când subiecții erau un *e/* și o *ea*) și, în sfârșit, să parieze cu el însuși. Concret, încerca să pronosticeze comanda, cine ce preferă și care dintre parteneri va achita nota.

În dimineața aceasta, privirea îi stăruia asupra mesei numărul patru, ocupată de doi bărbați, unul cam de vârstă mijlocie, celălalt considerabil mai în vârstă. Erau, fără îndoială, interesanți în sine și prin ceea ce-i sugerau. Cel mai tânăr, scund, suplu și sprinten, afișa o eleganță semnată Paco Rabanne și o figură mobilă, determinându-l pe barman să oscileze între actor, dealer, broker, dar la fel de bine, escroc de talie internațională. Mai vârstnicul însă, îl puse pe gânduri. Cu eleganța lui foarte strictă și cu bastonul de bambus, părea din altă epocă; nu ponosit, nu sărac, dar aterizat parcă de undeva, din trecut. Era uscățiv, precis hepatic și îndeobște, distins.

"În realitate, își spuse barmanul, dacă ești slab, gălbejit, bine îmbrăcat și știi cum să ții paharul, nu mai poți fi luat drept peizan..."

Ca ocupație, ar fi înclinat spre rentier, fenomen însă mai rar în epoca noastră de tranzit. În ce privește comanda, în ciuda orei relativ matinală, în

afara obligatoriilor cafele, pronostică ceva strong pentru bărbatul cu față de escroc, un Cinzano, și eventual un Martini pentru celălalt. În nici un caz Radeberger, Ciuc, Ursus sau chiar Schlosgold, ăștia erau gentlemen, n-aveau față de beriști. Așteptă cu emoții de jucător venirea chelneriței care tocmai se desprindea de masa celor doi și, la auzul comenzii, un zâmbet radios de satisfacție îi însoți suspinul de ușurare: cefe, bineînțeles, un scotch și un Campari...

Probabil, cei doi ar fi rămas contrariați aflând că sunt atât de previzibili, pe moment însă, păreau foarte preocupați unul de celălalt. Vorbeau cu glas scăzut, aplecați mult peste masă, exact ca pe vremea Ceaușeștilor, atunci când se spuneau pe șest bancuri cu Marele Bulă sau se înjura partidul și guvernul. "În orice șoaptă se ascunde și o diavolie", își aminti barmanul căruia i-ar fi plăcut să audă ce pun indivizii la cale.

— Am stabilit să nu ne mai întâlnim o vreme, spuse Răzvan Marțian privind ca din întâmplare în jur. Ce se întâmplă, Marcel?

Celălalt ricană:

— Nu te-am chemat ca să vorbim despre dame.

— Se strânge lațul?

Marcel atinse superstițios piciorul de lemn al mesei:

— Vreau să sper că n-o să-l simțim nici măcar atingându-ne. Sticletele a mirosit ceva, adulmecă prin zonă, dar bâjbâie, n-a prins capătul ghemului. Obişnuiesc să gândesc cu bătaie lungă. Crezi că *in extremis* ar putea fi cumpărat?

— Exclus! exclamă Marțian. Tipu-i un plaiserist. Practică meseria asta de-amoru' artei. De altfel, se vede cu ochiul liber, e plin de bani.

— Știi sigur sau doar bănuiești?

Marțian începu să râdă:

— Fiule, când e vorba de bani, îi adulmec de la zece mii de pași, indiferent de direcția vântului. În cazul amicului, m-am interesat prin antenele mele. Timp de juma' de secol, taică-său a fost unul dintre barosanii baroului bucureștean, Anton Mănescu, până și copiii auziseră de el, iar maică-sa, divorțată de bătrân — cică ar fi fost super la vremea ei — a izbit-o țeapăn în Elveția... Dar de ce mergi așa de departe cu gândul?

— Ți-am spus, îmi place să-mi calculez mișcările. După cum s-au așezat cărțile în momentul de față... Asta e, Dona trebuie suprimată.

Răzvan Marțian lăsă pe masă paharul din care tocmai se pregătea să soarbă, privindu-l surprins:

— Nu ți se pare că sunt cam multe piruete pentru un singur tango? Al câtelea cadavru ar fi ăsta?

Marcel dădu din mână — "fleacuri!"

— N-o să plângă nimeni după ea, și societatea nu pierde nimic. O nemernică mai puțin!

— Și noi ce dracu' suntem? Arhangheli?

Marcel râse zgârcit, ai fi zis că îi lipsesc dinții din față:

— Diavoli! Chestia e că nu ne-a venit nimeni de hac!

— Constat că depui eforturi ca să ajungem și aici. Eu, unul, nu sunt de

acord!

— Cu ce?

— Cu încă o crimă. Nu poți juca la infinit pe același număr și să te aștepti să și câștigi. Să așteptăm măcar până când se mai așează lucrurile.

Bătrânul îi strânse brațul, privindu-l drept în ochi:

— Nu avem timp. Dona nu ne așteaptă cu mâinile încrucișate. Se va mișca, a scăpat situația de sub control, e pe cale să-și piardă amantul.

— Concret! Din față și din profil, de *ce anume* ți-e frică?

— Să nu meargă la Poliție.

— Exclus, nu-i imbecilă! Și-ar deconspira șantajul care nu-i o simplă contravenție.

— Îți imaginezi că va sta cu mâinile în sân, constatând că soră-sa nu mai apare? La o adică, ea însăși va trebui să motiveze de ce nu a anunțat autorităților dispariția fetei, care mai e și minoră, și practic sub tutela ei.

Marțian ridică din umeri:

— S-o anunțe dracului!

— Nu vreau valuri, cel puțin în următoarele zece zile.

Marțian îl privi lung, clătinând din cap. Părea să-l compătimească sincer:

— Grea povară și paternitatea asta!

Celălalt păru să nu-l audă. Rosti pe gânduri:

— Urgența e semnul sub care acționăm. E musai ca totul să se termine cât mai repede.

Marțian ricană:

— O spui de parcă ar fi vorba de arăturile de primăvară. M-aș simți mult mai bine dacă am lăsa-o pe Dona în pace.

— Nu ne va lăsa ea. Ține minte un lucru: obligi un om care nu uită!

Răzvan Marțian rânji, arătându-și dinții cam încălecați, dar puternici.

— Mie-mi spui? Niciodată obligațiile altuia.

Se despărțiră vag nemulțumiți unul de celălalt. Nici barmanul nu era mai mulțumit. Pierduse rămașagul cu sine însuși. Pariase că "escrocul" va achita consumația, dar plătise fiecare în parte.

*

Părea cuprins de febră, o fericire nervoasă generându-i o gestică bruscată, ca scăpată de sub control.

— Nu mă strânge așa tare, gemu Andreea, mă doare.

O ținea pe după umeri, alcătuind un bloc monolit care se strecura anevoie prin mulțimea de pe bulevard.

— Spune-mi, iubito, că nu-ți pare rău, că te bucuri.

În dimineața aceea depuseseră actele la Primărie, căsătoria urmând să se încheie peste zece zile. Erau amândoi înfrigurați, trăind sentimentul neliniștitor că tocmai au comis un act de mare îndrăzneală.

— Mă iubești?

— Bineînțeles, dar...

— Dar, ce?

Andreea șopti, abia mișcându-și buzele:

— Vezi tu, Cip... Sigur că sunt fericită, dar m-aș fi simțit cu mult mai bine dacă nu am fi făcut treaba asta pe ascuns. Ai mei au ciudățeniile lor, ca toți oamenii mai în vârstă, dar nu merită un KO ca ăsta. N-or să mi-o ierte niciodată.

Ciprian se posomorî și își luă brațul de pe umerii ei.

— Dacă-ți pare rău...

Andreea se grăbi să conteste:

— Nu, Cip, nici gând, vreau să fim împreună... Atât. Mi-ar fi plăcut ca totul să fie cinstit, pe față, la lumina zilei... Atunci, fericirea mea ar fi fost deplină.

— Ei nu ți-ar fi permis niciodată să te măriți cu mine și s-ar fi dat peste cap ca să ne despartă.

— Știu, oftă fata, deși nu văd ce-ar fi putut face.

— Ei asta-i! Taică-tău are relații și bani, uși deschise peste tot! Era suficient să-ți faci rost de o bursă în străinătate sau să-mi monteze mie cine știe ce scenariu care să mă scoată din cursă!

— Nu ar fi ajuns niciodată atât de departe, sunt sigură.

— Putem risca? Uite, ți-am mai zis, există încă o variantă. Ne căsătorim civil, nu spunem nimic și continuăm să trăim ca și până acum, adică nu ca soț și soție. Rămânem caști până la cununia religioasă.

— O, Cip!... Chiar ai fi în stare de așa ceva?

— De orice, iubito, numai să nu te pierd... Se lăsă pe neașteptate în genunchi, pe trotuarul aglomerat: Pentru că te iubesc! Ești viața mea!

Impresionată, și în același timp rușinată, Andreea privi în jur:

— Ridică-te, Cip, se uită lumea la noi!

— Nu-mi pasă! Să știe toată lumea că te ador!

Câtiva trecători, chipuri amuzate și zâmbitoare, începură să aplaude. În panică, lăcrimând de jenă, Andreea o luă la fugă și coti la primul colț, încercând să scape de privirile curioșilor. Ciprian o ajunse din urmă și o strânse puternic la piept:

— Nu poți fi supărată pe mine fiindcă te ador! Hai, scumpa mea, zâmbește și spune că m-ai iertat!

Andreea se lăsă îmbrățișată și începu să râdă printre lacrimi.

Intrară apoi la *Sugar Club* să sărbătorească evenimentul.

*

După manevrele consumate, spre a se convinge că cel din fața ușii este cu adevărat inspectorul Dinu Mănescu și nu altcineva, Milord înțelese că bătrânul Sofron e speriat rău de tot. Când îi deschise în sfârșit, după ce-l lăsă să intre, mai scoase capul cercetând îngrijorat coridorul blocului.

— Ce se întâmplă cu dumneata? surâse Milord.

— Mi-e frică, domn' inspector, mi-e frică de moarte. De-aia v-am și spus că nu vin la dumneavoastră, la birou. Dacă-mi ia urma și mă aranjează pe drum?

"Take it easy!" exclamă Dinu în gând, dar traduse pentru fostul subofițer.

— Ușurel, domnule Sofron, s-o luăm pe rând...

Celălalt îl întrerupse agitat:

— De când cu biata Ecaterina, nici n-am mai avut curajul să ies din casă!

— Parcă nu te cred. Nici până la "Licurici"?

— Nici! Și e al dracului de greu. N-aș fi crezut că se poate inventa ceva care să-mi reteze mie cărarea spre crâșmă. Cât eram de sub porunca Ecaterinei și cât de teamă mi-era de ea, de "Licurici" tot nu m-am lipsit.

Inspectorul începu să râdă:

— Cine te aprovizionează? O pâine, un ziar...

— De ziare mă lipsesc. Și de pâine. În rest, am de toate în casă pe trei luni. Așa îi plăcea ei, să aibă rezerve în cămară. Barem zahăr, mai avem de pe vremea lui Ceaușescu. Nu obișnuia să facă dulciuri, și la un ceai sau o cafea foloseam zaharină. Tărie însă n-am nici de sămânță. Dacă — ezită — dacă dumneavoastră...

— Am înțeles, râse Milord. La plecare, îți fac eu o provizie. Îmi spui ce vrei...

Bătrânul se lumineă brusc la față și parcă îi mai pieri și din teamă, respira vizibil mai ușurat.

— Acum zi ce s-a întâmplat.

— De întâmplat s-a întâmplat că am stat și m-am socotit. Ăla care a aranjat-o pe biata Ecaterina umblă acuma după mine să-mi smulgă potcoavele.

— Ai simțit ceva?

— E în firea lucrurilor, domnule inspector. A omorât-o pe Ecaterina fiindcă îl văzuse, așa mi-a spus ea. Or, dacă a văzut nevasta, e ca și cum ar fi văzut și bărbatul. Soții între ei își povestesc, se sfătuiesc, așa că era normal ca eu să știu ce știa și ea." De unde să știe ăla că nevastă-mea, unde mă socotea "neghiob pe Capitală", era secretoasă cu mine și eu n-am habar nici cât gămălia acului de toate câte s-au petrecut?

— Logic, cam așa ar fi.

— Păi de-aia mi-a fost și frică să vin la dumneavoastră. Dacă mă urmăreau și vedeau că mă prezint la Poliție, la fix își ziceau că m-am dus ca să vă fac dovada.

— O clipă! Când te referi la autorul crimei, vorbești la plural, ca și cum ai fi convins că sunt mai mulți. Bănuiești ceva în sensul ăsta?

Dumitru Sofron rămase interzis un moment, cu gura căscată și privirea holbată. Ochii albastru spălăcit, cu manșete roșii inflamate, lăcrimau. Nu suferință, ci doar sensibilitatea ochilor de culoare deschisă și lipsă de somn.

— Aveți dreptate, așa am zis. *Ei...* Vedeți dumneavoastră, dacă stau să mă gândesc, de la bun început mi-a venit așa, ca de la sine, că sunt mai mulți.

— De ce?, asta mă interesează.

— Păi... La câte s-au petrecut — pachete, crime, atentate, nu-i treabă de un singur ins. Cred mai degrabă că m-am luat după Ecaterina... Ea vorbea de

criminali. Mai mulți, nu unul singur. Și încă ceva, acum îmi veni în minte. Unul dintre inșii ăștia ticăloși stă precis în bloc cu noi, prea ne cunoaște rosturile și toate alea...

— La ce te gândești?

Dumitru Sofron închise un ochi, avertizând că ceea ce urmează e plin de tâlc:

— De unde a știut dumnealui că Ecaterina m-a dat afară din casă și că-i singură? Ziceți c-a murit între unu și două noaptea. Păi la ceasurile alea, dacă sună cineva, se duce bărbatul să deschidă. Dar nu pe mine voia să mă lichideze, ci pe ea care a văzut ceva.

— E o logică în tot ce spui, rosti inspectorul pe gânduri, însă mai adineaori presupuneai că are gânduri rele și cu dumneata.

— De frică, de-aia, dar de Ecaterina voia să scape mai întâi. Asta e, conchise, omu-i din bloc, a auzit când mă certa, că și răposata era slobodă de gură și nu se uita dacă o aud vecinii, iar pe mine m-o fi văzut când am plecat cu tărbuțele.

— Înțeleg, spuse Mănescu gândind că bătrânul nu era chiar atât de neghiob pe cât îl bănuise doctorița.

— Eu astea am vrut să vi le zic. Acu', la hotărârea dumneavoastră...

— Ce să hotărâsc?!

Sofron clipi mirat:

— Păi, cum rămâne cu mine? Mi-e frică să mai pun geană pe geană.

— Îmi dau seama, deși cred că exagerezi. De înțeles, de altfel... N-ai pe nimeni unde să te adăpostești provizoriu? În București sau în provincie?

Bătrânul clătină din cap cu amărăciune:

— N-am... Eu gândeam că-mi dați vreo santinelă. Știți, protecția martorilor...

Dinu Mănescu surâse: "Uite încă unul care consumă ceva filme americane!"

— Îmi pare rău, domnule Sofron, dar și așa suntem în criză de cadre. Părerea mea sinceră este că nu vă pândește nici un pericol iminent. Oricum, blocul este neîntrerupt supravegheat și, luând în considerare și prudența dumată, securitatea ți-e asigurată. Poți dormi liniștit!

Sofron își plecă privirea. Părea copleșit de tristețe.

— Nu sunt destul de important ca să vă pese. Avea dreptate domnișoara Damian. M-am întâlnit cu ea la ghenă. Compătimea cu mine pentru răposata... Zicea — "pe noi, ăștia bătrânii, nu dă nimeni nici două parale." Uite că așa e... De bine s-auzim, domnule inspector, și dea Domnul să nu ne pară rău.

*

Deși aparent era aceeași Gină, care-l aștepta întotdeauna proaspătă, elegantă și surâzătoare când se întorcea seara de la afacere, Dimitrescu sesiză imediat că s-a întâmplat ceva. Surâsul parcă era bătut în cuie și nu spontan, inflexiunile glasului sunau cumva artificial. Cu economia de cuvinte

specifică cuplurilor rodade, unde partenerii se ghicesc dintr-o privire, Mihai se interesă scurt:

- Crișan?
- Bine mersi, e la domnișoara Lola.
- Atunci?!
- Atunci, ce?
- Ce s-a întâmplat?

Nevastă-sa încercă să trateze lucrurile *à la légère*:

- De ce trebuie neapărat să se fi întâmplat ceva? Și neapărat neplăcut?

Intri prea ușor în panică.

Deja speriat, Dimitrescu azvârli diplomatul pe canapea:

- Lasă menajamentele! Despre ce-i vorba?

Gina luă de pe scrin o hârtie:

- Ai primit o citație de la Poliție. După cum vezi, nimic extraordinar...

Bărbatul păli și îi smulse hârtia din mână.

- E pe numele meu.

- Așa cum ți-am spus.

- Ce crezi tu despre chestia asta?

Gina ridică din umeri cu falsă nepăsare:

- Vrea să stea de vorbă cu tine, capul familiei.

- E pentru prima oară când vrea să discute numai cu mine, constată

Mihai opărit.

— Dacă vrei, pot să te însoțesc, propuse nevastă-sa, dar cred că ar fi o tactică greșită. Adică, recunoști deschis că acorzi importanță unui fapt, în fond minor, că ești îngrijorat.

- Ai dreptate... Ce naiba or fi aflat?

— Fii sigur că Marțian n-a vorbit! Sunteți amândoi implicați, ipoteza se exclude din capul locului.

Dimitrescu se plimba ca un leu în cușcă. O minge uitată de Crișan în living i se încurcă între picioare și îi trase un șut formidabil. Din fericire, nu sparse nimic:

- Își lasă lucrurile peste tot! N-are camera lui?

Gina își lipi capul de pieptul bărbatului:

— Calmează-te, iubitu! Orice-ar fi, suntem împreună, deși sunt sigură că îți faci inutil probleme.

— Cam ce atitudine crezi că ar trebui să abordez? Tu ai acum mintea mai limpede.

"Totdeauna o am", surâse în gând Gina. Era înduioșător să constați că bărbatul ăsta care părea puternic ca o stâncă, emanând doar forță și virilitate agresivă, în momente importante se pierdea ca un copil mic. "Forța n-o dau mușchii", citise undeva, ci vine dinlăuntrul nostru. Mihai, dragul și micul ei Mihai, putea constitui chiar un exemplu în acest sens...

— Vei fi degajat și amical, de parcă v-ați fi întâlnit la o bere. În rest, nu știu, nu-mi amintesc, mi-a scăpat amănuntul...

- Hm, să sperăm c-o să țină.

- O să țină! rosti cu voce hotărâtă Gina.

În sinea ei nu era însă la fel de sigură.

*

Deși avea o grămadă de probleme, era imposibil ca Dona să nu constate că, în ultima vreme, Toni se arăta extrem de conciliant și docil, într-un cuvânt, cooperant. "Probabil că e mai puțin nesimțit decât mi-am închipuit, vede că am necazuri, poate că ține totuși la mine..."

Desigur, din partea lui Toni era o simplă tactică. Deocamdată, avea nevoie de liniște, ca să poată chibzui și apoi acționa. Tot de la sine înțelese, nu-i povesti nimic Nonei despre descinderea lui la locuința Sandei Poenaru și nici nu-i pomeni vreun cuvânt despre fotografiile cu "La Sagrada Familia" pe care le deținea. De altfel, pe Dona o considera deja un capitol încheiat, curând — chestiune de zile, poate o săptămână —, o va părăsi. Pe ascuns, în mod laș, dar de ce să nu evite, doar de dragul unor etichete și principii care funcționau în alte secole, momentele neplăcute? În puține cuvinte, intenționa să-și adune boarfele care încăpeau în două valize și să se tireze ca un golan care fuge din restaurant fără să-și achite nota de plată. Aceasta se va petrece într-o dimineață, când Dona se va afla la serviciu.

Dilema lui era însă alta. Ce politică trebuia să adopte în privința familiei Drăgușin, unde între părinți și fiică exista un conflict de interese? Cui să dezvăluie, în primul rând, secretul lui Ciprian? Situația lui de tată nelegitim? Se frământa de câteva zile, incapabil să ia o decizie. Tentația era să-l informeze înainte de toate pe senator. Nu se îndoia că, în cunoștință de cauză, Matei Drăgușin, concomitent, va lua foc, va jubila și va lua măsuri drastice, mergând probabil până la sechestrarea fetei la domiciliu, sau, în fine, ce i-ar mai trece prin cap. Îl împiedica doar gândul la reacția Andreei. Aceasta nu-i va ierta niciodată "trădarea", iar lui Toni îi păsa. N-o iubea, dar i-ar fi convenit teribil s-o ia de soție în ciuda iubirii ei pătimase pentru Ciprian.

Pe de altă parte, informând-o doar pe Andreea, risca o reacție imprevizibilă din partea acesteia. Dacă dragostea totuși învinge, conform binecunoscutei vorbe — adevărata iubire nu cunoaște piedici —, și fata e dispusă să treacă peste "greșeala" lui Ciprian, ținând-o tot așa de-a-mboulea, până în patul lui? Că pentru el, Toni, partida ar fi iremediabil ratată, e una, dar va pierde și încrederea lui Drăgușin care, mai devreme sau mai târziu, va afla că nu fusese informat în timp util deși lucrul era posibil. Or, Toni —și nu în mod nejustificat —, începuse să-și facă iluzii serioase în legătură cu viitorul lui social și politic alături de senator.

Toni Barbu era un bărbat care-și cunoștea interesele, dar relativ superficial și cu oroare pentru momentele-cheie, care, îndeobște, reclamă chibzuință și răbdare. Mai credea necondiționat în destin — așa că multe decizii importante le lua, dând cu banul. Așa procedă și de astă dată și, îmbucurător, sortii se potriveau cu ceea ce îl îndemna instinctul.

Ridică receptorul și formă numărul casei Drăgușin.

*

Adesea, Harald își spunea că și-ar da fără șovăială zilele pe care le mai avea de trăit, pentru una singură din cele petrecute alături de Liliana. Era pur și simplu căpiat de fericit și niciodată lumea nu i se păruse mai frumoasă. Banalități, lucruri care s-au mai spus de miliarde de ori, dar când le trăiești ca subiect, trăiești o minune!

Liliana era perfecțiunea întruchipată, tot ce făcea era desăvârșit, tot ce spunea era scânteietor și de o înțelepciune fermecătoare. Însăși pudoarea ei și frica mărturisită de a nu-l pierde îl înduioșau până la lacrimi. Deși Liliana fusese căsătorită — un singur an "ni s-a părut doar că ne iubim, ne-am dat seama repede că s-a făcut o greșală" —, Liliana refuza să se culce cu el. Nu că el ar fi fost agresiv sau măcar explicit pe temă, abia îndrăzneala s-o atingă, dar după un divorț părea de la sine înțeles ca dragostea lor să se concretizeze. Liliana abia dacă se lăsa sărutată, și-arunci cu zgârcenie și fără participare. "Nefericitul, îi mărturisise ea Crinei, mai are pe deasupra și dinții scurți, am oroare de persoanele cărora li se văd gingiile când râd." Cât despre gimnastică la așternut, nici nu putea fi vorba. "Mi-e teamă că n-o să mă iei, îi mărturisea lui Harald cu privirea plecată. Știu eu cum sunt bărbații. O dată ce obțin ce vor... Îți întorc spatele. Nu vreau să te pierd!..."

Harald, mortificat, pârjolit de dorință, înghițea în sec, topit totodată de fericire; fata asta îl iubea cu adevărat, nu concepea viața fără el. Cum declara ea singură, NU VOIA SĂ-L PIARDĂ!

Între timp, cheltuia. Părinții lui erau bine situați pentru acele vremuri, taică-său fiind director general în Ministerul învățământului, iar maică-sa economistă. Cu ce primea de la ei, cu ce mai strânsese el din meditații și ceea ce îi promisese unul din bunici, spera ca în câteva luni să-și cumpere un BMW, visul oricărui tânăr din epocă. Liliane îi plăceau restaurantele. Nu po-menise nimic, nu emisese pretenții, dar Harald cunoștea amănuntul de la Crina. În consecință, o scotea seară de seară, și oricât de modestă ar fi fost consumația — de regulă, câte o sută de alcool, inevitabilul grătar și o sticlă de vin —, în câteva luni, banii aproape se topiseră. Dar ce importanță avea, se vor căsători și vor strânge bani de mașină!

Probabil s-ar fi căsătorit, dacă n-ar fi intervenit Viorel, blestemată fie-i amintirea!...

Însăși amintirea îl crispa înfigându-i un piron dureros în stomacul ulceros. Numele îi era odios, de-atunci n-a mai suportat nici un Viorel ori Viorica, ar fi strivit sub călcâie viorelele care albăstreau în aprilie coșurile țigăncilor. O ființă blestemată, intrată cu blestem în viața lui. Dacă ar fi știut atunci că întreaga lui existență va deveni un iad, că rana va rămâne pe veci vie, că nimeni și nimic nu-l va putea ajuta să uite, s-ar fi sinucis. Totul se răsturnase, iar el simțea cum alunecă în mod inexorabil într-un abis. Doar așa fusese posibil intrarea altui blestemat în viața lui, transformând-o peste noapte într-o incredibilă și fioroasă minciună. Viorel și Marțian, punctele

cardinale negre ale unui destin damnat.

Numărând încă o dată banii — bancnote de douăzeci, așa cum condiționase nemernicul —, își jură că nu se va mai lăsa șantajat. Cu orice risc! Din păcate, și aici îi dădură lacrimile de mânie neputincioasă, doar el avea de pierdut. Totul! Carieră, statut social, situație financiară, respectul semenilor. Ticălosul va scăpa nepedepsit, șantajul s-a fost prescris demult...

Chemă un taxi și se îndreaptă spre Cazino Victoria.

"Cu orice risc, de-ar fi să-l ucid cu mâinile mele!"

*

Dona se trezi cu o bizară impresie de singurătate. Sentimentul o străfulgerase din senin. Se considerase mereu o persoană cu familie, chiar dacă împovăraătoare și, fără îndoială, ar fi preferat ca membrii ei să fie altfel decât erau în realitate. Maică-sa, o "zdruncinată" din naștere, o aventurieră previzibilă dintr-un singur punct de vedere și anume că era absolut imprevizibilă, rămânea o simplă frunză în bătaia vântului. Presimțea că persoana aceasta trăiește doar la discreția primului impuls, că nu acționase niciodată după vreun plan, că ea însăși habar n-avea unde va dormi la noapte sau cum ar putea arăta existența ei peste trei zile. Cât trăise bărbatu-său, fusese ceva mai adunată, influențând-o pozitiv în sensul unei vieți cât de cât normale. Îl iubise mult, iar el o stăpânise din punct de vedere sexual. Așa se și explica nașterea celor două fete, căci pe Laurenția n-o interesau copiii, considerându-se ea însăși un copil și încredințată că ipostaza o avantajează. În ciuda durerii sincere, moartea lui bărbatu-său constituise o descătușare și începuse să trăiască după capul ei, fără restricții. Probabil că dominantă personalității ei era cea de pasăre migratoare, căci începu să colinde lumea. Itinerariul pe harta lumii, urmărit cu un creion roșu în mână, semăna cu un grafic isteric și capricios: Toledo, Detroit, Congo Brazaville, Acapulco, Cape Town, Sun City, Hamilton... De un sex appeal ieșit din comun — Dona era conștientă că, din nefericire, nu-i seamănă — avea întotdeauna la îndemână sponsori generoși, fiică-sa nutrind convingerea că și la optzeci de ani "mama o să găsească un dromader cu bani".

În general, dispărea cu lunile, dar de astă-dată trecuseră mai mult de șase luni, fără să dea vreun semnal, telefon sau să trimită vreo ilustrată, și Dona se aștepta s-o vadă în orice clipă intrând pe ușă, excentrică, zgomotoasă, tonică, povestind cu talent și volubilitate pe unde colindase, ascultând cu o singură ureche ce se petrecuse acasă. Acasă, de parcă ea ar mai ști ce înseamnă acasă sau cineva i-ar fi putut spune unde-i acasă pentru Laurenția.

Oricât de aiurită rămânea maică-sa, știa că totuși mai există în inventar. La fel și retardata de soră-sa, cu mintea ei de vrăbiuță. Un duet lamentabil, dar aceasta era familia ei și constată dintr-o dată că-i lipsea. Doar pe ele le avea, căci "icra de Floricel" nu intra la socoteală, constituind o simplă anexă a Codruței.

Gândul i se opri inevitabil asupra lui Toni. Până acum îl privise doar ca pe

un simplu partener de pat și de distracții, un "chose" agreabil, moștenit de la Laurenția. De ce n-ar putea însemna mai mult?

În fond, își zise în timp ce-și întindea pe obraz crema de zi, de ce nu s-ar căsători? Împlinise douăzeci și șapte de ani, era timpul să-și întemeieze propria-i familie. Era un bărbat cu care-ți face plăcere să înserezi, se potriveau, gândeau cam la fel, așternutul funcționa perfect. Vor avea poate copii reușiți; avea o diplomă universitară și, dacă i se taie bine cărțile cu Drăgușin, devine chiar o partidă... "Cum de nu m-am gândit mai de mult la aspectul ăsta? Chiar diseară am să provoc o discuție pe temă..."

Până una alta, trebuia să rezolve problema Codruței. Lipsa fetei mai degrabă o sâcâia decât o îngrijora. Nu era neliniștită având certitudinea că Ciprian și târfa de maică-sa știu de soarta ei. Nici vorbă de dispariție, o țineau numai ascunsă pe undeva. De ce? Nu-și dădea seama, dar va mai lăsa să treacă câteva zile pentru a le desluși jocul. Se vor manifesta cât de curând, deoarece pe Ciprian nu-l interesa câtuși de puțin să "creeze" într-un cuibușor modest și drăgălaș alături de Codruța și de copil. Dimpotrivă, ar fi fost fericit să scape de amândouă. N-ar recurge la crimă, era prea "debil" pentru o astfel de soluție, n-avea vână, dar probabil găsise el o soluție ca să scape de șantajul Donei. "Să avem răbdare, vom afla în curând despre ce este vorba."

Până la întoarcerea lui Toni, mai erau vreo două ceasuri. Hotărî să se ducă la coafor. Va fi o seară încinsă din toate punctele de vedere, iar ea avea de gând să fie absolut seducătoare.

Când se uită în oglindă, Dona își zâmbi mulțumită. Se simțea superbă și imbatabilă. Nu de aceeași părere era și Toni. Femeia

arborase o pijama roșie de voal care se voia sexy și plină de ispite prin ceea ce făgăduia. Ființa asta avea păcatul de a-și închipui că absolut totul îi stă bine și uite că nu era chiar așa. Pijamaua era roșu-corail, nuanță foarte dificilă care nu avantajează decât un anumit tip de blonde naturale și care pe Dona o îngălbenea, dându-i un aer hepatic.

Toni adulmecă din zbor atmosfera: pijama de curvă, parfum folosit fără economie, tocuri înalte în casă, eterna măsuță cochetă pentru un *tête-à-tête* idilic, cu flori, lumânări și recuzita de zile mari din vitrină.

"Și-a pus în gând să mă violeze!" și perspectiva nu-i făcea nici o plăcere. Dona îi privi mâinile în care nu ținea nici un pachet, contrar obiceiului.

— N-ai adus nimic bun?

— Iartă-mă, iubito, m-am grăbit...

— Nici o problemă, am pregătit eu totul, și-i întinse obrazul.

Bărbatul încercă să pară încântat:

— Sărbătorim ceva de care eu am uitat?

— Dacă stau și mă gândesc bine, fiecare zi ar trebui să fie pentru noi o sărbătoare. În fond, ce ne lipsește ca să fim fericiți?

— Absolut nimic, scumpo, dar ar trebui să-ți amintești mai des de chestia asta.

— Chiar așa am să și fac... Nu torni ceva de băut?

Toni prepară băutura preferată a Donei — votcă, lichior de ananas și două boabe din chiseaua cu dulceață de cireșe amare — își turnă și lui un Bourbon, întrebându-se neliniștit ce urmează. Regia asta își avea sensurile ei, nimic din ce făcea Dona nu era gratuit.

— Ai vești de la Codruța?

— Ași! Proasta aia mică s-a oploșit pe lângă Ciprian. Și-asta nu va întârzia să-i dea un șut în fund. Tot aici se întoarce, fii liniștit...

— Eu sunt, răsă Toni, nu-i sor-mea.

— Hai să ne ocupăm de noi.

— Ce tehnică abordăm?

— Eu vorbesc serios, Toni... Ți-e foame?

— Țî!

— Bine, mâncăm mai târziu...

— Și până atunci, ce facem?

Probabil că anvizaja o partidă de sex și n-avea absolut nici un chef. O să i-o spună verde în față. La urma urmei, de ce doar femeile au dreptul să fie obosite sau "neinspirate", iar bărbații se sperie ca de un vot de blam să se eschiveze, prezentând aceleași motive?

— Vom discuta despre noi.

Bărbatul surâse:

— A rămas ceva nespus?

— N-am chef de bancuri, vreau să vorbim serios. Uite la ce m-am gândit eu. Adică de ce nu ne-am căsători noi? Ce ne împiedică?

Toni căzu literalmente din nori, o chestie la care nu se așteptase. Spre deosebire de majoritatea femeilor, Dona nu părea preocupată de măritiș fiind un soi de "bărbată" care puneă preț în primul rând pe carieră. Dorea un partener, nu un soț. Cel puțin așa se manifestase până acum.

— Și cu drăguța de maică-ta ce faci când se întoarce?

— Hai să nu fim caraghioși! În definitiv, ea te-a abandonat, îi pasă de tine ca de ploaia de anță, își închipuie ea că nu o să stai s-o aștepți.

— Ești fiică-sa.

— Oricum, fapt consumat. Și s-a mai văzut... Gândește-te și tu, Toni. Suntem amândoi tineri, frumoși și ne potrivim.

— Mda... Mi-amintesc ce spuneai nu demult. Căsătoria trebuie să fie o afacere bună... Crezi că asta prezint eu pentru tine?

Femeia îl privi drept în ochi:

— Da, Toni, am cântărit lucrurile pe toate fețele, iar împreună vom izbuti multe. Ce rost are să caut prin vecini când am ce-mi trebuie sub nasul meu? Am noroc că mi-am dat seama...

Cu un salt de panteră ajunse lângă el și îl luă de gât:

— Vreau să-mi faci copii, Toni. Măcar doi...

"Ca să vezi!" reflectă Toni aiurit. "Mi-era teamă de un viol simplu și asta mi-o coace de-o grădiniță!..."

Trebuia însă să fie atent. Foarte atent. Dona nu era femeia care să se lase abandonată pe banca din parc, cu batista udă.

Până la urmă, tot în pat ajunseră.

*

Pontul i-l vânduse inspectorul Panait.

— Nu știu dacă o să iasă ceva de aici, dar poate fi o pistă interesantă.

— Îmm?... mormăi distrat Dinu Mănescu.

Abia venise la serviciu și încă nu se conectase. Fusesse ziua Pieretei și o sărbătoriseră la *Mariott*. Apoi înnoptaseră la el, ceea ce însemna că nu dormise deloc.

Era o relație care dura de câțiva ani și începuse să semene cu o căsnicie consumată, în care partenerii continuă să se simtă bine împreună. Aveau aceeași vârstă și amândoi "strident" de distinși, păreau descinși din aceeași lume privilegiată. Fără a fi o frumusețe, Piereta avea aerul unei femei perfect educate și ți-o închipuiai foarte bine în ipostaza de elegantă și nobilă stăpână a unui castel din peisajele lui Sir Walter Scott. Inițial, Dinu fusese foarte îndrăgostit și insistase ca ea să divorțeze. Piereta însă se opusese categoric și, pe undeva, justificat. Bărbatul nu o împiedica să se iubească cu alții, dispunea de o libertate deplină, ca și cum între ei n-ar fi existat verigheta. Situația era, într-adevăr, specială. Cernat era profesor universitar, academician, iar Piereta fusese studenta lui. Când se căsătoriseră, el se apropia de cincizeci de ani în vreme ce Piereta abia împlinise douăzeci. Pasiunea mistuitoare a pragului de senectute, pe de o parte, iar pe de alta fascinația specifică exercitată de o înaltă poziție socială asupra tinereții extreme, vanitatea gădilată a acesteia. Circa zece ani, lucrurile se desfășuraseră normal și se simțiseră chiar fericiți. Multe călătorii, multe mondenități — Cernat, spre deosebire de alți "savanți" era un sociabil —, mulți prieteni, nu avuseseră niciodată timp să se plictisească. Apoi, deși medicii afirmau că nu există nici o legătură, în urma unei operații de rinichi, bărbatul devenise brusc impotent. Din fericire pentru toată lumea, își acceptă noul statut cu grație. Rămăsese același om agreabil, tonic, elegant, toate însă în veșmânt de tătic. Era patern și îngăduitor, niciodată gelos, nu existau reproșuri, întrebări incomode, aluzii la ceea ce s-ar fi întâmplat eventual dincolo de zidurile casei. Dinu constituia prima legătură extraconjugală a Pieretei.

În ceea ce-l privea pe Milord, cu timpul începuse să înțeleagă poziția Pieretei și, totodată, să aibă și alte aventuri. Piereta îi simțise detașarea și chiar în noaptea precedentă, între două îmbrățișări, remarcase:

— Nu mi-ai mai vorbit de mult de căsătorie.

— Ți-am înțeles punctul de vedere.

— Mai vrei și azi?

— Sigur că da.

Mințea. Prefera ca lucrurile să rămână așa cum erau.

— Ești atent?

— Da. Care-i pontul?
— Pe când era studentă, Ecaterina Sofron a avut un băiat pe care l-a dat spre adopție.
Mănescu emise un fluierat ușor.
— Ce ți se pare uluitor? Întrebă Panait.
— Nu neapărat uluitor, totuși nu-i ceva de fiecare zi... Ai dreptate, ar putea fi o pistă. Trebuie să stau de vorbă cu bătrânul.

Dumitru Sofron n-ar fi fost mai surprins nici dacă l-ar fi auzit pe calul lui Mihai Viteazul de la Universitate că începe să necheze. O nemărginită stupoare i se citea pe față și parcă întreaga făptură îi înlemnise.

— Pe asta de unde-o mai știți?!
— E o taină chiar atât de mare?
— Păi... oficial, ca să zic așa, nici eu nu trebuia să știu.
— Nu înțeleg.
— Răposata nu mi-a vorbit niciodată de Gigi, de fecioru-său, adică...
Vedeți dumneavoastră, pe ăsta l-a făcut de fată mare, până să se mărite dintâi...
— Dumneata cum ai aflat?
Sofron ridică umerii, parcă nedumerit:
— Cum să n-aflu?! Astea sunt lucruri să le ascunzi într-un portofel? Dar asta era, săraca, le avea pe-ale ei. Eu cred că se rușina, de-aia păstra taina.
— Totuși, cum ai aflat?
— Păi, chiar de la băiat, de la Gigi. Să tot fie vreo șapte-opt ani, numai ce terminase facultatea. M-a căutat și m-a găsit. "Uite", zice, "eu sunt fiul nevastei duminale."
— Și l-ai crezut pe cuvânt?
— De ce să mă mintă?! Și pe urmă, e leit, cap tăiat, Ecaterina, doar că mai tânăr și mai... blând. Om cumsecade...
— De ce te-a căutat?
— De curiozitate, voia să știe cine-i bărbatul mă-sii... Am fost și la ei acasă. Fără știința Ecaterinei, bineînțeles. Oameni amărâți, dar cumsecade. Să te-opintești tu o viață să înalți copilul altuia, nu-i puțin lucru.
— În ce relații era cu maică-sa? Mă refer la doctorița Sofron.
Bătrânul dădu din mâini, parcă speriat:
— Să n-auză de el, să nu-l vază! Se mirau și Constantineștii, cum ar veni părinții de-ai doilea ai băiatului, de l-au înfiat, cum să nu-ți pese de sufletul care a ieșit din pânțelele tău? Cum să n-ai tu milă? Până și fiarele sunt mai omenoase...
— Erau propriu-zis certați?
Pe chipul bătrânului se așternu o expresie de nedumerire:
— Ce să vă spun? El o căuta pe la spital, și ea îl dădea afară. Ultima oară au fost mai încrâncenați.
— Când?
— Să zic două ori trei zile înainte ca Ecaterina să se prăpădească. Se

sperie dintr-o dată: Nu el i-a făcut felul, domnule inspector, gâtul mi-l pun... Omul spune multe la necaz. E un băiat amărât și el, dar cuminte...

— Ce-a spus?

— Nu vă luați după alea...

Mănescu presupuse direct:

— Că ar fi în stare s-o omoare, așa-i?

— Nu luați în seamă. Poate că și eu aș fi zis la fel.

— Dumneata de unde cunoști amănuntele?

— Mi-a povestit băiatul. M-a căutat la "Licurici", de parcă eu l-aș fi putut ajuta!

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Dumitru Sofron oftă din adâncul sufletului:

— Numai ce venise de la spital. Țsta, Gigi. A intrat într-o încurcătură de bani la serviciu și a rugat-o pe Ecaterina să-l împrumute. Altfel, pușcăria îl mânca. Ea l-a dat afară, "cum îți așterni, așa dormi". Nu i-a păsat nici de rugăminți, nici de lacrimi, nimic n-a înduplecat-o. Aici a greșit și ea, nu era vorba de lux sau de alte prostii, ci de pușcărie...

— N-are importanță, desigur, dar ar fi avut posibilitatea să-l ajute?

Sofron ezită o clipă și oftă din nou.

— De morți numai de bine... Eu zic că banul e cea mai afurisită născocire din lumea asta! Nimic nu înăsprește inima mai tare!... Eu așa zic, c-ar fi putut... Nu știu nimic exact, dar știu că Ecaterina are un cont în dolari la Banca Țiriac, zicea că-i cea mai sigură. Tot ce avea, ba își mai smulgea și de la gură, orice bănuț îl schimba în dolari. Cămara a fost întotdeauna plină, că așa îi plăcea ei să facă stoc de teamă că mâine o să fie și mai scump, dar cumpăram tot ce-i mai ieftin. Oase, țambale, și astea cu cumpătare că cică-s nesănătoase, n-am văzut friptură de la nunta unui prieten, roșii —când se pregătesc gospodinele de zacuști și bulion... Conchise amărât: Avea bani, da' ce să zic! Dacă a greșit, dă acum socoată lui Dumnezeu. Dar poate n-a greșit... Sigur sunt doar că nu Gigi i-a luat zilele... Acu', de ce s-o fi ascunzând, Dumnezeu știe! Eu cred că de prost. Se zice că hoțul negonit fuge, dar Gigi din neghiobie. I-e teamă să nu cadă pe el.

— Ce înseamnă "se ascunde"?

— Păi l-am căutat să-i zic c-a murit mă-sa. Cică n-a mai dat pe acasă de trei zile și zicea alde Constantineasca, mă-sa de l-a înfiat, că nu i-a găsit pașaportul la locul știut. Copil prost, ce, el n-a auzit de Interpol?... Eu atât vă mai spui, domnule inspector! La ce să facă moarte de om? Ce câștiga el?

— Nimic concret, spuse inspectorul. Dar mai sunt furia, dorința de răzbunare... Vom vedea.

Se simțea vag iritat. Care mama dracului poate fi legătura dintre coletele macabre și fiul nelegitim al Ecaterinei Sofron?

— Nu-i el ucigașul, dom' inspector, bag mâna în foc!

Dinu îi îndreptă o privire goală. Probabil că avea dreptate.

*

— Cel puțin, constată ironic inspectorul Panait, nu ne mai bombardează cu pachetele drăgălașe, beefteck congelat!

Milord observă sumbru:

— A terminat-o... Și totuși! Cum poate să dispară o ființă omenească așa, pur și simplu, fără să lase nici o urmă, ca un fulg de păpădie topit în văzduh?

— De-o lună te tot întrebi, nu te-ai plictisit? Ți-am mai spus-o, dacă ai ști cine a fost nenorocita, ai cheia dosarului.

— Cum de nu reclamă nimeni?

Panait ridică din umeri:

— Și asta ți-am mai spus-o. Nu-i pasă nimănui. Sau poate îmi va veni acum o idee — chiar cei cărora ar trebui să le pese, să zicem neamurile, i-au făcut felul.

— Țț! Mai există prieteni, colegi de serviciu, vecini care să se agite, femeia n-a trăit pe-un nor. Am presupus că ar putea fi o cetățeancă străină, dar ai văzut și tu, Interpolul nu semnalează nici o dispariție... Am impresia că am ajuns într-un punct mort.

— În situații d-astea, nu-ți rămâne decât să aștepți ca adversarul să facă o greșeală. Așa ne-a învățat la școală.

— Mersi! se strâmbă Mănescu. Tot la școală ne-au învățat că îndepărtarea în timp de momentul faptei funcționează doar în favoarea infractorului.

— Ai altă soluție?

— Da. Marțian! Am dispus filaj non-stop. Tipul e suspect până în vârful unghiilor. Adică, recapitulă, pot accepta ca întâmplătoare prezența lui în agendele lui Bălăcescu și Dimitrescu, destinatari de colete macabre, dar devine ciudat că în ambele cazuri, toți subiecții îmi ascund natura relațiilor dintre ei. Iese complet din sfera întâmplătorului întâlnirea cu Dimitrescu de la cazinou. Se dorea tăinuită. În sfârșit, numele Marțian apare și în agenda de lucru a doctoriței Sofron.

— Să-l luăm tare la întrebări!

Mănescu își înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor și-l măsură sarcastic:

— Ce să vorbim? Despre dame. Despre scandalul din Federația Română de football?... Spune-mi de ce te agăți? Cum îl vâri la înghesuială? Că l-am găsit în agenda doctoriței?

— Întâlnirea era prevăzută chiar pentru ziua în care individul a decedat.

— Ei și? Mă trimite la plimbare. Putea fi și vorba de un pacient, de un amic sau de un fost coleg de grădiniță! Marțian nu-i Popescu, de acord, dar rămân destui, uită-te în cartea de telefon.

Cum îi dovedești că el, Răzvan Marțian, e același cu Marțian din carnetul victimei? Încă ceva! Tipu-i uns cu toate alifiile și pe la toate încheieturile, nu se dă ușor pe spate! Am nevoie de atuuri ghiulea, o mână de Jolly Jockers, mai pe limba lui, ca să-l pun în încurcătură.

Panait începu să râdă:

— Ceea ce nu se întâmplă cu amicul Dimitrescu. L-ai citat ca să-l sperii?

— Exact. Să vedem dacă l-am speriat destul.

Gina îi alesese hainele, apoi asistase la toaleta lui, neîncetând să-l dăscălească:

— Insist, Mihai! Trebuie să pari extrem de degajat. Te știi vinovat cu ceva? Nu ai motive să fii îngrijorat, ci dimpotrivă, bine dispus, cooperant, agreabil.

Mihai începu să se îmbrace:

— Nu ți se pare totuși că sunt cam țițătoare?

Nevastă-sa se oprise la un costum Worth, de culoarea nisipului, la care asortase o cămașă de un roșu adânc, fierbinte, sânge de iepure. Combinația era îndrăzneță, superbă și imposibil de trecut cu vederea.

— E chestie de psihologie. Un om înfricoșat se îmbracă instinctiv ca un cioclu sau neglijent. E prea preocupat ca să mai fie atent și la toaletă. De altfel, tu ești îmbrăcat în nota obișnuită, iar Mănescu, el însuși un dandy, e foarte atent la genul ăsta de trucuri.

Nu se înșelă. Dinu Mănescu aprecie expert ținuta elegantă, dar notă totodată și veselia cam forțată a tânărului om de afaceri. Era un soi de "mă simt excelent și vreau ca toată lumea să observe chestia asta".

Înainte de a părăsi biroul — avea și altele pe cap —, Panait îl cuprinsese într-o singură privire. Erau amândoi al naibii de chipeși, păreau decupați dintr-una din revistele alea neserioase, măcelărie pe hârtie lucioasă, costând o căruță de bani. După mintea lui, nici unul dintre ei n-avea ce căuta într-un birou de poliție.

Inspectorul îl pofti să ia loc. Dimitrescu se așează pe scaunul indicat și ceru din gesturi permisiunea să-și aprindă o țigară. Mănescu se interesă convențional ce face Gina, apoi explică, scuzându-se parcă:

— Te-am chemat singur, pentru că am avut impresia, când am fost la voi, că ți-e greu să vorbești în prezența ei...

Zâmbetul încremeni pe chipul omului de afaceri, devenind brusc încordat, dar nu comentă.

— E vorba de Răzvan Marțian și de vizita la cazinou.

Dimitrescu afișă o expresie de plictiseală:

— Iar Marțian! Constat că personajul te preocupă.

— Normal, surâse Milord, de vreme ce toți cei care-l cunosc, într-un fel sau altul, îl contestă. Mai precis, contestă că ar întreține relații cu el.

— Dar asta e realitatea. Relația presupune o legătură susținută, or, eu nu-l văd cu anii pe Marțian.

— Ce cauți la cazinou?

Dimitrescu își mușcă buzele și improvază pe tema sugerată de Gina la ei acasă.

— N-am vrut să aflu nevastă-mea, spuse — zice-se — încurcat și se întrerupse, plecându-și privirea.

— Ce să aflu?

— Pretextasem, într-adevăr, că am o întâlnire de afaceri...

— Și în realitate?
Cuvintele se smulseră parcă cu greu de pe buzele lui Mihai:
— Era vorba de... o... o femeie. Căutând-o pe ea, am dat peste Marțian.
— Ștregarule! râse Mănescu.
— Nimic serios, o simplă aventură...
— Suntem între bărbați, înțeleg. Cum o cheamă?
Celălalt se bâlbâi:
— Pe cine?!

— Pe *Miss Aventură*. E o simplă formalitate, dar sunt obligat să verific.
Dimitrescu își agită palmele disperat de parcă s-ar fi apărat de un roi de albine:

— În nici un caz! Femeia nu-i o parașută, e căsătorită, nu vreau s-o implic sub nici o formă. Ești un gentleman, Mănescu, poți să mă înțelegi.
— Eu te înțeleg perfect, dar astea sunt obligațiile de serviciu. Îți dau cuvântul meu de onoare că doamna nu va avea de suferit. Investigațiile vor fi cât se poate de discrete.

Încerca să-l încolțească, Dimitrescu fiind o pradă ușoară. Altul mai șmecher i-ar fi retezat-o scurt: "Mă scuzi, tăticu", în definitiv nu mă poți acuza de nimic, nu-s obligat să-ți povestesc despre chestiuni care nu te privesc..."
Totuși, tânărul om de afaceri continuă să reziste:

— Îmi pare rău, inspectore principal, dar nu-ți pot divulga numele doamnei. Cu orice risc.
— Pentru că ea nu există, surâse subțire Mănescu.

Ușa se deschise și un subofițer de serviciu puse un plic pe masă, după care dispăru.

Sub privirea speriată a lui Dimitrescu, Milord cercetă plicul expediat pe numele lui, cu mențiunea personal. Conținea o jumătate de coală de hârtie pe care era așternut un singur rând. Evident, ca toate misivele "personale" în general, era anonimă. Împături hârtia, reflectă câteva secunde și se întoarse la Dimitrescu.

— Unde am rămas?... Da! Am stabilit deci că misterioasa doamnă nu există...

— Dumneata ai stabilit.
— Și nu mă înșel. Încă o chestiune! Zilele trecute, mai exact joi spre seară, ai făcut împreună cu doamna Gina o plimbare în Pădurea Tunari...
— Exact! O plimbare. S-au împlinit opt ani de când a început dragostea noastră și acolo... În fine, ne-am sărutat prima oară.
— Ce romantic!
— Am simțit nevoia să revedem locurile. E ca un ritual pe care-l îndeplinim în fiecare an.

Mănescu zâmbi. Bănuia că răspunsul fusese pregătit. Să fi mirosit că inspectorul Firoiu îi fila?

Dimitrescu simulă indignarea:
— Să înțeleg că am fost puși sub urmărire?
— Exact, rosti inspectorul placid. Când cineva minte devine automat suspect și, în mod firesc, vrei să știi ce ascunde.

— Nu ascund nimic, ripostă Mihai Dimitrescu nesigur.

Făcea impresia unui școlar prins în culpă care bâlbâie motivații în fața învățătorului. Contrastul dintre aerul umil și statura măreață și prosperă din toate punctele de vedere era jalnic și inspectorului principal aproape că i se făcu milă.

— Să rețin deci, urmă, că plimbarea la Tunari a fost un soi de retrospectivă, afecțiune și nostalgie.

— Absolut. Puteți s-o întrebați și pe Gina, completă cu naivitate.

— Sunt convins că va confirma și ea, zâmbi Milord. În legătură cu aceasta, ar mai fi un aspect interesant de semnalat. La o diferență de doar o singură zi, Răzvan Marțian reiterează itinerariul...

— Cum?

— Adică face și el o plimbare la Tunari, în aceeași zonă. Stranie coincidență, nu găsești?

— N... Nu cunosc motivele lui... Va să zică, îl urmăriți și pe el...

— Da, acceptă senin Mănescu, adăugând cu blândețe: Oricând putem lua zona la perie. Nu crezi că-i mai simplu să-mi spui deschis ce se ascunde la Tunari?

— Nimic, spuse celălalt tulburat peste măsură. Faceți ce vreți...

Mănescu oftă și-i întinse peste masă biletul anonim primit cu puțin înainte. Fusese xeroxat după un text bătut inițial la mașină, deci imposibil să-i stabilești paternitatea. Dimitrescu îl apucă, întrebându-se la ce pacoste trebuie să se mai aștepte.

Pune-l să-ți povestească ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani, într-o noapte de primăvară, în Pădurea Tunari.

Bărbatul căzu dintr-o dată. Inspectorul își zise că era, probabil, pentru prima dată, când vedea concret cum se prăbușește un om. Era literalmente făcut praf și nu putea fi lăsat să conducă singur. Chemă ofițerul de serviciu:

— Să-l ducă cineva acasă... Are un *Range Rover* în parcare.

*

Ca de obicei, Dona plecă de acasă la nouă dimineața. Tot ca de obicei, îl lăsa pe Toni moțâind în pat. Sărutarea de la revedere fu însă mai lungă și mai fierbinte decât în alte zile, și bărbatul își zise că seamănă cu o pisică uriașă în săptămâna brânzei.

— Diseară, promise Dona, îți pregătesc ceva bun, bun de tot, care-ți place ție. Vezi să nu întârzii... Mă iubești?

— Te iubesc, răspunse Toni somnoros și se întoarse pe partea cealaltă.

Dona părăsi apartamentul zâmbind cu duioșie. Probabil că adormise înainte ca ea să închidă ușa. Toni avea un somn de om foarte tânăr, lung, neîntrerupt și dens.

De data aceasta însă, se înșela, căci imediat după plecarea ei, Toni sări din așternut vioi și neașteptat de treaz. Dona se întorcea abia pe înserate, dar el nu mai avea răbdare și nici sens s-o tândălească prin zonă. De vreme ce ai luat o decizie, pune-o imediat în aplicare! Intră în bucătărie și își

prepară cafeaua fredonând o melodie lansată de un grup vocal feminin. Nu că s-ar fi dat în vânt după coțofenele alea care se zbuciumau de parcă ar fi fost uitate în priză, dar uite așa, fără vreun motiv anume și așa cum se întâmplă în general, se trezise cu melodia în minte și, probabil, avea să-l obsedeze întreaga zi.

Trecu în living unde-și bău cafeaua tacticos, urmărind un concurs de natație la Eurosport, după care intră în baie pentru toaleta de dimineață.

După duș, înfășurat într-un halat de prosop, își aprinse o țigară întrebându-se dacă nu cumva se pripește. Dona avea viteză de reacție, poate că n-ar trebui să-i lase prea mult timp la dispoziție ca să se miște, dar — ridică din umeri — asta era situația, simțea jăratric sub tălpi, se hotărâse și gata!

Începu să-și adune lucrurile care, după cum prevăzuse, încăpură în doi saci de voiaj din fâș. "Cât de puțin, reflectă el filosofic, îți trebuie ca să dispari total din viața unui om! Parcă nici n-aș fi trecut pe-aici!", și închise cu un gest definitiv fermoarul trusei de bărbierit.

După ce trase pe el o pereche de blugi și o cămașă ușoară, mai dădu o raită prin tot apartamentul, ca să verifice dacă n-a uitat ceva. Se afla cu siguranță pentru ultima oară în această casă și în cazul vreunei omisiuni, chiar majore, n-avea intenția să mai dea ochi cu Dona. Probabil nu se simțea destul de curajos pentru o asemenea eventualitate.

În sfârșit, luă o foaie de hârtie și începu să se gândească la un text. "Compunerile" nu constituiseră niciodată punctul său forte și, în anemica lui corespondență, prefera cartolinele cu texte prefabricate pe care doar le semna și data. Căută ceva scurt și cuprinzător. Lasă că nici n-avea mare lucru de spus, dar știut este că materialele lungi, că-s orale sau scrise, inerent conțin și multe prostii.

Dragă Dona, m-am hotărât. Definitiv. Nu am nimic să-ți reproșez, dar totul are un sfârșit. Știu că nu te merit și simt că nu mai pot face față relației dintre noi. Oricând te poți bizui pe prietenia mea. Good luck! Toni.

Conform planului, nu trase acasă, la părinți, unde, ar fi pariat pe ultimul leu, Dona va ateriza diseară, lansându-se într-un scandal de zile mari. În consecință, îi avertizase pe bătrâni sfătuindu-i să nu deschidă și să vorbească cel mult prin vizor. La mare mânie, Dona putea recurge și la acțiuni contondente. Între ei nu se întâmplase nimic de felul acesta, dar o văzuse caftind-o pe soră-sa și, în general, o vedea în stare de multe.

Trase la Hotel Capitol unde avea un amic la Recepție, care-l mai servise în câteva rânduri, oferindu-i un single decent la un preț confortabil. Nu se atinsese de banii Donei din dormitor — câți mai rămăseseră după delapidarea Codruței —, el însuși dispunând întotdeauna de sume lichide importante și nefiind totuși un golan de borfaș. Pokerul se joacă pe sume cash, nu cu cărți de credit.

După ce se instalează, încercă un plăcut sentiment de aventură. Îl amuza, ca și în alte rânduri, că el, bucureștean, cu locuință în Capitală, își petrece

câteva zile la hotel. În realitate, dispunând de venituri corespunzătoare și de siguranța în domeniu a altor meleaguri, toate orientate spre Vest, i-ar fi plăcut să locuiască, reședință permanentă, într-un hotel de cinci stele. Merg și patru... Comod, elegant, curat, singur și totuși în mijlocul oamenilor.

Se rezemă de fereastra a cărei vedere dădea spre Calea Victoriei. Calea Victoriei, tipică unei dimineți de vară, de o cumințenie aproape provincială față de traficul obișnuit în celelalte perioade ale anului. Calea Victoriei, despre care se afirma, până la căderea cortinei de fier din '90, că se mută pe Litoral în timpul sezonului estival. Nici măcar peste drum, la Capșa, nu se întrezărea cine știe ce mișcare, iar printre "pietoane" nu se vedea nimic de clasă... Imaginea Andreei se suprapuse celei a orașului. Fata asta avea cu adevărat clasă, preluase de la părinți tot ce era mai bun și, în primul rând, incontestabila distincție a amândurora. Nici despre Dona nu s-ar fi putut spune că-i o țoapă, nu-i lipsea stilul, dar punându-le alături, reușeai un tablou semnificativ — o vacă de rasă, desigur, dar tot vacă, față de un minunat pur sânge.

Își aprinse o țigară și, după câteva fumuri, formă pe mobil numărul de telefon al Drăgușinilor. Îi răspunse chiar Andreea.

*

Nu s-ar fi putut afirma despre Dona că este o femeie încercată de viață, dar se născuse cu platoșa aceea specifică anumitor oameni, care făcea ca o natură puternică să țină cu succes locul unei experiențe din care vicisitudinile nu au lipsit. Foarte adevărat, în materie de afecțiune, înregistra mai mult minusuri, nu se bucurase niciodată de dragoste. În familie, încă dinainte de nașterea ei și a Codruței, cărțile fuseseră împărțite. Taică-său nu avea ochi decât pentru nevastă-sa pe care o adora în ciuda defectelor, căci nu era un om legat la ochi, iar în maică-sa, născută sub semnul sexului și dominată în acest sens, se părea că nu mai există loc și pentru instincte materne. Apoi, dincolo de cadrul familial, nici în viața strict personală nu se bucurase de dragoste în totala accepțiune a cuvântului. Fiind o fată frumoasă, înregistrase succese încă din adolescență, nu făcuse tușă la petreceri sau în discotecă, avusese partener de revelioane și, în orice caz, cine s-o conducă acasă. Dar de iubit, n-o iubise nimeni. Încercând un bilanț sincer, nimeni nu se topise de dragul ei. Chestiunea n-o alarmase până atunci, având talentul de a se pune mai presus de orice insucces —dă-i porcului mărgăritare!

Cu Toni însă lucrurile se petreceau altfel. Deși pogorât din patul maică-sii — simplu accident —, ajunsese la concluzia că e omul potrivit pentru ea. Avea calități incontestabile, se asemănau și acum i se părea chiar că-l iubește, ba chiar mai mult acum, când o abandonase.

Când citi răvașul de rămas-bun al lui Toni, lăsat la vedere, pe televizor, se simți copleșită de stupoare. Starea de prostrație dură cam un sfert de oră, timp în care reciti de două ori biletul. Nu-i venea să-și creadă ochilor și, ca toți subiecții în situații asemănătoare, nu se putea debarasa de imaginea

ultimelor momente petrecute împreună. Fusese o noapte fierbinte, se înțeleseseră mai bine ca niciodată, între ei domnise, tot ca niciodată, o armonie perfectă.

Parcă tot încercând să se convingă, făcu un tur al apartamentului, căutând vreo urmă. Nu lăsase nici una. Își luase până și pasta de dinți preferată, nu uitase cana de cafea din ceramică neagră, cu semnul lui zodiacal — Fecioara...

Și dintr-o dată, se simți cuprinsă de o furie fierbinte, nimicitoare, ucigașă! Animalul s-a cărat la părinți, unde continua să locuiască oficial. Părinții, doi boșorogi pensionari, doi snobi, doi CĂCAȚI care nu acceptaseră niciodată să le fie prezentată.

"Draga mea, îi explicase Toni pe un ton lejer, ai mei sunt altă generație, *old fashion* chiar pentru mulți dintre contemporanii lor. Nu acceptă să le prezint amante, ci doar viitoare soții și alea, dacă se poate neîntinate!"

"Sunt niște idioți!" strigă Dona.

Toni replicase cu humor:

"Ce poți să le faci!"

Dona nu dăduse prea mare importanță faptului în sine, fusese doar curioasă, altfel nu dădea doi bani pe moliile alea care nu însemnau în fața ei, Dona Florian, decât două excremente de muscă!

Acum însă, lucrurile stăteau altfel și, imaginând tot felul de ipoteze, mania ei se focaliză exclusiv asupra bătrânilor. Precis că ei au reușit să-l influențeze, precis că i-au găsit vreo partidă, precis că s-a refugiat la ei.

Fără a mai sta pe gânduri, stăpânită de aceeași mânie năpraznică, Dona se repezi la telefon și comandă un taxi. Cunoștea adresa bătrânilor Barbu.

"Barbiștii" erau oameni în jur de șaptezeci de ani, Toni fiind un copil născut la maturitate. Locuiau într-un bloc din apropierea Parcului Carol și o duceau destul de rău, rotunjindu-și pensiile de medic și respectiv farmacistă cu venitul a cincizeci de hectare de pământ, restituite prin lege. Stăteau singuri în apartamentul de cinci camere, Toni sălășluind mai mult prin vecini, iar o menajeră le făcea curat și le gătea de trei ori pe săptămână. Avuseseră parte de un destin amabil, marile vicisitudini — cu excepția mormintelor scumpe inerente —, ocolindu-i. Aceasta, împreună cu structurile lor pozitive, contribuiseră la depănarea unei vieți "liniștite, caracterizate în primul rând, prin armonie. Toni nu-și amintea de un singur scandal în familie, surâsul și reverența, toleranța și menajamentele reciproce constituind componentele de bază ale căsniciei soților Barbu. Erau mulțumiți de ei înșiși și chiar de Toni, care, la treizeci de ani, nu se însurase încă și nu-și găsisese un serviciu stabil. De căsătorie nu-și băteau capul, abia acum venise timpul lui, iar un bărbat își găsește oricând parteneră. Nici în privința slujbei nu se simțeau îngrijorați. Era întreprinzător, se descurca și avea totuși o diplomă de inginer. Trăiau așadar un sentiment pastelat de "totu-i în regulă și la vară cald".

Astfel, era lesne de înțeles impresia pe care le-o făcu Dona sunând la ușa lor. O seară plăcută, ca toate serile lor, instalația de aer condiționat

asigura o răcoare delicioasă în întreg apartamentul, iar bătrânii, în așteptarea *Observatorului* de la ora nouăsprezece, își savurau ciocolata instant, înnobilită cu câte două lingurițe de frișcă. Soneria "nervoasă" frânse armonia momentului și amândoi se priviră instinctiv.

— Cred că-i "persoana", spuse medicul și se ridică.

Nevastă-sa îi aminti inutil:

— Nu deschizi sub nici o formă! Așa a zis Toni.

Barbu dădu din mână, adică fii liniștită, și se grăbi spre vestibul.

Deschisese vizorul — un mic medalion decupat în lemn, prevăzut cu o ușiță metalică, așa cum se mai întâlnește la blocurile foarte vechi —, și se interesă:

— Pe cine căutați?

— Vreau să vorbesc cu Toni.

Arăta ca o Brunhildă dezlănțuită, iar furia îi lipise pe obrazul cu trăsături mari o expresie de vulgaritate. Medicul își zise reflex că gusturile lui fecioru-său sunt cel puțin "originale".

— Îmi pare rău, dar Toni nu locuiește aici.

— Vreți să deschideți ușa? Nu putem discuta așa.

În ciuda răcorii plăcute din apartament, Barbu simți că transpiră; nu era obișnuit să fie nepoliticos, așa că glasul îi șovăi:

— Nu deschid... Asta e. Toni nu-i aici.

Dacă glasul bătrânului fusese șovăitor, al Donei scăpă din hățuri.

Concomitent, renunță la pronumele de reverență:

— De ce nu deschizi?!

Simțindu-l pe bărbatu-său, pierit, doamna Barbu interveni pe un ton pițigăiat:

— De ce să deschidem? Noi nu vă cunoaștem, nu știm cine sunteți.

Poate... poate că ați venit să ne strângeți de gât! Să ne jefuiți!

Medicul o privi uluit — n-o văzuse niciodată atât de hotărâtă, și chiar bătrâna se minuna de ea însăși: "Ce curaj pe tine, Amalio!"

Scoasă de pe șine, Dona începu să dea cu pumnii și piciorul în ușă:

— Deschideți, că vă sparg ușa!

Barbu rosti ca un copil încăpățânat:

— Nu deschidem... Ar fi mai bine să plecați!

— Căzăturilor! urlă Dona și ușile apartamentelor vecine începură să se deschidă și să se vadă capete curioase cu permanent, "piele care a ieșit prin păr" sau cercel într-o singură ureche. Fecior de cățea! Aici se ascunde borfașul! Deschideți că dărmăm blocul!

Era modalitatea cea mai sigură de a obține contrariul. Morți de frică, soții Barbu se retraseră, pășind instinctiv tiptil, în sufragerie.

— Ce femeie nesăbuită! șopti doamna Barbu.

— O... o bandită!

— Ce rușine! Aud toți vecinii! Să chemăm Poliția!

Medicul dădu din mâini. Semăna cu o pasăre răătăcită.

— Nu... nu cred că-i bine. Ușa rezistă, e de stejar.

Dincolo, Dona continua să urle:

— Laș împuțit! Escrocule! Te ascunzi, ți-e frică! Pungașilor!

Bătrânii tresăreau la fiecare insultă, trăiau un coșmar care părea că nu se mai isprăvește. Nu erau doi neghiobi, știau că avuseseră noroc pentru că viața nu-i o autostradă asfaltată cu petale de roze, conștientizau nefericirile din jurul lor, dar era prima oară când se confruntau cu o fiară de calibrul Donei. Candizi în acest sens, nu își găseau termeni de comentariu, nu găseau adjective care s-o eticheteze, gândac țintuit la locul convenit într-un insectar.

Zgomotul încetă pentru câteva momente. Urmă un ultim bubuit năpraznic și nu se mai auzi nimic.

După vreun ceas, bătrânul Barbu își luă inima în dinți și deschise ușa, vrând să constate consecințele "agresiunii vandaliste". Pe blatul de lemn se vedeau dăre de scuipat, iar zidurile albe din stânga și din dreapta ușii fuseseră acoperite de un soi de grafitti isteric: *Porci! Târfe! Hoituri împuțite! La oase! Pește ordinar! Curvelor...*

Bătrânul începu să plângă de rușine și se întoarse repede în casă, fără a fi parcurs toate textele.

— O persoană... needucată. Dacă ești bună, aș bea un ceai de mușețel.

*

Dădu exact peste ceea ce se așteptase și Milord se întrebă amuzat dacă el o fi vreun superdeștept sau oamenii, exemplare trase la xerox, devin un soi de legitate, atât de frecvenți încât a-i intui nu constituia cine știe ce merit.

Soții Constantinescu — el dispecer, ea dactilografă — făceau parte din imensa turmă de anonimi a lui Ceaușescu, sclavi predestinați și condamnați din start să-și consume existența în mizerie și cazne într-o "construirea unui viitor luminos". Tot ce se găsea la ei se putea întâlni în milioane de case contemporane de pe întreg cuprinsul țării. Mobilă lucioasă ieftină și șubredă, eterna vitrină cu baletiste, menajerie de *porțolan*, ceștile de cafea și paharele bune, păstrate ca ochii din cap, tablouri cu flori, fioros înrămate, cumpărate de pe la prăvăliile cu kitchuri de prin jurul piețelor, multă broderie, industrie casnică. Mai mult decât probabil, înfierea unui copil constituise actul cel mai original din viața familiei Constantinescu.

Ca aspect, erau șterși și cumsecade, oameni cu frica lui Dumnezeu și mai ales a zilei de mâine. Cât despre Gigi, ce să spună! Un copil ascultător, supus, și-a văzut de carte. A fost și el curios să știe cine *iere* la o adică mama lui adevărată și i-au povestit...

— Era prin clasa a X-a când i-am spus, își aminti dactilografa. Ar fi vrut grozav s-o cunoască, dar n-avea curaj și nici noi nu l-am îndemnat. Oamenii sunt feluriți. Nu la tot omul îi place să se uite înapoi peste umăr. Abia în anul trei de facultate, s-a dus la ea...

— Doi, o corectă scurt domnul Constantinescu.

— Doi să fie! Începuse greutățile, noi i-am dat cât am putut, dar ar mai fi avut nevoie. Ca tot omul tânăr, vrea și el o țigară, un adidas, blugi, să se ducă la discotecă... De unde, că noi suntem bugetari, iar mie îmi merge mai

prost ca pe vremea lui Ceaușescu.

Pe Mănescu nu-l surprinse afirmația, mulți îl regretau pe tiranul analfabet; exista o mizerie planificată, o limită a minimei supraviețuiri și — fapt esențial, deși nici în ruptul capului recunoscut! — nici altora nu le mergea mai bine.

Femeia explică, fără să fie rugată:

— Io-s dactilografă, azi am peste treizeci de ani de când —râse— cânt la pian, mi-a mers binișor, de ce să nu zic! Aveam clienți, după serviciu, mai munceam! Ba o lucrare de diplomă, ba de doctorat, aveam și câțiva scriitori, clienți permanenți. Leșea de o pâinică bună, că atâta luam pe pagină! Cât să cumpăr o pâine. Mi-aduc aminte, când am început, ceream doi lei și douăzeci pe pagină, că atâta era franzela atunci! Ehe, unde-s timpurile alea!

— Și acum ce se întâmplă? Întrebă Milord. Unde-s clienții?

Femeia își trecu degetele peste buzele ostenite și râse știrb:

— Au venit calculatoarele, asta e! Trage pe calculator! Dai materialul, așa cum o fi el, și ți-l trage!

— Cred că înțeleg. Dată fiind situația, veniturile dumneavoastră au fost afectate. În consecință?

— Am zis că poate-l ajută mă-sa.

— Adică, fără pretenții, țin să subliniez domnul Constantinescu. Doar dacă poate și are buna plăcere, și nu mare lucru, un ajutor acolo, cât de mic, pe care să se bizuie.

Femeia îl urmărea dând din cap, abia așteptând să intervină.

— Chiar așa, e doctoriță, are posibilități și, până atunci, o ață nu-i ceruse... Nici n-a vrut să-l asculte, și noi i-am zis s-o lase în plata Domnului, ne-om descurca. Gigi însă s-a mai dus, mai rărișor, dar tot s-a dus, în vizită...

Bărbatul constată pe un ton filosofic:

— Vezi, asta e, vorbeam și cu nevastă-mea! Îl trage ața la mă-sa!

— Copil prost! I-am zis și alaltăieri, marți, că degeaba încearcă s-o înduplece, n-are inimă pentru el.

— Ce voia de fapt? Întrebă inspectorul.

Soții Constantinescu se consultară rapid din priviri. Răspunse tot dactilografa care era, după toate aparențele, descurcăreața familiei.

— Un împrumut. Are necazuri la serviciu. Nu-i el vinovat, se grăbi să adauge, au pus alții pe seama lui...

— Bineînțeles, fu de acord Mănescu. Presupun că doctorița Sofron l-a refuzat.

Femeia încuviință din cap și adăugă:

— Nu l-am văzut niciodată pe băiat atât de cătrănit. Nici când a rămas repetent, că n-a vrut ăla de la Rezistență să-i dea reexaminarea. Plângea de durere și umilință.

Milord se interesă:

— Când s-a întâmplat asta?

— V-am zis, marți.

— Am reținut, dar cam pe la ce oră?

— Cam pe la douășpe. Eu mai am câteva zile de concediu și eram

acasă.

— Cum și-a petrecut timpul după aceea?

Doamna Constantinescu ridică din umeri:

— Ce putea să facă?! S-a îmbătat și s-a culcat.

Domnul Constantinescu observă:

— Unde era să se mai ducă?! De trei zile bântuia orașul în căutare de creditori, dar oameni care să te ajute la nevoie sunt câți păduchi pe pielea broaștei.

— Când s-a trezit?

— Tocmai miercuri dimineața. Pe la cinci, l-am auzit umblând prin bucătărie.

— Aveți certitudinea că n-a părăsit între timp apartamentul?

— L-am fi auzit, domnule inspector, că noi dormim cu ușile deschise, să avem mai mult aer.

— Așa e, întări și bărbatu-său.

— Mda... Aș dori să fiți foarte siguri. Chestiunea este că în noaptea de marți spre miercuri, doctorița Sofron a fost ucisă.

Soții Constantinescu se prăbușiră literalmente de uimire. Bărbatul încremenise ca o statuie, cu gura căscată, în vreme ce dactilografa, și ea fără aer, se rezemă de marginea mesei. Își reveni totuși prima și exclamă cu vizibilă satisfacție:

— Dumnezeu nu dă cu parul!

Constantinescu o mustră îndesat:

— Ține-ți gura, nu vezi unde bate... Domnule inspector, nu Gigi i-a făcut felul, mă jur în fața lui Dumnezeu. O fi el mai delăsător, mai ușuratic, se mai codește să pună osul la muncă, dar nu ți-ar face moarte de om în ruptul capului!

Dactilografa îl înghionti.

— Ce înșiri tu la prostii! Cum s-o omoare?! A zis cineva c-a omorât-o?

— N-a zis, am zis și eu așa, să nu cadă pe el, că-i păcat. Uite, iar mă jur că Gigi a stat toată noaptea acasă, a dormit. De plecat, a plecat abia ieri, spre prânz, cum am mai spus. De-atunci, nu s-a mai întors.

— V-a zis unde se duce?

— Nu, dar ne-a lăsat un bilet la el în odaie, dacă vreți vi-l aduc.

Se repezi pe coridor, urmat de nevastă-sa și de inspectorul. Intrară într-o cameră pentru tineret standard, adică incomod funcțională. Un poster cu Jennifer Lopez, "cea mai sexy femeie din lume", domina peretele de deasupra patului.

— Uite ce zice, spuse bărbatul luând o hârtie de pe micul birou: *Am niște probleme de rezolvat. S-ar putea să lipsesc mai mult, nu fiți îngrijorați.*

Mănescu nu-l auzi. Ochii îi căzuseră pe un toc de revolver așezat pe unul dintre rafturile bibliotecii. Îl deschise, deși bănuise imediat, după greutate, că-i gol. Se uită la cei doi care-l priveau înspăimântați:

— Știți ceva despre armă?

— N... nu... Nimic.

Inspectorul era convins că nu mint.

*

— Când începe examenul?

— Peste două săptămâni, adică pe doisprezece.

Se aflau pe Terasa Continentalului, în pauza de prânz a Andreei. În oraș începuse să se instaleze "vidul" estival, se circula relativ comod chiar pe arterele centrale, iar în grădinile de vară, deși mult frecventate, se mai putea găsi o masă liberă. Lumina filtrată de umbrela policromă arădea chipul smeard al fetei, dând o strălucire aparte ochilor imenși.

"Un verde de iarbă", califică Toni, recurgând la imagini de film, ca gazonul pajiștilor englezești din jurul castelelor străbune pe care obligatoriu zburdă o turmă de prepelicari nespun de voioși. Nu mai întâlnise niciodată ochi de un asemenea verde, cei mai mulți având nuanța gogonelelor murate.

Era nespun de frumoasă, proaspătă și sută la sută naturală, îmbrăcată complet în alb — blugi și o bluză largă, legată sub sâni —, și Toni înregistră amuzat impresia chelnerilor care, discret, îl chemaseră și pe bucătar s-o vizioneze "din culise".

"Nu-i de nasul derbedeului de Ciprian, nu merită o femeie de clasa ei. Nu că eu aș fi cine știe ce, râse în sinea lui, dar, oricum, nu mă prostituez în public..."

— Și cum merge?

— Ce? Întrebă fata pregătindu-se să soarbă din capuccino.

Toni râse:

— Învățătura... Personal, abia am așteptat să termin facultatea. Mi-era groază de sesiune, în fine, de perioadele în care trebuia tras.

Andreea îl privi lung, drept în luminile ochilor:

— Dă-i drumul, nu trebuie să mă menajezi.

Toni rămase o clipă interzis, apoi începu să râdă. Copila avea aplomb!

— Îmi placi. Aș fi bucuros să te întâlnesc peste zece ani.

Andreea spirală cu mâna prin aer. Zece ani. O eternitate. Va fi o babetă care se apropie de treizeci. Cu aceeași mână alungă gândul și insistă:

— Deci!

Cu aerul "tu l'as voutu, George Dandin!", scoase din borsetă fotografiile făcute la Sanda Poenaru acasă. Andreea le apucă circumspectă și le privi cu indiferență. Erau cinci cu totul, unele surprinse, altele evident pozate. Își înghiți buza superioară, încercând să le înțeleagă. Ce avea ea de-a face cu femeia asta vulgară, sau cu cealaltă, o puștoaică drăguțică, cu bebeluș? Își ridică ochii spre Toni:

— Vrei să-mi explici și mie? Cine sunt persoanele?

— Ești sigură că vrei să auzi adevărul?

— Sunt sigură că *tu* abia aștepti să mi-l spui.

— Ei bine, ai ocazia să faci cunoștință cu familia lui Ciprian.

Îi pândea reacțiile, întrebându-se ce decizie va lua. Era copilăroasă și, totodată, neașteptat de matură. Trăgând linia, era imprevizibilă.

— De unde știi tu de Ciprian?

— Mi-ai vorbit despre el.
— N-am dat date.
— Mai nimic, răsese Toni, decât despre ocupația lui, localul unde lucrează, cum arată și-ai scăpat și un Cip. Poate chiar Ciprian...
— În definitiv, de ce te interesează?
— Mă interesezi tu mai mult decât îți închipui.
— Nu ai nici o șansă, replică tăios Andreea.
— Știu. Am ținut doar să fii în cunoștință de cauză. Îți ofer o informație.
Ce faci cu ea, te privește.

— Explică-mi fotografiile.
— Cea mai în vârstă, în capot, e mama lui Ciprian. O cocotă.
— Știu, mi-a împuiat tata destul capul.
— Cea tânără e mama copilului, o fetiță.
Andreea întreabă mecanic:
— Și... fetița?
— E copilul lui Ciprian. După cum ți-am spus — sfânta familie.
I se păru nefiresc de calmă și își zise că se află încă sub șoc.
— Trebuie să înțeleg că-i însurat?
— Nu. Floricel — așa o cheamă — e din flori.
Andreea își acoperi obrazul cu palmele. Primul gest de oarece slăbiciune.

— Slavă Domnului, tot e ceva!
Toni o privi uluit. Se așteptase la o criză de leșin, pahare cu apă și ieșire precipitată din restaurant, ajutat de chelneri... Ce mama dracului, chiar în halul ăsta îl iubește pe limbricul ăla? Oricum, se dovedea neașteptat de puternică și, în legătură cu viitorul ei, se puteau preconiza multe. Spuse ca să nu tacă:

— Sunt sigur că nu ți-a pomenit nimic despre copil.
Fata își descoperi obrazul:
— Nu. I-a fost frică, sunt sigură, că mă pierde. Că voi renunța la el...
Toni se interesă prudent:
— E scuzabil?
— E de înțeleș.
Toni o privi cu o admirație deloc falsă:
— Te felicit pentru modul realist în care privești lucrurile.
— Firește, îi poți reproșa că nu a fost sincer, că nu a avut suficientă încredere în dragostea mea, dar nu-i pot reproșa că mă iubește prea mult.
Din ce în ce mai uluit, Toni nu se mai abținu:

— Deci, l-ai iertat.
Andreea nu răspunse la întrebare. Rosti, verificându-și mașinal nodul bluzei de sub sâni:
— Dacă mi-ești prieten, nu vorbi cu nimeni despre chestia asta. Mă refer la tata. Sunt pusă pe toceală, am nevoie de liniște.

Nu se lăsă condusă acasă, avea o treabă la librărie și încă o cursă. Toni, absolut derutat, căci se așteptase ca discuția să decurgă cu totul altfel, îi mângâie ușor obrazul:

— Fără prostii, da?
Fata râse scurt:
— Îți dau cuvântul meu de onoare că nu mă sinucid!
Andreea se răsuci pe călcâie și se dizolvă în mulțimea de pe Calea Victoriei.

*

Cazino Victoria constituise doar un punct de reper oferit șoferului pentru că întâlnirea trebuia să aibă loc ceva mai departe de stabiliment, în părculețul de lângă Muzeul de Literatură. Harald Bălăcescu sosi cu zece minute mai înainte și se așeză pe o bancă. Era o noapte clasică de iunie, adică cer înalt, puzderie de stele, o lună dolofană, adieri imperceptibile, parfumate cu aromă de regina nopții. Nu lipsea nici clasica pereche de îndrăgostiți retrași în colțul cel mai întunecat al parcului, nici câinele vagabond și flămând căutând zadarnic ceva de mâncare în coșul de gunoi sau în jurul băncilor.

Harald își privi ceasul. Trecuse de unsprezece, ora fixată, el era un bărbat care nu avea răbdare, iar pe Marțian îl știa foarte punctual. Cu excepția îndrăgostiților, locul era pustiu. La capătul străzii se vedeau mașini intrând în parcare a cazinoului sau părăsind-o, în rest, nici un trecător și o liniște care părea ciudată în mijlocul orașului.

Dintr-o dată, începu să se simtă neliniștit. Parcă acum realiza că are asupra lui o sumă importantă de bani și putea fi o pradă ușoară vreunui hoț. Bucureștiul nu mai prezenta siguranță, hoții, deveniți foarte îndrăzneți și violenți, mișunau pretutindeni ca libărcile. Erau atât de mulți și atât de hămesiți, încât atacau în plină zi, în centrul Capitalei, erau în stare să te spintece pentru un lăntișor sau chiar pentru câteva mii de lei. Iar el se afla singur aici — uite că plecau și îndrăgostiții — și chiar dacă ar fi apucat să strige, nu l-ar fi auzit nimeni. Nu că s-ar fi găsit vreun curajos care să-i sară în ajutor, pentru că bandiții erau răi de tot, nu pregetau să te spintece, dar, cel puțin, ar fi existat cineva care să alerteze Poliția... Hm, Poliția! Nici ea nu îndrăznește să intervină în unele situații.

Se ridică brusc și se îndreptă grăbit spre Calea Victoriei, în căutarea unui taxi. Hotărât, se întâmplase ceva cu Marțian. Când ai de primit 5000 de dolari, omisiunea, neglijența sau limitele unei agende de lucru prea încărcate se excludeau din capul locului. Încercă o clipă tentația să-l caute în cazinou, dar alungă repede gândul. Precis nu era acolo și instinctul îi spunea că ar fi putut da peste cine știe ce necazuri.

Când se văzu în taxi, își pipăi buzunarul cu bani și răsufă ceva mai ușurat.

Cele două aplica aprinse umpleau cu umbră ungherele livingului. În fotoliu, într-o poziție corectă, cu genunchii lipiți și spatele drept, "pentru că așa e Harald", observase cu mulți ani în urmă Margareta, cea de-a doua

nevastă, "nu-și permite să fie comod și rămâne scorțos chiar și în intimitate creându-ți și ție o stare nedeslușită de disconfort", diplomatul sorbea des, ca nebăutorii sau împătimiții, ceea ce nu era cazul, din bolul de coniac. Se întorsese tulburat acasă și simțise nevoia unui anesteziant. Pe undeva se bucura că Marțian lipsise de la întâlnire, banii rămâneau așadar în vistieria lui, pe de altă parte, se simțea îngrijorat. După toate calculele lui, existau trei posibilități. Asta în limitele bunului simț. Dar surprize puteau fi și mai multe.

O ipoteză, cea mai la îndemână, ar fi fost un accident rutier, Marțian zăcând acum pe patul vreunei secții de reanimare. O alta, că cineva îi făcuse felul, ceea ce n-ar fi fost tocmai surprinzător. De când îl cunoștea, Marțian era dubios până în vârful unghiilor, prototipul de individ care face echilibristică pe sârmă, printre paragrafele Codului Penal, insul căruia orice i s-ar fi întâmplat, nu te putea surprinde îndeajuns.

— Măcar de-ar fi crăpat! scrâșni cu ură diplomatul.

Mai exista însă o posibilitate, și aceasta îl neliniștea până aproape de panică pe Bălăcescu, și anume aceea ca Marțian să fi fost arestat. Când te iau polițiștii la întrebări, cu farul băgat în ochi — imaginea clasică despre un interogatoriu al muritorului de rând, preluată din filme —, spui totul, chiar și ce n-a fost! Indiferent de motivul pentru care ești anchetat, tot scormonind, taine vechi revin la suprafață.

Blestemă încă o dată — a câta oară? — ziua, clipa în care îl cunoscuse pe Răzvan Marțian. Clipa în care intrase definitiv în viața lui. Pentru că așa deveneau toate în momentele acelea. Definitive. Mergând mai în adâncime, Marțian n-ar fi fost "posibil", dacă n-ar fi existat Viorel. Se întreba adesea! Pe cine ura mai tare? Pe Liliana, sau pe Viorel?

...Era actor la unul dintre teatrele bucureștene de primă mână din epocă: tânăr, în primii ani de meserie, i se preconiza un viitor strălucit, demn continuator al unor nume ilustre, monștri sacri ai scenei. Până atunci însă, nu ieșise cine știe ce în evidență. Scund, îndesat, departe de a fi vreun Făt-Frumos sau măcar de a avea un obraz spiritualizat, mai era și sărac lipit. Trăia dintr-un salariu mizer — remunerația actorilor abia ieșiți de pe băncile institutului, într-o garsonieră modestă și nu avea mai mult de o singură pereche de pantaloni.

Liliana și Viorel se cunoscuseră în seara din ajunul Crăciunului și de atunci nu se mai despărțiseră nici o clipă. Pur și simplu, nu puteau trăi departe unul de celălalt. În rândul cunoștințelor, surpriza fusese uriașă, nimeni nu și-o putea închipui pe Liliana, stilată, elegantă, curtată de oameni cu situație, alături de un sărăntoc, amețindu-se cu vermouth, cea mai ieftină băutură a acelor ani, în spelunci sordide, de ultimă categorie.

Mai surprinsă decât toți, de-a dreptul consternată, era Crina.

— E incredibil, îi mărturisea lui cumnatu-său, Harald, parcă n-ar fi vorba despre aceeași persoană. De la taxiuri, de la Chanel 5, Athénée Palace, Cina și Melody, la cârciuma lui Turcu din Pipera, cu rumeguș pe jos și mese lungi de pușcărie, unde toată lumea ciocnește cu toată lumea, iar conversația e

generală! Hotărât, chestia asta nu poate să dureze!

De altfel, se puneau pariuri în legătură cu viitorul acestei relații și chiar cei mai optimiști nu le acordau Liliane și lui Viorel mai mult de două-trei luni. Harald asculta siderat, distrus și în suflet îi înfloreau câte un ghiocel de speranță ori de câte ori pronosticurile anvizajau o despărțire ce va avea loc sigur și neîntârziat. Între timp, încerca s-o vadă, o implora să-i acorde o întâlnire cât de scurtă, dar Liliana, cu cruzimea caracteristică îndrăgostiților pătimaș, când nimeni și nimic nu mai contează în afară de *e/* sau *ea*, îl refuza categoric și, în cele din urmă, scoasă din răbdări, îi spusese răspicat: "Nu mă mai interesează persoana ta! Chiar nu poți înțelege chestia asta?"

Crina, simțindu-se vinovată de "rahatul în care-l băgase" pe cumnatu-său, încerca s-o înduplece:

— Ce te costă o întâlnire? Viorel are spectacol în seara asta. În loc să-l aștepți în garsoniera lui, uitându-te pe pereți, te vezi cu nenorocitul ăsta! Să știi barem ce vrea...

— Știu exact ce vrea și nu mă interesează, ce naiba, nici tu nu pricepi?

— Nu poți să sacrifici jumătate de ceas, acolo?

— Nici cinci minute! Nu suport să mă văd cu altcineva. Simt că aș comite o blasfemie!

— Comiți în schimb o crimă. Cu sânge rece. Du-te dracului de tâmpită!

Tot Crina, marea sforăreasă, plecând de la principiul "cui pe cui se scoate", bașca speriată de evoluția lui Harald care ajunsese ca o umbră, i-o prezentă pe Mary, dansatoare la Operă. Singurul copil al unei familii de medici, era gingașă și sfioasă ca un stânjel, nevinovată și profund sentimentală. O copilărie fericită, cruțată de orice accidente, o determina să creadă că viața e o imensă acadea, populată cu animăluțe caraghioase de pluș. Avu ghinionul să se îndrăgostească de Harald, care la vremea aceea era un strigoi. Nu putea oferi nimic în afară de priviri goale și o inimă secătuită.

Fiind agreeat și de familie, Crina îl sfătui s-o ceară în căsătorie. "E o partidă din toate punctele de vedere și ai să vezi ce repede ai s-o uiți pe Liliana."

Cu o zi înainte de a se prezenta la părinții lui Mary, în costum, cravată și cu tradiționalul buchet de flori, îi telefona Liliane. Se afla în apropierea locuinței ei și o rugă să coboare pentru cinci minute. O rugă, o imploră, aproape cerși. Avea să-i spună ceva foarte important. De fapt, nici el nu știa bine ce spera. Poate că o va impresiona ideea că el e decis să se însoare cât de curând, că-l va pierde definitiv; îi mai oferea o șansă să-l recupereze...

Liliana refuză uscat și rămase neclintită. De-atunci, nu se mai văzură niciodată față în față și nici nu-și mai vorbiră. Tot atunci, blestemă.

După două săptămâni, era însurat cu Mary. Petrecură luna de miere în Italia. Cândva, Harald se întrebase cum de o ființă ca Dante, născut în însorita peninsulă, a putut imagina grozăviile *Infernului*. La distanță de sute de ani, pe același meleag, cunoscă și el iadul.

Paharul îi alunecă din mână și adormi în fotoliu.

Era prima oară în opt ani când îl vedea neras și în pijama la unsprezece dimineața și, bineînțeles, era uimită că nu se dusese la afacere. Îi telefonase ea lui socru-său ca să nu se impacienteze. Și sonda cu whisky, înainte de căderea serii, constituia o premieră, ca și felul în care îl repezise pe Crișan pentru că venise în living, mușcând dintr-o tartină și făcuse firimituri pe jos.

Neobișnuit cu admonestările, băiețașul începuse să bâzâie, refugiindu-se în poalele domnișoarei Lola. Aceasta, speriată, distrusă că odorul e scuturat, se grăbi să-l ia în brațe și să-l ducă în camera lui.

Gina urmări scena cu buzele strânse, aparent impasibilă. După ce servitoarea, chemată cu clopoțelul de argint, dădu cu mătura, rosti pe un ton cât se poate de blând:

— N-ai găsit soluția cea mai bună.

— Spune-mi tu care ar fi.

— Mai întâi de toate, nu trebuie să ieșim din tipic, din obișnuit. Ești obligat să te comporți normal, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă te-ar vedea acum Mănescu, ar conchide că te-a făcut KO! Că toate suspiciunile lui sunt îndreptățite.

Dimitrescu îi aruncă o privire de câine bătut:

— Și nu-i așa?

— Nu! strigă nevastă-sa bătând cu pumnul în brațul canapelei. Cel puțin, nu încă.

— Acum sau săptămâna viitoare, ce mai contează? Sunt în corzi, iubita mea.

— Trebuie să lupți! Ești obligat!

— Nebuno! Ce vrei să fac?

— Să nu te dai bătut!

— Are toate atuurile în mână.

— Prezumții, nu atuuiri. Că ai fost la cazinou! Mare brânză! Da, domnule, sunt un gentleman, nu pot dezvălui numele doamnei. Te înghesuie rău, îi dai — lăsând impresia că ți se rupe sufletul — un nume.

— Ce nume? Aleg unul din cartea de telefon?

— Am o grămadă de prietene, gata să mă servească oricând. Mai de încredere, pentru că e cea mai săracă, dar deloc proastă, ar fi Cocuța Nenișor. Ai avut *rendez-vous* cu ea, și cu asta basta. Lasă că vă instruiesc eu pe amândoi.

Dimitrescu se bâlbâi nesigur:

— Mda... Cred că asta poate să meargă, și o rază de speranță îi luminează chipul, dar aproape concomitent i se întunecă din nou. Ce ne facem însă cu Tunariul? Aici i-aici!

Gina își duse pumnii la spate și făcu câțiva pași prin încăpere:

— M-am gândit! Chiar dacă dau peste ceva, nu pot dovedi nimic.

Mihai surâse cu amărăciune.

— Ce naivă ești! Când Poliția se apucă să facă cercetări serioase, nu există să nu descopere ceva. Povestea a făcut destulă vâlvă și atunci. Ferească Dumnezeu să înceapă să scormonească, nu știi niciodată ce iese

până la urmă!

O flacăra traversează privirea cafenie a Ginei:

— În cazul ăsta, nu avem decât o singură soluție!

— Care?!

Femeia rosti cu o liniște de gheață:

— Dăm foc pădurii.

Crișan desena concentrat un cal portocaliu. Își ridică ochii spre bătrâna care parcă înțepenise cu tot trupul lipit de ușă.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea, Lola.

Ca să-i abată atenția, bătrâna se apropie repede de masă și se extazie:

— Vai ce frumos ți-a reușit! Ești un adevărat artist! Bravo!

Puștiul, împăunat, începu la iuțeală alt desen:

— Și mai știu...

Uitase de indiscreția domnișoarei Lola.

— Nu-i de dumneavoastră, auzi un glas agreabil în spatele lui.

Milord întoarse capul. Alecu Baldovin, proprietarul consignației îi zâmbea prietenos. Părul alb, tuns perie îi încadra caraghios capul în formă de ou, dar tocmai tușa aceasta de ilar îl făcea și mai simpatic.

— E în cădere liberă, de peste douăzeci de ani. Știu că și taică-meu a avut câteva pânze de care s-a debarasat.

Tabloul la care se referea reprezenta bustul unui țăran lucrat cu cuțitul în maniera binecunoscută a lui Schweitzer Cumpăna.

— Și ăsta zace aici încă de când am deschis magazinul, spuse Baldovin, dar nu-i mai puțin adevărat că portretele se vând foarte greu.

— Cred și eu, râse inspectorul Mănescu, cine ține morți anonimi în casă?

— La mine, dimpotrivă, mă incită, imaginez destine, itinerarii de viață necunoscute, dar desigur... sub altă semnătură.

Făcură câțiva pași prin magazin.

— E o perioadă mai slabă, explică omulețul, dar aștept săptămâna viitoare câteva piese remarcabile, printre altele, un potir Benvenuto Cellini care ar fi aparținut Elenei Cuza.

Milord începu să râdă:

— Nu-s Aga Khan, nici măcar Cataramă.

Se opri dinaintea unei măsuțe și scoase un fluierat ușor. Minuțiozitatea și aglomerarea de motive sculptate pe centimetru pătrat era pur și simplu năucitoare. Chiar și pe pânză, pigulind cu acul, piesa ar fi constituit o performanță.

— O capodoperă, într-adevăr, fu de acord Baldovin. Lemn de santal, a fost lucrată în India. La un obiect ca acesta lucrau toată viața mai multe generații de artizani. Nici nu știi ce să spui, domnule inspector, pentru oamenii aceia nu exista noțiunea de timp sau dimpotrivă, îl prețuiau foarte mult, trudeau pentru eternitate.

Neatent, Mănescu privi cu ochii subțiați peste capul lui Baldovin:

— Unde am mai văzut eu așa ceva... Foarte recent...

— N-ar fi ceva surprinzător, zâmbi celălalt. Adevărat că măsuța face parte dintr-un set, un salonaș, azi dispărut. Cine știe pe unde i-or fi suratele sau dacă n-au ajuns demult în soba vreunui țăran. Ția de-au tâlhărit castelele și conacele boierești acum cincizeci de ani nu erau absolvenți de Belle Arte.

Milord pocni din degete:

— Gata, știu! O canapea și două jilțuri, absolut identice, aș jura că au aceeași proveniență.

Chipul omulețului căpătă o expresie încordată, nu-l slăbea pe celălalt din priviri.

— Incredibil, ar fi o găselniță extraordinară!... Dacă nu vă înșelați, puteți felicita proprietarul. Pe așa ceva poți obține la Christie's milioane de dolari. Cine e?

Milord surâse pe gânduri:

— O să vi se pară caraghios, dar doamna duce un băiețaș de mână la baie să facă pipi, exprimându-se în franceză.

Baldovin își aranjă pe vârful nasului ochelarii bifocali. Părea stupefiat.

— E cretină? Cine-i, domnule?

— O domnișoară sexagenară, Lola Damian.

Uimirea desăvârși chipul lui Baldovin.

— Lola Damian?! Fata lui nenea Iancu Damian! Atunci nu mă mai mir! Păi ăsta era cel mai mare neguțător de obiecte de artă din Constanța interbelică. Era maharajah, domnule. Norocul lui că a apucat să moară înainte să-l naționalizeze comuniștii!... la spune, fiică-sa mai trăiește?

— Nu-i chiar așa de bătrână, n-are nici șaptezeci de ani.

— Aveți dreptate, dar după șaiszeci, începi să iei în calcul posibilitatea...

— Ați cunoscut-o?

— Bineînțeles. O persoană subțire din toate punctele de vedere. Fin aeriană, sugera o floare de in. Prin '80 și ceva, am întâlnit-o la Consignația de la Hanul cu Tei, expertă. Tot aeriană, abia și-a adus aminte de mine... Nu părea imbecilă, ci doar cu mințile în altă parte. Înfrorător de neatentă. Din bârfele colegilor, am înțeles că trăia o mare dramă, era încurcată cu un șnapan care o storcea de bani.

— Interesant, aprecie Mănescu. Ba chiar ciudat.

— Realmente ciudat, întări Baldovin. La averea ei să mai faci pe guvernanta!

— E foarte atașată de copil, n-o face pentru bani.

— Oricum!... În fine, fiecare le cunoaște pe-ale lui... Deci setul indian e la ea. Mă bucur că nu s-a pierdut.

— Nu chinezesc? Eu parcă așa reținusem...

Omulețul râse ca de o naivitate evidentă:

— Exclus, ați înțeles greșit. O bijuterie indiană realizată în santal! E evident chiar și pentru un copil... mă rog, vorba vine!

— De fapt, n-are importanță, surâse Mănescu. Nu sunt interesat. N-am

respirație financiară pentru asemenea achiziții și, ca să fiu foarte sincer, nici nu fac pasiune. Îmi dă senzația de sepulcral.

Baldovin râse:

— Nu sunteți singurul. Chiar zilele trecute am avut un amator, îl interesa o măsură pentru interiorul unui cavou. L-a speriat prețul. Mult prea scump totuși pentru mobilarea unui domiciliu de veci... Treceți pe la noi săptămâna viitoare, domnule inspector, așa, cam pe la mijloc. Vă promit că nu veți fi dezamăgit.

Milord părăsi vesel magazinul. Ajuns la sediu, deveni gânditor. Nu pentru mult timp căci îl aștepta o surpriză, o notă din partea subcomisarului Rădulescu de la Antropologie. Cele cinci colete macabre, mai precis conținutul lor fioros, aveau deja un chip. Capul necunoscutei fusese în sfârșit reconstituit.

*

La șapte dimineața, Sanda Poenaru decisă că așa nu se mai poate! În definitiv, nu omorâse pe nimeni, iar dacă fiu-său n-a știut să-și conducă barca mai deștept, ea nu avea nici o vină. Era o femeie capricioasă și, păstrând anumite proporții, se putea afirma că făcuse toată viața doar ce poftise. De aceea nici nu se căsătorise — era o curvă cu talent, s-ar fi putut oricând caza —, iubindu-și mai presus de orice independența și libertatea. Și dintr-o dată constata, sufocată de revoltă, că nu mai e stăpână în propria ei casă.

Zece zile de iad, așa se putea spune, și nu mai suporta. Barem noaptea care trecuse! Fiara aia mică orăcăise ca din gură de șarpe, neînterupt, de te și mirai de unde atâta forță la o fărâmă de om, dar pesemne că-i dădeau dinții. Iar când intrase în baie, o cocină! O găleată cu pampers consumat, tot felul de cârpe puse la uscat, bașca lenjeria Codruței! Aburi, mizerie, miros scârbos de trup omenesc debarasat de miasme care se lasă greu evacuate în mijlocul verii dintr-o baie și așa supratranspirată.

— De ce dracu' nu le-ai scos să se usuce pe balcon? se răsti la Codruța.

Fata își căscă ochii mierii:

— Așa m-a învățat Dona. Nu întinzi la vedere rufe indiscrete.

— Pe Calea Victoriei, poate, aici suntem în Dristor.

— Îmi pare rău... Dacă vrei, le scot acum.

— Nu vreau decât să vă văd plecate! Întoarce-te, draga mea, la soră-ta! E cel mai sănătos pentru toți.

Codruța se puse instinctiv în fața ușii dormitorului unde dormea, în sfârșit, Floricel. Declară cu o voce sfârșită dar neașteptat de hotărâtă:

— Nu ne întoarcem la Dona.

— Treaba ta, dar aici nu mai puteți rămâne. Zece zile mi-au fost de-ajuns, nu sunt cămin pentru nefamiliști.

— Ciprian mi-a spus să-l așteptăm aici, fără să ne mișcăm.

Sanda pufni cu dispreț:

— Ciprian! El poate să spună multe, dar la mine în casă nu dă el

dispoziții!

Codruța își mușcă buzele strivită de argument. Neștiind ce să spună, repetă:

— Așa a zis Ciprian... El e tăticul nostru...

— Halal tătic! Îi telefonez să vină să vă ia! Tu strânge-ți boarfele! Abia aștept să aerisc. De pe hol miroase a vacă și vițică!

Sanda își băgă nasul pe ușa dormitorului.

— Hei!

Codruța, în genunchi în fața landoului, își întoarse fața iluminată de dragoste:

— Mititica de ea... doarme...

— Normal, după cât a bâzâit azi-noapte... Nu l-am găsit pe Ciprian, dar i-am lăsat mesaj... Eu zic să fii cu bagajul pregătit, nu să începi să te moșmondești când o veni el.

— Și dacă nu vine?

Sanda Poenaru rosti rece:

— Dacă nu vine până diseară, îi telefonez soră-tii să vină să vă ia.

Codruța împietri. O lacrimă i se prelinse pe obraz și și-o șterse repede cu pumnul, cum fac copiii mici. Sanda îi sesiză tulburarea, dar nu avea de gând să se lase impresionată. Ridică din umeri:

— De, draga mea, nu eu te-am pus să-ți scoți chiloții...

*

Da, Toni avea naivitatea să-și închipuie că se poate ascunde de Dona, cel puțin pentru o bună bucată de vreme. După cum bănuise, îl căutase acasă la părinți, dar o dată pista epuizată, nu mai avea încotro s-o apuce. N-avea un serviciu unde să-l caute, nu-i cunoștea prietenii, îi lipseau deprinderile fixe care jalonează de obicei o existență: sâmbăta — saună, marțea și joia — tenis, miercuri — masa la Club sau la Tanti Aglaia care trebuie gădilată în vederea testamentului și așa mai departe.

Erau niște realități pe care și Dona le realiza abia acum, după ce fusese abandonată și se trezise în situația de a nu ști unde să-l caute.

Dar, își spuse Dona cu privirea aprinsă de flacăra răzbunării, dacă nu știu unde să-l caut, știu cum să-l lovesc. Eu am pierdut, dar nici el nu va câștiga!

Când Dona își propunea ceva, știa cum să acționeze. Deși se afla într-o pasă mizerabilă, în care starea de mânie devenită cronică nu constituia povățuitorul cel mai indicat, nu-și pierduse inițiativa și nici mintea organizată. Ca toți oamenii păliți de câte un necaz își puneă eternele întrebări la care nu putea să-i răspundă nimeni. Cum e posibil ca un cer impecabil de senin să se întunece dintr-o dată schimbând întreg peisajul, de ce tocmai ci, Dona Florian, trebuia să i se întâmple asemenea lucruri, de ce toate dintr-o dată? Porcul cel mai mare rămânea însă tot Toni, care tocmai

acum se găsisese s-o abandoneze (își permisesese s-o abandoneze — vena jugulară îi zvâcnea amenințător — pe EA) când știa că are destule probleme cu Codruța.

Dona mai intuia, cu furia paroxistică a orgoliului ei însângerat, că Toni constituia, pentru ea un meci pierdut. Toni nu era un omuleț de plastelină, să-l modelezi după plăcere, nici o marionetă supusă păpușarului. Știa ce vrea și nimic nu-l putea abate de la îndeplinirea scopurilor sale. De un egoism feroce, doar lipsa unui conflict de interese făcuse posibilă relația lor. Cât despre scrupule... Dona hohoti amar. Mai degrabă te puteai aștepta ca Leul din Cotroceni să înceapă să recite *Scrisoarea III...* Nu se inventase nimic care să determine conștiința lui Toni să tresară. Nici Dona nu era mai brează, faptul că se instalase în patul maică-sii n-o onora, dar nu despre ea era vorba acum, iar față de Toni se știa fără greșală. Trăgând linia, pe Toni nu-l va recupera în veci, dar nici nu-i va îngădui să se cocoațe singur. Doar peste cadavrul ei!

În primul rând, trebuia să afle adresa senatorului Drăgușin despre care reținuse vag că locuiește prin Cotroceni. Căută în cea mai recentă carte de telefon, dar fără să-și facă iluzii. De regulă, personalitățile cer ca numerele lor să fie înregistrate "la secret" tocmai pentru a-și menaja intimitatea punând-o la adăpost de asalturile indiscrete ale fanilor și mai ales ale denigratorilor. Într-adevăr, nu-l găsi, dar își spuse că la vârsta și la profesia lui de bază, avocatura, sigur figurează într-o carte mai veche. Mai exista una în casă, de pe vremea Marelui Bulă, în care Codruța, o copilă pe atunci, presa floricele, închipuindu-și că este un ierbar.

Nu se înșelase. Matei Drăgușin exista și se pare că nu-și schimbase nici adresa — o stradă cu nume de medic, amănunt caracteristic cartierului Cotroceni.

Fără să stea pe gânduri, Dona luă un taxi și se duse în prospecție. O vilă absolut superbă, îmbrăcată în trandafiri, genul de imobil care te face să suspini, răsfoid simandicoasa revistă Casa Lux. Dincolo de gardul elegant, se zărea doar prefața unei grădini paradisiace și pentru ca să fie clișeul complet, un dalmățian grațios însuflețea peisajul.

Dona, cu gura brusc uscată, ca de iască, își simți inima pârjolită de cea mai dureroasă și năpraznică invidie. Puțin îi păsa de bunăstarea Drăgușinilor, existau deja în țară averi semnificative chiar și pentru Occident, doar n-o să faci icter pentru fiece ins care are mai mult decât tine! Ceea ce o sufoca însă era miza fantastică, înălțimile la care aspira Toni, piscurile spre care trudea porcul de Toni, ea, Dona, fiind scoasă din cărți. O chestie ca asta nu putea înghiți și, dacă el cumva uitase, va avea grijă să-i amintească cum se aciuase în bătătura lor ca un motan vagabond. Fals, pentru că Laurenția îl trăsese de mânecă pe Toni, iar el, foarte tânăr pe atunci, se simțise sincer atras de nureii femeii experimentate, iar banii nu-i lipsiseră niciodată. Nu era un bogătan, dar cu întreținerea asigurată de părinți plus ceea ce scotea din poker și alte combinații, se descurcase întotdeauna peste satisfăcător. Erau amănunte pe care Dona le cunoștea, dar le ignora cu bună știință, montându-se singură. Pe Toni îl considera proprietate, se folosisese de ea și nu avea dreptul să se

pricopsească singur!

Dădu drumul taximetrului și începu să adulmece prin zonă, neștiind nici ea la ce să se aștepte. Fiind spre seară, cei din casă aprinseseră luminile și era limpede că nu se făcea economie la electricitate. După câteva minute, când Dona își zise că a vizionat destul pentru o singură seară, urmând ca a doua zi să-și pună în aplicare restul planului, în fața imobilului opri un Mercedes. Șoferul stilat deschise portiera și coborâră două femei încărcate de pachete. Dona le "expertiză" rapid și cu aviditate. Cea mai în vârstă, desigur mama, nu era propriu-zis frumoasă, dar era super-distinsă și impecabilă, ceva în genul lui Lady Diana, dacă nefericita ar fi apucat patruzeci și cinci de ani. Ochii însă îi rămaseră agățați de cealaltă, o fată tânără de tot, desigur Andreea. Dona rămase realmente trăsniță, fără aer; nu văzuse în viața ei așa o frumusețe. Deși se considera pe ea însăși o frumusețe princiară, excluzând din capul locului eventualitatea vreunei rivale, de astă dată rămase blocată. Se simți cuprinsă de furie, invidie și ură, în clipele acelea era în stare să ucidă! Pentru moment încercă o dorință năvalnică de a da buzna în casă, peste oamenii ăia, să zgârie și să spargă, să spulbere atmosfera de fericită bunăstare pe care o presupunea că există instalată între zidurile invadate de trandafiri. Toni, stăpân al acestui "domeniu" și al prințesei care tocmai dispărea împreună cu maică-sa pe ușa deschisă de o subretă cu șorțulețul alb? Asta niciodată! Și dintr-o dată o fulgeră un gând care-i creă o stare de panică. Nu cumva ea trecuse legată la ochi pe lângă o mare șansă? Dacă Drăgușinii, la morga și statutul lor, îl socoteau demn de atenție, însemna că era ceva de capul lui, iar ea, proasta, nu văzuse în el decât fostul amant al maică-sii, un *macho* bine clădit, șmecheraș, cu diplomă de inginer!... Gândul era de nesuportat, rațiunea i se întunecă. La naiba cu planurile eșalonate, va acționa fără întârziere! Traversă strada și apăsă lung pe butonul interfonului.

— O clientă, răspunse unui glas agreabil de femeie.

— Domnul avocat nu primește acasă. Îl puteți găsi zilnic la biroul domniei sale din Bulevardul Unirii.... Puteți nota?

— Am greșit! țipă Dona. Nu sunt clientă, e o chestiune personală, de mare urgență.

— Așteptați...

O așteptare de câteva secunde în care subreta se consultă cu senatorul, privind totodată pe fereastră cine îl solicită. Femeia reveni:

— Puteți intra.

Dona era prea tulburată pentru a sesiza amănunte de interior, dar ceea ce înregistrează mai mult reflex îi lăasă o impresie de "lux exorbitant". Subreta o conduse de-a lungul unui coridor care semăna cu o galerie de tablouri și o introduse în biblioteca lui Drăgușin.

Senatorul o aștepta în dreptul ferestrei, cu mâinile încrucișate peste piept. Masiv și fălos, Drăgușin semăna mai mult ca oricând cu un împărat roman. La rândul lui, o etichetă scurt: genul statuie, cam prea dorobanț! O invită cu un gest princiar să ia loc.

— Cu cine am onoarea?

Nu avea de gând să se lase intimidată și își regăsise aplombul. La o adică, nici ea nu era de coala!

— Dona Florian, amanta protejatului dumneavoastră... Toni Barbu.

Drăgușin nu-și ascunse surpriza unui răspuns atât de direct și totodată cuprinzător. O cercetă curios. Fără a avea ochiul expert al Biancăi întru vestimentație, aprecie totuși că femeia dispune de niște mijloace și, ținând seama de întreg, putea paria că nu-i dependentă material.

— Vă ascult.

Dona nu-și organizase discursul, întrevederea cu senatorul era preconizată pentru zilele următoare. Până să-și adune gândurile însă, debută cu primele cuvinte care-i venira pe buze.

— Încălziți un șarpe la sân, domnule senator. Toni e un ticălos abil care a reușit să vă păcălească.

— Când v-ați certat?

Începuse să funcționeze experiența de avocat. Caz tipic, când unul dintre parteneri e părăsit și celălalt vrea să se răzbune cu orice preț. Încercă o decepție față de femeia din fața lui care părea mai de soi. Lelițele abandonate de pe vremea lui Ceaușescu tot așa procedau. Se duceau la Partid și la Cadre să-și reclame soțul care și-a luat lumea în cap. Asta vine la patron...

— Nu asta e important. Am venit să vă deschid ochii.

— Când? insistă Drăgușin.

— Ieri, dar...

Senatorul începu să râdă:

— De ce nu ați încercat să-mi deschideți ochii mai demult?

— Adică, nu vă interesează ce am să vă spun despre acest individ infam?

— Etichetarea vă dezonorează pe dumneavoastră, în primul rând. Cum de ați acceptat să trăiți împreună cu un individ infam?!

Ochii Donei înfingeau cuțite în obrazul senatorului:

— Chiar atât de mult vi-l doriți ca ginere?

Drăgușin tresări, neplăcut impresionat:

— S-a lăudat el cu așa ceva?

— Da, minți Dona apăsă.

Degetele lui Drăgușin băteau darabana pe birou.

— Vreți să-mi reproduceți exact termenii în care s-a exprimat?

Derutată, Dona ridică din umeri:

— Nu obișnuiesc să iau notițe când vorbește. Mi-a declarat răspicat că se simte încurajat, e clar că dumneavoastră ați agreea o asemenea posibilitate.

— Adică, traduse senatorul, sunt preocupat de cazarea fiică-mii, care abia a terminat liceul, și am pus ochii pe el!

— Exact.

— Iar dumneavoastră, ființă caritabilă, simțiți obligația morală de a mă avertiza că nu-i persoana indicată.

— Nu mă ironizați!

— Ce anume îi reproșați?
— E un ticălos care face impresie, se dezlănțui Dona. Totul este fals și făcătură! Un pește ordinar!
— Vă tapează de bani?
— N-a câștigat un singur leu cinstit, din munca lui, în toată viața! Un cartofo.

Pe măsură ce o asculta, buzele senatorului deveneau pungă. Nu-i făcea plăcere ceea ce auzea, dar totodată, pune la îndoială acele cuvinte. Întâi, că nu concepea ideea ca el să se înșele în aprecierea unui individ, bizuindu-se necondiționat pe instinctul lui, pe cunoașterea semenilor, al doilea — denigrarea mustind de ură a partenerului abandonat constituia un clișeu clasic, al treilea, îl agreea pe Toni, unul din ultimii exponenți ai unei clase strivite de dictatura proletariatului. Ura nestinsă față de fostul regim constituia rădăcinile toleranței vizavi de persecuția sa. Și apoi, un băiat de familie, ca Toni — imensă naivitate! — nu se poate preta la orice găinărie, păstrează întotdeauna un stil, chiar și în ticăloșie.

— Ați pomenit cuvântul "pește"! E întreținutul dumneavoastră?
Dona rânji, dezvăluindu-și dantura feroce. Avea dinți de fiară.
— Probabil că fac o impresie foarte proastă. Nu am ajuns încă la vârsta la care să plătesc...

— Atunci?!
Dona șuieră:
— A fost peștele maică-mii!
Pur și simplu, nu apucase să-și mai cenzureze cuvintele. Realiză gafa monumentală, căci din dorința de a-l zdrobi pe Toni, se compromisese pe ea, își dăduse foc la căruță. Senatorul o privi scârbit:

— Trebuie să înțeleg că Barbu a devenit o tradiție în familia dumneavoastră?
— Trebuie să înțelegeți cu cine aveți de-a face! Un oportunist de cea mai joasă speță, lipsit de scrupule! Dacă asta e tot ce doriți pentru fiica dumneavoastră...

Senatorul o opri cu un gest hotărât:
— Fiica mea nu are ce căuta în această discuție. În ce privește lipsa de scrupule, să-i lăsăm pe alții, mai îndreptățiți, să se exprime. Oricum, credibilitatea dumneavoastră e serios afectată, în primul rând, de antecedente, în rest, știu cât credit pot acorda unui partener abandonat. Părerea mea e că ar trebui să vă rezolvați problemele cu Barbu personal... Doamnă!

Schiță intenția de a se ridica.
— Asta-i tot ce aveți să-mi spuneți?
— La ce altceva v-ați așteptat! Să-l trag de urechi și să-l pun la colț?
Întreaga făptură a Donei palpita de ură. Abia mai putea să respire, glasul găfâi:
— Bestia e mai tare decât mi-am închipuit. V-a păcălit deci!
Drăgușin ocoli biroul și se apropie:
— Vă conduc.

Privirea Donei se înceteșă, imaginile începură să joace. Dintr-o dată, după cum s-ar fi exprimat clientela suburbană a avocatului, "se dezbracă de caracter" și izbucni pițigăiat.

— Ascultă, bă, bășină umflată, pe mine nu mă concediezi ca pe slugi! Ține minte că ne mai întâlnim noi!

Drăgușin tresări, dar izbuti să mai suradă.

— Nu cred că voi mai comite imprudența.

Apăsă pe un buton și aproape instantaneu se ivi o namilă de bodyguard care apucă ferm brațul Donei.

Femeia se desprinsă cu o mișcare sălbatică:

— la laba de pe mine! Ciocoi dracului!

După "evacuarea" Donei, senatorul simți nevoia concretă de a aerisi, și apoi se spală îndelung pe față și pe mâini. Când intră în living, nevastă-sa, Andreea și dalmațianul urmăreau un serial la televizor. Un clișeu pastelat care încântă ochiul, și Drăgușin îl cuprinse într-o privire mulțumită. Niciodată nu i se păruse că are o familie mai distinsă.

*

Cam de pe la patru după-amiază, Sanda Poenaru începu să se enerveze de-a binelea. După toate aparențele, Ciprian nu primise mesajul ei, adică nu trecuse pe acasă. Cel puțin asta era impresia pe care voia s-o lase pentru că maică-sa era convinsă că se ascunde. Își făcea reproșuri că nu fusese mai abilă și că-și deconspirase intenția de a se debarasa morțiș de Codruța și, de copil până avea să se lase seara. Ar fi fost suficient să-i spună că au ceva important de discutat, și nu să-l prevină. Pe măsură ce trecea timpul, se monta pretinzând că n-a recepționat mesajul pentru că, în stilul ăsta, putea prelungi situația la infinit. Ciprian era însă un tâmpit dacă-și închipuia că o poate sili să înghită pastile pătrate și încă fără apă! Nu se născuse încă persoana care s-o determine pe ea să facă altceva decât ceea ce-i place. Chiar și pe vremea lui Ceaușescu, când era suficient să te prindă miliția la un matineu ca să te ia la întrebări că de ce te afli la cinema în loc să fii la strung, ca tot își făcuse de cap și se putea lăuda în gura mare că nu semnase în viața ei o condică. Nu-i plăcuse să muncească, și nu muncise. E bine?

Credea că Ciprian își închipuie că e șmecher și că o poate sili să danseze după cum îi fredonează el. Se înșela cumplit și avea să i-o demonstreze chiar diseară. Le va îmbarca pe fete într-un taxi și vor ateriza la club, după începerea programului, adică cel mai sigur pe la vreo unsprezece. I le va depune în cabină și, o dată livrată marfa, descurcă-se cum l-o tăia capul, v-am salutat din mers, a ta e viața, Sando, viața și speranța, te-aștept în gară la Constanța!

Mulțumită de decizie, începu să se simtă mai bine dispusă și chiar se surprinse — ceea ce se întâmpla rar — că are chef de gătit. Asta era! Va prăji niște cârnați și va trânti un piure din fulgi de cartofi! Se ridică sprintenă și scoase din frigider patru cârnați că poate o vrea și amărâta aia să guste.

Intră din nou în casă să-și toarnă un coniac. Îi plăcea ca atunci când

"trudea" ia bucătărie să soarbă dintr-un păhărel cu tărie și să asculte Radio Contact. Când să-și toarnă, rămase încremenită cu sticla în aer. Codruța, echipată de drum, scotea landoul din dormitor.

— Unde plecați? S-a lăsat întunericul!

Fata răspunse ca din transă:

— Ciprian n-a venit. E seară. Așa ai spus... că ne aștepți până diseară.

Sanda simți că se moaie:

— Poate vine...

— Țț! Nu mai vine, știu eu... se adresă bebelușului: Tăticuțul nostru nu mai vine.

— Ce tot bâigui acolo? Ești femeie în toată firea, cu un plod în brațe, nu ți-e rușine să te mai prostesti?... Unde vrei să vă duceți? La soră-ta?

— Nu, se zgribuli Codruța, Dona e rea și nu ne iubește.

— Atunci stai naibii locului! Dacă nu vine Ciprian, vă duc eu la el, la club. O descurcăm noi într-un fel!

Când auzi de club, Codruța începu să tremure și fața i se schimonosi de groază.

— Ce te-a apucat? Parcă a dat strechea în tine. Te duci la tăticuțul vostru, ce mama dracului mai vrei?... Doamne, se închină, bine a mai zis cine a zis, ferește-mă de tâmpiți sau nebuni. Tu ai făcut rost de amândouă. Unde dracu' au fost ochii lui fiu-meu? În izmene, își răspunse tot ea.

— Nu la club, scânci Codruța.

— De ce?

— Se supără și ne bate.

— Prostii de-ale tale, respinse Sanda. O fi fiu-meu al dracului, dar nu dă în muieri.

Era totuși un sâmbure de adevăr în ce spunea Codruța. Cu luni de zile în urmă, pe când relația lor zice-se funcționa, fata îi făcuse o vizită la cabină. Ciprian se învinețise de furie. Era vanitos. O relație cu Codruța, în mod evident retardată, îl compromitea în fața colegilor. Oricum, devenise incomodă. De altfel în zilele acelea o cunoscuse pe Andreea. Pe Codruța o expediase cu violență, ținând-o în brânciuri până la ieșirea din club și proferase tot felul de amenințări în cazul că o mai prindea pe acolo.

Codruța apucă hotărâtă cadrul căruciorului. La picioarele copilului, o bocceluță cu lucrușoarele lor se ridica precum o moviliță. "Parcă ar fi refugiate!", îi trecu prin minte.

— Unde te duci, femeie?!

Codruța își înghiți buzele. O expresie de încăpățănare i se înfipse pe chip. Ea știa una și bună! Floricel era în primejdie. Floricel trebuia să rămână a ei.

— Atunci, la revedere.

— Unde te duci? Țipă Sanda. Ce să-i spun lui Ciprian?

— Nu mai vine, știu eu... La revedere...

Sanda cântări instantaneu situația cu ochi lucizi. Fără îndoială că ar fi putut să-i împiedice plecarea. Era suficient să încuie ușa, și chiar admitând o confruntare fizică, fără ca ea însăși să fie vreo musculoasă, pe Codruța ar fi

putut-o stăpâni cu o singură mână. Dar dacă toanta vrea să plece, de ce nu? La urma urmei, nu asta fusese și dorința ei, a Sandei? Dorință arzătoare? Scăpa de belea în chip nesperat de ușor, fără să ridice un singur deget. Ba îi mai face un serviciu nesperat și lui fiu-său, îl scutește de o surpriză gogonată înainte de spectacol. Rosti, ridicând din umeri:

— Păi... dacă așa vrei, drum bun și cale bătută!

Închise ușa în urma lor cu un suspin de ușurare. Totul se rezolvase mai simplu decât ar fi visat. N-o încerca nici un scrupul, nu se simțea nicicum vinovată, ci mai degrabă înălțată în propriii ei ochi. Zece zile de-a rândul suportase inventar străin în casă, orăcăit și miros de pipicioasă, prezența unei idioate, timp în care își neglijase afacerile personale.

Luase ceva la bord încă de dimineață, așa că privea situația cu optimism.

"Știu că fiu-meu are de ce să-mi mulțumească!"

Era totuși prea obosită ca să se mai ducă în tragere, dar și pentru "noapte bună, copii!" parcă era prea devreme. Se trânti "provizoriu" pe canapea și în mai puțin de un minut, dormea buștean.

Oamenii se uitau curioși la femeia extrem de tânără care împingea un cărucior în care se afla un bebeluș, clișeu absolut neobișnuit pentru ora aceea. Pașii Codruței erau mășurați, lenți, dar hotărâți de parcă ar fi știut încotro se îndreaptă.

*

Gina avea impresia că nu mai face nici o deosebire între Crișan și Mihai. Amândoi trebuia mângâiați, ocrotiți, duși de mână. Starea lui Mihai o îngrijora în cea mai mare măsură. Aproape că nu-l mai recunoștea. Se pleoștise, tresărea ca un iepure la orice zgomot, intra în panică ori de câte ori se auzea telefonul sau soneria de la ușă. Chiar și bătrânul Dimitrescu, taică-său, se neliniștise și o sunase pe Gina fără știrea lui Mihai, cerându-i informații.

— Așa nu mai merge, trebuie să ne mișcăm.

Mihai chicoti lugubru:

— De acord, dar încotro o luăm? La stânga? La dreapta?

La insistențele Ginei, se răsese și acceptase să schimbe pijamaua cu un trening, dar cu toate acestea nu reușise să-și recapete aerul bărbatului plin de vigoare de mai acum câteva săptămâni. Părea un convalescent care-și revine anevoie după o boală grea.

— Drept înainte!

— Dacă vrei să dăm foc pădurii, e prea de tot! Nu putem provoca o pagubă de asemenea dimensiuni!

— Fleoșc! se strâmbă nevastă-sa. La cât se fură în țara asta, se defrișează, delapidază și așa mai departe, ce mai contează un cot de pădure! Alta e problema!

— Care?

— Suntem luați în colimator, cea mai mică mișcare e înregistrată. Cum scapi de umbre ca să ajungi la Tunari?

— Și-atunci?

— Ar fi două soluții, rosti sigură pe ea Gina și după ton se simțea că reflectase serios la chestiune. Fie dispari tu pentru o vreme...

— Unde? se sperie Dimitrescu.

— În Peru.

— A!...

— Știa la ce se gândește. Erau prieteni foarte buni cu o familie de români stabiliți de peste douăzeci de ani în Germania, care aveau o proprietate la circa o sută de kilometri de Lima.

— Nu te găsește nici dracu' acolo! Dacă te hotărăști, trebuie să pleci imediat.

— Și voi? Tu și Crișan?

— Te vom urma imediat ce va fi cu putință.

Mihai clătină din cap:

— Nu cred că-i bine, nu-i bine deloc. Fără tine, mă simt pierdut. Pe urmă, cum ajung în Peru?

— Totu-i să ajungi în Germania, noroc cu spațiul Schengen. După aia se descurcă Ticu, știi ce relații are.

Bărbatul părea din ce în ce mai speriat:

— Nu cred că vorbești serios, Gina... Există un Interpol și-i al naibii de eficient. Pe urmă, să fii fugar toată viața, să te ascunzi... Nu-i de mine... Se mai pune întrebarea și din ce vom trăi! Chiar dacă lichidăm tot ce avem, mai mult de câțiva ani nu rezistăm.

Gina înlătură cu un gest scurt toate argumentele:

— Toate astea ar putea fi depășite. Mă deranjează altceva. Fugind, te recunoști vinovat, iar în caz că ești totuși prins, nu mai ai loc de întors. Rămâne deci, a doua variantă...

— Care?

— Noi nu ne putem apropia de Tunari, e clar ca bună ziua. Trebuia s-o facă altcineva în locul nostru!

— Adică, să găsim pe cineva care să pună focul?

— Exact, un incendiator!

Mihai rămase cu gura căscată. Nevastă-sa era o adevărată leoaică. Pentru a-și apăra liniștea vizuinii era în stare să sfâșie.

— Realizezi cât este de periculos?

— Realizez doar că miza este însăși viața ta, a noastră.

— Riscul e enorm. În genul ăsta de oameni nu poți avea încredere. Îl prind peste o lună pentru cine știe ce găinărie, și ca să-și ușureze situația le povestește polițiștilor că noi i-am comandat incendiul.

— Alții comandă crime. Ce, n-ai auzit de killeri? Ai altă soluție? Chestia e că trebuie să-l găsim repede... Ce, repede? Imediat.

Dimitrescu o privi lung. Ochii îi străluceau ciudat. Nevastă-sa îi observă încordarea:

— Ce se întâmplă?

— Cred... cred că știu pe cineva. E în găleată și are nevoie stringentă de bani...

De emoție, se bâlbâia.

— Poți avea încredere?

— A... așa cred. De altfel, nu-i un golan. Un tip destul de subțire în felul lui...

— Ce mai aștepti? Dă-i bătaie!

Chipul bărbatului se însuflețise și, conform dispoziției labile din ultima vreme, trecuse de la o depresie accentuată la o stare vecină cu euforia. Începuse să creadă că planul e posibil. Pe cât de simplu, pe atât de posibil.

Luă amândouă mâinile Ginei și le sărută febril:

— Ce m-aș face fără tine, scumpa mea?

Femeia surâse înduioșată:

— Ce ne-am face unul fără celălalt?

*

Căsătoria lui cu Mary fusese un iad. Nu cazane cu smoală mușcate de înfricoșătoare văpăi dând în clocot, pentru că amândoi erau prea bine crescuți ca să se lanseze în scandaluri bengale, dar și fiertul în oală la foc mic tot iad se cheamă. Nimic nu mergea pentru simplul motiv că Harald n-avea chef de nimic, nu dorea decât să fie lăsat în pace. Apatic până la nesimțire, nu consumase noaptea nunții decât după patru zile, și-atunci înghiontit de Crina și de frate-său. Și uite, Crina nu avusese dreptate, cuiul nu numai că nu se lăsa scos, se înfunda mai tare. Din nenorocire, Mary îl iubea, și ar fi făcut orice ca mariajul să funcționeze, dar era peste putință ca să-i intre în voie... Anevoie, dar până la urmă pricepu că scandalul nu e condiția *sine qua non* a unei căsătorii ratate, ci mai există și tăcerea. Era ceea ce se petrecea între ea și Harald care nu se înțelegeau deloc. Încercând un bilanț, Mary putea afirma că blocurile de tăcere și inactivitatea absolută constituiseră dominantele căsătoriei lor. În cele din urmă, sătulă de eternul "spune-mi ce dorești, doar atât" instalat între ei și îndemnată energic de părinți — nu-i reproșau în fond nimic lui Harald, decât că-i dement — introduse acțiunea de divorț. Nu află niciodată cauza bizarei comportări a lui Harald deși, gândea acesta, și un tâmpit și-ar fi putut da seama că, de fapt, o iubea pe alta. Mai auzise vag despre ea. Mary se recăsătorise, avea copii și o școală de dans în Canada...

"Cred că dacă aș vedea-o azi, nici n-aș recunoaște-o. Nici pe-atunci nu mi-era limpede cum arată, n-o aveam în fața ochilor decât pe Liliana..."

De-a lungul anilor, se întrebasese mereu dacă nu cumva el congenital era o pradă ușoară, corabie în echilibru precar la dispoziția sorții capricioase care-l putea azvârli într-un port sau altul, benefic ori nefericit. De un lucru era profund încredințat! Dacă Liliana l-ar fi iubit, sau cel puțin l-ar fi acceptat, viața lui ar fi avut altă hartă!

După ce-l părăsise, bilanțul se arăta dezastruos: moralul era zero și studiile întrerupte, dar care nu puteau fi reluate, conform dispozițiilor din

epocă, dacă trecuseră mai mult de trei ani de la ultimul examen. În mare derivă și cu certitudinea că nimic nu i se mai poate întâmpla, se gândea la sinucidere. Atunci, auzi de un concurs care se ține la Ministerul de Externe, în vederea obținerii unor posturi de diplomat. Cunoștea trei limbi străine, "babane", merita încercat. Dar... tot atunci — imposibil să nu vezi și aici mâna sigură a destinului —, îl cunoscuse pe Răzvan Marțian.

"Mai bine nu-l cunoșteam", avea să spună de multe ori, "și azi nu mai existam!..."

Departe de a fi o coincidență bizară, Marțian se gândea și el la Bălăcescu. De la una din ferestrele cazinoului, îl văzuse așteptând în parc, dar nu cutezase să se apropie și nici nu avea vreun "devotat" pe care să-l trimită în locul lui. La patruzeci de ani, Răzvan nu avea pe nimeni aproape, nu avea încredere în nimeni și amănuntul că dacă s-ar întâmpla să moară mâine, nu va exista nici măcar o singură batistă udă de lacrimi în urma lui, îl lăsa absolut rece. Întâi că nu se gândea la moarte decât ca la o eventualitate foarte depărtată, pierdută pe undeva în ceața de nepătruns a viitorului, și apoi nu era genul care să-și plângă de milă. Nu dădea două parale pe sentimentele semenilor, ferm încredințat că, dacă ai bani, poți cumpăra tot ce poțestești: și dragoste, și prietenie, și simpatie, nu cunoștea marfă nevandabilă.

Lucrul care-l deranja cel mai mult în momentul de față era neputința de a acționa, faptul că se simțea cu mâinile legate, și asta încerca s-o explice acum în toaleta de la Cazino Victoria.

— Sunt filat în permanență, nu mă pot mișca. Am ajuns să mă cenzurez și acasă.

Marcel, domnul cu baston de bambus, dar de astă dată fără, observă ca și cum n-ar fi auzit nimic:

— Dona încă trăiește!

— Păi eu despre ce vorbesc, nene? Nu mă pot apropia de ea.

— Nu trebuie să te apropii. Există un copac la nici cincizeci de metri de ferestrele ei.

Celălalt îl privi aiurit:

— Mă crezi cimpanzeu?

— Ai fost campion la tir.

— Ei și? Întâi, nici nu am flintă cu lunetă, dar, afară de asta, cum ajung să mă cațăr în pom când gaborii nu mă scapă din priviri. Femeia asta are zile, asta e!

— Dacă puteam s-o fac eu singur, nu apelam la tine.

— Știu, Marcel, dar ce pot să fac? Nici mama nu mi-ar cere să-mi pun capul sub ghilotină.

— Nu-ți cer decât să mă ajuți într-un moment în care sunt la ananghie. Este extrem de important pentru mine ca Dona să dispară!

— Iar eu, cu toată părerea de rău, nu te pot servi... Ascultă-mă, Marcel, las-o baltă pentru moment. Chestia-i prea stufoasă! Prea multe crime, prea

multe implicații! Îți spun ceea ce de altfel știi și tu foarte bine! Oala prea plină dă în foc. Trei sunt cauzele pentru care cei mai șmecheri căpcăuni o dau în bară! Amorul ghebos pentru o femeie, care aici iese din discuție, prea mulți complici — complicități în general — și eterna greșeală a răufăcătorului — în limbajul oamenilor cumsecade — de a nu ști să se oprească la timp! Ți-o spun ca vechi și împătimit jucător, nu poți miza la infinit pe același număr. Ori îl schimbi, ori te ridici de la masă.

Marcel se interesă fără nuanțe:

— Tu ce ai ales?

— Chibițez.

*

Gigi Constantinescu, fiul natural al teroristei, dat în urmărire generală pe țară, se ascundea la Dumitru Sofron. Socotea că era ultimul loc unde l-ar putea căuta Poliția, adică la locul crimei. Asta încerca de două zile să-i explice bătrânului înspăimântat. Ar fi refuzat să-l adăpostească, dar prea năvălise peste el disperat și hăituit ca un câine. Asta, ca situație specială, pentru că Sofron, îndeobște cumsecade și milos, stându-i în fire să se facă plăcut oamenilor, era incapabil să se împotrivească vreunei solicitări...

— Doar câteva zile, până se aleg apele, nene Dumitre.

— Ce ape, băiete, că aici e toată Dunărea. Poliția te caută și pentru banii ăia lipsă și pentru moartea mamă-tii... Nu, nu zic că tu ai omorât-o, dar o declarație se cuvenea să dai. Eu, în locul tău, m-aș prezenta singur, până să mă găsească ei.

— Dau declarația, dar mă umflă pentru deturnare de fonduri. Ți-am spus că sunt în găleată.

— Și așa, cu ce te-alegi? Ce câștigi?

— Câștig timp. Trebuie să fac neapărat rost de bani. Să-mi plătesc datoriile aici, ca s-o virez în străinătate, am nevoie de bani.

Bătrânul clătină capul cu tristețe:

— Străinătate... Te crezi pasăre cerească să treci așa, peste ape și peste munți fără să te întrebe nimeni ce și cum. Sau pe vremea lui Ștefan cel Mare când i-a trebuit mămăligii douăzeci de ani ca să ajungă din America la noi? Doar ce săreai hotarul și ți se pierdea urma... Acum au fax-uri, *imeiluri*, tot felul de drăcovenii, te dibuie Interpolul cât ai zice pește!

— Ai dreptate, nene, deși cu bani...

Sofron îl privi pieziș. Un tânăr de treizeci de ani, deșirat, cu umeri înguști și trăsăturile Ecaterinei lipsite însă de forța și de asprimea acesteia. Doctorița semănase cu o vrăjitoare, pe Gigi îl simțea slab-fleașcă, dar era incontestabil mai simpatic. Cel mai mult deranjau freamățul întregii ființe, mișcările parcă imposibil de controlat, trădând o anume dezordine interioară.

Dumitru Sofron oftă adânc:

— Bani, bani, bani... Toată lumea se plânge de bani, dar de minte puțină, nimeni... Până una, alta, mă duc să pun o oală de cartofi la fiert..., zise și se ridică greoi, parcă dintr-o dată foarte bătrân.

Era foarte tulburat și, pentru moment, se învârti în bucătărie, neștiind de ce să se apuce mai întâi. Își aduse aminte când dădu cu ochii de cutia cu chibrituri și frânse vreo patru bețe până izbuti să aprindă aragazul. Alese zece cartofi din cămară, îi spălă bine și începu să-i curețe meticuloși.

Doamne, câte se mai petrecuseră de nici două săptămâni încoace! O moartă făcută bucăți, Ecaterina și ea moartă, feciorul ei din flori, de care nu pomenise la lume, ascuns la ea în casă, el, Sofron, bețivanul cuminte de la "Licurici" tremurând de frică. Ce avea să-i zică lui Mănescu? Pe undeva se aveau cam prieteni, dar nici pe amărâtul ăsta nu-l putea lăsa de izbeliște. Când omul se îneacă, îi întinzi mâna, fără să-l mai întrebi ce hram poartă sau de buletin... Dar până la inspectorul Mănescu, ce te faci cu ucigașul care-i pândește cărările? Degeaba nu mai iese din casă și nu mai doarme noaptea? Vezi, aici se bucura că n-o să mai fie singur, să se scape în izmene de frică, la orice zgomot, pentru că, orișicât, când știi că în apartament mai e cineva, așa te mai ține curajul! Dar dacă...

Inima i se opri și scăpă cuțitul din mână. Dar dacă ucigașul e totuși Gigi? *A arănjat-o* el pe mă-sa, mare brânză să se înfigă și în beregățile lui ta'su de-al paișpelea, cum i-ar veni lui Gigi el, Dumitru Sofron, un oarecare Moș Izmană?! Ochii îi fură năpădiți de lacrimi, își plângea singur de milă și începu să regrete "aranjuezele" zile trăite împreună cu Ecaterina. Era ea cam aspră, cam cârtitoare, nu pregeta să te ocărăscă, dar dacă nu-i ieșeau din voie... La o adică, avea ce mânca, "Licurici"-ul nu-i lipsea, iar noaptea era garantat liniștită. Acum, nu mai avea o clipă de odihnă... uite, nici de iahnie de cartofi cu costiță, mâncarea lui preferată, nu-i mai arde...

Din casă se auzi un sunet de telefon necunoscut. Era mobilul lui Gigi. Făcu instinctiv câțiva pași spre sufragerie și trase cu urechea. De altfel, Gigi vorbea cu glas normal, nu părea să se ferească:

— Da, boss... La tanc!... Chestia-i să fie ceva sigur, nu am timp să aștept... Am înțeles, diseară la nouă... Știu unde.

Până la urmă, Sofron puse totuși cartofii la fiert, dar renunță la ceapa tăiată solzișori și topită în untură. Când intră în sufragerie, Gigi fluiera bine dispus.

*

Umilită până în adâncul sufletului, așa cum nu i se mai întâmplase până atunci, Dona ar fi sfâșiat, ar fi dat foc simandicoasei reședințe a lui Drăgușin, ar fi ucis! Montată, încordată ca un arc, simțea că ar fi plesnit dacă s-ar fi întors pur și simplu acasă, unde nu avea pe cine să se răzbune, nici măcar pe idioata de soră-sa. Trebuia să se descarce și o făcu în doi timpi. Întâi, făcu o haltă acasă la familia Barbu, cu intenția de a-i băga în boale pe boșorogii lui Toni. Izbuti peste așteptări, pentru că de astă dată soții Barbu erau cu desăvârșire luați prin surprindere și, chiar dacă nu deschiseră, Dona le oferă un recital de zile mari. Epitete pestilențiale la adresa lor și a feciorului lor, firește, dar mai fu ajutată și de șansă. În apartamentul vecin se zugrăvea și lucrătorii lăsaseră peste noapte pe palier gălețile cu material. Dona trase

bidinele grase pe ușa familiei Barbu, dar nu i se păru suficient și, pălită de o idee "genială", răsturnă și un bidon cu ulei de vopsit lemnăria pe sub blatul de lemn pentru ca să le între mizeria în casă și să-i "bucure".

Totul se petrecu în câteva minute, Dona părăsind precipitat zona înainte să fi intervenit vecinii și mai ales proprietarul materialelor depozitate pe palier.

În taxiul pe care-l reținuse, Dona găfâia de satisfacție, regretând că nu avusese la dispoziție și o găleată cu excremente pe care să le-o răstoarne pe preșul de la intrare. Și mai bine, dacă ar fi reușit să-i mânjească pe boturile garnisite cu proteze! Da, era mulțumită, dar furia tot nu-i trecuse! Mai avea de rezolvat și problema Crenguței care trebuia adusă acasă. Opri în Dristor și, reținând taxiul în fața blocului, urcă la Sanda Poenaru.

După plecarea Codruței, Sanda simți un chef nespus să știe "ce i se mai arată", așa că își pofti vecina, doamna Camelica, la o cafeluță, rugând-o să aducă și cărțile. Ce le nimerea femeia asta era ceva de speriat. În realitate, sexagenara Camelica era o escroacă de clasă mică, la nivel de cartier, dar avea spirit de observație și ținare de minte. Prindea din zbor orice informație și o depozita pentru a fi folosită la momentul oportun. Mai presus de toate, știa însă foarte bine ce voia să audă clienta și o servea după plăcere. De pildă, Sandei îi prevestea mereu un crai de ghindă, om cumsecade și serios, "cu pălăria pe frunte, după cum se exprima Camelica, și nu pe-o parte", care-i va oferi inima lui și trai așezat "cu verighetă". Venea astfel în întâmpinarea idealului secret al cocotei despre care nici Ciprian nu avea habar. La treizeci și șase de ani, Sanda socotea că "s-a bramburit" destul, încă un an, doi și nu mai face față concurenței și nici așa, să ajungă să se întindă cu toate rebuturile care de beți ce erau, nu mai băgau de seamă că mândruța-i ieșită la pensie, vorba aia, câine, pisică — cotlet să fie! Visa deci la un soț cumsecade care s-o instaleze între hotarele respectabilității.

Cărturăreasa îi profeți deci după gust, de ziceai că tipul acuși sună la ușă și, după vreo două ceasuri de taclale, se cărăbăni ca să nu piardă serialul. Sanda o conduse mulțumită până la lift și, când se întoarse în sufragerie, constată că femeia își uitase ochelarii pe masă.

"I-i duc eu mai încolo..." și începu să strângă ceștile de cafea. Când auzi soneria — "uite că s-a întors!" — luă ochelarii și se repezi la ușă:

— Imediat, coană Camelico, ți-i aduceam eu!

Deschise larg și pentru o clipă rămase cu gura căscată. Dona nu-i lăsă timp să se dezmeticească. Cu o mișcare, o dădu la o parte din prag și năvăli în casă.

— Asta ce mai fu? o scăpă Sanda.

Pe moment, Dona nu-i răspunse, dând iama prin apartament. Deschise toate ușile, se uită prin încăperi, chiar și în cămară. Sanda se încruntă. Fusese surprinsă cu garda jos, dar sesiză totodată că cealaltă, în furia ei disperată, e vulnerabilă. De la bun început nu-i plăcuse Dona și își propuse cu sadism s-o scoată din sărite. O apostrofă trivial.

— Ce cauți, fa, pe tarlaua mea? Ce zburzi p-acilea ca o bivoliță înțepată în cur?

— Unde-i Codruța? răcni Dona.

— Da' ce-i la mine, azil pentru handicapați?!

— Aha! Deci o știi, ai văzut-o, o cunoști!

— Și dacă! Eu credeam că-l cauți pe frumosu'!

— Care frumos?

— Domnul Toni. Numai ce-a plecat! Dacă veneai o țârică mai devreme, îl găseai... și își linse buzele ostentativ, cu o limbă subțire și roșie pe care o simțea expertă. Viteaz bărbat! De aseară și până acum, numai lustra am văzut-o!

— Târfă de ultimă speță! urlă Dona abia abținându-se să nu sară la bătaie.

Sanda rânji, se distra strașnic:

— Ascultă... Miss Monument! Fă pași până n-ajung eu să mă încontrez. Apucă un scaun și începu s-o împungă cu picioarele de lemn spre ușa apartamentului. Ieșirea pe stânga mai repejor că trag obloanele!

Dona clocotea de ură și de furie. Uite încă una pe care ar fi ucis-o cu voluptate, fără urmă de șovăială. Îi smulse scaunul din mâini și-l azvârli de perete cu sălbăticie, făcându-l țândări. Într-o întâlnire pugilistică, s-ar fi aflat în avantaj net.

— Ce-ai, fa, te-ai dilit?

Cealaltă urlă, apropiindu-se amenințătoare:

— Unde sunt? Unde le-ai ascuns?

Sanda își aprinse nervoasă o țigară:

— Ce să le ascund, când nu știam cum să scap de ele?

— Recunoști deci că au fost aici!

— Ei și? Sunt stăpână în casa mea, fac ce poftesc.

— Când au plecat?

— Astă-seară. Mă crezi sau nu, te privește, dar habar n-am încotro au apucat-o!

— Viermele ăla de Ciprian trebuie să știe. Unde e?

Sanda se hlizi:

— De când a învățat să facă pipi singur, nu mi-a mai spus unde se duce și când se întoarce.

Soneria zbârnâi prelung și Sanda se repezi la ușă.

— Hai, c-ai nimerit la țanc! și în următoarea secundă, Ciprian încărcat cu două sacose de alimente intră în sufragerie.

Înlemni dând ochii cu Dona și lăsă pachetele să alunece pe covor. Dona îl luă în primire:

— Unde sunt?

— Explicați-mi și mie ce se întâmplă aici.

Maică-sa replică supărată:

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ai fi dat măcar un telefon. Ți-am lăsat mesaj pe căcatul ăla de robot încă de la șapte dimineața.

— N-am fost acasă, azi am zi de relaș. Am trecut acum doar ca să vă las

niște provizii.

— Poți să te speli pe cap cu ele! Păsărelele s-au cărăbănit.

— Nu se poate. Cum? Unde?

Dona îl repezi:

— Ia nu fă pe șmecherul! Știi foarte bine unde, sor'mea n-ar fi plecat de capul ei!

În realitate, îl credea. Expresia era prea sinceră, iar scenariul ar fi fost lipsit de sens.

— De ce-a plecat, cum de i-a venit așa, dintr-o dată? V-ați certat?

Sanda șovăi o fracțiune de secundă. Își azvârli capul pe spate... Ia o adică, de ce-ar minți?

— Și cu cine să te cerți?! I-am atras atenția că până în seară trebuie să elibereze zona. Am și eu afacerile mele, mă încurcau.

Ciprian o privi uluit:

— Adică, ai dat-o afară?!

— Nu-mi strâmba vorbele. Nimeni n-a dat-o afară! I-am spus că dacă nu vi tu să le iei, ți le aduc eu la club! A plecat singură, ce voiai să-i fac?

— Bestie! scrâșni Dona. Curvă fără inimă!

Sanda sări opărită:

— Pune cep la măcănițoare, pachidermo! Bestie ești tu, dulce surioară! Ai amenințat-o că-i dai plodul, altcum de ce-a fugit de-acasă? De ce n-a vrut să se întoarcă la tine în ruptul capului.

Dona sări cu unghiile înainte. Ciprian se interpuse:

— Terminați! Vă certați ca smintitele și nenorocita aia cine știe pe unde-o fi nimerit?

Era speriat de-a binelea și se întreba ce consecințe poate avea fuga Crenguței. Măcar de-ar fi apucat să se însoare cu Andreea. Doar câteva zile îl mai despărțeau de data fixată la Primărie.

— Nenorocită?! urlă Dona. Cine a nenorocit-o?

Sanda simți nevoia să țină partea lui Ciprian.

— Știai că sor'ta e handicapată, de ce n-ai stat cu ochii pe ea? Dacă toate care-și scot chiloții, după nouă luni se cracăna ca să cace un plod, unde-am ajunge?

— Tu vorbești?!

Sanda râse bine dispusă:

— Aici, cam ai dreptate! Și eu am fost toantă, dar vezi, pe vremea lui Ceaușescu, n-aveai loc de întors.

Ciprian, asediat de frică și presimțiri negre, izbucni:

— Tot n-ați isprăvit?... Problema e ce facem acum? Ce facem? Unde le căutăm?

Se așternu un moment de liniște. Cei trei se priviră: Ciprian, încordat de spaimă, Dona, cu întreaga făptură gâlgâind de ură, Sanda, cu o curiozitate detașată. Dona își reveni prima:

— Treaba ta ce faci! Dacă în douăzeci și patru de ore Crenguța și copilul nu au ajuns acasă...

— Ei, ce se întâmplă? se distră Sanda. Îl reclami la domnu' diriginte?

- Dau în vileag toată povestea și informez în primul rând clubul.
- Ce realizezi? întrebă Ciprian crispat.
- Un rânjet despică gura feroce a Dinei:
- Tu știi cel mai bine, frumosule! Prea ai plătit ca să nu se afle!

*

Inspectorul Dinu Mănescu sosi la birou destul de prost dispus. Nu era obișnuit cu genul ăsta de stări pentru că, ocrotit de un destin binevoitor, făcea parte dintre puținii indivizi care se putea lăuda că nu au avut necazuri, în orice caz nu fundamentale, iar, ca frecvență, aproape inexistente. Nu se certase propriu-zis cu Piereta — erau amândoi prea bine crescuți pentru ca într-o eventuală neînțelegere să intervină acuze —, dar între parteneri de altă calitate, fără îndoială că aici s-ar fi ajuns.

Cernat, fie însuflețit de cele mai nobile simțăminte, fie sclerozat — ce răi suntem, ce greu admitem calitățile superioare ale semenilor noștri — era dispus să divorțeze în termeni amiabili... În cadrul unei discuții dintre acelea care se țin în minte — ambianță, lacrimă mijind, dar stăpânită cu demnitate, încărcătură emoțională și cuvinte pline de miez —, bătrânul avansase propunerea. O iubea atât de mult pe Piereta, încât simțea nevoia să se sacrifice. De ce fericirea ei să fie dependentă de decesul lui! Știa că există un bărbat în viața ei. De ce nu i-ar reda libertatea acum, când încă e tânără și s-ar putea bucura din plin de dragostea acestuia, doar împlinire fără clandestinitate, acum, când planurile de viitor nu tangentează încă locul de veci și se mai poate pune problema chiar și a unui copil, a unei familii tradiționale în cel mai pur sens al cuvântului, familia care, până la a se inventa ceva mai bun, rămâne garanția cea mai sigură a unei vieți împlinite?

Toate acestea i le povestise Piereta azi-noapte, cu privirea și sufletul aburite de emoție și recunoștință. Milord o ascultase cu pioasă liniște, dar consternat în sinea lui. Adevărat că fusese foarte îndrăgostit de Piereta acum ceva ani, o implorase să divorțeze, dar renunțase strivit de greutatea argumentelor ei. Prea îi era recunoscătoare lui Cernat din toate punctele de vedere, iar, pe de altă parte, o lăsase să-și facă de cap, fără opreliști. Ar fi fost mai puțin liberă în calitate de domnișoară, elevă sau studentă aflată sub supravegherea părinților.

Dinu se simțea dezorientat. Cum de unei femei deștepte ca Piereta nu-i trecea prin minte că tot ce ne înconjoară, că noi înșine suntem supuși unui proces evolutiv, că totul mișcă într-o direcție sau alta, că nimic nu-i imuabil precum Ceahlăul despre care dracu' știe cum o fi arătat și ăla pe vremea dinozaurilor sau doar a străbunilor daco-romani? ! Ținea sincer la Piereta, aprecia că se simt excelent împreună, dar i se tocise entuziasmul, se topiseră în ceață acele "simt tot timpul nevoia s-o văd, s-o aud, s-o ating", considerate cele trei puncte cardinale ale dragostei. Discutase chestiunea și cu taică-său, bunul lui prieten, și asta pentru că Piereta, până la a se decide la un atac frontal, tangentase subiectul destul de transparent. Bătrânul avocat fusese tranșant:

— E o legătură uzată. Cinci ani înseamnă mult când nu intervin alte interese care s-o consolideze.

— Dar tu cu Nora?

— Noi suntem bătrâni, trăim din amintiri. În ce te privește, chiar dacă nu mai ai caș la gură, ești încă la început de viață. Piereta reprezintă, așa cum se exprimau menestrelii de altădată, o carte citită. Însurându-te cu ea, te asiguri de multă plictiseală. Vei căska mult alături de ea.

— Ești dur, papa!

— Ești fiul meu.

Azi-noapte, Piereta, care se așteptase dacă nu chiar la o explozie de bucurie din partea lui Dinu, măcar la un puseu punctând împlinirea unei vechi dorințe, simți imediat lipsa de entuziasm a lui Milord. Cu capul pe pieptul lui, după momentul erotic consumat, se ghemui instinctiv ca un arici.

— Trebuie să înțeleg că am pierdut trenul?

— Te exprimi în termeni de romanță.

— Tu înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Introduc sau nu acțiunea de divorț.

— Nu-mi cere să hotărâsc în cinci minute ceea ce tu ai decis în cinci ani.

— Noi doi am discutat întotdeauna deschis. Ce trebuie să înțeleg?

Ca toți fumătorii când se află în încurcătură, Dinu pipăi pe noptieră după țigări și brichetă.

— M-ai luat pe nepregătite, draga mea. Lasă-mi timp să mă dezmeticesc.

— Ce e neclar aici? Vrei sau nu vrei să te însori cu mine?

Lui Mănescu îi trebui oleacă de curaj ca să se exprime sincer. Dar la urma urmei, și ea era tranșantă.

— Nu. Cel puțin nu acum... N-am starea de spirit necesară.

— Clar! conchise Piereta și se desprinsese de trupul lui. E o chestiune perimată... Cât e ceasul?... trei! Cheamă-mi, te rog, un taxi.

Milord încercă s-o rețină:

— Asta nu înseamnă că ne-am despărțit, e doar o chestiune de timp.

— Ce-i asta? și în glasul Pieretei se desluși o nuanță de iritare. Îmi oferi firimiturile rămase de la tort!

— Piereta, îmi pare sincer rău. N-aș fi vrut să se termine așa...

— Dar cum?! S-o lălăim până intervine o altă femeie în viața ta?

— Eu țin sincer la tine, Piereta...

— Dar nu mă iubești! Și acum, te implor, scutește-mă de clișeele jalnice. Dacă îmi mai oferi și devotata ta prietenie, îți sparg capul!

Râdea, dar degetele nervoase nu izbuteau să-i vină de hac fermoarului de la pantalonii albi, iar dincolo de veselia forțată Dinu vedea o imensă inimă roșie, precum cele de la Valentine's Day, sângărând.

Dinu comandă taxiul. Urma să ajungă peste cincisprezece minute.

Piereta își aprinsese un Dunhill. Simți nevoia să-i dea o definiție?

— Ultima țigară. Sună a titlu de roman polițist. Ce tulburător!...

Dinu o privi întrebător. Piereta explică, visătoare:

— Cinci ani, o ultimă țigară, mi-am luat cămașa de noapte, tu ai să

aerisești și gata! Nici o urmă, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

Dinu o conduse până la mașină și îi deschise portiera. Își luară rămas-bun sărutându-se. Piereta șopti:

— Ce naiba am să-i spun lui Cernat? De el mi-e cel mai rușine...

Capul modelat de subcomisarul Rădulescu se afla pe birou. Îl priveau amândoi, Milord așezat călare pe scaun și cu bărbia rezemată în mâini, Panait refugiat în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, "pentru perspectivă".

— Mai moartă decât atât nu poate fi, șopti Mănescu.

— Ce vrei să spui?

— Oriunde aș fi văzut-o, nu mi-aș fi putut închipui că trăiește.

— Asta-i valabil pentru toate statuile, că le vezi la expoziție, în parc sau la cimitir. Firesc, de regulă doar morții devin statui.

— Probabil ai dreptate. Cât de sigur e Rădulescu? Mă refer la asemănare...

— Cam optzeci la sută. Craniul fusese zdrobit cu un ciocan, i-au lipsit fragmente. Oricum, garantează că dacă cineva care a cunoscut-o pe răposată ar vedea deja lucrarea, cu siguranță ar recunoaște-o.

— Asta înseamnă foarte bine. Tu ce părere ai?

Panait se desprinsese din colțul lui și se așeză la birou.

— Sincer? Nici una. Seamănă cu toată lumea. Al naibii să fiu, dacă aș putea s-o descriu.

— Încearcă, totuși, surâse Mănescu.

— Ce faci, mă testezi? Încearcă tu.

— Trăsături regulate, aș zice...

— Amănuntul individualizează, ce-i drept, se hlizi Panait.

Milord nu se lăsă demontat:

— Pomeți înalți à la Marlene Dietrich, maxilar pătrășos, gură senzuală...

— Privire jucăușă și sinuzită, completă Panait. Du-te, neică, și te plimbă!

— E capul unei aventuriere, o femeie care nu cunoaște frica. Mi-o imaginez foarte bine înfruntându-se cu indienii în vestul sălbatic, domesticind mustangi, spioană...

— Sau căpitan de pirați! Te felicit, Milord, ai văzut mai multe decât Rădulescu. El s-a mulțumit cu o carte de vizită mai modestă: o femeie drăguță, de vârstă mijlocie.

— Deșteptule! El reconstituie, noi interpretăm.

— Bravo, ești un fizionomist. În continuare?

— Ia ghici! Normal, mediatizarea portretului. La TV, pe toate posturile, la știrile de seară, la primării și posturi de poliție și dacă obținem aprobarea, în toate locurile de afișaj, alături de Sarmalele Reci și de prezervative. Ține minte, Nae, imposibil să nu iasă ceva de-aici! În rest...

— În rest, ce? O fredonăm de o lună de zile, dispunem de o grămadă de situații suspecte, dar n-avem nici un suspect. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Trebuie să-ți amintesc că eu sunt bugetar și depind de superiori...

— În vreme ce mie nu-mi pasă, cunosc litania. O veste bună! Din

momentul ăsta, intrăm în cușca leoparzilor.

— Intri tu, Milord, eu țin de șase!

*

Totul era confuz în mintea Crenguței, împănând realitatea, atât și așa cum o percepea ea, cu elemente de basm. După cum s-a mai spus, avea o structură psihică precară, fără a fi propriu-zis o handicapată, iar în circumstanțe normale, ar fi evoluat normal; nu vreo persoană strălucitoare, dar o femeie cumsecade, acolo... Evenimentele ultimelor săptămâni însă, mult peste puterile ei, o dezechilibraseră afectându-i rațiunea și simțul realității. Părăsind locuința Sandei Poenaru, habar n-avea încotro se îndreaptă. În minte i se înfipsea o idee fixă, și anume că trebuie să fugă, să pună o distanță cât mai mare între ea și copil și cele două vrăjitoare rele, Dona și Sanda. Asta-i explica lui Floricel care, din fericire, își morfolea liniștită suzeta, fără a reclama alte necesități. Întunericul se lăsase de-a binelea, orașul trecuse la straie de noapte, dar Crenguța părea indiferentă față de acest amănunt. O liniște binefăcătoare îi cuprinsese întreaga ființă, încredințată că a izbutit să evadeze din zona căpcăunilor și a spiridușilor răi. Un optimism pastelat o însuflețea, fiind sigură, după cum își asigura bebelușul, că "tăticuțul nostru o să vină după noi, ai să vezi..."

Nu-și punea problema unde avea să le caute Ciprian, de vreme ce nici ea însăși nu știa unde va înnopta, dar trăia într-un soi de vis unde amănuntele practice nu mai contau. De fapt, nici nu știa exact pe unde se află, se depărtase de arterele aglomerate, iar trecătorii, din ce în ce mai rari, îi aruncau priviri curioase, reflectând că-ți trebuie ceva curaj, zi inconștientă, să umbli noaptea de nebună cu un bebeluș într-un oraș asediat de infractori când, chiar și pentru un bărbat în putere, ieșirile în nocturnă deveniseră o aventură.

Codruța însă nu era curajoasă din cale-afară, ci doar nu avea imaginație și se simțea ocrotită de "Îngerașul" lor și nimic rău nu li se putea întâmpla. Ajunsă în dreptul unui scuar pustiu simți dintr-o dată că se simte obosită și că-i e foame. Se așeză pe o bancă să se odihnească doar câteva minute, propunându-și destul de vag să ajungă la un hotel. Se uită neputincioasă în jur. Nu cunoștea zona, fie că era vorba de Găești sau de Paris, s-ar fi simțit la fel de dezorientată... așa că renunță din zbor la idee. Era și mult prea obosită, iar fetița părea atât de mulțumită! De ce s-ar mai osteni? Noaptea era caldă și parfumată, mai avea încă două biberoane pline pentru fetiță și câțiva biscuiți pentru ea. Va înnopta aici, pe bancă. Luă copilul în brațe și se simți învăluită de somn.

Dumnezeu abate vânturile cele reci din calea oilor pe care le-a tuns. Codruța nu cunoștea proverbul, dar asta n-o împiedică să adoarmă liniștită.

*

Incendiul izbucnise în timpul nopții. Din fericire, un sătean care se

întorcea cu bicicleta de la priveghiul unei rude îl sesiză înainte ca acesta să se extindă și anunță postul de poliție din localitatea cea mai apropiată. O intervenție promptă a pompierilor și noaptea liniștită de vară, fără adieri, reușiră să localizeze focul fără prea mari pagube. Zona în care se produsese incendiul, amintind de itinerariul plimbării aniversare a soților Dimitrescu, trezi suspiciuni în mintea inspectorului principal Mănescu.

Se decise să ia taurul de coarne. Se plictisise de un dosar în care ancheta nu avansa, se îngrămădeau suspiciunile și indiciile cu ghiotura, dar fără a se concretiza nimic. Îndreptându-se spre locuința Dimitreștilor, se întrebă dacă erau suficient de nebuni ca să se joace de-a piromanii pe un domeniu public unde pagubele puteau deveni uriașe. Greu de crezut în circumstanțe normale, posibil în momente de criză. Dacă miza e foarte mare, foarte importantă pentru existența lor, oamenii riscă, imaginându-și că n-ar putea supraviețui unui anumit necaz de ordin material sau moral, iar Dimitreștii, indiferent de zona pagubei aveau ce pierde.

Dinu pătrunse în bloc. Liftul nu funcționa, așa că o luă pe scări. Când ajunsese la etajul trei, aproape se ciocni de un domn la vreo cincizeci de ani, poate șaiszeci — greu de definit la prima vedere — care mormăi o scuză nedeslușită și se grăbi s-o ia la vale pe scări. Dinu înregistrează pălăria și bastonul de bambus.

— O secundă, vă rog... Dacă sunteți amabil...

Individul se răsuci brusc, și cum se afla cu o treaptă mai jos decât inspectorul, îi repezi pe neașteptate un pumn în bărbie de toată frumusețea. Milord realizează mai mult inconștient că lovitura îi fusese aplicată cu mâna stângă și se prăbuși.

"O cazma a naibii de grea!", gândi Milord după ce își reveni. N-ai fi zis că lovitura fusese aplicată de un moșnegel cu baston, doar dacă personajul nu fusese cândva vreun campion. Forța și profesionalismul erau șocante. Se ridică anevoie, pe picioare nesigure și cu maxilarul zvâcnindu-i dureros. În jur, nici o mișcare, nici cel mai mic zgomot specific — muzică, oale mânuite zgomotos în bucătărie, voci răzlețe, glas de copil sau măcar un telefon care sună în gol; s-ar fi putut crede că imobilul e nelocuit. Evident, nu exista nici un martor care să fi asistat la agresiune... Dintr-o dată, fulgerat de o idee, sprijini zidul. Individul locuia aici, făcea parte dintre locatarii blocului. Cum? Unde?... Inspectorul avea dinaintea ochilor lista celor douăzeci de proprietari și chiriași. Încă de la primirea primului colet macabru de către Harald Bălăcescu, fuseseră serios luați la periat de către Panait, Firoiu și el însuși, și nu vedea nici în ruptul capului în care dintre apartamente s-ar fi putut ascunde bătrânul cu baston.

"Soluția ar fi o descindere la două noaptea și percheziționarea tuturor apartamentelor, dar să-mi spui și mie cine-ți semnează un asemenea mandat, ca să nu mai spun că poți să ai ghinion și, chiar în răstimpul cu pricina, bărbatul să înnopteze la dame sau prin vecini."

După o oră sună la ușa Dimitreștilor. Auzi tropăit de picioare și glasul lui Crișan, de dincolo de ușă:

— Cine e?

— Moș Crăciun, răspunse Milord, nevenindu-i în minte alt personaj pozitiv din lumea băiețașului.

— Auzi, Lola, a venit Moș Crăciun la noi!

Un scurt consult prin vizor și bătrâna deschise ușa.

— Dumneavoastră, îl recunosc. Nu sunt acasă. Au plecat acum zece minute...

Stătea în prag, nehotărâtă, ezitând să-l invite înăuntru.

— Nu vă supărați, spuse Mănescu, aș putea să beau un pahar cu apă?

— Bineînțeles, intrați... Știți, nu sunt la mine acasă, iar doamna Dimitrescu mi-a atras atenția să nu primesc pe nimeni în lipsa dumnealor.

— Sper să nu se supere...

— Precis, sunt sigur... vreau să spun e sigur că nu la persoane ca dumneavoastră s-a referit.

Își masa mecanic fruntea tăiată de o adâncitură roșie de parcă ar fi strâns-o pălăria.

— De azi-noapte mă tot chinuie o migrenă teribilă, nu credeam că am să cobor, dar a trebuit să iasă neapărat și nu aveau cu cine lăsa copilul. Da... apă, vă aduc imediat... Poate preferați un suc de fructe.

— Nu, mulțumesc, dar dacă aveți cumva la îndemână un antinevralgic.

— Și pe dumneavoastră vă doare capul? Din cauza timpului, probabil.

Crișan îl cerceta cu mâinile la spate:

— M-ai mințit, nu ești Moș Crăciun.

— De ce crezi tu asta?

Puștiul își țuguie buzele dezamăgit:

— N-ai traistă și n-ai barbă.

— E adevărat, am glumit.

Domnișoara Lola îi duse pe o tavă paharul cu apă și o pastilă. Milord mulțumi și înghiți medicamentul, adăugând:

— Am înțeles că n-ați fost pe-afară azi.

— Nu, doar cât am coborât de la mine până aici, dar n-am ieșit din bloc... De ce?

— L-am văzut mai devreme pe domnul cu baston de bambus. E bine să fiți prudentă.

Femeia își duse îngrozită mâna la nelipsita camee care-i închidea bluza la gât:

— Dumnezeule mare! De ce nu l-ați oprit?!

Milord surâse cu amărăciune.

— Se grăbea.

*

Toni Barbu își iubea părinții și ținea la liniștea lor. Totul îi plăcea la ei și,

dacă ar fi fost să le găsești vreun cusur cu tot dinadinsul, acesta l-ar fi constituit exact însușirea lor cea mai seducătoare — candoarea, mentalitatea pastelată și curățenia sufletească ținând de o epocă deja îndepărtată. Casa lor, calendarul zilnic, totul grațios și pe deplin avuabil, reprezentau o oază de liniște și de aer curat, sprijin de nădejde și oricând un refugiu sigur.

Avuseseră și șansă, fără îndoială, căci reușiseră să se strecoare neatinși de vicisitudinile ultimului secol — câte familii se pot lăuda cu asemenea performanță? —, iar în viața personală, fără legătură cu socio-politicul, consumaseră șaptezeci de ani de viață dulce, scutită de necazuri fundamentale. Și uite că vine acum, gândeau ei, negrii de furie, o țoapă, o târfă cu studii superioare, o neica nimeni și le tulbură, zi dinamitează existența cu barbarisme de o trivialitate greu de închipuit. Cu ce drept intră necioplită asta cu ciubotele pline de glod în viața familiei Barbu? Au făcut sex, ei și? Nimeni n-a luat-o cu forța! A locuit la ea? S-a prelungit doar o situație care dăinuia de pe vremea măică-sii, iar Laurenția, în ciuda nereseriozității ei, avea clasă, ceea ce nu se putea spune și despre fiică-sa.

Telefonul mobil sună, și Toni se uită instinctiv la ceas. Ora zece! Cine mama dracului...

Vocea senatorului Drăgușin tună:

— Barbu? Scuză-mă că te deranjez la o oră nepotrivită, dar trebuie să discutăm o problemă. Eu mâine plec în teritoriu la prima oră și chestiunea nu suferă amânare. Ți-aș rămâne îndatorat dacă te-ai repezi până la mine...

În realitate, senatorul era un bărbat fără răbdare și dacă își pune ceva în gând, trebuia îndeplinit mintenaș. Vizita Dinei îl iritase, iar de Barbu se atașase sincer. Mai exista un aspect. În sinea lui, Drăgușin era un sentimental și un mare naiv. Credea sincer în "bășinile demagogice" pe care le emitea și în misiunea sfântă a Partidului Liberal întru propășirea României. Or, Barbu era un tânăr element de valoare, nu întâlnești mulți ca el și nu voia să-l piardă.

Drăgușin îi deschise el însuși și, conducându-l spre birou prin livingul pustiu, Toni își zise că fie doamnele lipseau de acasă, fie se culcaseră.

Își cercetă patronul deschis, privindu-l drept în față. Aerul preocupat, sprâncenele cățarate uluit pe fruntea înaltă îl făceau să semene mai mult ca oricând cu un imperator roman. Își abordă direct ciracul, jucându-se cu coupe-papierul de cristal:

— Uite, *mon cher*, de ce te-am deranjat...

— Nici o problemă, maestre.

— Astă-seară, nu-i nici o oră, am primit vizita intempestivă a unei *doamne*, și cuvântul "doamnă" sună de parcă ar fi fost pus într-o duzină de ghilimele. Bănuiești despre cine ar putea fi vorba?

— Nu, clătină din cap, dar se simți cuprins de neliniște.

— O doamnă, continuă Drăgușin, cu deosebire temperamentoasă și vindicativă. Se numește... se numește... Găsi o notiță pe birou și citi: Dona Florian. Ți se spune ceva numele acesta?

Toni nu era un dobitoc, or, numai dobitocii contestă evidențele.

— Am avut o legătură cu ea.

— Mda, persoana pretinde că ar fi fost cu mult mai mult. O promisiune de căsătorie nerespectată...

— Minte! Îl întrerupse Toni, nu i-am promis nimic.

— Toată povestea pe care mi-a debitat-o, într-o manieră cam... ăăă... nervoasă... te pune într-o lumină extrem de dezagreabilă. Cartofor, escroc, impostor, profund imoral. Ai trăit înainte cu mama — presupun altă doamnă —, ai trecut apoi la fiică, ai profitat de amândouă...

Toni se simți brusc navigând în gol. Trase de maneta parașutei, sperând să se deschidă.

— Improvizații, maestre, de amantă părăsită. Ca să fiu sincer, nu te însori cu toate femeile pe care le-ai avut. Un singur adevăr. Am avut, într-adevăr, o relație cu maică-sa, care, în treacăt fie spus, era o femeie absolut fermecătoare.

— De ce ai abandonat-o?

— Ea m-a abandonat. A dispărut din peisaj și n-a mai apărut...

Drăgușin îl privi pe sub sprâncene:

"E al naibii de dibaci! Pui de lele, dar dibaci. Oricine în locul lui, ar fi contestat «incestul», aspectul cel mai jegos al afacerii. Așa, îmi oferă o mostră de deplină sinceritate, poți avea încredere într-un individ care are curajul să-și recunoască faptele, chiar și pe cele mai reprobabile. În speță, reprobabil, dar pe undeva justificat. Se pare că pe mama Donei a iubit-o."

— Mda... Uite ce-i dragă Barbu. Aș vrea să nu mă înțelegi greșit. Nu fac pe cerberul la porțile moralei naționale liberale și printre instituțiile regimului trecut pe care le-am urât apăsător era odiosul Serviciu de Personal și Cadre. Nu intenționez deci să mă amestec în viața dumatăle privată...

— Înțeleg foarte bine, vă rog să nu vă faceți probleme.

— Tocmai asta vreau și eu, să înțelegi. Ne pregătim de alegeri, eu mi-am pus multe nădejdi în dumneata, dar nu izbutim nimic, oricâte calități ai avea, dacă imaginea ți-e alterată. Alegătorul de rând, deci cei mai mulți, vorbim între noi, este un mare bou, oricât ar contesta, tot după abțibilduri se uită. Câștigă cele mai iscusit colorate, pierde cele stropite cu rahat de muște, iar adversarii știu să transforme un astfel de afiș în hazna.

— Înțeleg foarte bine, maestre, repetă Toni.

— Mai este un aspect, cel mai important pentru mine, ca tată. Nu admit ca numele fiicei mele să fie amestecat în asemenea murdării.

— Ce legătură are domnișoara Andreea?

— Te-ai lăudat — pretinde doamna Florian — că eu aș fi pus ochii pe dumneata... Mă rog, te cultiv în calitate de viitor ginere, ceea ce mi se pare absolut inacceptabil, chiar dacă ai fi vreun vlăstar al Casei de Windsor...

Cu obrajii sincer învăpăiați, Toni sări în picioare:

— Cea mai sfruntată minciună pe care am auzit-o vreodată!

Își încleștă pumnii în spătarul de piele al fotoliului și declară patetic:

— Maestre, dacă vă îndoiiți de mine un singur moment în această problemă, eu mă retrag, dispar și nu veți mai auzi de mine... Știam că-i o

bestie, dar nu o credeam în stare de intrigi de asemenea calibru!... Lăsați... da... mai bine plec!

Senatorul surâse liniștitor, se părea că auzise ceea ce voise să audă:

— Ușurel, băiete, ușurel... Așază-te! Una dintre regulile de aur ale politicii este să nu-ți pierzi niciodată cumpătul.

— Cum să nu mi-l pierd, maestre! La ce insinuări parșive a putut să recurgă! Știu că nu-i elegant să-ți insulti fostul partener, dar e cea mai mizerabilă persoană pe care am cunoscut-o.

— Ei, aici e aici, se pare că n-ai cunoscut-o, ceea ce nu-i o notă bună pentru dumneata. Oricum, trebuie să pui capăt situației, s-o determini pe această Dona Florian să nu te mai compromită. Azi, acum, ești abia la început, dar peste șase luni sau un an vei fi cu mult mai departe. Imaginează-ți ce dezastru ar constitui apariția unui articol în presă detaliind toate povestirile doamnei în cauză. Hotărât, Barbu, trebuie să iei măsuri categorice!

Toni îl privi pleoștit:

— Dacă ea vrea să latre, maestre, cum s-o împiedic? Ce pot să fac?!... S-o omor?

— Dragă Barbule, asta dumneata o știi cel mai bine, și îi întinse mâna cu afabilitate.

*

Furia nu-i un sfetnic bun, o știe orișicine, și o afirma mereu și doctorul Barbu, tatăl lui Toni. Ceea ce se știe mai puțin este că între zidurile aceleiași încăperi nu-i loc decât pentru cel mult un singur mânios; doi provoacă un dezastru. Dacă s-ar ține seama de acest amănunt, lumea ar arăta altfel.

La unsprezece noaptea, furios ca un taur stârnit de picadori, Toni suna la ușa Donei. Moleșită de un diazepam asortat cu whisky, aceasta adormise pe canapeaua din sufragerie. Telecomanda îi alunecase din mână pe covor înainte de a apuca să întrerupă transmisia. Televizorul mergea în continuare, iar ea sforăia harnic pe o singură nară. Trecu ceva vreme până să înceapă să audă vag, ca de la mari depărtări, semnalul din ce în ce mai nerăbdător a lui Toni și, rezemându-se ameteșită de pereți, ajunse în vestibul. Se trezi de-a binelea când dădu cu ochii de Toni prin vizor, și deschise fără nici cea mai mică ezitare. Nemernicul! Abia îl aștepta!

Nici nu deschise bine, că Toni năvăli ca un bandit, trântind ușa în urma lui cu călcâiul. O împinse cu brutalitate în casă și apucând-o zdravăn de umeri o răstigni pe perete.

— Nenorocito! Te ucid!

Totul se petrecuse fulgerător de repede, înainte ce Dona să-și revină complet.

— Praf te fac! Ce-ai cu bătrânii? Ce ți-au făcut?

Dona se smuci cu o mișcare sălbatică și se refugie în spatele mesei.

— Tot tu faci gât? urlă clocotind, tot tu, canalie, pește ordinar!

— Pe cine am pescărit? și răsturnă masa la picioarele Donei. Pe mă-ta?

Pe tine? Mi-am plătit întreținerea și toate oficiile, inclusiv patul, ce mai vrei?

— Mi-ai promis, nemernicule!

— Niciodată și nimic! răcni Toni și nu mințea. O Godzilla, și încă una de neam prost, în familia Barbu! hohoti el teatral. Nu te știam și naivă!

Dona se repezi să-l sfâșie cu unghiile. Palma nimicitoare a bărbatului o năuci. Se dezechilibra, dar avu norocul să se prăbușească pe canapea. Toni se învârtea turbat prin cameră, măturând cu mâna sau cu picioarele tot ce-i stătea în cale.

— Te știam bestie, până și nenorocita de soră-ta și-a luat lumea în cap, dar nu și putoare! Te-ai dus să sperii doi bătrâni! Ai reușit doar să-i îngreșoșezi! Așa cum l-ai îngreșoșat și pe Drăgușin! Ce-ți închipuiai, că-i de-ajuns să te duci să mănânci căcat ca să-mi strici ploile?

Dona apucă primul obiect aflat la îndemână, o vază de ceramică neagră, și o repezi în capul lui Toni.

— N-ai să te însori cu ea, peștișorule! Ține minte!

Toni rânji fioros. Semăna cu un câine lup.

— Ba da, Godzilla. Pui pariu?

— Peste cadavrul meu! răcni ca o descreierată Dona.

— Hoit ești încă de pe-acuma, așa că orice-i posibil... Bagă-ți mințile în cap, lasă-te de fitile și dacă-i mai deranjezi pe ai mei doar cu răsuflarea, te distrug! Înțelegi? Te dis-trug!

Dona hohoti:

— Zău? Și ce-ai să-mi faci, peștișorule?

Observase că epitetul îl enerva peste măsură și îl zădăra cu nesaț. Toni replică înghețat:

— Te nimicesc! și îi repezi pe neașteptate un pumn.

Luată prin surprindere, Dona îl primi în plin și se prăbuși.

— Țsta ar fi un aconto! se adresă trupului nemișcat.

Părăsi apartamentul negru de supărare, totuși ceva mai ușurat. Ajuns în stradă, își aminti că nu a închis ușa nici măcar din clanță. Ridică nepăsător din umeri și urcă la volan.

"Măcar de-ar călca-o bandiții!"

*

Lui Răzvan Marțian nu-i lipsiseră niciodată banii. Chiar și în liceu, era printre cei mai "bogați" din clasă, și asta nu datorită bugetului familial. Părinții, profesori amândoi, își completau salariile de mizerie, epuizându-se în meditații istovitoare al căror venit era programat și detaliat pe cincinale în vederea achiziționării unor obiecte electrocasnice și — vis suprem! — a unui Trabant. Erau mulțumiți însă că au un băiat cuminte, care nu emite pretenții și se mulțumește cu ceea ce i se dă. Habar n-aveau că Răzvan se descurcă admirabil pe cont propriu, făcând încă de pe atunci echilibristică printre paragrafele Codului Penal. Încă de pe atunci, pokerul constituia o sursă de venituri sistematică, dar mai găsisese și alte modalități de a scoate bani. Astfel, comercializa cărți neagreate în epocă, rarități de prin bibliotecile interbelice

precum "Doxurile", colecția "Enigma" sau "Cincisprezece lei", *Cămașa lui Christos*, romanele doamnei Pearl Buck etc. Nu se dăduse în lături nici de la oleacă de proxenetism, furnizând clientelă unei văduve de contabil care închiria camere cu ora.

Maestru al combinațiilor dubioase — avea chestia asta în sânge —, evoluase ulterior, abordând o gamă largă de activități inavuabile, dar rentabile. Mai ales după 1989, se simți ca pește în apă, iar banii parcă se făceau și veneau de la sine. Deci nu constrâns financiar încercă să intre în posesia "birului" datorat de Harald Bălăcescu, ci din principiu — cinci mii de dolari sunt bani, înseamnă ceva, din superstiție — dacă începi să pierzi, o ții tot așa, intri în mână proastă — și din lăcomie.

Cum să procedeze însă ca să intre în posesia banilor? Problema părea insolubilă, fiind în permanență filat, și avea toate motivele să-și închipuie că se întâmpla la fel și cu Bălăcescu. Ideea îi veni aruncându-și distrat privirea pe pagina sportivă din Evenimentul Zilei, care comenta pe larg perspectivele naționale de fotbal a României în meciul de calificare, ce avea să se desfășoare în nocturnă pe stadionul Lia Manoliu.

— Evrika! exclamă încântat. Asta e!

O întâlnire sportivă de asemenea anvergură crea condițiile ideale pentru a scăpa măcar câteva momente de filaj. De sperat doar că filajul n-avea să fie extrem de strâns căci, deși Marțian avea o părere foarte bună despre el însuși, nu se credea totuși atât de interesant încât Mănescu să mobilizeze jumătate din efectivul Poliției pe urmele lui.

Admițând totuși că el și Harald nu se vor putea strecura neobservați, întâlnirea lor putea fi lesne înregistrată sub semnul coincidenței. Sportul rege are milioane de fani, bărbați și femei din toate categoriile sociale. Cine ar scăpa un meci de regal? Și câte cunoștințe nu se pot întâlni absolut întâmplător cu un astfel de prilej. Esențial era însă ca întâlnirea dintre ei să se petreacă la mare înghesuială pentru ca înmânarea pachetului de bani să se consume iute și pe neobservate, iar aici nu pe prostul de Bălăcescu miza, ci pe propria lui abilitate.

Îi trimise un fax diplomatului și părăsi apartamentul binedispus. În holul blocului, privi mai mult reflex spre cutia poștală, căci, în general, nu prea avea corespondență. De astădată zări un plic. Îl deschise intrigat. Înăuntru, un articol decupat dintr-un ziar.

Incendiul din Pădurea Tunari. Anchetatorii bănuiesc o mână criminală. Ieri noapte, în dreptul kilometrului....

"Idiotul!" scrâșni, "uite cum un imbecil își pune singur lațul de gât!... Toate ca toate, dar *cine* și *de ce* mi-a trimis mie articolașul?"

Sprâncenele de haiduc i se adunară într-o încruntătură rea. Ăla și-a făcut-o cu mâna lui, dar de-aia mi se apropie și mie funia de păr. Mi se fâlfâie de reputație, dar rămân celelalte..."

Buna dispoziție îi pierise.

*

De necrezut, dar zorile o găsiră pe aceeași bancă din scuar, cu fetița în brațe și cu un surâs luminos pe obrazul proaspăt. Într-un oraș anevoie de controlat, cu nopți bântuite de prostituate, tâlhari, vagabonzi, aurolici și oameni ai străzii să reușești să dormi sub cerul liber, fără incidente neplăcute și fără să te stingherească nimeni, cu excepția unui câine de pripas tupilat lângă landou, ținea aproape de miracol.

Codruța își sărută fetița și constată că trebuie schimbată.

— Punem un pampers nou, dar îți promit că azi facem neapărat băiță. Avem toată ziua, găsim noi un locșor.

Se simțea odihnită și veselă. În timp ce-i dădea biberonul lui Floricel, încercă să-și schițeze un plan de acțiune. Nu realiza că, în realitate, era pentru prima oară în viața ei când n-o ținea nimeni de mână sau n-o împingea de umeri. Dar încerca un sentiment de libertate care-i dădea aripi. În primul rând, trebuia să găsească un hotel, dar, înainte de toate, să profite de faptul că, fiind foarte devreme, scuarul și împrejurimile erau pustii. Se refugie în spatele unui tufiș și după două minute, scăpată de o grijă, se întoarse la fetiță, pregătită să ia viața în piept.

"Împachetă" copilul și luându-și rămas-bun de la cățel, părăsi scuarul. Îi era foame și își cumpără o *floare* de la primul centru de pâine ieșit în cale. Viața i se părea nespus de frumoasă...

*

Știa că n-o mai iubea — dragoste așa cum ar fi vrut ea și așa cum o înțelegea și el —, dar acum constata că o regretă. Alături de Piereta beneficiase de un anume confort sentimental, de o conversație inteligentă, de adevărate partide de răs. Se distrau de minune împreună, iar acum îi lipsea ca un obicei, ca o țigară. Se întrebă dacă nu cumva el făcuse o prostie refuzând categoric să se însoare. Dragostea pătimașă, cu ochii pe ceas, urechea ciulită și "cord" accelerat, nu durează niciodată mai mult de câțiva ani, iar el nutrea ferma convingere că nu va mai întâlni niciodată un partener atât de cooperant, instalat pe aceeași lungime de undă, ca Piereta.

Taică-său, pe care-l informase că se despărțise de Piereta și că încerca acum unele îndoieli privind justetea deciziei luate cam la repezeală, dăduse din mână:

— Fleacuri, așa-i mereu la început, suntem robii obișnuinței. Săptămâna viitoare ai să vezi lucrurile cu totul altfel.

N-o antipatizase propriu-zis pe Piereta, dar îi repugna ceea ce el considera a fi "promiscuitate":

"Cartea de vizită a lui Cernat și patul lui Mănescu. E o chestie murdară."

"Uzuală", replicase Dinu.

"Jeg întâlnești pe toate drumurile!"

"Dacă lui îi convine..."

"Hm, așa vă convine vouă să credeți."

Bătrânul avocat avea desigur experiența vârstei și a profesiei. Era și cel mai bun prieten al lui Dinu, dar asta nu însemna că avea totdeauna

dreptate.

"Uită-te chiar la ăștia doi, reflecta privindu-i pe Gina și Mihai Dimitrescu. Sunt de opt ani împreună și, chiar legat la ochi, îți dai seama că se iubesc ca în prima zi, că sunt unghie și carne, că tremură unul pentru celălalt. Va să zică, se mai întâmplă!..."

Erau așezați pe canapea, umăr lângă umăr, și Milord ar fi pariat că așa stau și la televizor, nedespărțiți, ea în brațele lui sau cel puțin ținându-se de mână.

După cum era lesne de închipuit, Lola Damian îi informase că fuseseră căutați în cursul dimineții, așa că Mănescu era așteptat. Amândoi în vestimentație comodă, dar nu intimă, ceva între oraș și casă, făceau eforturi eroice să pară dezinvolți și încântați de vizită. De dincolo de ușă, se auzea vag vocea domnișoarei Lola care-i povestea ceva lui Crișan și, cucerit de ambianța aparent pastelată — doi tineri superbi care se iubesc, un băiețel reușit, un decor prosper —, se simți cuprins de păreri de rău. "Ce păcat că nu-i adevărat, că nu mai e adevărat..."

— Ne-a părut rău că nu ne-ați găsit, începu Gina pe tonul unei conversații diurne. Leșim foarte rar împreună dimineața, dar vrem să ne schimbăm frigiderul și am bântuit prin oraș...

Era palidă, abia fardată, înfrigurată, dar tot frumoasă. În gând, inspectorul ridică din umeri. Îi era milă de ea, de ei, dar oricum nu intenționa să recurgă la strategia clasică de învăluire. Oricum, el știa, că ea știe, că toți știu de ce se afla acolo.

— Ați auzit de incendiul de la Pădurea Tunari.

Dimitrescu își privi iute nevasta. Uite o chestiune pe care n-o puseseră la punct. Gina însă, prinse mingea din zbor:

— Mi-aduc aminte că am auzit ceva la televizor. Nu eram atentă.

— Incendiul s-a produs chiar în zona unde, mai acum câteva zile, ați colindat, evocând începutul de idilă.

Fără să vrea, Gina deveni brusc agresivă:

— Și ce-i cu asta? Presupunem că mă plimb pe malul lacului și a doua zi se îneacă cineva acolo, înseamnă că i-am dat eu brânci în apă? Să nu fim absurzi!

Milord păru mirat la culme:

— Nu v-am reproșat nimic, de ce vă supărați?

Gina își mușcă buzele. Fusesse imprudentă, ripostase înainte să fi fost atacată, amănunt caracteristic persoanelor care se simt în culpă. Dimitrescu o bătu liniștitor pe mână. Era mort de frică și transpira abundant. Gina se replie.

— Vă rog să mă scuzați. Avem niște necazuri în familie, și stresul își spune cuvântul. Nu-i mai puțin adevărat că afirmațiile dumneavoastră nu sunt niciodată întâmplătoare.

— Nu vă înșelați deloc în această privință, surâse inspectorul.

— Aveți ce aveți cu Tunariul, cu plimbarea aia afurisită.

Vocea lui bărbatu-său sună ca un scâncet:

— Nu vorbi așa, iubito, sunt locuri de care ne leagă cele mai frumoase amintiri...

— Ce ciudată e viața, se miră inspectorul... Unul și același lucru poate fi concomitent sublim pentru un individ, dar odios pentru altul...

Ochii mari ai femeii se îngustară ca la pisici:

— Ce vreți să spuneți?

— Pe locurile unde dumneavoastră începeați o frumoasă poveste de dragoste, cândva a fost îngropat cineva. Cu ocazia incendiului, s-au descoperit urme de schelet omenesc... Te simți rău, Mihai?

Sărise de pe canapea și își dusesese pumnii la urechi de parcă n-ar fi vrut să mai audă nimic. Nevastă-sa i se alătură încercând să-l calmeze în șoaptă. Dimitrescu însă, scăpase caii, trăgea ca un nebun de reverul hainei de casă.

— E un coșmar, trăim într-un iad!... Nimeni nu poate rezista! Peste tot cadavre, oriunde întorci capul, în casă, în pădure, în somn, întregi sau la bucată, en gros și en détail, după comandă!

— Mihai! răcni Gina, pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te! Te dai în spectacol ca o femeiușcă isterică!

Mănescu își ascunse surâsul. Cunoștea terapia. Când îl vezi pe el nefericit la pământ, nu-l lăsa să-ți plângă pe umăr, dimpotrivă, dă în el, biciuiește-i amorul propriu, fă-l să-i fie rușine de el însuși. Se părea însă că nu mai era mare lucru de făcut cu Dimitrescu. Își pierduse alura, părea de cârpă, nimic, KO! Nevastă-sa i se puse în față ca un scut:

— Domnule inspector, soțul meu se simte rău. Vă rog să ne scuzați.

— Înțeleg că trebuie să plec.

— Nu! sări Dimitrescu. Trebuie terminat coșmarul! Am să vă spun totul !

Gina urlă ca înjunghiată:

— Mihai! Trezește-te!

— Trebuie, Gina! Nu mai rezist! Cincisprezece ani... A fost mai mult decât pot eu să îndur. Cum o vrea Dumnezeu!

Crișan deschise ușa:

— De ce plânge tata?! Nu vrea la dentist?

— Mihai, NU!!!

Bărbatul își șterse nasul cu superba batistă de la buzunarul hainei de casă. Plânsul lui semăna cu un nechezat.

— Noi am îngropat-o acolo, inspectore principal. Eu și Marțian.

Mănescu își ridică sprâncenele a mirare:

— Îngropat-o?! E vorba deci despre o femeie? Oasele despre care pomeneam aparțin în mod cert unui bărbat.

Gina simți că n-o mai țin genunchii și se lăsă moale la picioarele canapelei.

— Idiotul!

"Dacă aș fi un gentleman", gândi Milord, "m-aș ridica și aș pleca, dar al doilea prilej ca ăsta, nu știu dacă mai prind. Tipul e pus pe confesiune, simte

nevoia să vorbească și sunt obligat să profit de momentul psihologic. Nevastă-sa în general îl domină, iar puseul de independență de acum s-ar putea să nu se mai repete niciodată."

Gina țipă:

— Ce cauți aici, Crișan! Du-te imediat în camera ta!... Domnișoară Lola, ți-am spus de nenumărate ori că băiatul nu are ce căuta în living când avem musafiri.

Simțea că-l urăște din adâncul sufletului, la fel de intens pe cât îl iubise până acum câteva minute. Iar faptul că ea asista neputincioasă cum el sfărâmă cu fiecare cuvânt fericirea lor, viitorul lor și, poate, și pe cel al lui Crișan o scotea din minți... Slab, jalnic de slab! Câteva aluzii — nu probe, nu amenințări, nu caznele Gestapoului — fuseseră suficiente ca să se înmoaie ca o balegă în ploaie! Uite unul care-i bun doar pe o autostradă asfaltată, în luminoasă zi de primăvară, gonind la volanul Range Roverului decapotabil! "De, Mihai, nu ești omul cu care să pleci la drum..."

Domnișoara Lola Damian se simțea cuprinsă de remușcări căci ținea sincer la Crișan, dar nu avea de ales. Trebuia musai să audă și ea ce se discută în living, dar nu putea din cauza copilului. Se strecură în baie, luă o jumătate de pastilă de diazepam, având grijă s-o arunce în WC pe cealaltă, și o dizolvă în "sucul de morcovi de la ora șapte". Băiețelul îl consumă strâmbându-se, dar asta din pricină că nu-i plăcea licoarea, nu pentru că ar fi simțit ceva. În curând, i se făcu somn și ceru singur elefântelul portocaliu cu care se obișnuise să adoarmă.

Bătrâna își lipi urechea de ușă.

— Eram foarte tineri, studenți în anul întâi la Electronică. De fapt, colegi de grupă... optsprezece ani...

— Încă te poți opri, șuieră Gina.

Milord se abținu de la orice intervenție. Lucra de numai zece ani în Poliție, dar dobândise suficientă experiență ca să diagnostigheze corect starea de spirit a lui Dimitrescu. Era ca un vulcan care clocotise îndelung, pentru ca, în sfârșit, să se elibereze. Nimeni și nimic nu-l mai putea opri acum...

— Ce să-ți spun? Eram amândoi mândri nevoie mare de calitatea de studenți, aveam părinți bine aranjați, deci bani, chipeși, sănătoși, cine mai era ca noi?! Sfârșit de mai, peste zece zile începea sesiunea. De câte ori n-am memorat seara aceea!

— Cum o chema? se interesă Mănescu în șoaptă.

Dimitrescu tresări, fața i se crispă.

— Culmea, nici eu, nici Marțian nu reușim să ne amintim, parcă Miorița, dar nu sunt deloc sigur. Nici nu mai știu cine dracu' o adusese. Asta se

întâmpla la Casa de cultură a studenților, "Grigore Preoteasa". O seară cu dans și chitări electrice. Părea o japiță, pradă ușoară, genul care pentru un cotlet se dezbracă la iuțeală.

Gina își înfipse unghiile în carne:

— E musai să dai toate amănuntele astea odioase?

— Așa îmi vin în minte... Nu era cine știe ce de capul ei, dar era clar disponibilă, iar noi, doi puștani nu prea pretențioși. Pe atunci, nu calitatea conta, ci numărul! N-am slăbit-o o secundă, o luam la dans când eu, când Marțian, iar ea se simțea în al șaptelea cer, era curtată, i se dădea atenție. După vreo oră, i-am propus o plimbare cu mașina. Prima mea mașină, o Dacie 1300, cadoul alor mei, la intrarea în facultate. Bineînțeles că înăuntru aveam casetofon și ceva de băut, câteva reviste porno. Parcă totuși Miorița o chema, a acceptat încântată...

— Sado-masochism, aprecie Gina lividă. Parcă ți-ar face plăcere să vorbești despre asta.

Milord întrebă cu glas scăzut:

— E prima oară când auziți povestea?

Gina îi îndreptă o privire sălbatică:

— În varianta asta, îmbibată de detalii odioase, da. Ce rost mai au?

Dimitrescu părea să n-o fi auzit.

— Chestia e că după aia, n-a mai vrut!

— Ce anume? întrebă Mănescu. Să se plimbe?

— Să vă spun cum a fost. Am băut ceva în mașină, lichior de mandarine.

Fata sugea ca un burete, noroc că existau provizii. Oricum, noi ne bucuram, avea să meargă ușor. În general, era foarte cooperantă. Pe urmă, am plecat la plimbare, spre ieșirea din București.

Milord întrebă încet:

— Nu v-a fost teamă că ați putea fi opriți de vreun echipaj de miliție? se interesă Milord cu glas scăzut. Pentru anii aceia, alcătuiți un grup care atrăgea imediat atenția.

Râse din gât:

— Aveam număr mic de ștabi... Tata... Când vedeau doar trei cifre, nu te oprea nici dracu', ba te și salutau. Așa am ajuns în Pădurea Băneasa. Am avansat puțin pe drumul asfaltat, spre restaurant, și am oprit. Conform înțelegerii dintre noi doi, Răzvan a propus o plimbare pe jos, prin pădure, ca să ne aerisim.

Dimitrescu se întrerupse. Se uită la nevastă-sa care, de la începutul povestirii, își ascundea obrazul cu capul în mâini. I se adresă umil:

— Gina, dacă nu te superi, aș bea ceva...

Femeia se ridică, deschise barul și aduse o sticlă de whisky și pahare, apoi se întoarse la locul ei. Se mișca automat, ca un robot, păstrând o expresie încremenită.

Bărbatul oftă și își turnă doar lui. Ceilalți n-aveau decât să se servească singuri.

— ...Din momentul ăsta a început circul! N-am priceput niciodată ce s-a întâmplat! Din momentul în care Marțian a propus plimbarea, fata s-a

schimbat radical. N-a mai vrut cu nici un chip să coboare din mașină. Că-i e frig și pur și simplu n-are chef! Orice insistență a fost zadarnică, iar refuzul ei absolut inexplicabil ne întărâta. Mai era și o chestie de mentalitate, dacă vrei... La optsprezece ani, ești teribil de vanitos, suporti foarte greu "plasele". Cum adică, am pierdut o seară cântându-i la piculină, i-am dat grăunțe, am plimbat-o și, după toate astea, ne dă cu flit?! Ne ia de fraieri? Dădusem oare peste specia cea mai infectă de femei, pocnitoarele, *allumeusele*, cum spun francezii? Am început să tragem de ea, s-o smulgem, s-o scoatem cu orice preț din mașină, dar fata avea o forță nebănuită. Practic, ne luptam cu ea...

Din nou se întrerupse. Ochii cercetau vag, scotocind, își zise prețios Mănescu, încâlcitele cărări ale aducerii aminte.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

— Totul e foarte tulbure, oftă Mihai. Cred că ne-am luptat vreo câteva minute, am dat și am primit pumni, mușca, zgâria, era mai rea decât o pisică sălbatică. Și dintr-o dată...

Nevastă-sa își ridică brusc capul, privindu-l intens. Cunoștea varianta prescurtată a poveștii. Se aflau la începutul idilei lor și asculta cu o singură ureche, nevrând să se indispună, respingând tot ce ar fi putut întina imaginea iubitului. La rândul lui, Mihai era grăbit să scape de o mărturisire incomodă.

— Dintr-o dată? repetă Gina interogativ.

— Dintr-o dată, s-a făcut moale și n-a mai mișcat. Ca o păpușă inertă. Ne-am speriat îngrozitor... Am scos-o afară, am încercat să-i facem respirație artificială, dar știam amândoi că murise. Cauza n-aveam s-o știm niciodată. Mai târziu, Marțian și-a adus aminte că fata pomenise vag că ar fi cardiacă, dar nu dăduse importanță, era convins că se fasonază, că vrea să-și dea importanță.

— Mda... făcu Milord, înțeleg. Cum de-ați ajuns de la Băneasa la Tunari?

— Da, e o întrebare... Ne pierdusem capul, n-aveam timp să mai chibzuim. Ni s-a părut că Tunarii sunt mai siguri dacă vrei să te debarasezi de un cadavru și ni se mai părea foarte important să ne îndepărtăm de locul faptei. Staționam de ceva vreme acolo, era bine să plecăm cât mai repede. Simțeam nevoia acută să fugim, ce mai! Asta am și făcut. Am băgat-o din nou în mașină și am gonit spre Tunari. Fiind sâmbătă noaptea, șoseaua era aproape pustie, cred că am întâlnim două sau trei autoturisme în total. Eu eram de părere să abandonăm pur și simplu leșul undeva, în pădure, dar Răzvan susținea că trebuie musai îngropată, având astfel șansa ca fata să nu fie găsită niciodată. I se părea esențial, și avea dreptate, să nu fie descoperită. "Dacă e descoperită, obligatoriu miliția ajunge și la noi, este imposibil să nu fi observat cineva că a dansat cu noi, că am plecat împreună."

Milord "recapitulă" imaginea lui Marțian, iutac, cinic, alunecos. După cum se vedea, de mic avea stofă. Din punctul de vedere al infractorului, raționamentul era perfect.

— Practic, cum ați îngropat-o? De unde ați luat lopeți?

— Asta a fost într-adevăr o problemă, mai ales că eu dărdâiam de frică,

nu știam cum să fac să ajung cât mai repede la București, acasă... Observaserăm la intrarea într-un sat din apropiere un șantier în construcție. Nu se putea, spunea Marțian, să nu găsim ceva acolo, sapă, lopată, o cazma... Am găsit, într-adevăr, am luat o lopată și un târnăcop. Le-am subtilizat fără probleme, nu ne-a lătrat nici măcar un câine. A început a doua parte a calvarului. Marțian zicea să săpăm o groapă cât mai adâncă, nu treabă de mântuială, să se ivească moarta la prima ploaie sau la întâiul scormonit de câine... Pot spune că băiatul ăsta avea nervi de oțel.

Nu s-a lăsat până nu am ajuns la adâncimea pe care o socotea potrivită... Asta a fost tot...

— Nu, spuse Gina cu o voce uscată. N-a fost tot, și îi întinse o cutie de chibrituri.

— Ce să fac cu ea? se bâlbâi Dimitrescu.

— Să dai foc și la casă. În rest, ai distrus totul.

*

Dumitru Sofron savura cu deliciu și cu înghițituri mici votca adusă de Gigi. Ochii îi erau umezi de recunoștință, întreaga ființă îi vibra de plăcere. De când se autosechestraseră în casă, după moartea Ecaterinei, îi cam lipsea băutura și, deși făcea rezerve serioase ori de câte ori avea ocazia, tot rămânea în pană. Uite un gest care-l impresionase, făcându-l chiar să plângă. Lică, patronul de la "Licurici", constatând că lipsește de la birt mai multe zile în șir, trimisese un băiat să se intereseze de soarta lui. Vezi că omul are prieteni la care nici nu gândește, el gândea mereu că dacă moare mâine, nimeni n-o să bage de seamă... Lui Lică i-a păsat și mai mult, i-a spus că dacă o avea vreo nevoie să-l sune și găsește el să trimită pe cineva ca să-l servească la domiciliu. Chestia e că omul mai are și chereștea, băiatul ăla trebuie și el cinstit, iar el, Sofron, stătea cam prost cu banii. Se plângă el că terorista ține degetele lipite, dar tot se descurca mai bine. Îl întrebase și Gigi:

— Dumneata ce ai de gând? Rămâi singur în casa asta mare? Costă mult.

— Chiar dacă aș vrea nu pot. E casa Ecaterinei, drept are doar Clementina, fiică-sa. Așa se și cade...

— Și dumneata ce faci?

— Ce să fac?! Mă aciuez fie la un azil, fie pe lângă vreo mănăstire. Mă primesc, față de alții am pensie bunișoară.

Auzi ușa de la dormitor deschizându-se și se răsuci, fără să lase paharul din mână. Gigi râse:

— Mare secetă în dumneata, nene Dumitre.

Era gata echipat, mai trebuia doar să tragă fermoarul sacului. Se așeză și el la masă și sorbi din cafeaua pe care i-o pregătise bătrânul.

— Nu bei?

— Doar cât să ciocnim de bun-rămas. În general, nu le troscăi până nu se înserează... Ei, nene Dumitre, mulțumesc pentru tot și să auzim de bine!

— Așa să fie... Tu acuma, încotro te îndrepti?

Tânărul ridică din umeri:

— Încotro oi vedea cu ochii! În lumea largă...

— Cum?! se holbă celălalt. Ziceai că dacă faci rost de bani, acoperi datoria și p'ormă, te duci la Poliție să dai declarația despre mamă-ta.

— M-am răzgândit, se hlizi Gigi. Cu banii pe care-i am, pot încerca o afacere în străinătate. Asta ți-o spun doar dumitale, că am încredere...

Sofron se înecă cu înghițitura de votcă și tuși îndelung:

— Ți-ai pierdut mințile, amărătule?! Te găsește Interpolul și în gaură de libarcă, ți-am mai spus-o!

— Ușurel, nene, că nu-i chiar așa. Pentru fiara aia de-i zici maică-mea, n-are de ce să mă dea în urmărire, pentru că nu eu am omorât-o și, până una, alta, descoperă ei asasinul. Dinspre partea asta chiar că nu-mi fac nici o grijă!

— Și cu fraudă cum o întorci?! Zici că te iartă ăia?

— Fii liniștit, nu se încurcă Interpolul cu găinari ca mine. Ăștia umblă după rechini mari, care au dat lovituri babane. Niște mii de dolari acolo înseamnă mult aici, dar cum o ții mai spre apus — *gă-i-naț!*

Turtit de votca băută cam repede, cu sete mare, și de grijă —așa era el, pune la inimă și necazurile altuia —, Sofron se întâlnește, dând din cap cu vehemență:

— Ai apucat-o rău, flăcăule! Greșealele tănuite fac pui și lesne te trezești cu o salbă care-ți fărâmă grumajii! Tâlharii, așa cum vrei să ajungi tu, o isprăvesc pe fund de râpă, fără cruce la căpătâi!

Gigi începu să râdă:

— Auzi, nene, te-ai gândit bine! Mănăstirea e de dumneata... Stt! Sună cineva... Stai că mă duc eu.

Se repezi spre vestibul în vârful picioarelor și își lipi ochiul de vizor. Se întoarse în sufragerie și șopti:

— Un bărbat tânăr, bine înțolit.

Sofron reflectă un moment apoi se dumiri:

— E inspectorul Mănescu... Mâna lui Dumnezeu... Asta anchetează cum a fost cu mamă-ta.

— Nu-i deschide! șuieră Gigi.

— Știe că-s acasă, că nici gunoiul nu-l scot de frică.

Gigi se repezi la fereastră și văzu mașina Poliției parcată la câțiva metri de intrarea în bloc.

— Ei sunt, Dumnezeii lor! Ce ghinion!

Bătrânul scânci:

— Să-i deschidem, Gigi... Îi explici tu ce și cum și o să înțeleagă. E om cumsecade care compătimește...

— Taci! șuieră tânărul. Mă car prin dormitor!

— Cum?! Suntem la etajul doi!

Instantaneu, realizează ce-i în mintea tânărului. În fața ferestrelor, se afla un tei foarte bătrân, care supraviețuise demolărilor și construcției noului cartier. O creangă groasă ajungea chiar în apropierea balconului Sofronilor. Pe bătrân îl deranjase întotdeauna amănuntul socotindu-l o permanentă și

irezistibilă ispită pentru hoți. Orice tâlhar mai agil putea escalada balconul, fără probleme. Terrorista se opusese cu îndârjire. Întâi că ea nu era o fricoasă, pe urmă că îi plăcea grozav "că-i intră teiul direct în casă".

Gigi aruncă o privire scurtă peste balustrada balconului, calculându-și mișcărilor.

— Nu deschide până nu ajung jos, îi spuse bătrânului peste umăr.

Dumitru Sofron imploră:

— Măi băiatule, fii cuminte...

Gigi își trecu iute cordonul sacului pe după gât, ca poștașii, și încălecă balustrada. Trebuia să fie un bun gimnast ca să se poată prinde de ramuri și să-și dea apoi drumul la vale. Și el era...

Soneria de la ușă țârâi încă o dată. Sofron traversă casa cu pași târșiți și mărunți, grăbindu-se cât putea de tare.

— Vin, domnule inspector, vin...

Deschise ușa și rămase cu gura căscată. Un tânăr chipeș și elegant îi surâdea luminos. Ținea în mână o servietă diplomat și sub braț niște pliante colorate.

— Bună ziua, domnule Sofron — numele și-l notase cu zece minute mai înainte, consultând lista locatarilor — vin din partea firmei ASIROM, asigurări de bunuri și persoane în condiții incredibil de avantajoase. Vrei să trăiești fără griji, te adresezi la ASIROM! ASIROM veghează la fericirea dumneavoastră! ASIROM...

Dumitru Sofron se grăbi să închidă ușa:

— Eu nu știu... nu știu nimic... Îmi pare rău, sunați la alte apartamente.

Gigi coborî din copac cu sprinteneala și siguranța unui cimpanzeu. Nici nu era prea complicat, erau crengi de care să te agăți sau de care să-ți sprijini piciorul. Încă "o treaptă" și ultima săritură pe trotuar. Spre marea lui stupeoare, cineva îl prinse în brațe și, aproape concomitent mâinile îi fură răsucite la spate.

— Ce faci, amice?!

Un agent de Poliție îl privea cu aerul că se distrează nespus.

— Hai, mână, și îl conduse spre echipajul de Poliție. V-ați prostit de tot! Chiar așa, ziua în amiaza mare și în văzul lumii?

Îl confiscă sacul și îl împinse în mașină.

De la balcon, Sofron îi privea mâinile încătușate cu inima strânsă. "Din întâmplare le-a picat în laț. Vezi că Dumnezeu nu bate cu bățul! Dacă mă asculta, nu-l umflau ca pe borfași!"

*

Codruța nu cunoștea Bucureștiul, așa că n-ar fi putut spune pe unde colindase toată dimineața. După ce părăsise scuarul unde înnoptase, începuse prospecția, adică tândălise și căscase gura, se mai odihnise, ba își făcu și o fotografie împreună cu Floricel la automatul găsit într-o piață. Spre

prânz, își aminti totuși că nici nu știi când trece timpul și că trebuie neapărat să găsească un culcuș înainte de a se lăsa seara. O luă înainte, fără țelul unei adrese precise, lăsându-se cu totul pe seama Îngerașului. Străbătea un bulevard cu trafic intens și se zgâia fericită la tot ce-i ieșea în cale. Se simțea pur și simplu încântată de mulțimea pietonilor, de magazine, de zgomotul străzii. Cel mai mult și mai mult îi plăceau vitrinele cu jucării, tarabele cu dulciuri, iar dinaintea unei vitrine în care erau expuse coșulețe cu căței drăgălași și împanglicați, simți că se topește de plăcere. Aici zăbovi vreo jumătate de ceas, descriindu-i lui Floricel exponatele spre amuzamentul unor puști care se hlizeau și ei la cățelandri. Își continuă drumul și, dintr-o dată, avu impresia că a ajuns în Rai. Un colț întreg de bulevard, chiar lângă semafor, fusese năpădit de flori. Se opri locului extaziată de arome și culori. Țigăncile, mai toate tinere și frumoșele, se făleau cu marfa lor, o stropeau, și aranjau cu măiestrie buchete minunate. Codruța își zise că i-ar plăcea și ei meseria asta.

Și iarăși o luă înainte, găsimd prilej de a se minuna de orice. Se făcuse foarte cald, iar ea începuse să simtă oboseala. Nici fetei nu-i plăcea arșița, scâncea și, în curând, așa cum o cunoștea, va începe să urle. Firma unui hotel îi răsări dintr-o dată în fața ochilor. Se bucură fără să încerce însă vreo surpriză specială. Se lăsase pe seama Îngerașului, și el le condusesese până aici.

Intra pentru prima oară într-un hotel și exact lipsa de experiență îi dădea dezinvoltură. Recepționarul, un tânăr vioi cu mustață stufoasă, privi curios "combinația": o puștoaică drăguță, în jeanși și un tricou lipit de pielea transpirată, și un landou curățel cu locatar. Nici un fel de bagaj... Hm, nu făceau parte din clientela obișnuită a unui hotel.

— Cu ce vă putem servi?

— O cameră... Pentru mine și fetei.

— Câte zile?

Codruța își trecu încurcată limba peste buzele uscate:

— Nu știu... Până vine tăticuțul nostru să ne ia. Am bani...

Scotoci sub așternutul lui Floricel și scoase o borsetă. Îi arătă ca un copil teancul de bancnote împăturite...

Tânărul o privi și mai atent: "Clar, fata nu-i normală, are comportamentul unei fete de zece ani. În fond, de ce n-aș servi-o? Afacerea găfâie, lumea se îngheșuie acum pe Litoral, nu pe Șoseaua Fabrica de Glucoză..."

— Vă pot oferi un single.

Codruța își lăsă buza în jos:

— Noi vrem o cameră.

— Asta am vrut să spun și eu, surâse recepționarul.

Codruței îi plăcu grozav camera. Avea baie, frigider și televizor și, după căldura de afară, i se păru delicios de răcoroasă. În primul rând, spălă copilul, îi făcu toaleta cu talc, îi schimbă pampersul și cămășuța. Fetea râdea fericită

și se năpusti asupra biberonului. Liniștită, Codruța intră în baie, unde zăbovi îndelung. Nu-și închipuise niciodată că un duș poate aduce atâta fericire și se feliicită că, alături de schimburile lui Floricel, pusese și câteva lucrșoare pentru ea. Înșerașul, mereu înșerașul cel bun care o ocrotește și o îndrumă spre bine. Când se întoarse din baie, cu părul ud, înfășurată în cearșaful alb și pufos, ea însăși semăna cu un înșeraș. Se uită la ceasul electronic al televizorului care pâlpiă orele două ale amiezii. Îi explică lui Floricel:

— Trebuie neapărat să facem niște cumpărături. Ceva de mâncare, pampers, o pereche de chiloți pentru mine și o jucărie pentru tine! Da, Floricica mea, cea mai frumoasă jucărică! Acum e prea cald, și noi suntem obosite, obosite...

Se strecură între cearșafurile proaspete și adormi imediat...

Când se trezi, era trecut de șase. Începu să se îmbrace cu gesturi iuți. Se simțea răpusă de foame și nici pentru copil nu mai avea rezerve de lapte. Astă-seară, se va rezuma la cumpărăturile strict necesare urmând ca mâine dimineață să se pună pe târguit în liniște. Își mai zise să profite de faptul că Floricel încă dormea, căci se va descurca mai repede și mai ușor fără cărucior. Oricum, nu va lipsi mai mult de un sfert de oră.

Pentru că Dona o obișnuise să dea socoteală pentru orice plecare de acasă, îi explică recepționarului care era ocupat cu un client:

— Mă duc să cumpăr ceva, dar mă întorc repede.

Leși din hotel și se pierdu în mulțimea trecătorilor.

*

Cu excepția gimnasticii de întreținere impusă de medic, și aia făcută cu silă și multă voință, Harald Bălăcescu nu prea le avea cu sportul, nici ca practicant, nici ca fan. Cu fotbalul, cel mai puțin. În consecință, ajuns pe stadion cu un taxi, se simți dintr-o dată smuls din universul lui și catapultat într-o lume de nebuni. Înghesuială, hărmălaie, comerț ambulant, brânciuri, mitocănie. Își găsi cu greu locul, vizita lui la Stadionul Lia Manoliu constituind o premieră absolută. Strivit de un gras care mirosea imposibil a after shave ieftin, Harald își spuse cu un rânjet greu de calificat că e probabil singurul personaj dintre zecile de mii de microbiști care habar n-avea cine urma să se înfrunte și care era miza meciului. Și nu l-ar fi crezut nimeni că nu știa...

Tocmai se întreba dincotro avea să apară Marțian, când simți o atingere ușoară pe picior. Se răsuci intrigat. Lângă el, se așezase Marțian. Părea travestit într-o costumație care nu-i aparținea: blugi, un tricou cu trei cifre pe piept și una dintre șepcuțele acelea de pânză, cu cozoroc lung, a căror modă pare să se eternizeze.

— Poți să mi-i pasezi, șopti privind ca din întâmplare prin jur.

Nimeni nu le dădea atenție. Meciul începuse, iar oamenii aveau energia intactă. Se urla și se coopera copios la orice inițiativă a Naționalei.

Harald își duse mâna la piept.

— E ultima oară! scrâșni. Ți-o jur! Mă predau singur, dar de la mine nu mai vezi un singur leu!

În aceeași clipă, încremeni. Plicul cu bani dispăruse.

— Mi i-au furat! șopti înspăimântat.

Marțian îi îndreptă o privire de gheață:

— Nu țin tromboanele!

— Jur! De ce-aș mai fi venit?!

— Te privește, dar lucrurile nu se opresc aici!

Bălăcescu simți că nu se mai poate stăpâni.

— N-am ce să-ți fac dacă nu mă crezi!... Și știi ceva?! Fă ce vrei! Nu-mi mai pasă, țipă! Poți să te duci la Poliție! Și la dracu'!

Marțian se ridică și-i întoarse spatele. O ură fără de margini umplu de lacrimi ochii lui Harald. Nu-l vedea nimeni în delirul general. Cristian Chivu marcase un gol.

*

Își reveni fără să-și dea seama cât timp zăcuse fără cunoștință. Realiza doar că nu se simțise în viața ei atât de rău. O durere necruțătoare de cap o ținutua locului și se pipăi instinctiv. Își închipuise mereu că un cucui cât oul sau cât pumnul reprezintă o simplă figură de stil, dar se înșelase. Între ureche și ceafă îi răsărise o bulbucăură mare și dură ca un ou de struț. Același șoc, al căzăturii, primit ceva mai sus, la tâmplă, i-ar fi fost fatal. Imaginea lui Toni, dezlănțuit într-o cascadă de trivialități, îi întunecă mințile. Un val de mânie neagră îi tăie respirația și, săgetată de durere, vomită pe covor. Trebuia să se ridice, să facă ceva, să înghită la repezeală două algocalmine, să scape într-un fel de mizeria fizică cel puțin. Imposibil, nu crezuse că există asemenea dureri cumplite, decât în boli cumplite, în cumplite momente de agonie.

Neputincioasă, începu să plângă. Își închipuise despre ea însăși că este o ființă puternică, că putea face față oricăror împrejurări, că-și putea controla destinul, dar... controlase pe dracu'! Toți își bătuseră joc de ea, se lăsase manipulată, până și cretina aia de soră-sa își făcuse de cap sub ochii ei!

Încercă din nou să se miște, dar din nou rămase ținută. Probabil și băuse cam mult, iar alcoolul în combinație cu lovitura puternică... dar ce importanță mai avea? Total neobișnuită cu suferința fizică, în momentele acelea, își dori din tot sufletul să moară.

Auzi un zgomot venind dinspre vestibul. Orice ajutor era bine venit acum, și cu un licăr de speranță se interesă:

— Codruța, tu ești? Vino, hai că nu sunt supărată...

Ceva sonor — răs, poate altceva — ca un nechezat de cal îi zdreli urechile, făcând-o să se înfioare. Acesta fu ultimul semnal acustic pe care-l înregistră. Glonțul, tras foarte de aproape, îi zdrobi capul.

*

— Mâine e ziua cea mare!
— Știu, Coco, am emoții.
— Trebuie să ai doar grijă să nu se întâmple nimic care să împiedice evenimentul.
— Andreea ar fi vrut să amânăm, măcar până după examene.
— Sub nici o formă! Situația a început să scape de sub control.
— De parcă n-ar putea divorța după ce află.
— Nu la vârsta ei, Ciprian, nu de prima dragoste, de primul bărbat din viață. Oricum, s-a ajuns prea departe... de amărâta ailaltă ai mai auzit ceva?
— Nimic și nu-mi dă prin minte unde ar putea fi. O fată cu un copil nu pot dispărea așa... Mă întreb dacă nu s-o fi sinucis împreună cu fetița.
— Ar însemna să fii tu un mare băftos. Nu poți miza pe chestia asta.
— Ce pot să fac?
— Mi-e în primul rând teamă de Andreea, acolo să nu intervină ceva. Fă tot posibilul să înnoptați împreună, și mâine dimineață —direct la Primărie.
— Și dacă vine Codruța peste noi? Tot timpul m-aștept să-mi sune la ușă. Drumul ăsta îl știe bine.
— Asta e o problemă. Inventează ceva romantic, un rămas-bun de la burlăcie în condiții mai speciale. De pildă, o inviți undeva la Băneasa sau Snagov și pe urmă, luați o cameră la motel.
— Degeaba, Andreea nu va fi de acord. Îi pasă de părinți și ne-am și propus să... În fine, să așteptăm până după cununia religioasă.
— Fleacuri! Vezi să fie paharele pline.
— Îți spun că-i degeaba. N-o cunoști pe Andreea.
— Ești obligat să încerci, să-ți forțezi șansa. În momentul de față ești la un pas de victorie, dar și de dezastru. Totul depinde de ceea ce se întâmplă în următoarele ore. *Good luck!*
Convorbirea se întrerupse.
Ciprian își privi lung mobilul:
"Doamne, de m-aș vedea mâine pe vremea asta!..."

*

O singură privire și Mănescu înțelese cu ce fel de personaj avea de-a face. Lung, părând și mai deșirat din cauza slăbiciunii, semăna cu un cocostârc speriat. Un tip lipsit de personalitate, al cărui itinerar de viață depinde exclusiv de alții și de împrejurări. Hotărârile nu-i aparțin și doar hazardul decide sensul unei astfel de existențe. Ciudat ca acest exemplar jalnic să fie fiul Ecaterinei Sofron, dar nu se știe ce era de capul partenerului.

— De cine și de ce te ascunzi?
— Nu mă ascund.
Dinu abordă exact genul de anchetă pe care-l detesta, dar cu rezultate indiscutabile în cazul unei anumite categorii de infractori.
— Uite care-i situația, domnule Constantinescu! Noi nu suntem plătiți

aici ca să facem conversație și să discutăm șansele Rapidului, ia sau nu campionatul. Ne aflăm aici pe banii contribuabililor și avem o răspundere. Cum nu te ascunzi, când la serviciu ești dat dispărut de-o săptămână?

— Nu-i adevărat. L-am anunțat pe domnul Dimitrescu, fiul patronului, că am unele probleme...

Privirea lui Milord se ascuți:

— Dimitrescu?... Vom reveni. Ai dispărut și de acasă, iar azi, Poliția te surprinde încercând să te extragi clandestin din imobilul în care a fost asasinată mama dumitale naturală.

— Nu eu am omorât-o, vă jur!

— Poate da, sau poate nu, dar aveai obligația să ne dai o declarație de la care te-ai eschivat.

— Nu știam că sunt căutat.

— Serios?! De-aia doar zăbind un echipaj al Poliției, faci pe acrobatul și sari pe geam?!

Gigi își lăsă în jos nasul. Ceea ce dădea acvilă falnică și agresivă la doctoriță, la fiu-său părea doar un cioc trist.

— O reacție necontrolată, am cedat unui impuls.

— Al naibii de convingător, dacă mai ținem seama și de materialul găsit asupra dumitale. O sumă foarte importantă în dolari și euro, un pașaport fals și un revolver... Cu tolba asta vrei să-mi povestești că mergeai la ștrand?

Anemic, Gigi încercă să se răzoiască:

— În definitiv, ce-am făcut? Cu fraudă, m-am aranjat cu domnul Dimitrescu, nu mai sunt urmărit, iar pe mama n-am omorât-o eu.

— Vrei să te cred pe cuvânt de onoare? Dacă nu te ascundeai, de ce dormi de trei nopți la Dumitru Sofron.

— Tipul mi-e simpatic și m-a rugat să dorm cu el pentru că îi e frică să rămână singur în apartament.

— El nu confirmă varianta. Ascultă, nimic din ce spui nu stă în picioare!... Hai s-o luăm altfel. De unde ai revolverul?

— Am făcut rost de el la Revoluție.

— Și nu l-ai mai restituit... Ai permis de portarmă?

— N-am.

— Îl păstrezi tot timpul asupra dumitale?

— Aproape. Străzile orașului au devenit foarte nesigure.

— Firește, mai ales când plimbi cu tine o avere. De unde ai banii ăștia?

— E interzis de lege?

— Nu, dar ținând seama de toate împrejurările, înclin să cred că au fost furați, oricum sunt dubioși.

— De ce sunt dubioși, domnule inspector?

— Pentru că suma este foarte mare și corespunde cu aproximație celei pe care dumneata ai delapidat-o. Spune-mi că ți i-a împrumutat cineva, dă-mi numele persoanei și problema se rezolvă.

Gigi Constantinescu păru fulgerat de o idee și se lăsă pe spatele scaunului ergonomice:

— Cer să fiu asistat de un avocat.

Milord începu să râdă:

— Te asigur că ai mare nevoie de el. Pe lângă toate boacănele, valuta găsită în traista dumată e în întregime falsă. Ai idee cum se pedepsește traficul cu abțibilduri d-astea?

De astă dată, Gigi își pierdu cumpătul:

— Nu se poate!

— Uite că se poate. Nu știu ce reprezintă banii ăștia, dar fie faci parte din sistem, și-atunci e stocul pe care trebuie dumneata să-l topești în masa de circulație financiară, debarasându-te de ei, fie reprezintă o plată, iar persoana și-a bătut joc de dumneata.

— Nu se poate! repetă Gigi și începu să plângă. Nemernicul!

Mănescu întrebă repede:

— Cum îl cheamă?

— Dimitrescu.

*

Harald Bălăcescu își petrecu restul zilei pradă unei dispoziții dintre cele mai ciudate. Starea lui de spirit era mai degrabă sumbră, dar, în același timp, se simțea extrem de calm. O liniște binefăcătoare — poate doar o cumplită oboseală? — i se instalase în cuget imediat după despărțirea de Marțian și continua să stăruie.

Se plimba prin casă, luând câte un obiect și cântărindu-l în mână de parcă ar fi vrut să-l evalueze, mai lua o gură de whisky, se oprea în fața ferestrei, privind lung, fără să vadă ceva din înserarea deasă. Decizia lui era definitivă, cu nici un preț nu se va mai lăsa manipulat de Marțian. Așa cum îl cunoștea, va relua șantajul chiar de mâine. Turba probabil la gândul că Harald încerca să-l tragă pe sfoară, născocind povestea cu furtul banilor la meci. Nu-l credea și nici nu voia să-l creadă, dar chestiunea aceasta nu mai avea importanță. Cu o curiozitate moderată, Bălăcescu se întrebă când oare îl operaseră pungașii, dar în înghesuiala și hărmălaia stadionului, orice moment putea fi socotit la fel de bun ca altul.

Ce reconfortant este să nu-ți mai pese de nimic! Își zise că probabil așa era el, alcătuit din contraste. Toată viața îi păsase prea mult, pune la inimă orice fleac, era suficient un inofensiv surâs ironic ca să se întunece. În privința necazurilor importante, era un incurabil, cicatrice vechi de decenii continuau să-l doară. Își pregăti câteva coli de hârtie pe birou și își umplu stiloul. Era conștient că aruncă în aer toate punțile din urma lui. Viața lui nu va mai semăna cu nimic din ceea ce trăise până acum. Dacă ar ști Marțian ce are de gând să facă!

Se așeză la masă și începu să scrie.

*

Când constată că se apropie miezul nopții și că Andreea încă nu s-a întors acasă, senatorul Drăgușin se sperie de-a binelea. Bianca, aparent mai

liniștită, fuma cea de-a treia țigară în răstimp de o oră, încredințată că s-a întâmplat ceva cu fata. Deși Andreea se bucura de multă libertate, rămăsese un copil cuminte în parametrii mileniului trei, profitând moderat de toleranța părinților. Nu întârzia niciodată peste ora convenită, nu se întâmpla să plece de acasă fără să anunțe și în cazul petrecerilor, lăsa numărul de telefon unde putea fi găsită.

Bineînțeles, sunară la neamuri și cunoștințe, comițând chiar enorma indiscreție de a consulta și agenda personală din camera Andreei.

— Unde poate fi? se foia prin living senatorul cu mâinile la spate. Are și celular, un telefon putea să dea! Nu i-am interzis niciodată nimic!

— Deci, ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Ți-am spus de la început să anunți Poliția!

Drăgușin i se adresa pe tonul acela afectat care, abia stăpânind o iritare majoră, încerca să rămână politicoasă:

— Bianca, scumpa mea, ți-am mai explicat, înainte de patruzeci și opt de ore de la dispariție nu se sesizează nimeni, sunt avocat!

— Ești senator!

— Chiar vrei să citești mâine în toate fițuicile alea de scandal că fiica senatorului Drăgușin a fugit de-acasă sau alte năzbâtii pe care scribi ăștia de doi bani le născocesc?!

— Puțin îmi pasă de reputație când nu știu ce se petrece cu fiică-mea!

— Sunt sigur că e cu nudistul!

— Măcar de-ar fi așa! Orice, dar să fie sănătoasă și în viață!

"În viață!"... Drăgușin se sperie și bătu în lemn:

— Doamne, la ce te poți gândi!... Și tocmai azi i-am dat liber lui Gelu!

Gelu era bodyguardul personal al lui Drăgușin, considerat de mult omul casei. Bianca nu-l prea agreea pentru că, de atâția angajați domestici, ajunsese să se simtă în propria casă "ca pe bulevard". Adevărat că provenea dintr-o familie care avusese oștiri de slugi, dar ăia avuseseră palate, și nu o biată vilă, unde la fiecare colț, ești obligat să spui pardon! Și crescuseră în altă mentalitate, ea făcea parte din generațiile cu locuință la bloc și, în cele mai fericite cazuri, o femeie o dată pe săptămână.

Senatorul se pocni zgomotos peste frunte:

— Cum de nu mi-a trecut prin minte? Trebuie să-l chemăm neapărat pe Barbu!

Bianca îl privi sceptică:

— Ce naiba aștepți tu de la Barbu?

— Nu vorbi așa! E tânăr, de nădejde, descurcăreț, vine cu idei! Are și o slăbiciune pentru Andreea.

Își înhăță agenda și ochelarii și se repezi la telefon.

— Tu ești, Barbule? Bine că te-am găsit !... Iartă-mă, te rog, în ultima vreme te tot deranjez la ore imposibile, dar e caz de forță majoră... O chestiune foarte delicată. Te rog, vino imediat la mine.

Deși înnebunită de grijă, Bianca aprecie că Toni, chiar și în ținută

neprotocolară — urgență la miezul nopții! —, arăta la fel de bine. Blugii negri îi scotea în evidență fundul mic și picioarele perfecte, prin cămașa roșie se vedeau bicepșii puternici bronzăți. Arătos, fără îndoială, dar, cu toate acestea, nu i-ar fi plăcut pentru Andreea. Prea motan, prea uns cu toate alifiile.

Toni înțelese dintr-o mișcare despre ce este vorba și, instinctiv, preluă conducerea operațiunilor.

— Acasă la el ați căutat-o?

— L-am căutat pe el, nu pe ea, răspunse doamna Drăgușin. Ce motiv ar avea să fie acolo?... N-a răspuns nimeni!

— La club ați sunat? În mod normal, se află în plin program acum.

Senatorul se holbă:

— Uite, la asta nu ne-am gândit! Ți-am zis că are idei? spuse privind-o victorios pe nevastă-sa.

Găsiră numărul tot în agenda Andreei. Răspunse o voce amabilă, tipul acela de secretară de bună calitate. Lui Toni i se păru dibaci să meargă la fix:

— Domnul Ciprian Poenaru și-a început numărul?

— Regretăm, dar domnul Ciprian lipsește din spectacol. Ne-a anunțat că azi nu vine. Vă asigurăm însă că avem și alte vedete în măsură să vă satisfacă cele mai...

Toni întrerupse.

— Ce-a spus? întrebă Bianca.

— Azi lipsește. I-a anunțat.

Drăgușin își ridică sprâncenele stufoase:

— Ce deduci de aici?

— Ca și dumneavoastră, că sunt împreună. Dar de ce se ascund?

— Și unde?!

Toni ridică din umeri cu sensul "planeta e mare..."

— Pot fi oriunde! Într-un bar de noapte, la un prieten, chiar la el acasă și nu vor să răspundă, în vreun hotel, oriunde!

— Dar de ce? scăpă puțin vocea Bianca. Nimeni n-a împiedicat-o de la nimic, a fost o zi liniștită, fără discuții, eram cu toții în cei mai buni termeni! Insist, totuși, să anunțăm Poliția! Dacă n-o faceți voi, o fac eu!

— Nu cred că reușiți mare lucru, se îndoi Toni. O puștoaică de liceu care a întârziat câteva ore! Mare lucru! Se confruntă zilnic cu zeci de situații identice.

— Asta i-am explicat și eu, *mon cher*, bașca o publicitate supărătoare.

Bianca își azvârli capul pe spate:

— Când puștoaica de liceu e fiica senatorului Drăgușin, eu sunt convinsă că lucrurile se schimbă.

— Nu știi de ce, spuse pe gânduri Drăgușin, ceva în toată povestea asta îmi miroase a căsătorie clandestină! Ce greșală fatală ar fi! Un viitor superb compromis de... de... de capriciile unor glande, în definitiv!

— Puțin îmi pasă, dacă s-a măritat! Nu vreau decât s-o văd vie și sănătoasă! La naiba cu floroanele coroanelor străbune și cu spiritul de familie. Nimic nu-i mai important decât viața!

Toni considera că a găsit contextul pentru a strecura, subtil și firesc, informațiile care-l ardeau de o săptămână.

— Nu cred ca lucrurile să fi ajuns atât de departe! Adică nu-mi pot închipui ca un... mă rog, un personaj minor ca acest striper, să aibă asemenea curaj. Știți, am informații de ultimă oră, mi-e grozav de penibil...

— Vorbește, domnule, odată! se repezi senatorul.

Nevastă-sa, deși cu sufletul la gură și ea, simți că i se face pielea de găină. Cuvintele lui Barbu îi răsunară cumplit de fals, simțea că în sinea lui juisează de plăcere.

— Da, începu Toni, am aflat că junele Ciprian e tatăl unei fetițe, un bebeluș de circa opt-zece luni, făcut cu o handicapată. Normal că ține ascunse lucrurile acestea...

Drăgușin căzu pe fotoliu stupefiat:

— Ce vorbești, domnule! Ce ticălos! Normal că Andreea nu știe nimic.

Toni scoase modest dovada supremă, fotografiile operate în locuința Sandei Poenaru. Le explică Drăgușinilor care le cercetau avid.

— Copilașul, Floricel, și bunica lui, mama lui Ciprian, doamna Sanda Poenaru, de profesie cocotă.

— Ce rușine! exclamă senatorul vizibil impresionat.

Bianca își mușcă buzele golite de sânge. Într-adevăr, ea altceva își dorea pentru fetița ei și, ca întotdeauna în situații asemănătoare, se întrebă de unde-a mai picat și năpasta asta pe capul lor, și de ce au meritat-o?

— Indiferent de experiența trăită, comentă senatorul, tot te miri când întâlnești nemernici atât de tineri, dar uite că ticăloșia nu are vârstă. Nudistul ăsta își bate joc de o nenorocită și puțin îi pasă. Ba mai îndrăznește să ridice ochii și la fiică-mea!

Bianca își duse pumnii la tâmpile:

— Lasă filosofia, Manole, și telefonează la Poliție!

— Sunt de aceeași părere, maestre, se asocie Barbu.

"Deși, își spuse în gând, te întrebi ce pot să facă ăia! Unde să cauți în plină noapte doi porumbei care nu vor să fie găsiți?! Cine știe pe sub ce streășină s-or fi aciuat!..."

Drăgușin decise:

— Am să-l sun chiar pe șeful Capitalei.

*

La un moment dat, Codruța constată că se rătăcise. Când ieșise din hotel, o luase întâmplător la stânga, apoi furată de ceea ce ei i se părea a fi o minunăție a orașului, vitrine luminate, tarabe ispititoare cu tot felul de marfă sclipitoare cum nu mai văzuse, terase de vis unde oamenii consumau la lumina lămpilor, traversă de mai multe ori, se abătu de la bulevard, făcu o grămadă de cumpărături și, când mâinile nu-i mai ajunseră, băgă de seamă că nu mai știe să se întoarcă. Opri mai multe persoane, le povesti disperată de Floricel care o aștepta singură. Era devastată însă de plâns, în panică și deci și mai confuză ca de obicei, transpirată, trăgând de mânecă, pentru a se

face ascultată, oamenii care însă grăbeau pasul considerând-o drogată sau nebună, oricum, periculoasă. Un bătrânel care-și plimba câinele îi explică:

— Hoteluri sunt multe în București, fetițo, sute, poate mii. Dacă i-ai uitat numele, nimeni nu poate să te ajute. Vorbește cu un polițist...

Codruța nu uitase numele hotelului, pur și simplu, nu-l știa. Văzuse doar firma, găsisese ceea ce căuta, și restul n-o mai interesase. Continuă să umble bezmetică o vreme, repezindu-se într-o direcție sau alta, ca un bondar, apoi, epuizată, cu fața desfigurată de plâns, se așează pe marginea trotuarului.

Într-un târziu, un echipaj de Poliție care-și începuse tura de noapte o observă. O luară la secție.

Înainte de a lua declarația Codruței, ofițerul de serviciu se interesă în treacăt:

— Crezi că-i trombonistă?

Agentul care o găsisese pe trotuar clătină din cap:

— Nu, dar sigur are ceva la scufiță. Să nu știi tu la ce hotel ai tras?!

— Să vedem...

O chestiune de rutină care se va rezolva repede. Trebuia luate la rând hotelurile pe o rază de doi-trei kilometri și întrebați recepționerii de un bebeluș abandonat într-una din camere. Ăstia micii țipă, se manifestă, nu există să nu-i auzi. Era chiar posibil să existe deja reclamații în acest sens din partea eventualului patron care s-a trezit cu un asemenea cadou. Desigur, s-a petrecut ceva ieșit din comun cu tânăra aceasta care nici douăzeci de ani nu avea, dar nu putea fi vorba de abandon. Nu în camere de hotel își leapădă mamele denaturate copiii ca după aceea să-și recite povestea pe toate gardurile!

Codruța se așează plângând pe scaun. În loc de batistă, folosea un pampers.

— Floricel... Ce face ea acum fără mămica ei?

— Fii liniștită, o găsim chiar în noaptea asta.

— Dacă mi-o iau?

— Cine să ți-o ia?

— Toți... Vor s-o dea la alți părinți...

— Hai s-o luăm pe rând. Întâi numele, vârsta și adresa...

Codruța își suflă zdravăn nasul, rotindu-și ochii prin birou. Pereții erau tapetați cu fotografii de infractori dați în urmărire, apoi tabele cu diverse scheme despre care habar n-avea ce ar putea să însemne. Dintr-o dată, încetă să sughiță și rămase încremenită cu ochii la una din poze. Se apropie, arătând-o cu degetul:

— Mămico!... Asta e mămica mea!...

Ofițerul simți că-i sare inima de emoție. Era bustul necunoscutei tranșate, reconstituit de Laboratorul de Antropologie. Până în momentul de față, șansele de a o mai identifica vreodată erau, mai de grabă, firave. Să se înșele Codruța? În principiu, totu-i posibil, dar ofițerul simțea prin toți porii că nefericita își recunoscuse mama.

*

Scrisoarea fusese expediată cu două zile în urmă de la Aeroportul Otopeni. Expeditor — Harald Bălăcescu. Mănescu, extrem de intrigat, începu să citească paginile scrise la calculator:

"Când veți parcurge prezenta, eu voi fi departe. Departe de România, pentru că nu am de gând să mă sinucid. Cu siguranță, nu veți mai auzi niciodată de mine. Motivul pentru care țin să fac această mărturisire, înainte de a rupe definitiv orice legătură cu existența mea de până acum, vi-l voi explica la urmă.

În 1972, am făcut o pasiune dementă pentru o femeie în viața căreia eu nu aveam ce căuta. Istoria acestei iubiri tragice nu vă interesează, ci doar consecințele ei. Când spun tragic, nu fac abuz de termeni, nu supradimensionez, ci mă refer la felul în care am perceput-o eu și am trăit-o atunci. Despărțirea m-a aruncat în cea mai neagră depresie și nu-mi doream decât să mor și chiar am avut o tentativă de sinucidere. Mi-a fost însă dat să trăiesc.

Au urmat trei ani de suferință la intensitate maximă, pentru că tămăduit cu adevărat nu sunt nici astăzi. Din nefericire, pierdusem complet nordul și am făcut destule neghiobii. Tot neinteresante, în contextul prezentei. Mă voi opri asupra celei mai grave dintre ele, ale cărei urmări le plătesc de-o viață. Adânc deprimat și pierzându-mi orice interes pentru viață, mi-am abandonat studiile în anul patru de matematică. Trebuia să trăiesc totuși din ceva și când mi-am revenit cât de cât, am vrut să reiau studiile. Din nefericire, regulamentul care funcționa în epocă nu mi-o îngăduia, căci trecuseră mai mult de trei ani de la absolvirea ultimului examen, deci o întrerupere prea mare. Trebuie să vă spun că tata fusese director general în Ministerul Învățământului, pensionat doar de câteva luni și aici mă refer la perioada în care eu încercam să-mi reîncarc bateriile. Păstrase unele relații cu foștii colegi și, cu prilejul unui prânz care a avut loc în casa părinților mei, unul dintre aceștia a povestit că în primăvară se va ține un concurs pentru ocuparea mai multor posturi de diplomat.

Condițiile — o facultate terminată, preferabil ASE-ul, Comerț Exterior, minimum două limbi străine de circulație internațională și un dosar, cum se spunea pe atunci, sănătos. Aveam limbile, aveam dosarul, nu aveam diploma universitară.

Și pentru că totul e fatalitate, așa trebuia să se întâmple, și nu altfel, a apărut în viața mea Răzvan Marțian."

Milord se întrerupse ca să-și aprindă o țigară. Își aminti de una dintre vorbele preferate ale lui taică-său, avocatul Mănescu: "Fiecare individ are două cărți de vizită. Una pentru extern — cum arătăm de dimineață, îmbăiați și machiați și etalând doar ce vrem noi să se știe despre noi, cealaltă, secretă. Puse alături, nici nu-ți vine să crezi că aparțin aceleiași persoane..." Cine și-ar fi închipuit un Harald Bălăcescu posac și șters prin excelență, cu un trecut atât de "pasional", atât de neobișnuit?!

"L-ați cunoscut pe Marțian, nu trebuie, presupun, să vi-l mai descriu. Din prima tinerețe a fost prototipul de escroc neprins. Avea pretutindeni relații și prieteni, cunoștințe utile, combinații. Când nu le avea, știa să le inventeze."

"Unde mama naibii l-ai cunoscut?" întrebă Milord retoric foaia de hârtie. Scrisoarea îi ieși în întâmpinare.

"Dădusem în damblaua ghicitorilor. Oamenii, în general, plătesc bani grei ca să li se spună ceea ce vor ei să audă. Femeia la care mă refer îmi câștigase încrederea, îmi cunoștea problemele și o frecventam de câteva ori pe lună ca să-mi dea în cărți. Ea mi l-a prezentat pe Marțian ca pe un personaj providențial pentru mine. Abil, eficient, întruchipare a discreției, îi scoase pe mulți din încurcătură. Și într-adevăr, m-a scos. Contra sumei de 30 000 de lei, ceea ce în 1978 reprezentau circa douăsprezece salarii medii, mi-a făcut rost de o diplomă falsă, atestând că sunt absolvent al Academiei de Științe Economice. Azi cred că doar degingolada din capul meu, sentimentul că nimic nu mai contează mi-au dat curajul să mă folosesc de ea. La scurt timp, mă aflam în Polonia, prezentându-mă la primul meu post din carieră. Mai târziu, au urmat țările capitaliste.

Sunt foarte mulți ani de când trăiesc cu frica în sân și nu cred să fi trecut o singură noapte în care să dorm pe deplin liniștit. Un simplu denunț la Minister, urmat de o investigație cât de superficială sau sumară ar fi dus la descoperirea falsului în mai puțin de cinci minute. Iar denunțul putea fi de orice natură, nu neapărat legat de diplomă, căci e suficient să iei un dosar la puricat ca să găsești tot felul de hibe. Teama m-a însingurat definitiv. Mi-am propus să trec cât mai neobservat, să n-am prieteni și deci nici dușmani, să nu stârnesc invidii, să-i las pe alții să treacă înainte. Ajunsesem până acolo cu prudența încât nici de băutură nu m-am mai atins decât singur, între patru pereți. Băutura dezleagă limbile, stimulează confidența, poți scăpa amănunte...

Deci, toți acești ani bântuiți de amintiri dureroase și frică, răstimp în care pe Marțian aproape că-l uitasem. Devenise un soi de fantomă a trecutului, la care nu-mi făcea plăcere să mă mai gândesc.

Dar iată că fantomele nu mor. A intervenit această poveste absolut absurdă și halucinantă a unui cadavru ambulant, pretext al destinului de a ne pune iarăși față în față. În treacăt fie spus, vă dau cuvântul meu de onoare că nu am nici cea mai vagă legătură cu coletele macabre și chiar aș fi curios să aflu de ce eu am fost unul dintre destinatari, dar probabil va rămâne încă una dintre enigmele vieții mele. Faptele rămân însă fapte, iar dumneavoastră i-ați găsit numele în agenda mea. M-am speriat și l-am căutat eu. Greșeală fatală, dar sunt convins că oricine în locul meu ar fi procedat la fel. Nu trebuie să te cheme Marțian ca să înțelegi de ce îmi era teamă și starea mea de panică i-a dat idei. Sunt ferm convins de acest amănunt căci mă uitase, mă scosese de mult din cărțile lui. A început șantajul. Inițial, un modest împrumut de cinci mii de dolari..."

"Mare lichea! șopti Milord pentru el, deși mă întreb câți ar fi rezistat tentației? O pradă prea ușoară și prea la îndemână ca să nu te inspire..."

"...N-a vrut să mă creadă că banii mi-au fost furați la meci și ne-am

despărțit în termeni duri. Am fost convins că-și va pune amenințările în aplicare și că nu va ezita, în caz că-i voi refuza pretențiile, să mă denunțe. Ceea ce nu știe însă Marțian este că eu nu mai am miză. Că m-am săturat. Că din anumite puncte de vedere, nu-mi mai pasă.

Domnule inspector, m-am decis să încep o altă viață. Cu totul altceva și departe de ceea ce a fost și mai este. Nu de frica legii fug, datorită prescripției ea nu mă mai poate atinge. Fug pentru că n-aș suporta oprobiul public, disprețul, inevitabila cleveteală — «cine și-ar fi închipuit despre austerul, intransigentul, ireproșabilul Bălăcescu că-i așa și pe dincolo?...» Sunt un izolat, dar îmi pasă în ce ambient trăiesc și vreau să mi-l aleg eu. Se mai și spune că omul își schimbă locul și norocul. Am ceva bani puși de-o parte și gusturi relativ spartane. Îmi ajung cât să mă retrag pe una din acele insule unde poți supraviețui în costum de baie, iar tinerele vânzătoare din Uniunea Europeană visează să-și petreacă o săptămână de miere. Sincer, mi-ar făcea plăcere să vă recunosc cândva printre vizitatorii insulei. Am onoarea să vă salut..."

Mănescu reflectă o vreme la cele citite. Fără îndoială că era dosarul cel mai bizar la care lucrase vreodată. Stufos, plin de coincidențe, cu o distribuție amețitoare, subiecții unor istorii stranii care păreau definitiv îngropate. Singurul liant — niște pachete sinistre care le pică din cer. Suficient ca să-i strângă între paginile aceluiași dosar, deși n-au nimic în comun, nu se cunoșteau, și nici nu tânjeau să se cunoască. Cine-i adunase la un loc și de ce? Întrebările rămăseseră la fel de valabile ca în prima zi de anchetă.

Unic element revigorant îl constituia descoperirea identității cadavrului ciopârțit...

Intrarea inspectorului principal Panait îi întrerupse șirul gândurilor. Îi trimise cu un bobârnac scrisoarea diplomatului peste masă:

— Să citești chestia asta!

Panait izbucni radios:

— Ce ți-am spus eu, Milord, că până la urmă dibuim cine a fost femeia?

— Ai mai zis că dacă îi descoperim identitatea, *ipso facto*, ții cheia dosarului în mână.

— Nu fii măgar, am susținut amândoi același lucru.

— Corect. Ai vreo bănuială în privința marelui căpcăun?

— Nu tocmai. Tu?

— Ar fi ceva, răspunse Dinu îndoit, dar mai am nevoie de un OK.

*

Scenariul preconizat de Coco se dovedise a fi valabil. Conform înțelegerii, la ora opt o luă de la meditații și îi propuse o seară romantică.

— Ne luăm rămas-bun de la burlăcie, înțelegi?

Fata râse cochet:

- Îți pare rău?
- Trebuie să marcăm evenimentul.
- Te-ai gândit la ceva anume?

Trecuseră deja de Piața Victoriei și, la volanul Fiatului decapotabil, cu părul bățut de vânt și cu Andreea alături, Ciprian se simțea ca un zmeu, liber și puternic. Cel puțin în momentele astea nimic nu-l putea atinge, nici un necaz nu-l putea ajunge din urmă, trăia, chiar dacă pe timp limitat, într-o zonă liberă de necazuri. Ca și maică-sa, avea capacitatea de a se bucura intens de prezent, făcând totală abstracție de ceea ce se va întâmpla mâine; mâinele imediat și nu exprimând metaforic viitorul.

- Am rezervat o masă.
- A, de-aia ai pus sacoul. Trebuia să mă avertizezi ca să mă aranjez și eu.
- Tu ești întotdeauna cea mai elegantă, scumpa mea, iar acum, ești de-a dreptul răpitoare.

Într-adevăr, în ciuda irezistibilului pe care-l exercită "ultima modă" asupra oamenilor foarte tineri, Andreea își construise deja un stil care excludea șleampătul, neglijența lipsită de grație, sărăcia — chiar dacă doar simulată și semnată de case ilustre. În garderoba ei nu existau blugi zdrențuiți sau spintecați, gecii prespălate care să le ateste o vechime istorică, bocanci purta doar la schi și nu, în ruptul capului, la o rochie de seară de dantelă, deși așa se prezentase starul x și nu numai la festivitatea de decernare a Premiilor Oscar.

Acum, într-o rochie ușoară, foarte largă, presărată cu flori mici de câmp și sandale galbene, părea extrem de proaspătă. Sorbea des din paharul cu Campari de parcă i-ar fi fost sete, și nările fine îi palpitau aspirând cu plăcere aerul clătit de adierile înserării. Ciprian îi strânse brațul cu duioșie:

- Ești fericită, iubito?
- Andreea surâse cu un mic suspin:
- Totul ar fi perfect, dacă n-ar trebui să mă ascund de ai mei. Când mă gândesc la ei, mi se strânge inima.
- Toate astea le-am mai discutat. Încearcă măcar acum să nu te mai gândești. Lasă-ne fericirea întreagă!
- O las, oftă Andreea. Nu întârziem mult, nu-i așa?
- De-abia am venit...

Nu venise încă momentul să-i vorbească de "toată noaptea împreună", nu era suficient de ambalată. Când Andreea se duse la toaletă să se aranjeze puțin, Ciprian mai comandă un rând de Campari și ceru să fie pregătite două sticle de șampanie la gheață.

- La ce te gândești?
- Ciprian, cu ochii pe lac, tresări și se ridică prompt, ajutând-o să se așeze.
- La noi... Îmi place cum îți stă așa.

Cu câteva ace, fata își improvizase un coc cu șuvițe, sugerând o pieptănătură mai de seară. Părul ridicat lăsa să i se vadă cerceii, două strălucitoare mici, care scăpărau licurici albaștri.

— Povestește, spuse fata ducând paharul la buze, fără să observe că era plin. Deci, se făcea că...

— Eram la noi acasă...

Vocea plăcută, baritonală era insinuant mângâietoare. Își apropiaseră capetele și se țineau de mâini. Era suficient să-i privești o singură dată ca să-ți dai seama că sunt amețiți de dragoste, dar se comportau decent, fără intimități de prost gust în public, fără nerușinarea caracteristică idilelor contemporane. De la o masă din apropiere, o doamnă vârstnică se uita la ei. Pe chipul discret machiat, plutea un surâs uitat... și tone de nostalgie.

Muzica era lentă, melodioasă, șlagăre ale ultimelor decenii, parcă anume comandate de Ciprian. Dansau strâns lipiți, și Andreea, cu obrajii învăpăiați, arzând ca o flacără de dorință, simțea că nu se poate desprinde din brațele lui Ciprian. De altfel, începând cu cea de-a doua sticlă de șampanie, nu mai pomenise nimic de ceas, de îngrijorarea părinților, de elementarul, obligatoriul telefon pe care trebuia să-l dea acasă. Era îmbătată de dragoste, iar pe fondul de oboseală acumulat pregătindu-se pentru examene, mai și băuse mult. Conformându-se sfaturilor lui Coco, Ciprian umplea mereu paharul Andreei, dispensându-se printr-un gest scurt de serviciile chelnerului.

"I-a pus gând rău fătucii!", își spuse acesta și îi păru rău de Andreea pentru că avea o fiică de vârsta ei.

Andreea trăia faza euforică tipică a visului confundat cu realitatea, când totul e posibil, faisabil, fără piedici. Părinții se vor obișnui cu ideea acestui mariaj, vor fi impresionați de dragostea lor ieșită din comun, îl vor îndrăgi și pe Cip când vor constata cât de mult o iubește, vor avea o nuntă superbă... Acum, nutrea o singură dorință. Să doarmă. În brațele lui Ciprian.

Patroana motelului, o hoască la vreo cincizeci de ani cu părul oxigenat, unghii feroce vopsite într-un roșu cafeniu și vreo sută de brățări ieftine de argint zornăind pe o singură mână, îi cântări dintr-o singură privire și abandonă integramele. Notă datele în registru trăgând cu ochiul spre Andreea care i se păru de o frumusețe supraomenească. Fata gângurea fericită, lipită de Ciprian, de parcă ar fi adormit. "Ce baftă pe ticălosul ăsta mic!"

— Douăș' patru, spuse scurt, și întinse cheia. Aveți grijă, sunteți matoli. Dacă vărsați, plătiți dublu.

Ciprian o întinse pe pat, îi scoase sandalele galbene și o acoperi cu pledul. O privi în extaz. Părea atât de mică și de neajutorată!

Se dezbracă și intră sub duș. "Ce zi, Dumnezeule, ce zi!" Până acum, totul funcționase conform schemei preconizate, mersese șnur, uns cu unt! De n-ar interveni ceva până mâine, după ce se vor fi căsătorit...

Se întinse alături de Andreea și adormi buștean.

*

Dinu Mănescu citi încă o dată datele cadavrului, în sfârșit, identificat:

"Laurenția Florian, patruzeci și șase de ani, văduva unui aviator decedat în accident rutier. În prezent, necăsătorită. Studii —Academia de Științe Economice. N-a practicat niciodată. Două fiice de douăzeci și șapte și respectiv, șaptesprezece ani. Luată în colimator de vechea Securitate din pricina faptului că întreținea frecvent relații cu diverși cetățeni străini. După 1990, multe plecări peste graniță, cea mai mare a timpului și-o petrece în străinătate. Nu i se cunoaște nici o sursă oficială de venituri. De presupus, datorită aspectului fizic remarcabil, că are sponsori generoși. O aventurieră."

Milord își aruncă ochii asupra bustului. Aspect fizic remarcabil... Așa, nu-și putea da seama de mare lucru, decât că femeia avusese trăsături regulate. Știa însă cât adaugă culorile, tenul, părul, expresia obrazului, vestimentația...

Ce întâmplare! Fiica handicapată își recunoaște mama pe un perete de la Poliție! În treacăt fie spus, meritul cel mare îl avea sub-comisarul Rădulescu, izbutind să reconstituie din mai nimic un chip care s-a lăsat recunoscut! Dinu se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Codruța nu s-ar fi rătăcit și nu ar fi ajuns la secție. Laurenția ar fi rămas în veci neidentificată? Foarte posibil, n-ar fi fost primul dosar clasat. Deci, tot norocul! Din orice parte ai privi lucrurile, tot șansa rămâne la cârma destinelor noastre. Hm, deprimant și comod în același timp. Deprimant pentru că te demobilizează, inutil te înfrunți cu ceea ce ți-e scris, comod din același motiv, exprimat mai pragmatic: "Decât oi munci de pomană, mai bine oi sta degeaba."

Panait se interesă sarcastic:

— Și ți-au trebuit treizeci de ani ca să ajungi la concluzia asta subtilă? Un sfat amical, nu le-o comunica și viitorilor tăi feciori, că nu-ți termină nici patru clase primare.

— O să țin minte.

Când ajunseră la domiciliul familiei Florian, trecuse deja de miezul nopții. Nu era o oră la care să pretinzi declarații, fără aprobarea complicată a Parchetului, dar rămânea la latitudinea Dinei să-i primească ori să le trântască ușa în nas. În realitate, Dinu era ros de un neastâmpăr specific, prefăcând de obicei rezolvarea unui dosar, evenimentele se precipitau, iar el avea impresia "năstrușnică", după părerea lui Panait, că fiecare minut scurs valorează în circumstanțele date, aur. La rândul-i, Panait traversa una dintre cele mai grave crize conjugale din întreaga carieră matrimonială și, gândindu-se deja serios la divorț, plecase de acasă. Cam pripit, când realizează că practic nu avea unde să se aciuze. La neamurile lui era exclus, erau cu toții amărășteni, cu multe respirații pe metru pătrat și o medie de șase inși la un singur WC. Nici de hotel nu se putea apropia, cât de puține stele i-ar fi

fluturat, pe drapel, fiindcă nu avea respirația financiară pentru a-și instala aici domiciliul. O noapte, două, treacă-meargă, dar asta nu rezolva situația. Rămânea varianta unei camere modest mobilate, cu chirie, dar și aici era chestie de șansă, căci nu găsești din prima "cotețul" care-ți trebuie.

— Până găsești ceva, îi propusese Mănescu, poți să stai la mine. Locuiesc doar cu taică-meu și avem spațiu suficient.

Panait tresărise și-l privise neîncrezător:

— Pe bune?! Ai face tu chestia asta pentru mine?

— De ce nu? se miră sincer Dinu. Pentru tine sau alt prieten.

Panait se simțea sufocat de mirare și recunoștință. Întotdeauna își închipuise că Dinu îl privește de la înălțimi amețitoare, pe el și pe ceilalți colegi, exponent al unei clase privilegiate superioară mitocănimii de rând, dar era prea bine crescut ca să-i scape mostre de dispreț.

Rosti cu glas gălgâind de emoție:

— Uite, la chestia asta nu m-așteptam! Deși...

— Deși?!

— Am știut mereu că ești un lord! Am să-ți mai spun ceva acum, repede, sunt într-un puseu de mare sinceritate, înțelegi, și nu știu dacă se va repeta...

Mănescu începu să râdă:

— Fii atent, nu spune nimic azi din ceea ce ai putea regreta mâine...

— Am remușcări. Am mâncat mult rahat pe la spate, ori de câte ori aveam de dat un exemplu negativ, tu erai cap de listă.

— Sunt un om, deci, despre care se vorbește, surâse Mănescu. Nu-ți face probleme.

— Îmi pare rău, asta e, invidia funcționează. Prea nu mi-a mers nimic, iar tu ești din ăia care dă de trei ori la rând șase-șase exact când are nevoie...

Îi oferise una dintre camerele de oaspeți și, în sinea lui, Panait se minuna până la extaz că *chestiile ăștia* există cu adevărat, și nu doar în filme. Cel mai mult îl impresionează faptul că avea baia lui personală, și asta nu la hotel, și toate minunățiile pe care le găsi înăuntru destinate uzului exclusiv al oaspetelui. Ce de sprayuri, ce de bureți, dar ce prosoape pufoase cum nu mai încercase, ziceai că stol de lebede ți-au poposit pe piele! Gazde atente, scrinul oferea pijamale, schimburi, ba chiar și un costum de baie, așa că Panait se putu bucura din prima de piscină. După sala de baie, cel mai mult îl impresionează bătrânul avocat Manole Mănescu, și când acesta îl pofti seara pe terasă la un Martell, inspectorul fu convins că se află în plin cinema. Un gentleman vârstnic, precum Manole Mănescu, nu mai văzuse inspectorul decât în serialul "Forsythe Saga". Politicos și amabil până în capătul aprins al trabucului, avea o conversație agreabilă, pe care și-o asorta după interlocutor, și o manieră inimitabilă de a te face să te simți bine. Fără a-l trage de limbă, avocatul află despre Panait mai mult decât fiu-său în cinci ani de când erau colegi.

Îl abordase pe Dinu:

— Crezi că e bine că l-ai adus aici? E un omuleț cu bun-simț, nu prost, dar ce vede la noi e peste puterile lui.

— Asta îl va împiedica să mai fantazeze. Totdeauna ceea ce zărești prin gaura cheii, sau doar îți închipui, supradimensionează realul. Cel puțin o să constate că nu avem WC-uri de aur.

— Simple frivolități... Bietul om, de când a venit la noi, nu mai are respirație.

Dinu ridică din umeri:

— E la mare ananghie și, pur și simplu, am vrut să-l ajut. Nu trebuie să-ți faci griji, papa, oricum sunt decis să plec din căprărie.

Apăsând pe butonul soneriei, Panait constată:

— Nu-mi place! Ușa-i deschisă...

Intrară cu prudență în apartament. În sufragerie, ardea lumina. O muscă dădea târcoale capului sfărâmat al Donei.

— Tras de aproape, nici jumătate de metru...

— Presupun c-a fost luată prin surprindere, spuse Mănescu, privind fotografia înrămată a Donei de pe bufet. După față și gabarit, nu pare a fi fost genul de femeie care să se lase doborâtă cu una cu două...

Altfel, un interior searbăd, caracterizat prin banal. Confort, ordine relativă, presimțea că locatarii nu pun prea mare preț pe aspectul casei. Mai personală părea camera Codruței, prin puștismul ei. Ai fi zis că și-a aranjat-o o școlăriță de clasa a treia: puzderie de jucărioare din pluș, postere cu animale drăgălașe, în special pisicuțe, și într-o ramă de scoici, fotografia Codruței cu Floricel în brațe.

— Vino încoa'! îl strigă Panait. Ce părere ai de chestia asta?

Îl arată un baston de bambus. Ca să menajeze eventualele amprente, încălecăse mânerul pe un pix. Ochii lui Dinu străluciră:

— Unde l-ai găsit?

— Nu era ascuns, râse Panait, ci pur și simplu, agățat de scaunul ăsta.

— Din nou domnul cu baston, rosti Milord cu un ton care oscila între afirmație și întrebare. Ce ar vrea să însemne asta? Exclud din capul locului întâmplarea! N-are ce căuta un baston modern acum șapte-opt decenii în casa unei femei tinere, și încă pus la îndemână.

— Poate-a fost uitat.

— Uitat cu adresă, *mon cher*, destinarii fiind noi, Poliția. Bătrânii își uită căciula, servieta, mănușile, ochelarii sau chiar proteza, dar niciodată bastonul! După primul pas, își dau seama, pentru că nu se pot deplasa.

— A fost deci lăsat cu dinadinsul... Auzi, Milord, de ce ține ăsta să-și semneze crima! De ce se vrea căutat?

— Din două una! Fie ascunde pe cineva, și astfel ne abate atenția, fie el însuși se simte atât de bine camuflat încât își permite să ne sfideze. Mulți criminali sunt vanitoși, provoacă deliberat dueluri cu Poliția, jubilează la gândul că sunt mai șmecheri.

— Asta-i doctrină, Milord! Personal n-am întâlnit încă nici un moșat din ăsta.

— Nici eu, râse Mănescu, dar suntem încă tineri.

- În consecință, dacă se vrea cu tot dinadinsul căutat...
- Nu ne rămâne decât să-l găsim.

Așteptară sosirea echipei operative și se întoarseră acasă. Gonind pe Șoseaua Kiseleff în mașina lui Mănescu, inspectorul Panait se gândi cu voluptate că e trecut de ora unu și în loc de fiorosul scandal cu obiecte zburătoare, în loc de doamna Panait cu permanent înțleiat de transpirație și nări suflecate de negresă pline de păr, în loc de dormitorul etuvă de zece metri jumătate și ăla împărțit pe din două, îl așteaptă un *drink* de calitate, un duș cu arome și, apoi, un somn în "așternut de lux", netulburat de zgomotele nocturne ale consoartei.

În momentele acelea era ferm încredințat că nu se simțise în viața lui atât de fericit.

*

Răzvan Marțian nu era propriu-zis nemulțumit de el însuși, ci de felul în care se așezau lucrurile de la o vreme. Profund superstițios, precum toți marii aventurieri și îndeobște jucătorii împătimiți, Marțian încerca teama concretă că și-a ieșit din mână și că norocul lui, proverbial și fidel ca umbra timp de aproape patruzeci de ani, s-ar putea să-și fi schimbat domiciliul. Nu trebuia să se gândească prea mult ca să realizeze că lucrurile începuseră să se schimbe imediat după reîntâlnirea cu cei doi imbecili, Bălăcescu și Dimitrescu. Era furios în primul rând pe Mihai care aducea din nou pe tapet o crimă comisă acum cincisprezece ani, căci, oricum ai fi luat-o, nefericita aceea din pădure tot asasinată murise. Ba rumegătorul își mai și parafează opera, iscând un incendiu la presupusul loc al faptei.

Problema era că prescripția încă nu funcționa, nu trecuseră încă douăzeci de ani de la comiterea infracțiunii, așa cum se impune în materie de crimă.

"Asta ar fi culmea, să intru acum în pușcărie pentru o tâmpenie din prima tinerețe și unde, fie vorba între noi, n-a existat premeditare, ci doar inconștiența fetei și un ghinion cras..."

De fapt, legat de Bălăcescu îl deranja înregistrarea unui rateu și pierderea unor bani. În rest, problema nu-l preocupa. Povestea cu diploma falsă — fleac de mult prescris, probleme ar putea avea doar diplomatul, de-aia și ținuse șantajul.

Mai era însă și Marcel...

Mama lui Răzvan avusese la vremea ei un sistem special de a detecta alimentele care nu-i priiseră. Pur și simplu, recapitula felurile servite la ospăț căci mânca mult și din șapte feluri și când ajungea la alimentul cu pricina se simțea cuprinsă de o imensă greață...

Pe alt segment de existență, Răzvan avea și el un detector mai ieșit din comun. În orice stare de spirit s-ar fi aflat, dacă gândindu-se la un individ sau altul, simțea o stare nemotivată de disconfort și inima începea să-i bată, în mod cert persoana avea să-i pricinuiască, foarte curând, uneori chestiune doar de ore, necazuri mari.

Or, Marcel, din ziua în care îl refuzase categoric s-o asasineze pe Dona, îl obseda. Nu mai stătuseră de vorbă, dar simțea de la distanță că omul îi poartă sâmbetele, că n-a abandonat jocul, și Răzvan presimțea că n-ar dori defel să-i vadă ultima carte.

În realitate, îi era teamă de Marcel. Răzvan Marțian era poate singurul om în viață care știa concret cât de periculos poate fi Marcel. Periculos în primul rând, pentru că nu avea nici un fel de respect pentru viața omenească, cu o dezinvoltură înmărmuritoare decidea dacă X sau Y care-l incomodau, trebuie să moară.

Avusese o viață palpitantă și petrecuse zece ani în Legiunea Străină, școala care produce cei mai siniștri criminali, luându-i, după părerea lui Răzvan, chiar și pe vestiții pușcași americani. În sinea lui, Marțian era sigur că Marcel lucrase și pentru Ceaușescu, chestii jengoase operate în Vest și despre care se auzea apoi la Europa Liberă. Prea pleca asta când și pe unde poftea, prea nu știa niciodată unde să-l găsești, prea avea mulți bani! Și iarăși, prea mulți dintre cunoscuții lui, dispăruți fără urmă. Ce mai, trăgând linia, prea mulți de prea mult, așa precum și el, Răzvan, știe prea multe despre Marcel! Iar în trufia lui idioată, îi plăcuse să-l epateze, nu o dată, făcându-i aluzii fostului legionar la informațiile pe care le poseda.

În liceu, avusese un profesor de Română, dascăl cu har și ochi dibaci. Nu uitase niciodată cuvintele lui, iar acum și le aminti din nou: "Marțiene, ești un tip extrem de inteligent, dar mi-e teamă că nu îndeajuns ca s-o și ascunzi!"

Își azvârli hainele pe un fotoliu și intra în baie.

Înfășurat în halat și împresurat de miros de săpun fin, se întoarse în living. Doi pași... și rămase ținut locul. Se simțea un miros de țigară, altă marcă decât fuma el însuși și, din câte își amintea, înainte de duș, lăsase lumina aprinsă în living. Pipăi cu mâna pe scrinul din spate unde avea o figurină ecvestră de bronz.

Un chicotit și ochiul de jar al unei țigări străpunseră întunericul. Marțian se interesă pe un ton care se voia dezinvolt:

— Am musafiri?

Lampadarul umplu brusc încăperea de lumină. Marcel fuma pe canapea. Alături, se afla un ziar împăturit. Puteai să-ți închipui că bărbatul tocmai și-a terminat lectura, dar Marțian ar fi putut paria pe ultima centimă că dedesubt se ascundea o armă.

"Fără panică! își zise. Trebuie să mai existe o soluție! Întotdeauna mai există..."

— Cum dracu' ai intrat? Știu sigur că am pus lanțul.

— După ce te-ai întors din oraș, *son* !

— Aha, deci ai intrat în lipsa mea și m-ai așteptat.

— Corect.

— Nu te mai întreb cum ai deschis totuși trei yale, asta-i o joacă de copil pentru tine, nu-i așa?

— Exact.

— Pot să te întreb de ce m-ai așteptat să fac un duș?
— Îmi place să observ oamenii când se cred singuri. Te-am urmărit din dormitor. Se vede foarte bine. În numere solo, ești foarte amuzant. Ți se citește totul pe față. De pildă, în noaptea asta nu ești în apele tale.

— Bei ceva?

— Nu, spuse Marcel, dar pentru tine am scos sticla de whisky.

— M-ai scutit de deranjul de a umbla în propriul meu bar?

— Vreau să-ți văd tot timpul mâinile.

Marțian își turnă o porție zdravănă, calculând febril. "Dacă voia să mă omoare, putea s-o facă de zece ori până acum. Ce dracu' urmărește?"

Parcă citindu-i gândurile, Marcel declară:

— Dacă mă gândesc bine, ești singurul și cel mai bun prieten al meu.

— Hm, ai o ciudată manieră de a-ți manifesta preferințele.

— În fond, ce ți-am făcut? se miră fals Marcel. Te supără chiar așa de tare o vizită inopinată?

— Nu, rânji Marțian, ci doar ceea ce ascunzi sub jurnal.

— Ce ascund?!

Apucă gazeta cu două degete și o flutură. Într-adevăr, nu camufla nimic. Involuntar, Răzvan respiră ușurat și mai trase un gât de alcool.

— Mda... Am pierdut un pariu cu mine însumi. Mai am două nelămuriri...

— Te rog, nu mă grăbesc.

— Ce vrea să însemne intrarea asta de senzație la mine în casă?

Pătrundere prin efracție îi zice la Poliție.

— Ți-am mai zis, îmi place să spionez oamenii când sunt ferm convinși că nu au martori.

— Să jucăm cu cărțile pe față! În definitiv, ce vrei de la mine?

Făcu instinctiv un pas înainte, dar celălalt îl opri:

— Nu te apropia!

— Ești nebun? Ce-ți închipui?!

— Orice!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei?

Marcel răspunse glacial:

— Să te lichidez.

Deși se aștepta la așa ceva, Răzvan căscă ochii a surpriză. Una este să-ți închipui și alta să-ți auzi rostite cu voce tare temerile cele mai întunecate.

Marțian îl privi înspăimântat. Marcel își păstra aerul dintotdeauna. Întâlnindu-l pe stradă — un moșulică uscat și posac, absolut insignifiant — nu-ți putea trece prin cap că de fapt te afli lângă unul dintre cei mai feroși criminali ai epocii.

— Ești nebun, omule, ce ți-am făcut?

Mereu calm, Marcel scoase un Magnum, de undeva, din interiorul hainei.

— Cel puțin, explică-mi! strigă Marțian. Mă omori pentru că n-am vrut s-o suprim pe Dona? Ți-am spus că sunt în permanență filat.

— Nu pentru Dona. Și nici pentru că, așa cum crezi tu, știi prea mult despre mine.

— Atunci de ce?! urlă intenționat Răzvan, sperând cu disperare că ar putea atrage atenția vecinilor.

Pleoapele veșnic coborâte ale lui Marcel se ridicară. Răzvan îi vedea pentru prima dată ochii: opaci, morți.

— De ce?!!!

Fostul legionar declară răspicat:

— Pentru ceea ce s-a petrecut acum cincisprezece ani în Pădurea Tunari.

Răzvan simți că se sufocă și se rezemă de spătarul canapelei. —

Imposibil! Tu?!... Cum...

— Două ființe am iubit în viața mea. Una dintre ele a fost Miorița. Era delicată ca o floare, jucăușă ca un fluturaș. Și iată că s-au ivit doi derbedei care i-au curmat viața nevinovată. Abia împlinise șaisprezece ani.

— A fost un accident, Marcel, jur!

— Explicații primește Dumnezeu Tatăl. Îți spun adio, amice, îți spun la revedere, dar nu... pe curând.

Răzvan se aruncă inconștient înainte, dar glonțul, mult mai rapid, îi reteză mișcarea. Căzu răpus la pământ.

Deși era convins că nu lăsase nici o urmă, Marcel mai cercetă o dată dormitorul în care așteptase întoarcerea acasă a lui Marțian și, desigur, livingul. Totul era în regulă și se întrebă cam cât timp va trece până la descoperirea cadavrului. În ciuda vieții agitate, Marțian era un singuratic, foarte zgârcit cu intimitatea lui. Nici pe femei nu le aducea acasă, preferând camere de hotel sau locuințele respectivelor.

"O să-l descopere desigur vecinii când o să intre în putrefacție."

Nu știa dacă imobilul era supravegheat, probabil că da, dar amănuntul nu prezenta pentru el nici o însemnătate. Important era să nu permită gaborilor să-i ia urma. Trebuia doar să fie foarte atent căci nu se născuse încă "filatorul" de care să nu se poată debarasa, fie și într-un deșert neted ca palma, cu o cămilă la orizont.

Mai aruncă o ultimă privire imobilului și se îndreaptă spre stația de taxiuri.

— Deci, *goodbye*, Mister Marțian... Zilele acestea, poate chiar mâine, ne vom lua rămas-bun și de la domnul Marcel. Îmi pare rău, mă obișnuisem cu el...

*

Chefiii bucureșteni care în noaptea aceea împânziseră orașul în căutarea unei cârciumi "unde țin mai târziu", erau surprinși de traficul echipajelor de Poliție care bântuiau Capitala. Zeci de operativi, în civil sau uniforme, cu harta Bucureștiului desfășurată pe bord, luau la perie toate hotelurile și localurile de noapte. Descinderi scurte și rapide, problemele cele mai mari prezentându-le, ca de obicei, discotecile din pricina aglomerației.

— Am epuizat Regia și ne îndreptăm spre "Salon Q", pe Sf. Elefterie,

transmise ofițerul prin radio. Acoperim toată zona. Terminat.

Colegul de la volan începu să râdă:

— Ar fi culmea să dăm peste fie-mea. Spunea că învață cu o colegă.

— O misiune absolut cretină. Căutăm acul în carul cu fân. Singurul nostru atu ar fi faptul că sunt două frumuseți de-ți iau piuitul.

— Când sunt tineri, toți sunt frumoși.

— Ei uite, cu teoria asta eu nu sunt de acord, cunosc o grămadă de fete și de băieți urâți, dar asta nu-mi dă nici o idee. Unde dracu' să cauți?! În stabilimentele vizionate deja, nu sunt sigur, am studiat și WC-urile, dar înnebunitor este altceva! Pot fi oriunde în altă parte decât în locuri de pierzanie. Nici la ei acasă nu sunt, în regulă! Dar pot fi la o petrecere, la domiciliul unui amic, sau poate înnoptează tot la un amic, pot fi în tren, avion...

— Sau pe un submarin atomic, râse colegul. Ai dreptate. Hai s-o luăm altfel! Amândoi sunt foarte tineri, foarte îndrăgostiți și plini de bani. Încearcă să te pui în pielea lor.

— Cam greu. Frumos n-am fost nici când mă punea mama pe oliță, bani n-am nici când visez roz-bombon. Dimpotrivă, am coșmaruri că îmi taie lumina și telefonul pentru neplată... Ce vrei să spui?

— Că eu în locul lor aș fi tras la un hotel sau mai degrabă motel, în caz că se ascund. Li se pare mai departe de București, mai greu de găsit.

— Ipoteza a fost luată în calcul. Care-i noutatea?

— Ai idee cât costă o noapte la motel?

— Nu-mi înșel nevasta. Unde vrei să ajungi?

— Prețurile diferă. Puștii ăștia au bani! O știu pe fie-mea! E fascinată literalmente de scump, de preț mare, de inaccesibil!

— Hm, te compari cu senatorul Drăgușin? Ai tu în seif și în frigider ce are ăla?!

— Nu, dar are mă-sa de care am divorțat. Ce părere ai tu despre un cabinet de avocatură, în inima târgului, pe Brătianu?!

— Că tu ai fost un mare bou.

— Nu eu am lăsat-o...

— Înțeleg. Du-ți ideea până la capăt!

— Sunt sigur că puștii au tras la cel mai scump motel din zonă. În funcție de ceea ce au găsit, la unul dintre cele mai scumpe. De acolo trebuie început.

Era ora două.

*

Îi găsiră la un motel din Complexul Snagov. Cuminiți ca două poze, dormeau profund, unul lângă celălalt, fără să se atingă măcar. Bieții de ei își închipuiseră că locul e atât de sigur, încât nici nu se osteniseră măcar ușa s-o încuie. În realitate, fuseseră prea beți ca să-și mai ia măsuri de precauție, dar polițiștii n-aveau de unde să știe asta. Tinerilor le trebuiră câteva momente bune până să-și revină, prima revenindu-și Andreea care se răsti la tânărul

inspector:

— Ce-am făcut? Cu ce drept dați buzna peste oameni?!

— Astea o să ți le explice tăticul dumitale. Urmați-ne!

Ciprian se bâlbâi furios:

— E un abuz! O încălcare a drepturilor omului!

— Trăim într-o țară liberă și așa mai departe... Fă o reclamație la Strassbourg!

— O să vă reclam!

— Ascultă, tinere, fă pași mici și nu te rățoi! Urmați-ne!

Andreea sări lângă Ciprian și-l luă de mână:

— Și dacă nu vrem? Puteți să ne obligați?

— Da. Pentru că așa vrea senatorul Drăgușin. Fiți înțeleghătoare, domnișoară. Dumneata ești încă minoră, iar domnul Poenaru nu slujește la biserică. Ba aș spune că lucrează într-un domeniu dinamitat, unde oricând poți avea încurcături.

Senatorul Drăgușin și Toni Barbu așteptau la secție. Își luă protector fata de umeri, de parcă aceasta tocmai ar fi scăpat din ghearele lui Godzilla. Andreea se smulse, îndreptându-i o privire ucigătoare.

După luarea declarațiilor, simplă formalitate, Ciprian încercă să se apropie de Andreea. Senatorul se interpușe cu violență:

— Bagă-ți mințile în cap, îți interzic categoric să te mai apropii de fiica mea. Ocupă-te de propria familie! Ai probleme destule.

Toni își zise că Drăgușin habar n-avea de psihologia tinerilor, căci până și o găină ar fi fost mai diplomată. Amenințările senatorului erau exact genul de discurs care să simți cum îți fierbe sângele în vine. Și, într-adevăr, Andreea îl sfidă public:

— Să stai acasă, Cip, te sun eu imediat.

Încadrată de taică-său și Toni, ca nu cumva să fugă, Andreea privea fix spatele șoferului. Din cauza furiei, vibra ca un arc întins la maximum.

— La ora douăsprezece, am cununia civilă.

Drăgușin exclamă triumfător spre Toni:

— Aha! Niciodată nu m-a înșelat instinctul. Ai avut noroc, fetițo, că am intervenit la timp. Cândva, ai să-mi mulțumești.

Fata vorbi cu dinții încleștați:

— La ora douăsprezece voi fi la Primărie!

— Lasă prostiile! Maică-ta a avut o noapte de coșmar, trebuie menajată.

Andreea repetă pe același ton încrâncenat:

— Voi fi la Primărie. Dacă nu mă mărit azi, mâine nu mă prezint la examen.

Toni își stăpâni în ultimul moment un gest involuntar de admirație. Fata avea vână și reflectă că trebuie să fie încântător să te știi iubit de un asemenea specimen. Dar nici Drăgușin nu era doar cocă moale.

— Uite, fetițo, eu cu sila la examen nu te pot duce, dar, la urma urmei, un concurs rămâne un simplu concurs. Vor mai fi, iar la tinerețea ta, chiar un

an dacă ar fi să pierzi, nu-i irecuperabil. În schimb, o căsătorie poate constitui o greșeală fundamentală. Fatală, cu consecințe asupra întregii tale vieți. Nu te vom lăsa s-o comiți, ar însemna să absentăm de la datoria noastră de părinți.

— Nu mă puteți lega de piciorul patului o eternitate!
— Te putem pune sub interdicție.
— V-ați gândit la toate. Și asta numai pentru că e striper?
— Striper, nudist, care-și expune contra cost... nu pot discuta cu fiică-mea astfel de detalii, care ar face să roșească și pielea unui elefant, având în dotare o mamă cocotă de profesie și, parcă astea n-ar fi fost de-ajuns, mai are în grijă, sau cel puțin așa ar fi normal, o handicapată de șaisprezece ani care ține în brațe un copil de circa un an. Tatăl-autor e, evident, Ciprian... Și-atunci, te întreb, fetițo, ăsta e bărbatul cu care vrei să pleci la drum?! În mocirla lui vrei să ancorezi?... Meriți tot ce este mai bun pe lumea asta, și tu te mulțumești cu un imens nimic, care după ce că e un mare zero mai e pe deasupra și un mare ticălos? Ți-a pomenit ceva despre copil? Bineînțeles că nu! Întâi să pună mâna pe tine, și pe urmă mai vedem!

Andreea își descleștă anevoie buzele:

— De unde știu că nu mă minți?

Drăgușin privi peste capul fetei:

— Barbule, arată-i pozele cu, vorba ta, *La Sagrada Familia*... Stai, au rămas la mine! Poftim, și le scoase din buzunarul de la piept.

Andreea le privi scurt, apoi le lăsa să-i scape din mână. Le cunoștea deja...

Palidă de îngrijorare, Bianca îi aștepta la fereastra deschisă. Ieși în întâmpinarea Andreei cu brațele deschise, cu gând s-o îmbrățișeze. Fata o opri cu un singur gest și se năpusti spre camera ei.

Bianca se agăță de senator:

— Cum a fost?... Ce-a spus?

— Ce putea să spună?! Că nu mai poate de fericire?!

— Nu-mi place deloc cum arată! Să nu facă vreo prostie!

— Nu-ți cunoști fiica, doamnă. E os de Drăgușin, nu venim noi pe spate chiar așa de ușor.

Toni interveni:

— Și mie mi se pare în stare de șoc.

— Vedeți-vă de treabă, situația e sub control.

Ciprian se simțea distrus, cu convingerea că e cel mai nefericit om de pe fața pământului. O nenorocire mai mare nu i se putea întâmpla. Ajunse acasă și începu să plângă în hohote, așa cum nu i se întâmplase nici în copilărie. Totul în jurul lui se năruise și presimțea cu întreaga lui ființă că Andreea e pentru totdeauna pierdută. La gândul că la un moment dat avusese toți așii în mână și asta nu mai departe de câteva ceasuri în urmă, începu să se bată

cu capul de perete. Ciprian nu fusese prea fericit în ograda Sandei Poenaru, dar nici nu trăise drame. Dacă cele trei mese pe zi ar fi fost un obicei, iar bărbații din viața maică-sii ar fi lăsat curat în baie, ar fi fost chiar binișor. Neobișnuit cu necazurile mari, nu suporta suferința. În acel moment simți nevoia unei doze zdravene de alcool.

"Trebuie să mă troțilez, nu mai rezist!"

După câteva înghițituri, vomă. Nu era un băutor, altfel ar fi evitat să se dregă cu coniac după șampanie, și totuși se simți parcă mai ușurat. În sfârșit, pentru că așa văzuse că se practică în filme după beții crâncene, își puse capul sub robinet și dădu drumul la apă rece.

Telefonul începu să sune. "Andreea!" Nu mai ea putea fi la ora asta. Inima îi sări din piept și se năpusti asupra aparatului.

— Deci n-a mers.

De la prima silabă, Ciprian se făcu cârpă și se lăsă să alunece pe covor. Era Coco.

— Dacă ar fi mers, nu te găseam acasă.

— Vezi bine, făcu Ciprian și începu să plângă.

Îi relată în câteva cuvinte cum fuseseră descoperiți la motel și aduși pe sus de Poliție, la București.

— Am pierdut-o definitiv pe Andreea. Acum o să înțeleagă și de ce am presat-o cu căsătoria... N-o să mi-o ierte niciodată. Am ratat cea mai mare șansă din viața mea...

Coco mormăi:

— Totul a fost zadarnic... Incredibil de inutil...

*

— De Dimitrești parcă îmi pare rău, rosti ca pentru el Dinu Mănescu. O viață senină, perfect aliniată pe o traiectorie fericită, în care și impresia că surprizele neplăcute sunt excluse, și dintr-o dată totul se năruie...

— Fii serios, respinse inspectorul Panait, la banii și la relațiile familiei, totul se rezolvă.

De când locuia la Dinu, Panait descoperise feeria nopților. Bineînțeles, una era să te foiești în așternutul cleios din conjugalul dormitor etuvă și altceva să lenevești în șezlongul de răchită, pe terasa mobilată cu trandafiri și regina nopții, cu Balantines-ul într-o mână și trabucul în cealaltă.

Inspectorul își stăpâni un suspin. Avea să se întoarcă anevoie la regimul de sindicalist, dar omul mai are și obraz. Nu putea să profite la infinit de amabilitatea Măneștilor, și pe de altă parte, găsisese o cameră convenabilă la Piața Iancului. Gazda tocmai zugrăvea și peste o săptămână s-ar fi putut muta. De astă dată, suspină de mulțumire: încă o săptămână întreagă din ceea ce avea să rămână consacrat în arhiva lui drept "sejurul de cinci stele la Miami!"

— Și-a pierdut capul, comentă Mănescu.

— Nevastă-sa e forțoasă familiei, dar uite că nu cât să ajungă pentru doi.

— Oricum, incendiul l-au decis împreună. Tot nu înțeleg însă cum de s-au lăsat pe mâna unui Constantinescu, licheluță de cea mai proastă calitate... Începu să râdă. A fost suficient să-l mint că dolarii primiți sunt falși, pentru ca să înceapă să clocotească în izmene...

— Și să scuipe toată fasolea. *Touché* a fost o găselniță excelentă! Presimt însă că lucrurile nu vor fi la fel de simple cu Legionarul. Altă stofă, alt gabarit. Oricum, trăiască Interpolul!

Milord ridică din umeri:

— De-aia s-au inventat!

Panait puse paharul pe masa de trestie. Își ridică privirea spre cer, umplându-și ochii cu puzderia de stele. Avea impresia că le inhalează.

— Mda... Mi-e teamă că nu suntem suficient de înarmați pentru o confruntare cu personajul. Deducții, impresii, speculații, dar proba zdrobitoare îți lipsește.

— Mizez pe factorul surpriză.

— Să-ți ajute Dumnezeu.

*

Când auzi soneria, domnișoara Lola Damian ridică privirea spre pendula englezească. Ora nouă. Ciudat, n-avea cine s-o caute atât de devreme, cu excepția Dimitreștilor despre care acum nu putea fi vorba. De două zile și până aveau să-și rezolve problemele, îl duseseră pe Crișan, împreună cu Pic, ciobănescul german, la bunici. Își controlă instinctiv ținuta în oglinda din vestibul și se uită prin vizor. Când deschise, expresia era amabilă, plăcut surprinsă.

Dinu Mănescu arboră, la rândul lui, un surâs luminos și la invitația bătrânei, luă loc.

— Sper că nu-i vorba despre ceva dezagreabil. În ultima vreme s-au întâmplat atâtea și inima mea nu mai e la fel de rezistentă...

Milord făcu o pauză, măsurând efectul a ceea ce avea să spună. Rosti răspicat, având impresia că se aruncă în gol:

— Cui preferați să mă adresez? Domnișoarei Lola Damian sau Legionarului dezertor Marcel Istodor?

— Sunteți un teatralist, domnule inspector, vă plac vestimentația și replicile de efect, senzaționalul. Recunosc însă că v-am subestimat.

— Ce s-a întâmplat cu adevărata Lola Damian?

— N-am ucis-o, dacă la asta vă gândiți. E îngropată pe un colț de moșie care i-a fost restituită după '90, în apropiere de Constanța.

— Cauza decesului?

— O anemie gravă. S-a stins ca o lumânare. S-a prăpădit în '91. Eram amanți, aș spune, de-o viață. Nu am făcut decât să-i iau locul.

Milord îl privi lung:

— Îți trebuie mult curaj pentru așa ceva.

— Hm, mai mult fantezie și un minim de însușiri actricești, nu cine știe ce. Totul e să-ți poți imagina percepția ipostazei propuse celor din jur. Încă un

factor de care trebuie ținut seama, un truism, oamenii neînsemnați trec neobservați prin viață. O astfel de persoană a fost Lola. Când o vedeai, nu dădeai doi bani pe ea. Rânji. Ca și pe mine de altfel. La două lucruri a trebuit să fiu permanent foarte atent: la glas și la obrazul ras de cel puțin două ori pe zi. În rest, n-am avut nici o problemă, am fost o domnișoară Lola extrem de convingătoare. Și totuși... Cui i-a venit ideea? CIA? Interpolul?

— Cu toată modestia, zâmbi Mănescu, Poliția Română și, dacă vreți, manierismul dumneavoastră. Vi se cunoaște slăbiciunea pentru travestiul feminin.

— M-a ajutat fizicul. Dimensiunile se înscriu în geometria unei staturi feminine. Cât despre chip, când ești bătrân și genul uscat, diferențele dintre moșnegi și moșnege, apelând și la câteva trucuri, se anulează.

— Și totuși, în principal, travestiul v-a pierdut.

Un licăr se aprinse în ochii Legionarului și începu să râdă de o glumă care-i plăcea mult:

— Trebuia să-mi închipui că flăcăii or să mă găsească ascuns chiar și într-un mușuroi de furnici. După atâția ani, și uite că tot m-au găbjit. M-am vânturat timp de un deceniu cu cei mai abili copoi din lume pe urmele mele...

— Cu toată modestia, râse Milord, de fapt, Poliția Română v-a găbjit.

— Cred că am îmbătrânit, trebuia să mă retrag mai de mult, dar mă simțeam infailibil în straietele Lolei Damian.

— Un travesti prelungit nu rezistă, o știe și un ucenic într-ale infracțiunii.

— Cunosce teoria, dar eu mă identificasem cu Lola, intrasem cu totul în pielea ei.

— Nu tocmai, pentru că în realitate, oricât ne-am străduit nu putem uita niciodată cu desăvârșire cine suntem. Și iarăși, nu poți fi atent non-stop la toate amănuntele.

— Nimeni nu m-a mirosit până acuma.

— Fizicul, într-adevăr, vă ajută. Aparență fragilă, veșminte care sub pretextul unei personalități discrete ascund totul, o perucă convingătoare, deși amănuntul se întâlnește azi frecvent și nu mai sugerează obligatoriu ideea de camuflaj. Figura, cam aspră pentru o femeie, m-a determinat la un moment dat să bănuiesc că dumneavoastră ați fi lesbiană, respectiv domnul din cuplu. Cunosce chiar pe cineva în genul acesta, iar asemănarea cu Lola Damian —variantea din fața mea — e de-a dreptul frapantă. Din simplă curiozitate, ce v-a condus la ideea de travesti?

— Travesti și impostură. Voi reveni...

Dinu Mănescu îl privi o vreme în tăcere.

— Vorbind strict din punctul dumneavoastră de vedere... De ce nu v-ați oprit la timp? Erați încolțit din toate părțile, pe plan infracțional, plinul vi-l făcuserăți de mult, un *curriculum vitae* din care nu lipsesc traficul de arme, de droguri, de carne, falsificarea de bancnote. Aveți deja o vârstă...

— Am și un fiu, domnule inspector, care-i cel mai important lucru din viața mea. Fraza aceasta se pronunță foarte mult în conversația uzuală sau în filme, dar când ea corespunde realității, înseamnă to-tul!

După cum se și așteptase, deși un licăr de speranță tot îi mai pâlpâie în suflet ca o flăcăruie albă, Andreea nu veni. Ciprian petrecu o zi fîroasă între pahare băute muscălește, adică fără a fi desprinse de gură înainte de a fi fost consumate până la fund, și canapeaua pe care cădea anesteziat pentru câteva ceasuri. Când se trezi spre seară, găsi un plic strecurat pe sub ușa apartamentului. Recunoscu imediat scrisul Andreei și, cu sufletul sfâșiat de frică, cu emoții, dar și cu oareșce speranță, se aruncă asupra scrisorii.

Nu mă căuta. Orice încercare de a da de mine te va costa dur. De altfel, plec în străinătate pe o perioadă nedeterminată. Cel mai bine ar fi să mă uiți.

Ciprian termină ce mai avea în sticlă și se ghemui între cearșafuri, scâncind ca un copil.

Împreună cu Panait căzuse de acord că era cel mai sucit dosar la care participaseră, original de la prima până la ultima pagină. Dinu, care de la început intuise mult material parazitar, un stufăriș de fapte, implicații și implicații, fără relație vitală cu cazul în sine, părea în continuare surprins de mulțimea personajelor.

Marcel Istodor era un rechin prea versat ca să nu realizeze că, pentru moment, Poliția nu deținea mare lucru împotriva lui. Mai multe indicii, suspiciuni, probe circumstanțiale. Făcând săpături, dosarul avea să se completeze, dar asta însemna timp, tone de declarații, muncă pe brânci.

— Ce te determină atunci să fii atât de generos în declarații? se interesase inspectorul Panait.

Legionarul rânji:

— Sunteți mai milostivi.

— Clar, înțelese Milord. Dincolo ai polițe grele de achitat. CIA și FBI-ul te așteaptă cam de mult cu flori în gară și nu-s niște miloși. Din cauza trădării dumitale au pierdut niște oameni grei, ceea ce tipii iartă cel mai greu. Pe lângă dosarul lor, ceea ce ai comis în România i-o poznă de copil. Ești în stare de orice numai ca să eviți extrădarea.

— Până la urmă, tot acolo ajunge, opină Panait.

— Dar nu înainte de a-și plăti datoriile față de statul Român, înțelegând aici și ispășirea pedepsei. Lucrurile durează și nu se știe ce poate aduce ziua de mâine.

Panait se hlizi:

— Un elegant fotoliu băgat în priză la spectacolul propriului deces.

Istodor consideră situația cu calm:

— Nu-i exclus, deși eu aș prefera o injecție letală.

— Poate sunt dispuși să negocieze, dar indiferent de formula acceptată, sunt convins că nu vei fi dezamăgit. În materie de prestări servicii, yankeii sunt impecabili.

Dinu Mănescu interveni:

— Propun s-o luăm cu începutul. În 1992, Lola Damian decedează și dumneata i te substitui. De când dura această legătură?

— De când eram elevi de liceu. M-a iubit cu obstinație. Uneori plecam cu anii, dar când mă întorceam o găseam exact acolo unde o lăsasem. În '92, când i-am preluat identitatea, am considerat că e formula ideală pentru a mă da la fund. Interpolul căuta un bărbat, iar respectivul devenise femeie. Schimbarea de sex a urmăritului e un truc de care s-a mai auzit.

Panait îl măsură neîncrezător:

— Chiar sperai să poți merge pe sârmă cu un baston ca ăsta în mână?

— De ce, nu? Insist, nu avea pe absolut nimeni, fusese îngropată cu acte în regulă. Dacă-ți achiți toate dările la timp și corect și nu te dă nimeni în judecată, o situație de felul ăsta se poate prelungi la infinit. Cunosc, de exemplu, pe cineva care s-a mutat în actuala locuință acum circa cincizeci de ani. A neglijat să-și transfere contractul cu IDEB-ul pe numele lui și nota de plată îi vine în continuare pe numele fostului proprietar care a decedat înaintea lui Stalin.

— În regulă, i-o tăie Mănescu. În definitiv, era problema dumitale. Personal, încerc îndoieli în privința cacealmalelor prea gogonate. Ce te-ai fi făcut de pildă acum, cu recensământul?

Celălalt ridică din umeri:

— Probabil aș fi găsit ceva. Acum nu mai are rost să-mi bat capul.

— Să trecem la chestii mai concrete, interveni Panait. Cine a fost la urma urmei femeia sfârtecă, această Laurenția Florian?

Un zâmbet veninos schimbă pentru o clipă expresia Legionarului. Rosti uscat:

— Cea mai talentată cățea pe care am întâlnit-o vreodată.

— Specialitatea casei — furtul de bijuterii și, ca toți marii profesioniști, era o manieristă: se mulțumea cu câte o singură piesă foarte prețioasă, iar sustragerea se comitea doar în marile magazine și sub ochii patronului care se simțea obligat să servească personal o Lady atât de distinsă și elegantă.

— Ete a dracului! exclamă nu fără admirație Panait. Cum naiba îi fenta?

— Repet, era talentată și convingătoare. Proceda așa de ani de zile și nici Interpolul n-o găbjise încă. Sau dacă da, înseamnă că închideau ochii deliberat, în schimbul altor servicii.

— Se pare că era foarte atrăgătoare, observă Milord.

— Foarte ieșită din comun, era imposibil să n-o observi. În același timp, avea două defecte care i-au fost fatale! O slăbiciune patologică pentru bărbați mult mai tineri și lăcomia. Laurenția ar fi fost de mult o rentieră lipsită de griji, dacă n-ar fi cheltuit nebunește cu diverși drăgălași, în cele mai scumpe stațiuni de pe planetă. Ar fi fost o femeie bogată. Iar lăcomiei nu-i putea rezista. Era suficient să-i miroase a bani pentru a se opri din drum. Nu se dădea în lături nici de la găinării, ar fi ridicat și un cent rătăcit în mijlocul unei balegi! Paradoxală ființă! Pierdea nebunește la ruletă sau la black-jack, achiziționa senină un Ferrari 50 pentru a-l face cadou unui macho de ultimă

oră, dar nu rezista să nu exercite un șantaj ordinar pentru câteva sute sau o mie de dolari! Asta i-a fost fatal!

— Adică a nimerit în căprăria dumată, ghici Panait. Cu ce te șantaja?

— Nu pe mine. Pe fiul meu.

— Pe măsură ce trec anii, mă conving tot mai mult că Providența practică un umor extrem de pervers. De asemenea, că dincolo de aparențe nimic din ceea ce se petrece nu-i întâmplător. De ce trebuia ca fiu-meu s-o întâlnească pe fiica retardată a Laurenției?! Deci, copiii a două fiare se încurcă într-o aventură care ar fi trebuit să rămână, în mod normal, un simplu episod de-o noapte. Băiatul a dat curs unui puseu de moment, iar fata a marșat. Milioane de asemenea situații care rămân fără urmări. Dar uite că lucrurile nu stau chiar așa. Fata e întârziată, nu-și dă seama sau îi e frică să mărturisească faptul că a rămas însărcinată, iar pe băiat nu-l interesează întemeierea unei familii. Nu la douăzeci de ani și în nici un caz cu această nefericită. Pe deasupra, sunt și copiii cui sunt. La două luni după nașterea fetiței, respectiv acum un an, Ciprian, fiul meu, o cunoaște pe fiica senatorului Drăgușin, o mare frumusețe și o partidă extraordinară în sensul cel mai tradițional al cuvântului.

— Ca să vezi! râse Panait, nu mi l-aș fi imaginat niciodată pe Legionarul Istodor, filat de cele mai abile poliții din lume, concepând viața în termeni atât de burghezi!

— Pentru că fantezia vă e blocată de imaginea *killerilor* din filme. Suntem și noi oameni, avem sentimente. Pentru Ciprian, aș face absolut orice și am și încercat.

Milord spuse pe gânduri:

— Despre Andreea Drăgușin a început deja să se vorbească. Se pare că-i un exemplar absolut remarcabil.

— Și despre Ciprian se poate afirma același lucru, râse Legionarul, iar dragostea lor le seamănă. Lucrurile evoluau minunat când Laurenția s-a hotărât să intre în scenă. Aflase de Andreea și a început șantajul. Atâția și atâția bani pentru ca Drăgușinii să nu afle despre existența unui copil din flori. Ca stripper, Ciprian câștigă bine, dar asta raportat la individul mijlociu, iar extravagantele sunt excluse. Când n-a mai putut face față situației, ritmului și quantumului mereu crescând, mi s-a adresat mie. Îmi venea să-l omor! Nu accepti niciodată un șantaj decât aparent, în scop diversionist, fiind sigur că următoarea mișcare va fi să-i astupi gura cu pământ.

— Ceea ce ai făcut dumneata cu Laurenția, conchise Panait.

— Nu era greu de ghicit, râse Istodor. Punea în pericol fericirea propriului meu copil. Ideea mi se părea de nesuportat... Aș vrea să atrag atenția asupra unui amănunt! În afară de faptul că socotesc șantajul inacceptabil, chiar să fi vrut, nu-l puteam ajuta considerabil. Nici eu nu sunt un bogătan! Am câștigat substanțial în viața mea, dar am și pierdut — bursă, curse, pariuri... Iată încă unul din motivele pentru care visam ca mariajul cu Andreea să se concretizeze. Și chiar dacă o să vi se pară curios, mai visez pentru el o viață

liniștită, de om cumsecade, în parametrii aceleiași bune tradiții. Alături de Andreea, bine înșurubat în familia Drăgușin, am certitudinea că Ciprian n-ar fi îmbătrânit ca striper.

Dinu Mănescu începu să bată darabana pe sticla biroului. Deși se mai întâlnise cu fenomenul, tot i se părea ciudat ca infractori înrăiți, ucigași odioși sau escroci fără scrupule să-și dorească retragerea între coordonatele unei vieți onorabile, cu o familie numeroasă, bunici care fac pe Moș Crăciun, câini, pisici și vecini de treabă cărora îți face plăcere să le împrumuți mașina de tuns iarbă. Cu atât mai ciudat cu cât pe el, Dinu Mănescu, cetățean eminamente cinstit și fără cazier, perspectiva unei astfel de existențe îl făcea să urle de plictiseală.

— Când ai asasinat-o pe Laurenția Florian?

— Acum opt luni, pe la sfârșitul lui noiembrie. Am sunat-o folosindu-mă de numele unei vechi cunoștințe de-a ei, un tăinuitor din Geneva. Am pretins că am un inel, o ocazie unică, un briliant de zece carate, la un preț modic. I-am propus o întâlnire în oraș. N-a fost de acord. Pentru astfel de afaceri, prefera un cadru mai intim și s-a oferit să vină la mine. I-am înțeles stratagema, dacă intenționeam ceva împotriva ei, să n-am timp să mă organizez. Așa a ajuns în locuința Lolei Damian.

— În ce postură te-ai înfățișat? se interesă Panait.

— Firește, în cea a bătrânei domnișoare. Casa i-a prezentat imediat încredere, nu și persoana mea. Credeți-mă, domnilor, femeia aceasta îl avea pe dracul în ea și ochii de lynx. Mi-a aruncat o singură privire și a remarcat: convingător travestiul, dar nu îndeajuns de atent. "Femeilor nu le crește păr în nas. În mod excepțional, câteva fire... Aș fi curioasă să știu cine se ascunde sub rochia aceasta de văduvă pioasă..."

— Ce greșeală! exclamă Milord.

— Monumentală, confirmă Istodor, dar era o mare vanitoasă, incapabilă să ascundă cât e ea de mare și tare. Am calculat rapid. Îmi sesizase travestiul, știa unde stau, de la Ciprian, în doar două luni, scosese cinci mii de dolari și nu dădea semne că va obosi vreodată, eram amândoi în mare pericol. În afară de aceasta nu se știa dacă voi mai avea prilejul să stau față în față cu ea, dacă se va mai lăsa zărită. "De ce nu?", mi-am zis, conștient totodată că se va pune problema debarasării de cadavru. Mă descurcasem eu însă și în situații mult mai grele.

— Mai exista un risc, îl întrerupse Dinu Mănescu. Înainte de a pleca de acasă să spună unde se duce...

— Am luat în considerare și ipoteza aceasta. Instinctul îmi spunea că nu. Prea se desfășuraseră repede lucrurile și, oricum, nu mai aveam încotro. Instinctul care mi-a fost toată viața camarad fidel îmi dădea brânci să acționez imediat. În ultima secundă și-a dat seama că-i în primejdie de moarte. I s-a aprins un licăr de spaimă în privire și a vrut să se îndrepte spre ușă. Era prea târziu. Am strangulat-o cu cablul de la telefon. Ciprian, în primul rând, era salvat.

Întrerupseseră interogatoriul, pauză de trei țigări la o cafea mare. Inspectorul Panait observă:

— Nu știi dacă ai remarcat, dar ăsta parcă abia aștepta să se confeseze. Nu trebuie să-l tragi de limbă, povestește singur și cu voluptate.

— Mai știe că mărturisirea, autoînvinuirea, netalonarea de probe nu e valabilă.

— Crezi că încearcă vreo cacealma?

— Nu știi, dar e derutant.

— Eu rămân la ideea mea, conchise Panait. În principal, pe tip îl înspăimântă atât de tare ipoteza de a da ochi cu CIA & comp., încât ar mărturisi orice numai ca să rămână la noi.

— Asta te cred. În primul rând, nu avem pedeapsa cu moartea... Să nu uit. Dimitrescu a ieșit azi pe cauțiune.

Panait începu să râdă:

— Era de așteptat. Cât?

— Cinci sute de milioane.

— Hm, un apartament mai dichisit, simplu sughiț la respirația lor financiară. Pe cine au angajat?

— Pe Dobricioiu.

— Mi-am închipuit. ăsta o să-i coste ceva mai mult... Râse din nou: Ții un pariu, Milord? Dacă Dimitrescu face o singură zi de închisoare, plătesc oricât. Stabilește tu miza!

— Totuși chestia cu incendiul a fost prea gogonată. Ghinionul lor a fost că l-a găsit și pe idiotul ăla de Constantinescu, care să accepte un act atât de nebunesc. Mă miră doar că nevastă-sa a subscris, pentru că, să nu-mi spui mie, că Dimitrescu a acționat de capul lui așa cum pretind ei. Dar, era normal să procedeze așa.

"Normal, când cuplul funcționează", gândi Panait. Un spasm de neplăcere însoți imaginea Stelei, prototipul de cumătră. Nu era atât de grasă cât lăbărțată, și Panait nu-și amintea un singur capotei de casă ai cărui nasturi să nu-i plesnească peste burtă, lăsând să se vadă printre ochiurile căscate pielea sau furoul de un rozaliu îndoielnic.

În cele trei săptămâni de când locuia la Dinu, chipurile paradoxal, inspectorul se gândise la nevastă-sa mai mult decât și-ar fi închipuit. În realitate, ajunsese un inevitabil termen de comparație. În casa Mănescu, avusese ocazia să cunoască o serie de femei despre care nici nu-și închipuise că există. De pildă, bătrâna doamnă Nora, legătura avocatului Mănescu, ce Lady autentică, totul era distins și nobil în făptura ei! O zărise între două uși și pe Piereta de care Milord tocmai se despărțise. Cât rafinament, câtă eleganță, nu-ți puteai imagina că femeia asta fusese vreodată murdară pe picioare. Și se întreba inspectorul, unde naiba se ascunseseră femeile acestea, de ce nu le întâlnise? Nu în familia lui, sau a Stelei, familii de ciobani ori mică mahala, dar altundeva, pe stradă, într-un local public sau în vreun dosar? Era mai degrabă înclinat să creadă că el nu avusese ochi să le vadă.

Oricum, mai avea cinci zile de "Miami" cinci stele și se bucura. Se întrebă dacă Dinu îl va mai invita pe la el. Inconștient, clătină din cap: "Dacă

pleacă din Poliție, niciodată!" Și îi păru rău.

— M-am apucat de lucru imediat. Leșul trebuia tranșat rapid, înainte să intervină rigiditatea cadaverică.

— Hm, comentă Panait, nu-i deloc o chestie simplă dacă nu ești măcar calfă de măcelar. Și mai face și zgomot. Vorba aia, spargi un os de miel, și te înjură tot blocul!

— Legiunea te învață multe, declară Istodor. Să "debranșezi" un os, nu-i mare lucru, uneori asediați fiind noi operam oameni pe viu, anesteziați și dezinfectați doar cu whisky. Cât despre zgomot... A fost o șansă. De vreo lună de zile, un post TV privat transmitea declarațiile unui responsabil, zice-se mare profet și mare profesor în California, specialist în seismologie care dădea ca certitudine un cutremur dezastruos în ziua cu pricina.

— Țin minte, spuse Panait. Eu pe toți ăștia i-aș bate la tălpi! Toți sunt niște criminali iresponsabili. Postul nu-i mai puțin vinovat, nu mai zic de redactorul emisiunii! Înnebuniseră bucureștenii, au ieșit din oraș cu portbagajele umplute cu alimente și căptușite de dolari și bijuterii. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, fenomenul infracțional crescuse cu patruzeci la sută.

— Exact așa s-au petrecut lucrurile și în acest imobil, spuse Legionarul. Nu mai mișunau pe-aici decât gândacii. A fost și motivul principal pentru care am acceptat ca Laurenția să mă viziteze acasă. Blocul era pustiu... Vreți să intru chiar în toate amănuntele?

— Nu neapărat azi, vom mai avea "ședințe de lucru", timp suficient pentru a elucida toate detaliile. Acum, reconstituim în mare, desfășurătorul întregii afaceri. Întâi, explică-ne ce-a fost cu coletele. Ce sens a avut depunerea lor la adrese diferite și după care rațiune ai optat pentru un destinatar sau altul? Ne-am gândit tot timpul că trebuie să fie opera unui psihopat.

— Foarte simplu, spuse Istodor. După ce am "operat-o" pe Laurenția Florian, am constatat că am șase pachete și că nu am unde le depune. Întâmplător, aflasem că Bălăcescu, diplomatul, lipsește din țară și că nu avea să se întoarcă până în vară. Apartamentul de sub el fusese inundat și trebuia intervenit. Pentru o astfel de situație, Bălăcescu îi lăsase administratorului un rând de chei... În consecință, după terminarea reparației, am intrat în locuința diplomatului, am băgat frigiderul în priză și am depozitat pachetele, cu excepția unuia singur, un antebraț care nu mai încăpea, și am fost obligat să-l păstrez în frigiderul Lolei Damian, adică aici.

Panait fluieră subțire:

— Când spui că s-a întâmplat chestia asta?

— Acum opt luni, după decesul Laurenției.

— Brațul din fântână a fost găsit abia acum câteva săptămâni în satul Blegești. Vrei să-mi spui că ai conviețuit circa jumătate de an cu bucata aia de biftec în frigider, lângă iaurturi și parizer?

— Chiar! sublinie Mănescu. De vreme ce le găsești un domiciliu, de ce a

trebuit să reconsideri lista destinatarilor?

— Pare o mișcare nesăbuită, dar am vrut să derutez Poliția. E chestiune de abecedar! Cu cât trece mai mult timp de la comiterea infracțiunii, șansele ca dosarul să mai fie rezolvat se diminuează. Interesul meu era ca Laurenția să fie reconstituită cât mai târziu, dându-i timp astfel lui Ciprian să o manevreze pe Andreea. Contau aici și câteva zile, căci Dona preluase șantajul maică-sii. Dacă aș fi lăsat pachetele Laurenției adunate la un loc, șansele de a fi identificată creșteau simțitor. Împrăștiindu-le, câștigam timp — să vedem dacă aparțin aceluiași trup etc. — și totodată, am avut posibilitatea să arunc Poliția pe piste complet false. Așa s-a întâmplat cu Bălăcescu, cu familia Sofron, cu Dimitreștii și — rânji — cu Lola Damian. Când cineva primește cadou o mână sau un picior, membre umane, desigur, e clar amestecat într-o afacere ticăloasă. Cel puțin așa gândești reflex, excluși din capul locului simpla întâmplare! Am deschis cartea de telefon, am găsit un nume și îi fac cadou un copan de damă! Ceea ce s-a întâmplat și cu domniile voastre. Ați început să vă ocupați de suspectii primitori, iar noi câștigam timp. Și când mă gândesc... Eram atât de aproape... Doar câteva ore ne-au despărțit de victorie! Dar uite, că n-a fost să fie!

— Fie vorba între noi, comentă Dinu, cred că v-ați agățat în mod absurd de ideea de căsătorie, și de certificatul ăla. Și dacă Andreea ar fi aflat despre existența copilului a doua zi sau săptămâna viitoare, crezi că l-ar fi decorat? Exista posibilitatea divorțului!

Marcel Istodor negă din cap cu hotărâre:

— Principial, dar numai principial, aveți dreptate. Noțiunea de căsătorie acționează ca un drog asupra femeilor, are o semnificație sacră, de care cele mai multe nici măcar nu-și dau seama. Sunt multe lucruri pe care o femeie necăsătorită nu le-ar face, dar cu verigheta pe deget nu mai pregetă. Mă îndoiesc că Andreea, aflată la prima ei dragoste, îndrăgostită până peste urechi așa cum e, după prima noapte împreună, aflând adevărul, ar fi avut puterea să se despartă de Ciprian, primul bărbat din viața ei. Ar fi făcut scandal, relația s-ar fi tulburat, dar nu-i dădea papucii.

— Nu dau doi bani pe ceea ce ar fi însemnat viața lor de acum înainte, observă Milord.

— Timpul rezolvă multe, iar până una alta, Ciprian s-ar fi văzut cu sacii urcați în căruță.

— ăsta ar fi și motivul pentru care a murit Dona.

— Preluase șantajul de la maică-sa, care, conform stilului personal, nu-i vânduse pontul în întregime. Ca să fiu mai clar, Dona știa că Ciprian e tatăl fetei, dar nu cunoștea și care era marea miză, respectiv Andreea. Laurenția nu-i povestise că ținta băiatului o constituia fiica senatorului Drăgușin, de unde și dorința feroce ca existența micuței bastarde să rămână secretă. Era un pont gras, pe care Laurenția îl socotea drept capital personal. Nu-mi dau seama cum de Dona nu-și pusese mai multe întrebări, pentru că — hai să fim serioși! — cine, băiat de douăzeci de ani, acceptă un tribut atât de apăsător, numai pentru a nu i se face publică viața privată!... Vedeți...

Se întrerupse și respiră cu poftă până în adâncul sufletului.

Făcând abstracție de privirea sinistră, mai totdeauna camuflată de leș însuflețit, îl puteai lua drept cel mai tipic și inofensiv pensionar, așa cum întâlnești cu ghiotura oriunde ai întoarce capul: un moșulică, un număr terminat, o fișă medicală, un nimeni.

— Cum s-a întâmplat cu doctorița Sofron?

— Vedeți, aici voiam să ajung. Nu trebuia să moară atâția oameni din pricină că Ciprian și Andreea se iubesc, dar circumstanțele au fost al naibii de parșive! Tot timpul auzeam ceasul, mă mișcăm contra cronometru pentru că oricând putea interveni dezastrul. Iar dezastrul ăsta putea fi declanșat doar în câteva secunde de o simplă frază — "Ciprian are un copil nelegitim cu o retardată". Asta am vrut să evit și pot spune că am așteptat consumarea acestei căsătorii. Iar importanța momentului o întrecea chiar și pe aceea din perioada în care încercam să scap din Legiunea Străină... Apropo de doctoriță, nu știu ce v-a povestit ea, dar m-a văzut pe când încercam să plasez Dimitreștilor unul dintre pachete.

— Erai Lola sau domnul cu baston? se interesă Panait.

— Din nefericire, eram Lola, iar după felul în care înțepenise și se uita la pachet mi-am dat imediat seama că sunt în mâinile ei. A fost cel mai simplu de lichidat. N-a trebuit decât să sun la ușă și apoi să lipesc arma de vizor.

— Aceeași armă care i-a suprimat pe Dona și pe Marțian. Colt 41. Mă așteptam la ceva mai... modern.

— Sunt superstițios, domnule inspector, am impresia că-mi poartă noroc. Când eram înrolat, foloseam Kalașnikovul, dar nu te poți plimba cu tunul ăla pe Calea Victoriei.

— Te cunoșteai cu Dona?

— Eu o știam, era vrăjmașul cel mare al lui Ciprian, ea nu mă știa.

— Cum de ți-a dat drumul în casă?

— Am găsit ușa deschisă. Înaintea mea, fusese golanul ăla de Barbu, amantul ei. Când am intrat, Dona zăcea pe covor KO. Animalul o pocnise țeapăn!

Inspectorul Panait rânji:

— Asta-i cea mai bună! Ăla-i rade un pumn și e animal, dumneata îi găurești țeasta și te numești... cum?

— N-am susținut că sunt Apostolul Pavel, dacă la așa ceva vă referiți. Blamam maniera. Ei doi erau amanți.

Panait se prăpădea de râs. Mănescu întrebă zâmbind:

— Bastonul de ce l-ai lăsat la Dona?

— Tot ca să vă derutez. Puteați să-l căutați mult și bine pe bătrânul cu baston! După suprimarea Donei, intenționez să renunț definitiv la acest alter ego al meu, așa cum v-am mai spus. În general, Ciprian o dată însurat, mă gândeam să mă retrag în vreun orășel de munte, un pensionar care are pasiunea păsărilor cântătoare, de exemplu... Am să vă mai spun ceva! Nu încerc să vă impresionez, nu cer nimic, dar regret sincer tot acest carnagiu pentru că a fost inutil. Barem Dona, o mare ticăloasă de altfel, a murit după ce Drăgușin a fost informat că Ciprian e tată de bastard. Îngrozitor de zadarnic! Măcar să fi servit la ceva!

— Pe Marțian de ce l-ai asasinat? Cu ce te incomoda?

Marcel Istodor râse din gât:

— A plătit o poliță mai veche... Din nou mă lovesc de aceeași impresie, că toate acestea erau de mult prefigurate, că am fost simple pațachine în mâinile unui păpușar. O grămadă de inși care nu se cunosc și care totuși se întâlnesc într-o anumită conjunctură, devenind importanți unii pentru ceilalți, chit că, impactul o dată consumat, destinele lor se despart la modul absolut. Am pomenit la un moment dat că în toată viața mea, am iubit numai doi oameni...

— Ne-ai vorbit de Ciprian... Apropo, cine e mama lui?

— O femeie... ușoară să-i zicem. Acum douăzeci de ani am avut o relație care pe-atunci părea să fie mai mult decât o simplă aventură. Ciprian e rodul acestei legături. Cât și cum s-a priceput, Sanda l-a ținut pe lângă ea și pentru asta îi sunt recunoscător.

— De ce nu l-ai ținut dumneata, dacă zici că ții atât la el?

— Ciprian e singurul meu copil și este adevărat singurul lucru care contează în viața mea. Dar în existența pe care am dus-o, el nu avea loc. N-am pierdut însă niciodată legătura și le-am expediat bani aproape sistematic.

— Să ne întoarcem la Marțian, propuse inspectorul Panait.

— Aici voiam să ajung. De el se leagă prima și cea mai grea lovitură din viața mea. E vorba de Miorița...

Ceilalți doi rămaseră perplecși: Panait cu paharul de apă oprit la jumătatea drumului spre gură, Milord cu stiloul în aer. Șopti:

— Tunari! Cine a fost Miorița?

— Mezina familiei, sora mea cea mai mică. Între noi exista incredibila diferență de treizeci de ani, eu fiind cel mai mare dintre unsprezece frați. În 1970 când fetița avea abia un an, ai mei s-au hotărât să treacă fraudulos granița. Era o ocazie unică, trebuia profitat! Ghinionul a făcut ca Miorița să se îmbolnăvească tocmai atunci de tuse convulsivă, nici discuție să te aventurezi la un drum anevoios cu un copil atât de "zgomotos" bolnav.

— Oricum, un curaj nebunesc, se miră Mănescu. Atâția inși să forțeze granița în același timp?

— V-am spus că era o decizie deosebită. Dacă vreți să intru în amănunte...

— În zilele următoare. Acum, vedem filmul.

— Suntem o familie de oameni dârji. Hotărârea a fost luată fără multă zăbavă. Nu se puteau sacrifica cînșpe inși — se atașaseră la grup și cei doi veri ai tatii —, de dragul fetiței. Ea va rămâne în țară împreună cu mine, cel mai vârstnic și mai descurcăreț dintre frați. Cu proxima ocazie, urma să plecăm și noi. Se făcea mult caz de dreptul la reîntregirea familiei și, în ultimă instanță, puteam declanșa un scandal la Europa Liberă.

— Pentru dumneata, obținerea unui pașaport n-a constituit niciodată o problemă.

— Corect, dar mai era și Miorița. Ea a constituit un ostatic, un garant pentru serviciile care mi se cereau. Cât timp o țineau pe Miorița, puteau fi

siguri de buna mea credință.

Panait făcu câțiva pași prin birou, încercând să se dezmoștească:

— Nu afirm că era simplu să scoți în mod clandestin un copil din țară pe timpul lui Ceaușescu, dar pentru un profesionist cu experiența dumată nu reprezenta o problemă de nedepășit.

— Aparent. Au existat de fapt două piedici. Întâi, Miorița suferea de inimă. Nu putea face față unei treceri frauduloase de frontieră. Pe un cardiac nu-l ascunzi în portbagajul unei mașini, într-un container sau în cala unei nave. În al doilea, Miorița, oricât vi s-ar părea de ciudat, nu voia să părăsească România.

— Într-adevăr bizar, se miră Milord.

— Nu-i așa? Când peste tot auzai doar de dorința aprigă de a părăsi iadul comunist, de pașapoarte refuzate, audiențe, memorii, de treceri ilegale de frontieră, nu-ți mai vine să-ți crezi urechilor când ți se povestește contrariul, pur și simplu nu-ți poți închipui că există o persoană, mai ales tânără, pe care chestiunea o lasă rece. Pe Miorița, la modul cel mai sincer, n-o interesa o evadare în Vest.

— Cum îți explici totuși situația? Întrebă Mănescu.

Legionarul ridică din umeri și deschise brațele:

— Ar exista mai multe explicații. Miorița nu-și cunoștea familia și, în consecință, nu-i era dor de ea. Se mai simțea handicapată fizic, și astfel de oameni se tem de aventură, e ceva organic... Începu să râdă: Mai există totuși oameni care iubesc România și nu se pot desprinde de ea. Exemplu? Miorița. De reținut că nu o ducea rău nici aici, nu-i lipsea nimic din ceea ce aveau colegii și, să nu uităm, învăța la liceul Zoia Kosmodemianskaia și, pe deasupra, se mai și bucura de o libertate deplină.

— Practic, la cine locuia?

— La o familie de securiști, un fel de tutori care primiseră dispoziția să i se îndeplinească toate poftele cu excepția unei escaladări de graniță. Când eu eram în țară, stăteam împreună într-un apartament care ținea de Gospodăria de Partid. Am iubit-o ca pe propriul meu copil și așa am și considerat-o. A fost o fată veselă, deschisă, cu toate defectele caracteristice copiilor prea răsfățați, cărora nu li se refuză nimic, dar sinceră și sensibilă.

— Ce i s-a întâmplat practic?

— Concret, am aflat și eu abia zilele trecute. Nenorocirea s-a petrecut în 1987, una dintre cele mai proaste perioade din viața mea. Eram în Legiune, cantonați pe undeva pe lângă granița cu Pakistanul când am aflat că Miorița a dispărut. Îmi scriseseră securiștii la care stătea. Din păcate, miliția nu deținea nici un fel de date cum s-ar spune, nu avea de unde să apuce ghemul. Se știa doar că în seara respectivă fusese la Casa Studenților, cel puțin așa lăsase vorbă, neînsoțită. Aici, i se pierdea urma. Mda...

Se întrerupse, uitându-se cu jind la pachetul de Dunhill al lui Milord:

— Pot să vă cer o țigară?... Mulțumesc. Jurasem că nu mai fumez și am rezistat patru ani. Acum... ce mai contează? Mda... știu unde am rămas. Sunt o cătană prea bătrână ca să nu fi mirosit ceva suspect în afacerea asta. Să fim serioși, domnii mei, nu dispărea așa, în neant o persoană în România

ferecată de gratii a lui Ceaușescu, atât de bine organizată, că până și șobolanii erau luați în evidență! Am vrut să vin imediat la București, dar Legiunea nu-i o societate filantropică unde te duci la șeful cel cumsecade și-i ceri o permisie de o săptămână că-ți naște nevasta acasă. Am reușit să ajung în România abia după doi ani și asta numai după ce am evadat. Dar asta-i deja altă poveste. Am început deci investigații pe cont propriu și, miruind un funcționar, am pus mâna pe dosarul Mioriței. Într-adevăr, urmele se topeau la discoteca studentească după care nu mai era nimic suspect. Nimeni n-o remarcase, nimeni nu dansase cu ea, nimeni n-o văzuse plecând. Nu are sens s-o lungesc, dar după lectura dosarului am rămas cu convingerea că e incomplet, că s-au extras unele materiale. În conformitate cu etica și practica regimului comunist, se apela la asemenea procedee mai ales atunci când infractorii făceau parte din nomenclatură, nume grele care ar fi compromis sistemul. Dosarul era atât de bine periat, încât la un moment dat m-am gândit chiar la Nicu Ceaușescu. După '90, am dat anunțuri la mai multe ziare, promițând recompense serioase, dar fără nici un rezultat.

— Spuneai că sunteți unsprezece frați! Din curiozitate, ce s-a întâmplat cu restul familiei?

— Fără Miorița, doar zece. S-au împrăștiat prin toate colțurile de lume. În realitate, nu vom mai fi niciodată o familie așa cum înțelegeau străbunii noștri. Tata a murit anul trecut la Sidney. N-am fost decât trei dintre copii la înmormântare. Barem fra-te-meu din Africa de Sud a ținut să se și explice: "Pe el nu-l mai pot ajuta cu nimic, iar mie spectacolele astea îmi fac rău. Auzi, să faci douăzeci de ceasuri cu avionul, numai ca să vezi cum îi stă mort!..."

Panait începu să râdă:

— Și totuși, nu-i lipsit de logică. Zi, dom'le, ce-ai aflat!

Marcel Istodor respiră adânc:

— Mâna lui Dumnezeu, altă explicație nu există! Acum trei zile, Mihai Dimitrescu, spre disperarea Ginei, vi s-a spovedit. Eu eram alături, în camera lui Crișan.

— Știu, spuse Milord.

— I-am dat băiatului un somnifer ușor și am auzit totul, ca la teatru. Eram zdrobit de uimire! Atâtea demersuri, atâta zbucium fără rost, atâta așteptare și, dintr-o dată, totul ți se oferă de-a gata, pe tavă!

— De coincidențe ai auzit? Istodor sări de pe scaun.

— Excluz! Lăsați-mi intactă buna impresie pe care mi-ați făcut-o! Totul corespunde, epoca, numele, vârsta, Casa Studenților "Grigore Preoteasa" și, deși nu-mi face plăcere s-o recunosc, stilul aiurit al soră-mii. Îi plăcea să provoace, fără a duce lucrurile până la capăt. E un joc periculos, pentru femeii versate... Astăzi, ar fi avut treizeci de ani! Atât de tânără!

Cei doi îl priveau și ei îngândurați. Mănescu întrebă pe un ton fără nuanțe:

— Te simți mai bine acum? Vreau să spun după suprimarea lui Marțian? Istodor arboră unul dintre rarele lui surâsuri.

— La vârsta mea, domnule inspector, nu mai ești fericit. E una dintre

replicile care aparțin senectuții lui Ludovic al XIV-lea. Da, mă simt mai bine, sunt cu conștiința împăcată. În ce-l privește pe Marțian, nu am nici un fel de remușcare. Am strivit un șarpe veninos.

— Presupun că-i pregăteai ceva asemănător și lui Dimitrescu.

— Cu el ar fi mers mult mai simplu. Sunt... eram de-al casei. Oricum ai privi lucrurile, toate acestea au fost premeditate și hotărâte cu multă vreme înainte. E ca un puzzle, fiecare piesă are locul ei bine determinat. Ai impresia unui bizar pervers și eu chiar m-am simțit tot timpul manevrat. Recapitulez doar momentele cele mai semnificative! Acum cincisprezece ani, Marțian și cu încă un derbedeu îmi asasinează sora! Nu-i cunoșteam pe nici unul! Pe Marțian l-am întâlnit câțiva ani mai târziu la un club, pe Costa del Sol, n-are importanță. În arhiva lui Marțian exista deja Bălăcescu și Dimitrescu, fiecare cu secretul lui. Nu se cunosc între ei, dar locuiesc în același imobil. Tot aici locuiesc și eu și mă zbat să-mi eliberez fiul din cleștele unui șantaj ordinar...

— Ce faci, dom'le, îl întrerupse plictisit Panait, ne povestești de la cap toată trășenia?

— Am vrut să vă demonstrez cum se încheagă și se leagă totul, cum evenimentele se înghesuie de la sine către o stație terminus prestabilită. Chiar și alegerea destinatarilor pachetelor, exceptându-l pe diplomat, am făcut-o cumva la întâmplare, ținând seama de mici comodități. Dar de ce trebuia să optez exact pentru cei care, într-un fel sau altul, aveau legătură cu ceilalți? De exemplu, doctorița Sofron e mama denaturată a unui fiu iresponsabil, care a fost funcționarul lui Dimitrescu...

— Acestea, interveni Milord, sunt aspecte care pe noi mai degrabă ne-au derutat...

— Sau fiul meu care se încurcă prostește tocmai cu fiica Laurenției, o fiară care nu și-a ratat prada niciodată. Îl scap de Laurenția și-l preia ticăloasa ailaltă de Dona, ca și cum n-ar putea exista pe lume și mame nemernice,- cu fiice normale...

Panait se interesă nerăbdător:

— La ce concluzie ai ajuns?

— Toate s-au fost săvârșit și toți am fost dirijați de o Voință Superioară. Inspectorul sugerează, dând caracteristic din mână: "Fleacuri!"

— Dacă-ți închipui că te poți prezenta în fața instanței cu teoria asta barocă și să pledezi *not guilty*, înseamnă că ești complet lipsit de simțul realității...

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Eu mi-am exprimat o convingere și faptul că cineva nu vrea s-o asculte nu-i afectează valabilitatea.

— Mi-ați promis că-mi veți semnală erorile.

— Au fost greșeli și gafe, fleacuri care puse cap la cap sau luate separat, puneau pe gânduri. Într-o dimineață, de pildă, v-am întâlnit la Dimitrești. Tocmai coborăserăți. V-am întrebat în treacăt dacă ați fost în oraș. Nu, nu ieșiserăți. Pe frunte însă era puternic imprimată o dungă de pălărie cu bor. Lola Damian, pentru a se înscrie în datele personajului prăfuit, purta doar tocă.

— E ridicol!

— Probabil, dar imediat mi-a răsărit în minte imaginea unei pălării bărbătești.

— Dar putea fi urma unui fileu...

— Când porți perucă, nu mai pui fileu pentru că practic nu ai ce coafură să menajezi. Mie asta mi-a sugerat... Și pentru că suntem la pălării, am rămas la fel de surprins când în cuierul din vestibulul dumneavoastră am văzut o pălărie, tot bărbătească, din blană de castor. Așa ceva s-a purtat acum șaiszeci de ani și m-am mirat cât de bine știți dumneavoastră să păstrați hainele! Dar pentru cine să le fi păstrat?!

— Nimic din ce mi-ați spus până acum nu stă în picioare.

— Bineînțeles, dar a fost suficient ca să-mi creeze o atmosferă specială, de nesinceritate, de mister. "Femeia asta ascunde ceva." Am devenit mai atent în ceea ce vă privește, și mici ciudățenii au început să iasă la iveală... De exemplu, o gafă de exprimare. Când nu i-am găsit pe soții Dimitrescu acasă, m-ați poftit înăuntru fiind *sigur* (în loc de *sigură*) că ei n-ar avea nimic împotriva. Citez: "Sunt sigur că nu se vor supăra". V-ați corectat instantaneu "adică *e sigur* că nu se vor supăra". Aici v-au trădat reflexele, apropo de ceea ce spuneam mai adineaori că nu uităm niciodată cine suntem.

— Mi-amintesc, surâse Marcel Istodor, dar speram să nu se fi băgat de seamă.

— Altă gafa, de astă dată de comportament. Când, în timpul uneia dintre vizite, Mihai Dimitrescu a oferit de băut la toată lumea, am rămas efectiv căpiat, constatând ce cantitate de alcool a înghițit delicata domnișoară Damian și felul în care a dat paharul pe gât, gest trădând o experiență serioasă. Și cu toate acestea, nu uitaserăți să refuzați tratația cu mofturile la care aveai dreptul să te aștepți din partea unei persoane atât de gingașe... Încă un paradox! O persoană atât de fricoasă, atât de slabă de înger ca bătrâna domnișoară Damian, ține în casă o avere, iar ușa nu este asigurată nici cât la o cooperativă sătească! Aici chiar că nu v-am mai înțeles.

Legionarul dădu din umeri:

— Așa am preluat apartamentul de la Lola.

— Păcat că nu v-a făcut și un instructaj atent. E inadmisibil ca fiica vestitului negustor de antichități lancu Damian, ea însăși expertă calificată, să nu știe ce are în casă, să comită greșeli de amator confundând santalul cu ebenul, epocile, mâna artizanului. Ideea de posibilă impostură s-a ridicat singură.

Legionarul începu să râdă:

— Ghinionul meu să dau peste un polițist care să nu semene cu colegii lui. Nici măcar în filme nu prea se face caz de cultura lor. Dacă ideea travestiului mi-ar fi venit mai devreme, probabil m-ar fi preocupat instructajul...

— Apropo, cum vă explicați faptul că vecinii n-au observat substituirea?

— Simplu. Când s-au mutat, cam toți în același timp, nimeni nu se cunoștea. Până să-i înveți pe toți, se scurge un timp, în afară de faptul că nu-i un imobil de mică mahala unde să te împrumuți din prima zi de o ceașcă de

ulei. Nu sunt oameni din cale-afară de prietenoși și vor numai să fie lăsați în pace. Imediat ce s-a mutat, Lola a plecat la moșie, la Glodeni, ca să rezolve niște hârtii. Am însoțit-o. Acuza o mare oboseală și, în aceeași noapte, a murit. Cum eu eram hăituit de trei puteri, mi-a venit ideea că cea mai bună ascunzătoare o constituie identitatea Lolei. Așa am hotărât să-i iau locul.

— Deci, Lola Damian e îngropată acum la Glodeni.

— Cu funeralii în regulă, cruce la căpătâi și candelă de sticlă albastră. Vin în întâmpinarea nedumeririi dumneavoastră! Nu, n-a căutat-o și n-o va căuta nimeni. A fost persoana cea mai singură pe care am cunoscut-o vreodată. Nu avea nici un fel de relații și, în toți anii în care am fost împreună, n-a primit nici o felicitare de sărbători. Îți făcea impresia că nu trăise în mijlocul acestei lumi, ci cumva suspendată deasupra ei. Dacă nu interveneau anumite evenimente, puteam trăi până la adânci bătrâneți sub identitatea Lolei, undeva, în alt oraș sau chiar și aici, alături de Dimitrești și Crișan.

Inspectorul Mănescu începu să râdă:

— Apropo de puști, o observație de-a lui în ce vă privește mi-a trezit primele suspiciuni.

— Nu știi la ce vă referiți.

— Episodul cu vaca! Vă amintiți? Vă întorseserăți dintr-o plimbare în afara Bucureștiului și Crișan era nespus de încântat că a văzut o vacă "de-adevăratelea!", nu "la animate" și care, peste toate, mai făcea și pipi! A urmat o constatare curioasă: "Știi, mamă, vaca nu face pipi ca noi, ca mine, ca Lola..." După care i s-a închis gura urgent. M-am tot întrebat ce vruse să spună. Pe măsură însă ce se acumulau indiciile care sugerau posibilitatea unui travesti, mi-a fost limpede.

— Am un început de prostată, rosti domnul Marcel. De câteva ori am fost silit să-mi rezolv problema în parc. Pesemne, Crișan a tras cu ochiul... E un copil năzdrăvan.

Mănescu se ridică și schiță câteva mișcări de dezmoțire:

— Desigur, au mai rămas o grămadă de amănunte de lămurit, dar esențialul a fost surprins. Dacă-mi voi scrie cândva memoriile, voi trece, "Necunoscuta din congelator" la rubrica "Dosare cretine", cu miză penibilă. Câte crime, cât mister, câtă energie consumată pentru ca un striper să poată lua de nevastă o domnișoară de condiție bună! Pentru că, în ultimă instanță, ăsta a fost mobilul întregii afaceri, domnule Istodor, și nici măcar nu meriți felicitări.

Istodor râse încetișor:

— Așa e în viață, domnii mei. Dacă ți-a reușit o mișcare, ești dat dracului, dacă nu-ți iese pasiența, ești un imbecil.

— Că veni iarăși vorba de imbecilități, ideea de a muta segmentele de cadavru de colo-colo a fost cea mai neinspirată. Ca și iluzia că un travesti poate fi eternizat.

Legionarul clătină din cap:

— Confirmați ceea ce susțineam și eu mai adineaori. Dacă lucrurile se aranjau așa cum le preconizasem eu, ideea ar fi fost excepțională, iar deruta

Poliției totală, ați mai fi scotocit și acum, v-ați fi dat cu capul de toți pereții, căutând legături între suspecți, explicații care nu există. Am avut, pur și simplu, ghinion.

Mănescu îl măsură uluit:

— Cum să n-ai ghinion? Plimbi de colo-colo pachete inconfundabile într-un bloc asediat de uscăciuni, de temeri și cu idiosincrazie la vederea hârtiei albastre în care erau ambalate resturile nenorocitei. Oricând puteai fi surprins.

— Iar eu oricând puteam susține că am găsit respectivul colet în fața ușii mele și că mi-e frică să-l deschid, așa cum am și procedat de altfel. Avantajul diversiunii ar fi fost uriaș! În realitate a fost ca un ghem cu mai multe capete, fiecare conducând la o destinație precisă, dar fără nici o legătură cu ghemul propriu-zis. De exemplu, ați umblat pe urmele lui Marțian, ați găsit o grămadă de fărâdelegi și chiar o crimă, dar fără nici cea mai mică legătură cu necunoscuta tranșată. Era esențial ca Poliția să nu sesizeze jocul, să dispună de piese și de elemente foarte grave în sine, dar să nu știe ce să facă cu ele. Și n-ați fi știut!

Panaît îi reteză clonțul placid:

— Din partea unui fost "activist" în Legiunea Străină, cu statele dumitale, mă așteptam la mai mult.

Istodor râse cu amărăciune:

— Și eu, dar trebuie să constat că norocul m-a părăsit. Și când te-a părăsit șansa, nu poți să dai gaură nici la un coteț de găini fără să te prindă! Iar dacă dumneavoastră nu ați fi avut norocul — și totodată ghinionul meu — ca retardata aceea mică să-și recunoască mama absolut întâmplător, într-un portret reconstituit, n-ați mai fi aflat în veci identitatea Laurenției. Fără cadavru identificat și cu o grămadă de fapte și de elemente care nu se îmbucă, să-mi spuneți și mie unde ați fi fost azi.

— Poate că nu știm, dar știm cu siguranță unde te afli dumneata. Într-o găleată plină cu rahat.

Legionarul rânji:

— Ar putea fi și mai rău... Mă predați sau nu yankeilor?

— Ți-e al dracului de frică de ei, râse Panaît.

— Mi-este.

— *Mon cher*, noi suntem prea mici ca să putem lua vreo decizie, dar ceea ce-ți pot garanta e că în următoarea jumătate de secol nu vei dispune de o damă de cinci stele în așternut de mătase.

Dinu Mănescu apăsă pe buton și instantaneu intră garda.

— Luați-l!

Legionarul își scoase ochelarii, dezvăluindu-și privirea de plumb:

— Ce se va întâmpla cu Ciprian?

Mănescu ridică din umeri:

— Dosarul încă nu-i încheiat. După cum am mai spus, n-am făcut decât să derulăm filmul în mare, urmând să limpezim de aici încolo toate aspectele și detaliile. Dacă ai avut destulă minte să nu-ți transformi fiul în complice, își va vedea liniștit de viața lui.

— Ei, exclamă Panait după ieșirea Legionarului, acum, că în principiu, putem trage linia, ce concluzii importante de viață ai tras tu, Milord, ce legități cu valabilitate de comandament, pe care să le bați în cuie la capul patului?

— Că vaca nu face pipi ca noi!

Își desprinse haina din cuier și ieși fluierând.

*

După șase luni...

Ningea cu ace de gheață și Ciprian, ieșind din club, rămase câteva clipe în bătaia vântului, parcă orientându-se. O siluetă suplă și foarte dreaptă, se desprinse de umbra unui copac și se îndreptă spre el cu pași hotărâți. Se opri în fața lui și tânărul avu impresia că se înecă în adâncul imenșilor ochi verzi. Cu greu reuși să îngâne:

— Te-ai întors?

— M-am întors.

Cu un gest firesc, Andreea își strecură mâna în palma lui fierbinte.

— De tot?

— De tot.

Porniră alături, umăr lângă umăr, cu pașii perfect sincronizați, sugerând privitorului perechea monolit, un singur trup, o singură făptură avântându-se pe un drum necunoscut care putea duce oriunde.

La o fereastră, o mână toropită de somn stinse lumina...
